CLIVE CUSSLER

și DIRK CUSSLER

MOARTE ÎN ARCTICA

SERIA
DIRK PITT

CLIVE CUSSLER
&
Dirk Cussler

MOARTE ÎN ARCTICA

V.2.0

(Seria Dirk Pitt)

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

ISBN
978-606-609-250-0

CLIVE CUSSLER
Arctic Drift
Editura RAO

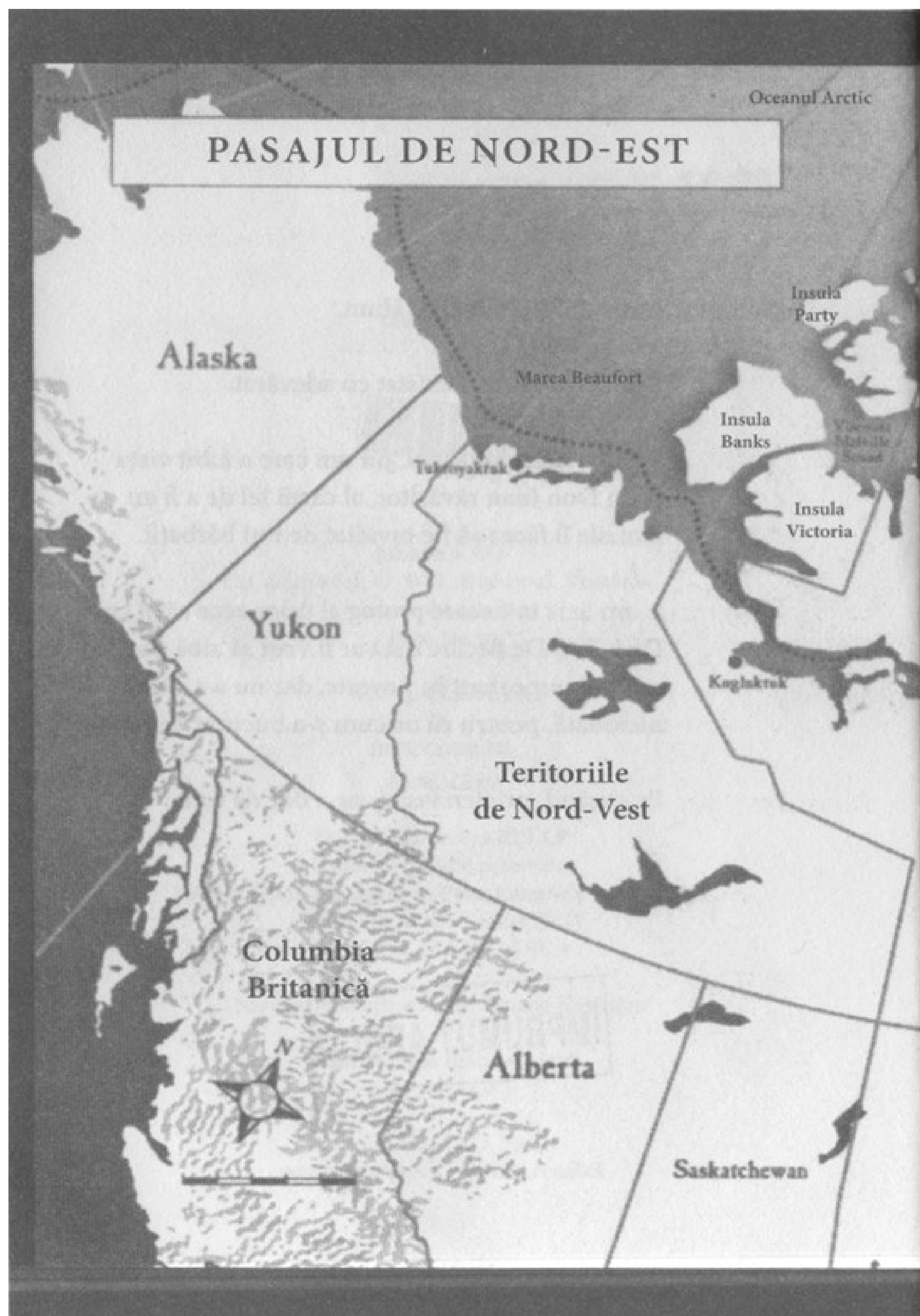
În memoria lui Leigh Hunt.

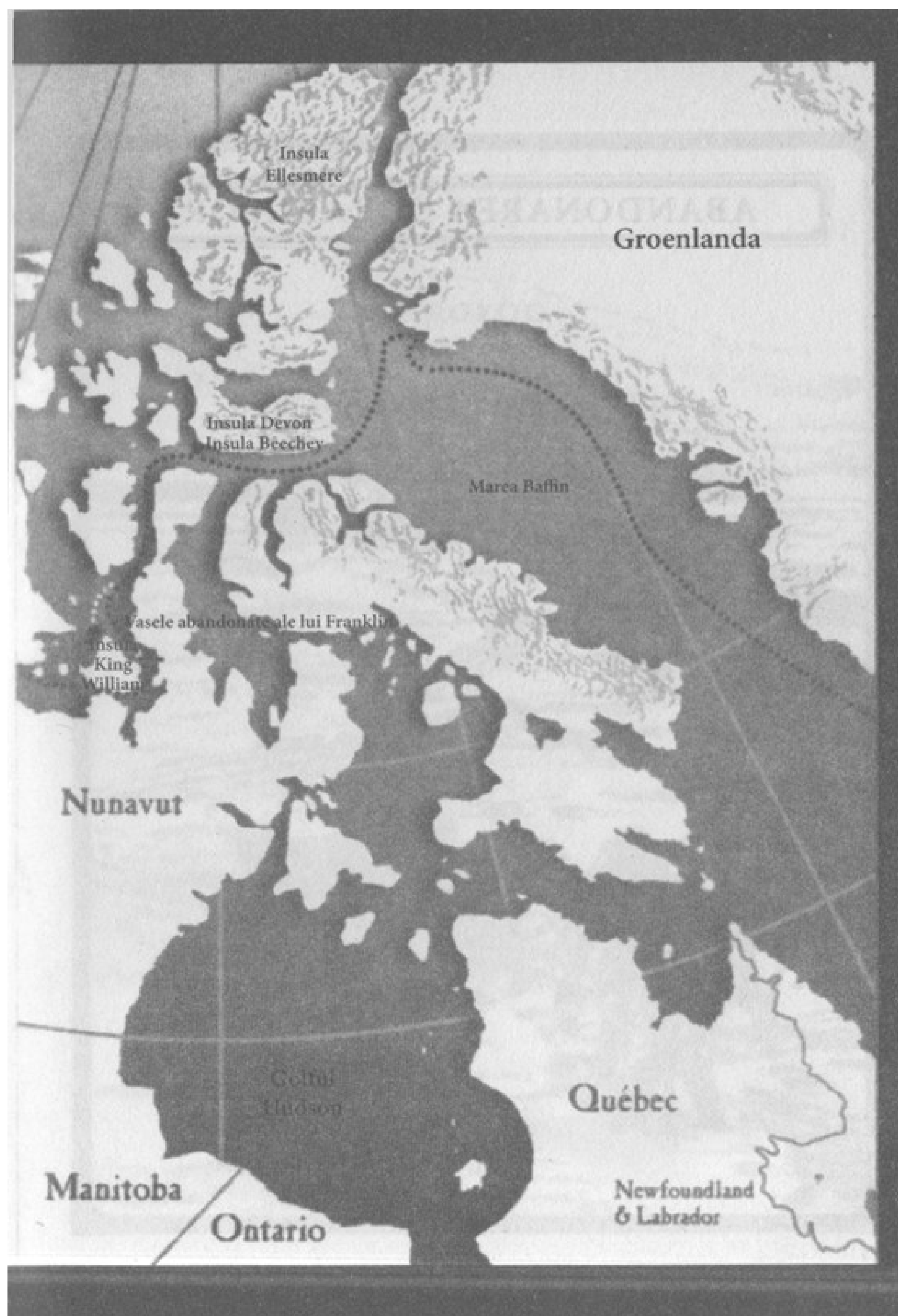
Da, Leigh Hunt a existat cu adevărat.

Prieten drag, spiritual, un om care a iubit viaţa şi un Don Juan răvăşitor, al cărui fel de a fi cu femeile îl făcea să fie invidiat de toţi bărbaţii.

L-am ucis în fiecare prolog al celor zece cărţi cu Dirk Pitt. De fiecare dată ar fi vrut să aibă un rol mai important în poveste, dar nu s-a plâns niciodată, pentru că oricum s-a bucurat de faimă.

Pe curând, prieten vechi, ne e dor de tine.

Oceanul Arctic
PASAJUL DE NORD-EST
Insula
Party
Alaska
Marea Beaufort
Insula
Banks
Insula
Victoria
Yukon
Teritoriile
de Nord-Vest
Columbia
Britanică
N
Alberta
Saskatchewan

Insula
Ellesmere
Groenlanda
Insula Devon
Insula Beechey
Marea Baffin
Nunavut
Québec
Manitoba
Ontario
Newfoundland
& Labrador

ABANDONAREA CORĂBIILOR

PROLOG
PASAJUL CĂTRE MOARTE

APRILIE 1848
STRÂMTOAREA VICTORIA
OCEANUL ARCTIC

Strigătul străbătu întreaga corabie precum geamătul unei sălbăticiuni rănite, ca un bocet sfâşietor ce implora venirea morţii. Vaietul se întinse apoi pe încă o voce, apoi pe încă una, până când un întreg cor de refrene monstruoase vui în întuneric. După ce ţipătul sinistru se domoli, urmară câteva momente de linişte stranie, după care sufletul torturat o luă de la capăt. Câţiva membri izolaţi ai echipajului, cei cu simţurile încă intacte, ascultau sunetele şi se rugau ca moartea să le fie cât mai uşoară.

Aflat în cabină, comandantul James Fitzjames asculta şi el, în timp ce strângea cu putere o bucată de argint brut. Se uita de aproape la roca rece şi lucioasă şi-i înjura strălucirea. Indiferent ce era, părea că adusese blestemul pe corabie. Chiar înainte de a-l fi adus la bord, mineralul era impregnat de miasma morţii. Doi membri ai echipajului unei baleniere căzuseră peste bord în timp ce transportau primele mostre de rocă şi îngheţaseră aproape instantaneu în apele Oceanului Arctic. Un alt marinar fusese înjunghiat mortal într-o încăierare, după ce încercase să schimbe câteva bucăţi de rocă pe tutun cu amicul unui tâmplar ţicnit. Iar în ultimele câteva săptămâni, se părea că mai mult de jumătate din echipaj o ia încet-încet razna, fără putinţă de scăpare. Se gândi că, fără îndoială, iarna extrem de aspră îşi avea partea ei de vină, dar simţea cumva că şi acele roci contribuiau la situaţia generală.

Gândurile îi fură întrerupte de o izbitură puternică în uşa cabinei. Reprimându-şi gestul de a se ridica şi de a răspunde la uşă, spuse doar un „Da” tăios.

Uşa se deschise brusc, iar în dreptul ei apăru un om scund, îmbrăcat cu un pulover jegos şi cu o faţă îmbujorată, uscăţivă şi murdară.

— Căpitane, unul sau doi oameni de-ai lor încearcă iar să spargă baricada, îl înştiinţă timonierul corabiei cu un pronunţat accent scoţian.

— Cheamă-l pe locotenentul Fairholme, răspunse Fitzjames,

ridicându-se lent în picioare. Pune-l să adune oamenii.

Fitzjames azvârli roca pe banchetă şi-l urmă pe timonier. Ieşiră pe un coridor întunecos şi plin de mucegai, luminat doar de câteva felinare. Timonierul dispăru brusc când trecură pe lângă magazia principală, dar Fitzjames merse mai departe. Se opri în curând lângă o grămadă mare de minereu, care-i bloca drumul. Pe coridor fuseseră aşezate strategic lăzi, butoaie şi butoiaşe – îngrămădite până spre puntea superioară – ce creau o baricadă temporară spre compartimentele aflate la prora. Cu toate acestea, zgomotul făcut de lăzile mutate şi de mârâitul marinarilor reuşea să pătrundă cumva prin toată stiva.

— Iar s-au dus acolo, domnule, spuse un marinar cu ochii cârpiţi de somn, care păzise mormanul cu o flintă Brown Bess.

Deşi abia dacă avea nouăsprezece ani, santinela avea o barbă murdară ce dădea impresia că-i încolţeşte pe faţă ca un smoc de mărăcini.

— O să le cedăm corabia destul de curând, răspunse Fitzjames pe un ton obosit.

În spatele lor se auzi scârţâitul unei scări de lemn, pe care trei bărbaţi urcau în magazia principală dinspre puntea inferioară. O rafală de aer rece ca gheaţa năvăli pe coridor, până când unul dintre ei înhăţă prelata şi închise etanş tambuchiul. Un bărbat uscăţiv, îmbrăcat cu o haină de ofiţer din lână groasă, apăru din umbră şi i se adresă lui Fitzjames:

— Domnule, dulapul cu arme este încă în siguranţă, raportă locotenentul Fairholme, iar în timp ce vorbea, din gură îi ieşeau aburi îngheţaţi. Timonierul McDonald strânge oamenii în cabina ofiţerilor. Ridică un mic revolver şi adăugă: Am reuşit să recuperăm trei arme pentru noi.

Fitzjames încuviinţă din cap, în timp ce îi măsura din priviri pe ceilalţi doi bărbaţi, infanterişti din Marina Regală, traşi la faţă, care apucaseră să înşface câte o muschetă.

— Îţi mulţumesc, locotenente. Nu se va trage decât la ordinul meu direct, spuse comandantul calm.

Un ţipăt strident izbucni din spatele barierei, urmat de un zdrăngănit puternic de cratiţe şi oale. Zgomotele deveniseră mult mai isterice, constată în gând Fitzjames. Nu putea decât să-şi imagineze atrocităţile care se petreceau de cealaltă parte a baricadei.

— Devin din ce în ce mai violenţi, spuse locotenentul pe un ton coborât.

Fitzjames aprobă sumbru. Nici nu-i trecuse prin cap, atunci când semnase prima dată cu Serviciul de Explorare Polară, că va trebui să înfrunte un echipaj ieşit din minţi. Bărbat inteligent şi amabil, urcase cu repeziciune treptele în grad ale Marinei Regale, ajungând comandantul unei fregate la nici treizeci de ani. Acum, la treizeci şi şase de ani şi în plină luptă pentru supravieţuire, cel pe care ofiţerul îl numise odată „cel mai chipeş bărbat din Marină” se confrunta cu cea mai grea dintre încercări.

Probabil nu era de mirare că o parte a echipajului o luase razna. Supravieţuirea în condiţiile unei ierni polare la bordul unui vas înconjurat doar de gheaţă era o provocare teribilă. Captivi luni la rând în beznă şi într-un frig năprasnic, oamenii fuseseră practic obligaţi să nu părăsească puntea inferioară a corabiei. Acolo avuseseră de furcă cu şobolanii, se luptaseră cu claustrofobia şi cu izolarea, ca să nu mai punem la socoteală şi efectele devastatoare ale scorbutului şi ale degerăturilor. Era destul de dificil să treci de o singură iarnă polară, dar echipajul lui Fitzjames trecea deja prin a treia la rând, iar raţiile micşorate de hrană şi de combustibil îşi puseseră amprenta asupra sănătăţii oamenilor. Moartea prematură a conducătorului expediţiei, Sir John Franklin, contribuise şi ea la scăderea drastică a optimismului.

Mai mult, Fitzjames ştia că munca are un efect şi mai sinistru. Când un tovarăş al şefului echipajului îşi smulsese hainele şi sărise peste bord, luând-o la goană urlând peste sloiurile de gheaţă, s-ar fi putut crede că era un caz izolat de nebunie. Dar din momentul în care trei sferturi din echipaj începuse să urle în somn, să se clatine abulic, având halucinaţii şi mormăind într-un limbaj stereotip şi haotic, era clar că se petrece ceva. Când comportamentul lor devenise şi violent, Fitzjames fusese nevoit să-i mute şi să-i sechestreze discret pe cei afectaţi pe puntea de la prora.

— E ceva pe corabie care-i înnebuneşte, spuse Fairholme calm, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Drept răspuns, Fitzjames dădu aprobator din cap. Deodată, din partea de sus a barierei se desprinse o lădiţă, aproape lovindu-l în cap. Chipul palid al unui om vlăguit se ivi brusc prin spărtura din baricadă, cu ochii roşii sticlindu-i în lumina lumânărilor. În timp ce marinarul încerca să-şi revină, Fitzjames realiză că este unul dintre fochiştii care încărcau cu cărbuni motorul cu aburi al corabiei. Deşi pe corabie era foarte frig, fochistul era la bustul

gol, iar în mână agita un satâr luat din bucătărie.

— Unde-s mieii să-i măcelăresc? urlă el, ridicând ameninţător satârul.

Înainte ca fochistul să atace pe cineva, unul dintre soldaţii din Marina Regală îi pară lovitura cu muscheta, izbindu-l peste faţă. Omul scăpă cu zgomot satârul într-o ladă, apoi se prăbuşi pe punte cu faţa plină de sânge.

Fitzjames îşi mută privirea de la fochistul aflat în stare de inconştienţă la echipajul care îl înconjurase. Obosiţi, buimăciţi şi jigăriţi din cauza alimentaţiei proaste, oamenii îl priveau debusolaţi, aşteptând parcă să le răspundă la toate întrebările pe care de fapt nu aveau curajul să i le adreseze.

— Nu avem de ales, trebuie să abandonăm corabia. Mai avem la dispoziţie ceva mai mult de o oră de lumină. Vom încerca să ajungem la *Terror.* Locotenente, du-te şi ia toate hainele groase, apoi adu-le în cabina ofiţerilor.

— Câte sănii să pregătesc?

— Nici una. Împachetează atâtea provizii câte poate căra fiecare, dar fără echipament suplimentar.

— Da, domnule, răspunse Fairholme, luând cu el doi oameni şi dispărând prin tambuchiul principal.

În cala vaporului erau păstrate hanoracele, ghetele şi mănuşile purtate de membrii echipajului atunci când munceau pe punte sau când plecau cu săniile să exploreze zonele din jur. Fairholme şi oamenii săi înhăţară rapid câteva rânduri de haine groase, pe care apoi le târâră către sala mare a ofiţerilor, aflată la pupa.

Fitzjames îşi croi drum spre cabina personală, pentru a-şi recupera busola, un ceas de aur şi câteva scrisori pentru familia lui. Deschise jurnalul de bord în dreptul ultimei însemnări şi scrise cu mâna tremurândă o ultimă notă, după care închise simultan ochii şi manuscrisul învelit în piele. Conform tradiţiei, ar fi trebuit să ia jurnalul cu el, dar preferă să-l încuie în birou, deasupra unui teanc de dagherotipuri.

Unsprezece membri ai echipajului, singurii care rămăseseră întregi la minte dintr-un echipaj iniţial de şaizeci şi opt de oameni, îl aşteptau în cabina ofiţerilor. Căpitanul îşi trase rapid pe el un hanorac şi nişte bocanci, cum aveau şi ceilalţi din echipaj, apoi se îndreptară toţi către tambuchiul principal. Deschiseră tambuchiul şi ieşiră pe puntea principală, în plină iarnă polară. Era ca şi cum ar fi păşit prin poarta unui iad

îngheţat.

Din interiorul întunecos, rece şi umed al corabiei, ieşiră într-un univers complet alb. Vântul şuiera, izbindu-i cu miliarde de particule de cristale de gheaţă, înţepându-le corpurile cu forţa năprasnică a unui curent de câteva sute de grade sub zero. Nu se putea distinge cerul de pământ, care-i susul şi care-i josul, în tot vortexul acela năucitor de alb. Luptându-se cu rafalele, Fitzjames îşi croi drum pe puntea acoperită de zăpadă şi reuşi să coboare de pe scara mobilă pe banchiză.

Aflată la doar opt sute de metri distanţă, cealaltă navă a expediţiei, *HMS Terror,* zăcea captivă în aceeaşi banchiză de gheaţă; din cauza vântului necruţător însă, vizibilitatea era redusă la doar câţiva metri. Dacă nu reuşeau să o repereze prin furtuna de zăpadă, atunci s-ar fi rătăcit şi cu siguranţă şi-ar fi găsit sfârşitul acolo. Tocmai în eventualitatea că natura s-ar fi dezlănţuit aşa cum o făcea acum, între cele două corăbii fuseseră înfipţi ţăruşi din treizeci în treizeci de metri, dar acum şi încercarea de a-l găsi pe următorul era un adevărat joc cu moartea, pe care ar fi putut să îl piardă oricând.

Fitzjames îşi scoase busola şi măsură un relevment de douăsprezece grade, având drept punct de reper direcţia pe care ştia că se află *Terror.* Poziţia reală a navei era de fapt mai spre est, dar apropierea de polul nord magnetic producea o deviere de citire. Rugându-se în gând ca banchiza să nu îşi fi schimbat poziţia de la ultima măsurătoare, se încovoie peste busolă şi începu să-şi târâie picioarele în acea direcţie. Toţi membrii echipajului se ţineau de aceeaşi funie şi grupul începu să se deplaseze pe gheaţă ca un miriapod imens.

Tânărul comandant înainta încet, cu capul aplecat şi cu ochii aţintiţi asupra busolei, în vântul glacial şi prin zăpada necruţătoare care îl loveau în faţă. După ce numără o sută de paşi, se opri şi se uită de jur împrejur. Cu un sentiment de uşurare, zări printre vârtejurile de zăpadă primul semn indicator. Stând chiar lângă ţăruş, recalculă poziţia şi porni spre următorul. Şirul de oameni merse astfel de la un indicator la următorul, trecând peste mormane de zăpadă care de multe ori aveau între nouă şi doisprezece metri. Fitzjames îşi concentra toată atenţia asupra mersului, încercând să uite faptul că îşi abandonase corabia, lăsând-o unor oameni nebuni. În adâncul sufletului ştia că este o chestiune de viaţă şi de moarte. După trei ani la pol, nimic altceva nu mai conta acum.

Deodată, o bufnitură puternică îi spulberă toate speranţele. Sunetul fusese asurzitor, reuşind să răzbată prin urletul vântului. Zgomotul părea produs de un tun mare, dar căpitanul ştia mai bine cu ce are de-a face – era gheaţa de sub picioarele lor, stratificată în pături masive care se mişcau într-un ritm ciclic de contracţie-expansiune.

De când cele două corăbii ale expediţiei fuseseră prinse în gheaţă, în septembrie 1846, îşi schimbaseră poziţia cu mai mult de treizeci de kilometri, fiind împinse de pătura masivă de gheaţă numită Banchiza Beaufort. Vara neobişnuit de rece îi ţinuse înzăpeziţi încă din 1847, iar în primăvara acelui an nu se dezgheţase mai deloc. Ravagiile provocate de încă o perioadă geroasă scăzuseră drastic şansele ca nava să se poată elibera din gheaţă până în vara următoare. Între timp, mişcările gheţii puteau fi fatale, putând spulbera corabia de lemn ca pe o cutie de chibrituri. Peste încă şaizeci şi şapte de ani, Ernest Shackleton va privi neputincios cum nava sa *Endurance* este sfărâmată de extinderea unei banchize în Antarctica.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Fitzjames mări pasul în momentul în care auzi ecoul unui alt zgomot asurzitor. Funia din mâinile lui era întinsă la maximum de oamenii din spate, care încercau cu greu să ţină pasul cu el, dar nu voia să încetinească. Ajunse la marcajul pe care îl credea a fi ultimul şi încercă să răzbată cu privirea prin furtună. Reuşi să zărească pentru o clipă, prin vârtejul de zăpadă, umbra unui obiect închis la culoare.

— E chiar în faţa noastră, strigă el spre bărbatul din spatele lui. Grăbiţi pasul, ajungem imediat.

Mişcându-se la unison, grupul se îndreptă spre ţintă. Ajunşi în vârful unui morman de gheaţă colţuroasă, zăriră în sfârşit nava *Terror.* Aflată la aproximativ treizeci de metri, nava era aproape identică ca dimensiuni şi aspect cu propria lor navă, asemănarea datorându-se mai ales culorii ei negre şi dungii late aurii. Acum însă, *Terror* abia mai aducea a corabie, fără vele şi fără verfafor înălţate şi având o prelată întinsă pe toată puntea de la pupa. Lângă ramele de izolare erau mormane de zăpadă, iar catargul şi velatura erau acoperite de un strat gros de gheaţă. Construită iniţial ca şi bombardier, corabia arăta acum mai mult ca o imensă cutie de lapte spartă.

Fitzjames urcă la bordul ei şi fu surprins să vadă câţiva membri ai echipajului alergând încolo şi-ncoace pe puntea acoperită de gheaţă. Un cadet se apropie şi îl conduse pe

Fitzjames împreună cu echipajul său prin tambuchiul principal, apoi în bucătărie. Un steward împărţea shoturi de brandy, în timp ce bărbaţii îşi scuturau hainele de gheaţă şi îşi încălzeau mâinile la sobă. Savurând licoarea care îl încălzea, căpitanul remarcă faptul că în toate colţurile era o forfotă intensă – marinari care ţipau şi cărau provizii prin culoarul principal. La fel ca şi oamenii lui, cei de pe *Terror* arătau teribil de înspăimântător. Erau palizi şi vlăguiţi, iar cei mai mulţi dintre ei suferiseră de scorbut. Însuşi Fitzjames rămăsese fără doi dinţi în urma bolii, deficienţa de vitamină C provocând sângerarea gingiei şi a scalpului. Deşi la bord fuseseră aduse lăzi întregi de zeamă de lămâie care se distribuise cu regularitate echipajului, sucul îşi pierduse eficacitatea în timp. La asta se mai adăuga şi aportul scăzut de carne proaspătă, astfel că nici un om nu scăpase nevătămat. Era un fapt cât se poate de cunoscut printre marinari – nerespectarea profilaxiei pentru scorbut putea fi fatală.

Căpitanul navei *Terror* îşi făcu apariţia – era un irlandez solid pe nume Francis Crozier. Veteran al regiunii arctice, Crozier îşi petrecuse o mare parte a vieţii pe mare. Precum multora dinaintea lui, i se comandase şi lui să caute un pasaj de trecere între oceanele Atlantic şi Pacific, prin zonele neexplorate de la Polul Nord. Descoperirea pasajului de nord-vest era probabil ultima dintre cele mai provocatoare şi spectaculoase explorări geografice rămase. Mulţi încercaseră şi eşuaseră, dar această expediţie era diferită. Având la dispoziţie două nave complet echipate pentru zona arctică, sub comanda enigmaticului Sir John Franklin, succesul expediţiei fusese oricum numai garantat nu. Dar Franklin murise cu un an înainte, după ce încercase fără succes să atingă coasta Americii de Nord spre sfârşitul verii. Fără nici o protecţie în mijlocul mării, corăbiile fuseseră prinse de îngheţ. Încăpăţânatul de Crozier era hotărât să îşi salveze restul de oameni şi să evite dezastrul care îi pândea.

— Aţi abandonat corabia *Erebus?* îl întrebă pe Fitzjames direct.

Tânărul căpitan dădu afirmativ din cap.

— Ceilalţi membri ai echipajului şi-au ieşit complet din minţi.

— V-am primit mesajul trimis anterior în care descriaţi aceste probleme. Foarte ciudat. Am avut şi eu unul sau doi oameni care şi-au pierdut cumpătul o perioadă, dar nu ne-am confruntat cu o aşa nebunie generalizată.

— E al naibii de şocant, spuse Fitzjames, evident îngrijorat. Nu pot fi decât bucuros c-am reuşit să scăpăm din azilul ăla de

nebuni.

— Sunt deja morţi cu toţii acum, murmură Crozier. Asta s-ar putea să ne aştepte şi pe noi în curând.

— E banchiza. Se sparge.

Crozier încuviinţă tăcut. Banchiza se spărgea frecvent în punctele de presiune din cauza mişcărilor de adâncime. Deşi majoritatea fisurilor apăreau toamna şi la începutul iernii, atunci când mările începeau să îngheţe în larg, se întâmpla ca şi primăvara să aibă loc dezgheţuri şi convulsii periculoase.

— Iar lemnul din care e făcută nava geme în semn de protest, spuse Crozier. Mă tem că fisura e chiar sub noi. Am ordonat ca toate proviziile să fie mutate pe gheaţă, iar bărcile rămase să fie scoase. Se pare că ne este sortit să renunţăm la ambele corăbii mai repede de cât ne-am fi dorit, adăugă el cu spaimă în glas. Mă rog doar ca furtuna să se potolească înainte să ne afecteze serios.

După ce împărţiră între ei raţii de carne de oaie cu păstârnac din conserve, Fitzjames împreună cu oamenii săi se alăturară echipajului de pe *Terror* la descărcarea proviziilor pe banchiză. Mişcările puternice ale acesteia îşi răriseră frecvenţa, dar aveau în continuare de-a face cu vântul răvăşitor. Cei de pe *Terror* puteau auzi scârţâiturile şi gemetele enervante pe care bordajul de lemn al navei le făcea pe gheaţa instabilă. De îndată ce ultima ladă fu aşezată pe gheaţă, oamenii se îngrămădiră în interiorul întunecos al corăbiei, aşteptând ca natura dezlănţuită să se calmeze.

Timp de patruzeci şi opt de ore ascultară înspăimântaţi zgomotele provocate de fracturarea gheţii şi se rugară cu toţii ca nava să reziste. Dar n-a fost să fie astfel. Lovitura de graţie veni repede, corabia rupându-se brusc fără nici un avertisment, după care se înclină în faţă, apoi într-o parte, înainte ca o parte din învelişul său de lemn să explodeze ca un balon. Doar doi oameni fură răniţi, dar stricăciunea era ireparabilă. Într-o secundă *Terror* se transformă într-un cimitir plutitor, urmând ca data propriei înmormântări să se stabilească ulterior.

Crozier evacuă echipajul şi proviziile păstrate în cele trei bărci de salvare rămase, fiecare având deja montate tălpicile pentru alunecarea pe gheaţă. Fiind prevăzători, Crozier şi Fitzjames transportaseră deja în ultimele nouă luni câteva bărci pline cu provizii pe cel mai apropiat ţărm. Magazia secretă de pe Insula King William urma să fie un adăpost grozav pentru echipajul

rămas pe drumuri. Din păcate însă, ca să ajungă la ţărm şi la depozitul salvator, mai aveau de străbătut încă cincizeci de kilometri pe gheaţa extrem de dură.

— Am putea încerca să recuperăm nava *Erebus,* sugeră Fitzjames, visând cu ochii deschişi că ar putea să îşi mai vadă măcar încă o dată vechea corabie, plutind peste crestele înspumate.

— Oamenii sunt mult prea preocupaţi să se lupte între ei sau cu natura, replică Crozier. Fie îşi va găsi sfârşitul la fel ca şi *Terror,* fie va mai rezista încă o vară blestemată prinsă în banchiză – astea sunt singurele variante.

— Dumnezeu să-i aibă în pază, şopti Fitzjames doar pentru el, aruncând o ultimă privire către corabia îndepărtată.

La fiecare barcă de salvare se înhămară câte opt oameni, precum măgarii la plug, încercând să îşi croiască drum spre ţărm prin sloiurile plutitoare. Din fericire vântul se mai potolise, iar temperatura crescuse aproape de minus cincisprezece grade Celsius. Din păcate însă, efectele înfometării şi ale frigului la care fuseseră supuşi se resimţeau din plin şi oamenii începură să cedeze.

Luptându-se din răsputeri să tragă încărcăturile grele după ei, ajunseră după cinci zile istovitoare la ţărmul pietros al insulei. Ţinutul King William, cunoscut astăzi ca Insula King William, era extrem de neprimitor: o regiune joasă de dimensiunea Connecticutului, bătută de vânturi, cu un ecosistem în care rezistau doar câteva specii de plante şi animale. Chiar şi băştinaşii inuiţi evitau zona, nefiind prielnică vânatului la capcană şi neputând prin urmare să le asigure hrana specifică, ce consta în carne de caribu şi de focă.

Crozier şi oamenii săi nu ştiau însă aceste lucruri. Doar explorând ei înşişi puteau descoperi că ţinutul era de fapt o insulă, în pofida opiniei generalizate a geografilor din 1845, care erau de părere că ar fi fost de fapt un apendice al continentului nord american. Probabil că şi Crozier bănuia ceva; şi mai ştia un lucru. Din capătul cel mai de nord al Ţinutului King William în care stătuse, realiză că se aflau la aproximativ o mie şase sute de kilometri de cea mai apropiată civilizaţie. Un centru comercial sărăcăcios al companiei Hudsons Bay, localizat în îndepărtata zonă, la sud de bancurile Marelui Râu cu Peşti, era singura şi cea mai mare şansă de salvare. Între punctul cel mai de sud al Ţinutului King William şi gura de vărsare a acestui râu apele erau

însă deschise, uneori distanţa dintre ele ajungând la două sute cincizeci de kilometri, ceea ce însemna că nu au altă variantă decât să continue să tragă bărcile blestemate pe gheaţă.

Crozier le permise oamenilor să se odihnească câteva zile la depozit, acordându-le şi o recompensă temporară constând în porţii de hrană întregi, care să îi ajute să îşi recapete puterile pentru restul călătoriei. Apoi nu mai putu amâna. Fiecare zi conta în cursa către aşezarea din Hudson Bay şi trebuiau să ajungă acolo înainte de începerea ninsorilor de toamnă. Experimentatul căpitan nu îşi făcea iluzii că întregul echipaj va reuşi să ajungă la destinaţie sau măcar în apropiere. Dar, cu ceva noroc, câţiva dintre cei mai rezistenţi ar fi putut ajunge din timp pentru a putea trimite un echipaj de salvare pentru ceilalţi. Era singura lor şansă.

Îşi continuară drumul trăgând pas cu pas săniile după ei, apoi găsiră o porţiune de ţărm mai dreaptă. Din păcate însă, mulţi începuseră să realizeze că marşul lor era un marş al morţii. Cerinţele fizice pentru un efort continuu în gerul năprasnic se dovedeau a fi mult prea dificile pentru trupurile lor subnutrite. Chinul cel mai mare, poate chiar mai de nesuportat decât degerăturile, era setea de nepotolit. De când aproape că li se terminaseră rezervele de combustibil pentru buteliile portabile, nu mai aveau nici un alt mod eficient de a transforma gheaţa în apă proaspătă. Oamenii îşi îndesau disperaţi zăpadă în gură şi încercau să soarbă câteva picături de lichid, apoi îngheţau şi mai tare. Precum o caravană ce străbate Sahara, aveau de înfruntat şi deshidratarea, pe lângă toate celelalte probleme. Oamenii cedau şi mureau zi după zi şi om după om, pe măsură ce se îndreptau spre sud. La început săpau un fel de morminte pentru a-i îngropa, dar curând renunţară şi lăsară trupurile neînsufleţite pe gheaţă, pentru a-şi conserva energia pentru mers.

Ajungând pe culmea unei movile acoperite cu gheaţă, Fitzjames ridică mâna şi se opri brusc. Încă două sănii cu echipaje de câte opt oameni se opriră în spatele lui, slăbind hamurile prinse de barca de lemn. Aceasta cântărea, cu toată mâncarea şi echipamentul, peste nouă sute de kilograme. Căratul ei echivala cu remorcarea unui rinocer. Se opriră şi ceilalţi, căzând în genunchi şi trăgând cu putere în piept aerul îngheţat, în plămânii deja slăbiţi.

Cerul era senin, iar peisajul părea de-a dreptul feeric în lumina puternică ce se reflecta în gheaţă, care îi orbea. Fitzjames îşi

scoase ochelarii de protecţie cu plasă de sârmă şi trecu pe la fiecare, încercând să-i încurajeze pe toţi în timp ce aceştia îşi verificau membrele de degerături. Ajunse aproape de al doilea echipaj, când unul dintre oameni strigă:

— Sir, priviţi! *Erebus* s-a desprins din gheaţă!

Fitzjames se întoarse pentru a vedea ce îi arăta marinarul la orizont. Bărbatul, aghiotantul unui ofiţer, îşi desfăcuse hamurile cu care trăsese sania şi o luase la sănătoasa către marginea banchizei.

— Strickland! Rămâi pe loc! îi ordonă Fitzjames.

Dar comanda nu ajunse la urechile acestuia. Matelotul nici măcar nu încetini, poticnindu-se şi alergând haotic pe sloiul denivelat către pata întunecată care se zărea la orizont. Fitzjames îşi îndreptă privirea în acea direcţie şi rămase mut de uimire. La nici cincisprezece kilometri, corpul negru şi catargul ridicat al unei corăbii erau perfect vizibile. Nu putea fi decât *Erebus.*

Fitzjames rămase înmărmurit pentru câteva secunde şi aproape uită să respire. Strickland avea dreptate. Corabia plutea nestingherită, părând că s-a desprins din banchiză.

Entuziasmat, comandantul urcă în barcă şi începu să scotocească sub banchetă, până dădu de un telescop extensibil. Îl îndreptă spre corabie, pe care o recunoscu imediat. Nava părea bântuită, cu toate pânzele strânse şi fără ţipenie de om pe punte. Se întrebă într-o doară dacă oamenii nebuni ascunşi prin cabine ştiau că nava lor pluteşte în derivă. Îşi îndreptă apoi atenţia asupra împrejurimilor corabiei. Bucuria îi fu brusc umbrită când constată că era înconjurată de sloiuri.

— E-n continuare blocată în gheaţă, bombăni el, remarcând că nava se deplasa cu pupa înainte.

De fapt, *Erebus* era captivă într-o banchiză de cincisprezece kilometri, care se desprinsese din marea îngheţată şi plutea în derivă către sud. Şansele ei de recuperare crescuseră considerabil, dar exista în continuare riscul să se rupă din cauza gheţii.

Fitzjames oftă, apoi se întoarse către doi dintre cei mai buni oameni ai săi.

— Reed, Sullivan, duceţi-vă şi recuperaţi-l imediat pe matelotul Strickland, se răsti el.

Cei doi se ridicară şi porniră după Strickland, care – după ce ajunsese la banchiză – dispăruse după o movilă mare de gheaţă.

Fitzjames îşi îndreptă din nou atenţia către vapor, încercând să observe dacă coca îi fusese deteriorată sau dacă pe punte se vedea vreo mişcare. De la distanţa aceea era greu însă să-şi dea seama. Gândurile îi fugiră către şeful expediţiei, Franklin, al cărui corp neînsufleţit zăcea într-un cub de gheaţă pe fundul calei. „Cu puţin noroc, bătrânul lup de mare ar putea fi îngropat în Anglia”, se gândi Fitzjames, ştiind că şi şansele lui de a ajunge acasă, în viaţă sau nu, erau destul de mici.

Trecu o jumătate de oră până când Reed şi Sullivan se întoarseră la barcă. Fitzjames observă că amândoi aveau privirea în pământ, iar unul din ei strângea cu disperare eşarfa pe care Strickland o purta pentru a-şi proteja faţa şi grumazul.

— Unde e? întrebă comandantul.

— A căzut printr-o spărtură din banchiza acoperită cu zăpadă, răspunse Sullivan, care era santinela de gabie şi care avea nişte ochi albaştri plângăcioşi. Am încercat să-l scoatem, dar s-a scufundat înainte să reuşim noi să-l prindem.

Ridică eşarfa plină de gheaţă, pentru a le demonstra celorlalţi că încercaseră să-l prindă.

„Nu ar mai fi contat”, se gândi Fitzjames. Chiar dacă ar fi reuşit să-l scoată, tot ar fi murit până când cei doi l-ar fi adus înapoi şi l-ar fi îmbrăcat în haine uscate. De fapt, Strickland fusese chiar norocos – cel puţin murise fără să se chinuie.

Alungându-şi toate aceste imagini din minte, Fitzjames se răsti la echipajul mâhnit:

— Puneţi-vă hamurile! Haideţi să urnim sania asta din loc, mai spuse el, încercând să facă uitată întâmplarea şi pentru ceilalţi.

* * *

Pe măsură ce se îndreptau spre sud şi zilele treceau, drumul devenea din ce în ce mai anevoios, iar oamenii abia îşi mai târau picioarele. Încetul cu încetul, oamenii se împărţiră în mai multe grupuri, în funcţie de starea lor de spirit. Crozier, împreună cu un mic detaşament de pe *Terror,* deschidea drumul de-a lungul ţărmului, la cincisprezece kilometri înaintea celorlalţi. Îi urmau cei din grupul lui Fitzjames, care era urmat la rândul lui, la câţiva kilometri în spate, de trei sau patru grupuri răzleţe, formate din cei mai slăbiţi şi bolnavi dintre ei, care nu puteau ţine pasul şi pentru care oricum nu mai exista nici o şansă de salvare. Şi Fitzjames pierduse trei oameni, iar la sanie rămăseseră înhămaţi ca să care încărcătura grea doar ultimii treisprezece.

Domolirea vântului şi creşterea uşoară a temperaturii îi

făcuseră pe oameni să spere că totuşi vor reuşi; un viscol de primăvară târzie le dădu însă peste cap toate speranţele. Linia de vest a orizontului fu acoperită de nori negri, care se îndreptau cu repeziciune înspre ei, ca un catafalc sinistru. Izbit din toate părţile de vânt şi neputând să desluşească nimic prin furtună, Fitzjames nu avu încotro şi trebui să întoarcă barca în formă de ţestoasă cu fundul în sus, pentru a putea să se adăpostească în spatele structurii de lemn. Timp de patru zile, fură atacaţi continuu de vânturi năprasnice. Prizonieri în această carcasă, având foarte puţină hrană şi nici o sursă de căldură în afara propriilor corpuri, oamenii epuizaţi începură să moară pe capete.

La fel ca toţi ceilalţi şi Fitzjames începuse să aibă perioade de pierdere a cunoştinţei, în timp ce majoritatea funcţiilor corpului îşi îndeplineau rolul din ce în ce mai greu. Când simţi că sfârşitul îi este aproape, avu un moment straniu, în care fu cuprins brusc de energie, probabil dintr-o curiozitate morbidă. Se căţără peste corpurile camarazilor săi, apoi se târî peste marginea bărcii şi se trase în exteriorul ei. Vijelia se opri pentru o clipă, parcă pentru a-i permite lui Fitzjames un ultim moment de demnitate în faţa naturii dezlănţuite. Se apropia seara, iar Fitzjames, cu o ultimă forţare, aruncă în jur o ultimă privire.

Era încă acolo. Ca un proiectil închis la culoare ivit la orizont, silueta navei *Erebus* părea că iese din gheaţă ca o fantomă întunecată.

— Ce mister te învăluie? strigă el, vocea stingându-i-se treptat.

Apoi Fitzjames îşi dădu suflarea cu privirea aţintită către orizont, iar trupul lui deveni una cu barca.

Departe, *Erebus* îşi continua încet drumul, ca un mormânt plutitor. La fel ca şi echipajul care o stăpânise, avea să devină în cele din urmă o victimă a mediului extrem de la pol, un ultim vestigiu al expediţiei lui Franklin, plecat în căutarea Pasajului de Nord-Vest. Odată cu dispariţia sa, legenda echipajului nebun al lui Fitzjames avea să rămână pentru totdeauna în istorie ca un capitol neelucidat. Deşi Fitzjames nu a mai aflat niciodată, la bordul corabiei se afla ascuns un mister şi mai mare, un mister care la mai bine de un secol distanţă avea să influenţeze însăşi existenţa speciei umane pe Pământ.

PARTEA I
RESPIRAŢIA DIAVOLULUI

PASAJUL INTERIOR

Prince Rupert

Kitimat

COLUMBIA BRITANICĂ

Insula Porcher

Insula Pitt

Insula Banks

Insula Gil

Insula Campania

Insula Princess Royal

Strâmtoarea Hecate

Insula Aristazabal

1
APRILIE 2011
PASAJUL INTERIOR
COLUMBIA BRITANICĂ

Traulerul înalt de optsprezece metri reprezenta etalonul în materie de vase comerciale de pescuit. Năvoadele sale erau ordonate lângă troliuri, iar puntea era curată. Corpul navei şi suprastructurile nu erau ruginite şi nici murdare de funingine, iar toate zonele care ar fi putut fi afectate de schimbările vremii erau acoperite cu un strat proaspăt de vopsea. Chiar şi sistemul uzat pentru andocare era frecat cu regularitate împotriva depunerilor. Poate că nu era cel mai profitabil vas de pescuit care naviga prin apele din nordul Columbiei Britanice, dar cu siguranţă *Ventura* era de departe cel mai bine întreţinut.

Aspectul navei oglindea perfect caracterul proprietarului ei, un om meticulos şi muncitor pe nume Steve Miller. La fel ca şi nava lui – un pescador fără performanţe extraordinare – nici Miller nu se pricepuse să se ridice la nivelul unui pescar mediu independent. Medic traumatolog, sătul de operarea cazurilor de accidente rutiere din Indianapolis, revenise în micul orăşel din Pacificul de Nord-Vest în care îşi petrecuse tinereţea, pentru a încerca altceva. Dispunând de un cont gras în bancă şi fiind îndrăgostit de apă, părea că descoperise în pescuitul comercial o activitate perfectă pentru el. În acea dimineaţă cu burniţă se afla la timonă, iar pe faţa lui se citea un zâmbet larg, care-i exprima perfect fericirea de a fi pe apă.

Un tânăr brunet cu părul ţepos îşi strecură capul în cabina timonei şi îl chemă pe Miller.

— Azi unde muşcă, căpitane? întrebă el.

Miller privi lung pe fereastra de la prora, îşi ridică nasul şi începu să adulmece aerul.

— Păi, Bucky, aş paria că mai degrabă pe coasta vestică a Insulei Gil, zâmbi el, luând momeala. Mai bine du-te şi trage un pui de somn, că-n curând o să ne lovim de ei.

— Da, şefu'. Cam cât, douăzeci de minute întregi?

— Mai degrabă optsprezece.

Zâmbi, aruncându-şi apoi privirea pe harta nautică de lângă el. Roti cârma cu câteva grade, îndreptând prora într-o direcţie care împărţea cele două bucăţi de pământ de la orizont. Nava întretăia Pasajul Interior, o porţiune sigură de mare, care se întindea de la Vancouver la Juneau. Aflat la adăpostul mai multor insule acoperite de pini, canalul navigabil şerpuitor semăna cu fiordurile pitoreşti ale Norvegiei.

Doar ocazional navele comerciale sau pescadoarele cu turişti, care urmăreau bancurile de somon sau halibut, se abăteau pe ruta de navigare prin Alaska. La fel ca majoritatea pescarilor, Miller vâna cel mai valoros somon de Pacific, somonul roşu, utilizând năvoade cu sac pentru a captura peştele la gura râurilor sau în apele oceanului. Era mulţumit de captură, pentru că ştia că puţini se îmbogăţiseră pescuind prin părţile acelea. În pofida experienţei lui limitate, reuşise să aibă un mic profit, datorat în mare parte planificării şi entuziasmului său. Sorbind dintr-o ceaşcă de cafea, trase cu ochiul la ecranul radarului care clipea. Observând două nave la câteva mile spre nord, lăsă liberă cârma şi ieşi din timonerie pentru a-şi inspecta plasele pentru a treia oară în ziua aceea. Mulţumit că plasa nu se rupsese, reveni din nou în castelul central.

Bucky stătea lângă balustradă, preferând să fumeze în loc să doarmă. Trăgând dintr-un Marlboro, îl salută din priviri pe Miller, apoi se uită spre cer. O pătură omniprezentă de nori gri plutea în atmosferă. Nefiind foarte încărcaţi, norii cerneau doar o burniţă fină. În faţa prorei observă un nor neobişnuit de gros, care se mişca paralel cu suprafaţa apei. Ceaţa fusese mereu un companion obişnuit în aceste ape, dar această formaţiune noroasă era ceva nou. Era de un alb mai strălucitor decât era de obicei ceaţa, cu un aspect fibros. Trase adânc din ţigară, apoi suflă fumul cu putere, după care intră în timonerie.

Miller remarcase şi el norul alb şi studia ceaţa cu binoclul.

— Ai văzut şi tu, şefu'? E un nor destul de ciudat, nu? rosti Bucky tărăgănat.

— Este, da. Nu văd nici o navă prin împrejurimi de la care s-ar fi putut ridica, răspunse Miller, scrutând orizontul. Poate e ceva abur sau fum adus dinspre Gil.

— Da, poate e de la afumătoarea de peşte a cuiva, replică marinarul de punte, rânjindu-şi dinţii strâmbi.

Miller lăsă binoclul deoparte şi înhăţă cârma. Ruta în jurul Insulei Gil îi conducea direct spre centrul norului. O perioadă

Miller bătu gânditor cu degetele în lemnul vechi al cârmei, dar nu făcu nici un efort să schimbe cursul.

Pe măsură ce vasul se apropia de marginea norului, Miller începu să se holbeze la apă din ce în ce mai încruntat. Culoarea apei se schimbase în mod vizibil, de la verde la maro şi apoi la roşcat. Zări câţiva somoni care pluteau cu burţile argintii în sus în supa aceea roşiatică. În scurt timp pescadorul intră în zona pâcloasă.

Oamenii din timonerie simţiră imediat o modificare de temperatură, ca şi cum ar fi fost învăluiţi brusc într-o pătură rece şi umedă. Miller simţi umezeala direct pe gâtlej, odată cu un gust intens de acreală. Pielea capului începu să-l furnice, iar în piept simţi o strângere bruscă. Trase o gură de aer, moment în care genunchii îl lăsară, iar în faţa ochilor văzu stele verzi. Uită de durere în clipa în care un al doilea marinar de punte dădu năvală în cabină, ţipând:

— Căpitane… mă sufoc, spuse el cu răsuflarea tăiată.

Era un tip cu o faţă rumenă şi cu perciuni lungi. Faţa îi căpătase o nuanţă albăstruie, iar ochii parcă îi ieşiseră din cap. Miller se apropie de el, dar acesta se prăbuşi inconştient.

În timp ce încerca să apuce staţia radio a navei, Miller simţi cum cabina se învârte cu el. Cu privirea înceţoşată, îl zări şi pe Bucky întins lat pe punte. Cu dureri puternice în piept, se agăţă de staţia radio, dând peste transmiţător şi dărâmând câteva hărţi şi creioane.

Duse transmiţătorul la gură şi încercă să trimită un mesaj de ajutor, dar buzele nu îl mai ascultau. Căzu în genunchi, simţindu-se ca şi cum întreg corpul i-ar fi fost strivit de o nicovală. Durerea din piept se înteţea, iar privirea îi era din ce în ce mai întunecată. Încercă din răsputeri să rămână conştient, dar simţea că nu mai poate rezista mult. Miller se mai zbătu cu disperare câteva momente, apoi oftă adânc şi-şi dădu duhul, răspunzând chemării morţii.

2

— Captura este la bord, strigă Summer Pitt în direcţia timoneriei. Du-ne în următorul loc magic.

Oceanografa înaltă şi suplă stătea pe puntea superioară a navei de cercetare, îmbrăcată într-o geacă impermeabilă turcoaz. În mâini ţinea o undiţă şi bobina firul de nailon pe mulinetă. Firul era întins până la capătul undiţei, unde trofeul se mişca în bătaia brizei. Nu era un peşte, ci un tub gri de plastic, numit batometru, cu ajutorul căruia puteau fi prelevate probe de apă marină de la diverse adâncimi. Summer apucă cu grijă tubul şi se îndreptă spre cabina timonierului, în timp ce de sub punte se auzea cum motoarele cu sistem de propulsie marină începuseră să-şi mărească rapid turaţia. Forţa cu care nava începu să se deplaseze înainte aproape o făcu să-şi piardă echilibrul.

— Mai uşor cu acceleraţia, strigă ea, reuşind în cele din urmă să se îndrepte spre cabină.

Aflat în spatele cârmei, fratele ei se întoarse şi chicoti:

— Am vrut doar să te fac să stai pe vârfuri, spuse Dirk Pitt. Aş putea spune că ai imitat perfect o balerină beată.

Comentariul o enervă şi mai tare pe Summer, dar după câteva secunde realiză comicul situaţiei şi râse şi ea.

— Să nu te miri prea tare diseară când o să-ţi găseşti patul plin de scoici, spuse ea.

— Dacă-s făcute cu sos caju nu mă deranjează, răspunse el.

Dirk fixă maneta de acceleraţie la o viteză mai stabilă, apoi îşi îndreptă privirea către harta digitală de navigaţie afişată pe monitorul de lângă el.

— Apropo, asta e proba cu numărul 17-F, spuse el.

Summer turnă proba de apă într-un flacon steril şi notă numărul de identificare pe etichetă. Îl aşeză apoi într-o geantă de transport căptuşită cu spumă poliuretanică, care mai conţinea şi alte probe de apă de mare. Iniţial, studiul fusese dedicat doar cercetării planctonului de pe coasta de sud a Alaskăi, dar cu timpul proiectul devenise mai amplu, pe măsură ce Departamentul Canadian pentru Pescuit şi Oceane devenea tot mai interesat de el, cerându-le să îşi continue munca spre Vancouver. În afară de faptul că le era util vaselor de croazieră,

Pasajul Interior era o rută de migraţie importantă pentru balena cu cocoaşă, balena cenuşie şi alte specii de balene, care prezentau interes pentru biologii marini. Planctonul microscopic era cheia lanţului trofic acvatic, pentru că atrăgea krilli, sursa principală de hrană pentru balene. Dirk şi Summer ştiau foarte bine cât de important era să obţină o imagine cât mai fidelă din punct de vedere ecologic asupra regiunii şi obţinuseră aprobare pentru extinderea proiectului de cercetare de la şefii lor de la Agenţia Naţională de Cercetare a Vieţii Marine.

— Cât mai este până la următoarea locaţie? întrebă Summer, aşezându-se pe un taburet de lemn să privească valurile.

Dirk mai trase cu ochiul o dată spre monitorul computerului, localizând un mic triunghi negru în partea de sus a ecranului. Pe computer era instalat software-ul HYPACK, care marca siturile deja vizitate şi indica traseul către următoarea ţintă.

— Mai avem cam opt mile până acolo. Până ajungem, avem timp pentru o gustare.

Deschise răcitorul şi scoase un sandvici cu şuncă şi o bere de dafin american, apoi îndreptă cârma pentru a nu devia de la curs.

Şalupa de cercetare, lungă de aproape douăzeci de metri, părea că zboară ca o săgeată peste apele liniştite ale pasajului. Vopsită în albastru-turcoaz, ca toate ambarcaţiunile de cercetare ale Agenţiei Naţionale de Cercetare a Vieţii Marine[1], era prevăzută cu costume de scafandru speciale pentru ape reci, echipament de cercetare marină şi chiar şi cu un ROV micuţ pentru filmarea subacvatică.

Condiţiile de cazare pentru echipaj erau minime, dar, din punctul de vedere al tehnologiei necesare studiilor de cercetare a coastei, şalupa era perfect echipată.

Dirk roti cârma spre tribord, pentru a păstra distanţa necesară între ei şi vasul de croazieră *Princess Lines,* care se îndrepta spre ei din direcţia opusă. Câţiva turişti de pe puntea principală le făcură cu mâna, obligându-l pe Dirk să-şi scoată braţul printr-un geam lateral pentru a le răspunde.

— Pare că trece câte unul pe oră, remarcă Summer.

— În fiecare lună de vară trec prin pasaj mai mult de treizeci de nave, de zici că-i bariera de la punctul de intrare în Jersey.

— Nici măcar n-ai fost vreodată în Jersey!

Dirk scutură din cap.

---

[1] National Underwater and Marine Agency – NUMA.

— Bine. Atunci zici că-i autostrada H-1 din Honolulu la oră de vârf.

Cei doi fraţi crescuseră în Hawaii, unde li se cultivase pasiunea pentru mare. Mama lor îi crescuse singură şi încă de mici le deschisese apetitul pentru biologia marină, încurajându-i pe amândoi să facă scufundări. Gemeni neidentici, atleţi şi având simţul aventurii, Dirk şi Summer petrecuseră o mare parte din copilărie în sau pe lângă apă. Îşi urmaseră pasiunea la facultate, unde studiaseră amândoi oceanologia. Studiile le terminaseră cumva pe coaste diferite, Summer luându-şi doctoratul la Scripps Institute, iar Dirk obţinând o diplomă în inginerie marină la Maritime College din New York.

Despre identitatea tatălui lor aflaseră doar pe patul de moarte al mamei – condusese Agenţia Naţională de Cercetare a Vieţii Marine şi purta acelaşi nume ca fiul său, Dirk. Întâlnirea cu el fusese emoţionantă şi relaţia cu omul pe care nu-l cunoscuseră niciodată înainte deveni una strânsă. Acum lucrau sub îndrumarea lui, în cadrul departamentului pentru proiecte speciale de la NUMA. Era slujba ideală, care le permitea să călătorească împreună peste tot în lume, studiind oceanul şi rezolvând unele dintre misterele eterne ale adâncurilor.

Dirk menţinu viteza redusă cât trecură pe lângă un pescador care se îndrepta spre nord, iar după un sfert de milă acceleră. Când se apropiară de destinaţie, opri complet motorul şi lăsă ambarcaţiunea să plutească. Summer păşi pe puntea de la proră şi agăţă în cârligul ataşat de firul undiţei un tub nou, în timp ce pe lângă şalupă treceau doi delfini Dall, care priveau curioşi spre ei.

— Atenţie la Flipper când lansezi chestia aia, spuse Dirk, îndreptându-se spre punte. Pocnirea-n frunte a unui delfin aduce ghinion.

— Dar ce-mi poţi spune despre pocnirea propriului frate?

— Asta e mult, mult mai grav, spuse el zâmbind.

Mamiferele marine dispărură în adânc. Dirk scrută cu privirea apele din împrejurimi, aşteptându-i să revină la suprafaţă, dar remarcă în schimb din nou pescadorul. Acesta îşi schimbase treptat cursul, îndreptându-se acum spre sud. Dirk observă că nava se mişca pe o traiectorie circulară şi că în acest ritm s-ar fi putut ciocni de ei.

— Summer, mai bine ai băga viteză. Nu cred că tipul ăsta se uită pe unde merge.

Summer aruncă un ochi la nava care se apropia, apoi lansă tubul peste balustradă. Dispozitivul greu se scufundă cu repeziciune în adâncuri, trăgând după el cam trei metri şi jumătate de fir. Când firul se întinse la maximum, Summer trase brusc de el, pentru ca tubul să se întoarcă şi să se umple cu apă. În timp ce bobina mulineta, se uită spre pescador. Acesta continua să se rotească încet la nici treizeci de metri de ei, cu prora înspre nava NUMA.

Dirk revenise deja la timonă şi apăsase un buton din bordul de deasupra. Cele două claxoane montate la prora începură să sune cu putere. Zgomotul se auzi cu ecou în depărtare, dar pe pescador nu stârni nici o reacţie. Acesta îşi continua implacabil deriva către un rendez-vous cu şalupa de cercetare.

Dirk porni imediat motorul şi trase cu putere maneta de acceleraţie, în timp ce Summer reuşi să scoată proba. Cu o zvâcnire, vasul se roti spre stânga câţiva metri, apoi încetini, exact când pescadorul se apropie la doar câţiva metri de ei.

— Pare să nu fie nimeni la bord, strigă Summer.

Îl zări pe Dirk ridicând transmiţătorul staţiei radio.

— Nu răspunde nimeni prin staţie, spuse el dând din cap. Summer, vino tu la timonă.

Summer se grăbi către cabină şi, după ce aranjă proba de apă la locul ei, se aşeză pe scaunul pilotului.

— Vrei să te duci la bordul lui? întrebă ea, bănuind intenţia fratelui ei.

— Da. Vezi dacă poţi să reglezi viteza astfel încât să-l prindem, apoi acostează lângă el.

Summer începu să urmărească pescadorul după siaj, înainte de a se apropia prea mult. Putea să vadă clar cum pescadorul se roteşte în cercuri din ce în ce mai mari, apoi se uită panicată la traiectorie. Se aflau prinşi într-un semicerc, iar din cauza mareei în creştere erau traşi ca de un laţ invizibil către Insula Gil. În doar câteva minute nava avea să ajungă la ţărmul insulei, unde s-ar fi făcut ţăndări de stânci.

— Grăbeşte-te, strigă ea către fratele ei. Se va izbi de stânci într-o clipă.

Dirk încuviinţă din cap şi întinse mâna să tragă vasul mai aproape. Se căţără pe prora şi îşi trecu piciorul de partea cealaltă a balustradei. Summer se opri pentru o secundă, încercând să intuiască viteza şi unghiul de rotaţie al celeilalte ambarcaţiuni, apoi se apropie foarte încet. Când ajunse la doar jumătate de

metru Dirk sări, aterizând pe punte în spatele unui turnichet. Summer se trase înapoi instantaneu, apoi urmări în continuare pescadorul de la câţiva metri în spate.

Căţărându-se peste plase, Dirk se îndreptă direct către timonerie, unde găsi o scenă dintr-un film horror. Pe punte zăceau trei bărbaţi, cu figurile desfigurate de spaimă. Unul dintre ei rămăsese cu ochii înceţoşaţi pironiţi în gol, iar în mâna îngheţată avea, lucru destul de surprinzător, un creion. Dirk îşi dădu seama după feţele lor extrem de palide că erau morţi, dar în acelaşi timp se grăbi să le verifice pulsurile. Remarcă intrigat că trupurile nu prezentau urme de violenţă, sânge sau răni deschise. Negăsind nici un semn vital, înşfăcă timona şi corectă cursul navei, apoi o apelă prin staţie pe Summer şi îi spuse să îl urmeze. Simţind un fior de groază pe şira spinării, orientă nava către cel mai apropiat port, întrebându-se continuu ce anume îi ucisese pe oamenii aceia.

3

Agenţii de securitate de la Casa Albă păzeau intrarea de pe Pennsylvania Avenue şi se uitau confuzi la bărbatul care se apropia pe trotuar. Era scund, dar păşea extrem de ferm, cu pieptul scos în afară şi cu un aer de comandant. Avea părul roşu ca focul şi un barbişon asortat, semănând cu un cocoş foarte ţanţoş care dă târcoale coteţului plin de găini. Atenţia însă nu le fusese atrasă nici de aspectul, nici de atitudinea acestuia, ci mai degrabă de trabucul subţire şi ieftin, neaprins, pe care-l ţinea între buze.

— Charlie… nu cumva e vicepreşedintele? îşi întrebă unul dintre agenţi colegul, care însă vorbea la telefon şi nu îl auzi.

Personajul straniu se apropiase deja de intrarea mică de lângă gheretа lor.

— Bună seara, li se adresă el pe un ton autoritar. Am o întâlnire la ora opt cu preşedintele.

— Puteţi să-mi arătaţi un document, domnule? întrebă agentul iritat.

— Nu port cu mine toate prostiile, răspunse grosolan bărbatul. Se opri şi-şi scoase trabucul din gură. Numele meu este Sandecker.

— Da, domnule. Totuşi îmi trebuie un act de identitate, domnule, replică agentul, înroşindu-se treptat.

Sandecker îi aruncă o privire, apoi îşi înmuie glasul:

— Înţeleg că încerci să-ţi faci datoria, fiule. Nu mai bine îl suni tu pe Meade, şeful Statului-Major, să-i spun că-s la poartă?

Înainte ca agentul iritat la culme să-i poată răspunde, partenerul acestuia scoase capul din gheretă.

— Bună seara, domnule vicepreşedinte. O altă întâlnire târzie cu preşedintele? întrebă el.

— Bună seara, Charlie, răspunse Sandecker. Da, mă tem că este singurul moment din zi în care putem vorbi fără să fim deranjaţi.

— Puteţi intra, îi spuse Charlie.

Sandecker făcu un pas, apoi se opri.

— Observ că aveţi personal nou, spuse el în timp ce se întorcea către agentul stupefiat care îl oprise.

Vicepreşedintele întinse mâna şi dădu noroc cu acesta.

— Să faci treabă bună în continuare, fiule, îi spuse el, apoi se întoarse şi îşi continuă tacticos drumul către Casa Albă.

Deşi îşi petrecuse cea mai mare parte a carierei în capitala ţării, James Sandecker nu făcuse parte niciodată din protocolul oficial de la Washington. Amiral în retragere, Sandecker era foarte cunoscut în cercurile importante ale guvernului pentru maniera tăioasă în care administrase ani la rând Agenţia Naţională pentru Cercetarea Vieţii Marine. Fusese luat prin surprindere când preşedintele îi ceruse să îl înlocuiască pe candidatul ales, care fusese găsit mort la el în birou. Deşi nu avea nici o legătură cu lumea politică, Sandecker ştiuse că ar putea fi un susţinător puternic al mediului şi al oceanelor pe care le iubea, drept pentru care acceptase imediat postul.

În calitate de vicepreşedinte, Sandecker făcuse tot ce-i stătuse-n puteri pentru a evita capcanele pe care le presupunea postul său. Îi jucase pe degete în permanenţă pe cei din Serviciul Secret. Un împătimit al mişcării fizice, putea fi văzut deseori alergând singur prin Parcul Naţional Mall. Lucrase într-un birou din clădirea guvernamentală Eisenhower, preferându-l unui spaţiu similar din West Wing şi evitând astfel problemele politice atât de numeroase ale administraţiilor de la Casa Albă. Chiar dacă vremea era urâtă, prefera să facă o plimbare pe Pennsylvania Avenue pentru întâlnirile de la Casa Albă, în loc să străbată tunelul subteran care unea cele două clădiri. Dacă vremea ţinea cu el, se ştia că o va lua pe jos până la Capitol Hill pentru întâlniri ale Congresului, în ciuda agenţilor Serviciului Secret care trebuiau să îl urmărească.

După ce trecu de încă un punct de control de la intrarea în West Wing, Sandecker fu condus de un membru al staffului Casei Albe în Biroul Oval. După ce acesta îi arătă o intrare din partea de nord-vest, Sandecker traversă singur încăperea cu covoare albastre şi ocupă un loc în faţa biroului preşedintelui. De-abia după ce se aşeză îl privi cu atenţie pe preşedinte, moment în care îşi mască cu greu o tresărire.

Preşedintele Garner Ward arăta cu totul dat peste cap. Democratul independent din Montana, care semăna vag la înfăţişare cu Teddy Roosevelt, arăta de parcă nu mai dormise de o săptămână. Sub ochii înroşiţi avea cearcăne excesiv de umflate, faţa îi era palidă şi se vedea lesne că era din cale afară de abătut. Îi aruncă lui Sandecker o privire cruntă, complet diferită de firea lui, de obicei jovială.

— Garner, te-ai lungit un pic cam mult azi-noapte, spuse Sandecker pe un ton îngrijorat.

— N-am ce face, răspunse preşedintele cu o voce obosită. Suntem într-o situaţie extrem de împuţită.

— Am văzut ştirile despre preţul benzinei, a crescut la zece dolari per galon. Criza asta petrolieră ne afectează destul de serios.

Ţara trecea printr-o altă criză neaşteptată din cauza creşterii preţului petrolului. Iranul interzisese recent exporturile de petrol ca răspuns la restricţiile venite din vest, iar grevele din Nigeria reduseseră exporturile de petrol african la aproape zero. Statele Unite erau afectate şi de suspendarea exporturilor de petrol din Venezuela, orchestrate de capriciile preşedintelui. Preţul benzinei şi al păcurii crescuse vertiginos peste noapte şi criza lovise întreaga naţiune.

— Încă n-am dat de ce e mai rău, răspunse preşedintele, înmânându-i peste birou o scrisoare.

— E de la prim-ministrul Canadei, continuă Ward. Datorită legislaţiei aprobate în Parlament, care se referă la reducerea drastică a emisiilor de gaze, guvernul canadian obligă practic la închiderea forţată a tuturor exploatărilor de nisipuri petroliere din Athabasca. Prim-ministrul ne informează cu regret că toate exporturile de petrol asociate Statelor Unite vor fi stopate până când vor reuşi să soluţioneze problema emisiilor de dioxid de carbon.

Sandecker citi scrisoarea şi dădu uşor din cap.

— Nisipurile acelea asigurau aproape cincisprezece procente din petrolul importat de noi. E o lovitură zdrobitoare pentru economie.

Creşterea recentă a preţurilor fusese deja resimţită în întreaga ţară. Sute de oameni din nord-est muriseră în timpul unui val de ger, fiindcă rămăseseră în toiul iernii fără provizii de combustibil. Liniile aeriene, companiile de transport de mărfuri şi cele de transport de călători se confruntau cu falimentul, iar sute de mii de muncitori din alte ramuri ale industriei fuseseră concediaţi. Întreaga economie părea la un pas de colaps, iar indignarea oamenilor era îndreptată direct împotriva guvernului, care ar fi putut lua anumite măsuri pentru asigurarea resurselor necesare.

— N-are nici un sens să ne supărăm pe canadieni, spuse preşedintele. Închiderea exploatării de la Athabasca e mai degrabă un gest nobil, dacă ne gândim la accelerarea procesului

de încălzire globală din ultima perioadă.

Sandecker dădu din cap aprobator.

— Tocmai am primit un raport de la Agenţia Naţională pentru Cercetarea Vieţii Marine în legătură cu temperatura oceanului. Mările se încălzesc mult mai rapid decât am prevăzut anterior, iar nivelul lor creşte constant. Calotele glaciare par că se topesc continuu. Creşterea nivelului mării va avea un impact global pe care nici măcar nu ni-l putem imagina.

— De parcă n-am fi avut deja destule probleme, bombăni preşedintele. Şi-n afară de asta, ne mai confruntăm şi cu repercusiunile economice potenţial devastatoare. Campania la nivel mondial împotriva utilizării cărbunelui câştigă suport real. Multe ţări iau în considerare boicotul propus pentru bunurile provenite din America sau din China, dacă nu renunţăm la arderea cărbunelui.

— Problema, remarcă Sandecker, e că centralele electrice pe bază de cărbune sunt singura şi cea mai mare sursă de emisii de gaz de seră – dar în acelaşi timp şi cele care ne asigură jumătate din electricitate. Şi dispunem totodată şi de cele mai mari rezerve de cărbune din lume. Ne aflăm cu adevărat într-o mare dilemă.

— Nu sunt deloc sigur că naţiunea noastră ar putea supravieţui din punct de vedere economic dacă boicotul va lua amploare, replică preşedintele aproape în şoaptă.

Preşedintele consiliului de administraţie se lăsă pe spate în scaun şi se frecă la ochi.

— Mă tem că suntem într-un moment de răscruce, Jim, atât în ceea ce priveşte economia, cât şi mediul, continuă preşedintele. Dacă nu luăm măsurile corecte, ne paşte dezastrul.

Situaţia îi fusese prezentată în toată gravitatea ei, iar Sandecker vedea cu uşurinţă acum de ce avusese un efect atât de devastator asupra sănătăţii preşedintelui.

— Avem de luat nişte decizii grele, răspunse Sandecker.

Făcându-i-se apoi milă de cel pe care îl considera un prieten apropiat, adăugă:

— Oricum n-ai cum să le rezolvi pe toate singur, Garner.

Ochii obosiţi ai preşedintelui sclipiră de furie.

— Poate că nu pot. Dar trebuia să-ncerc. Ştiam despre toate lucrurile astea de zece ani sau mai bine şi nimeni n-a făcut nimic. Administraţiile anterioare şi-au petrecut mandatele susţinând companiile petroliere, iar către cercetarea în domeniul energiei

regenerabile au aruncat doar nişte firimituri. La fel şi cu încălzirea globală. Congresul era prea ocupat să protejeze industria carbonieră ca să mai poată observa că de fapt conduce planeta spre distrugere. Toată lumea a ştiut că economia noastră se bazează pe importul de petrol şi că într-o zi asta se va întoarce împotriva noastră şi iată că ziua aceea a venit.

— N-are rost să discutăm incapacitatea de previziune a predecesorilor noştri, punctă Sandecker. Washingtonul n-a fost niciodată un exemplu de curaj. Dar le suntem datori cetăţenilor americani să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a îndrepta greşelile din trecut.

— Cetăţenii americani, repetă preşedintele pe un ton chinuit. Ce aş putea să le mai spun acum? Îmi pare rău, dar am stat ca struţii cu capul în nisip? Îmi pare rău, dar nu mai avem combustibil, avem însă hiperinflaţie şi superşomaj şi ne aflăm într-o criză economică extremă? A, da şi-mi pare rău şi pentru că restul lumii vrea ca noi să nu mai ardem cărbuni, deci veţi sta şi pe întuneric!

Preşedintele se prăbuşi în fotoliul său, privind în gol la peretele din faţa lui.

— Nu pot să fac minuni, mai spuse el.

În birou se lăsă o linişte apăsătoare. În cele din urmă, Sandecker îi răspunse pe un ton coborât:

— Nu trebuie să faci nici un miracol pentru ei, trebuie doar să le arăţi că-ţi pasă şi că îi înţelegi. Le va fi greu să accepte, dar trebuie să ne prezentăm poziţia şi să redirecţionăm consumul de energie către altceva. Oamenii pot să se readapteze când este cazul. Spune-le adevărul gol-goluţ, Garner şi vor înţelege şi vor accepta sacrificiile pe care trebuie să le facă.

— Poate, răspunse preşedintele cu o voce stinsă. Dar vor înţelege şi când îşi vor da seama că ar putea fi prea târziu?

4

Elizabeth Finlay scoase capul pe fereastra dormitorului şi privi spre cer. Toată ziua plouase mărunt şi nu erau semne că ploaia s-ar opri în curând. Se întoarse şi contemplă apele portului Victoria, care se loveau de pietrele digului chiar în spatele casei sale. Apele portuare erau calme; doar spuma albă de la valurile care se spărgeau mai în larg, adusă de briza uşoară, le tulbura aspectul. Îi trecu prin minte că era o zi de navigat la fel de bună ca oricare altă zi de primăvară din Pacificul de Nord-Vest.

Îşi luă un pulover gros, peste care îmbrăcă o pelerină de ploaie galbenă, apoi coborî scările spre parterul casei ei luxoase de pe faleză. Construită de răposatul ei soţ în anii 1990, casa avea o fereastră în formă de fagure, cu ochiuri din vitralii, prin care centrul oraşului Victoria – aflat lângă port – se vedea dramatic. T.J. Finlay îl proiectase special astfel, pentru a nu uita vreodată cât de mult iubea acest oraş. Finlay, o figură extrem de interesantă, dominase scena politică locală. Moştenitorul averii companiei Canadian Pacific Railway, intrase în politică de la o vârstă fragedă, devenind un membru popular al Parlamentului şi câştigând mai multe mandate pentru măreţul oraş Victoria. Murise subit în urma unui infarct şi ar fi fost cu siguranţă extrem de încântat să ştie că soţia sa, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, reuşise să câştige cu uşurinţă locul din Parlament eliberat de el.

Femeie delicată, dar în acelaşi timp cu simţul aventurii, Elizabeth Finlay se trăgea dintr-o familie veche de colonişti canadieni şi era extrem de mândră de originile ei. Fusese deranjată de influenţele externe injuste asupra Canadei şi ridicase o voce critică în favoarea creşterii standardelor referitoare la imigrare, precum şi pentru mărirea restricţiilor care îi vizau pe proprietarii străini sau investiţiile străine. Deşi reuşise să îi enerveze pe cei din comunitatea oamenilor de afaceri, era totuşi foarte admirată pentru curajul, sinceritatea şi ascuţimea limbii.

Ieşi pe uşa din spate şi străbătu cărarea de pe peluza îngrijită, apoi coborî câteva trepte pe un doc de lemn masiv, care mergea până în golf. Un labrador negru se ţinea după ea, dând voios din coadă. În doc era acostat un iaht modern de douăzeci de metri lungime. Deşi vechi de douăzeci de ani, lucea ca şi cum ar fi fost

nou, dovadă că era întreţinut impecabil. Lângă iaht mai era o barcă mică cu vele Wayfarer, lungă de cinci metri, vopsită într-o nuanţă luminoasă de galben. Ca şi iahtul, barca vintage cu vele arăta ca nouă, fiind piturată recent şi având parâme şi vele noi.

La auzul paşilor ei pe platforma de lemn, un bărbat subţire şi cărunt apăru pe puntea iahtului şi o salută.

— Bună dimineaţa, doamnă Finlay. Doriţi să vă plimbaţi cu *Columbia Empress?* întrebă el, arătând spre iaht.

— Nu, Edward, aş vrea să mă plimb cu barca cu vele. Mă ajută mai mult să-mi limpezesc mintea şi să-mi scot din cap politica din Ottawa.

— O idee excelentă, răspunse bărbatul, ajutând-o să urce pe barcă împreună cu câinele.

Dezlegă parâmele de la prora şi pupa şi îndepărtă barca de doc, în timp ce Finlay ridica vela mare la prova.

— Aveţi grijă la cargouri, spuse îngrijitorul. Traficul pare destul de intens astăzi.

— Mulţumesc, Edward. Mă voi întoarce până la ora prânzului.

Briza umflă imediat vela mare, iar Finlay reuşi să execute manevrele de ieşire din port fără să folosească motorul ataşabil. Pe măsură ce portul se deschidea în faţa ei, făcu volta spre sud-est, trecând pe lângă un feribot cu destinaţia Seattle. Se aşeză în carlingă şi îşi prinse centura de siguranţă, apoi se uită de jur împrejur. Malul pitoresc al Insulei Victoria rămânea în urmă pe partea stângă, cu structurile ei cu frontoane de la sfârşitul secolului trecut, ce semănau cu un şir de căsuţe de păpuşi. În depărtare se zărea un şir de cargouri care pluteau de-a lungul Strâmtorii Juan de Fuca, făcând naveta între Vancouver şi Seattle. Alte bărci cu vele robuste şi nave de pescuit împânzeau strâmtoarea, dar rămăsese suficient loc şi pentru vasele care voiau să acosteze la dană. Finlay se uită la o bărcuţă cu motor care trecu în trombă pe lângă ea, singurul ei pasager făcându-i prietenos cu mâna înainte de a o depăşi.

Se aşeză confortabil şi trase adânc în piept aerul sărat, ridicându-şi gulerul pentru a nu se uda. În timp ce naviga către un grup mic de insule din estul Victoriei, lăsând barca Wayfarer să gonească cu vântul din pupa, fu copleşită de amintiri. Cu douăzeci de ani în urmă traversase Pacificul împreună cu T.J., într-un vas mult mai mare. După ce călătorise în largul oceanului, îşi dăduse seama că îi place să fie singură. Întotdeauna considerase navigatul o metodă remarcabilă de terapie. Doar

câteva minute pe apă erau suficiente pentru a scăpa de stresul zilnic şi pentru a-ţi linişti emoţiile. Glumea adesea spunând că ţara are nevoie de mai multe bărci şi de mai puţini psihologi.

Barca trecu uşor peste nişte valuri de hulă, apoi Finlay intersectă golful deschis. Apropiindu-se de Insula Discovery, schimbă volta spre sud-est, plutind spre un golfuleţ ferit de pe insula înverzită, care avea doar un kilometru şi jumătate lungime. Un grup de balene ucigaşe ieşiseră la suprafaţă şi Finlay le urmări câteva minute, până când acestea dispărură în adâncuri. Schimbă direcţia spre insulă şi observă că apele erau limpezi, semn că nu trecuse nici un alt vas prin apropiere, cu excepţia bărcii cu motor de mai devreme. Părea că şalupa mersese în cercuri largi înaintea ei. Finlay îşi scutură capul dezgustată când auzi din nou zgomotul acela infernal.

Barca se opri brusc la mică distanţă de ea, iar Finlay îl observă pe proprietar agitându-se încolo şi-ncoace cu o undiţă. Schimbă poziţia cârmei pe direcţia portului, intenţionând să meargă în larg. Trecând la doar câţiva metri de barcă, auzi cu surprindere o bufnitură în apă, urmată de un strigăt de ajutor.

Finlay îl căută din ochi pe bărbatul care dădea disperat din mâini în apă, semn că nu ştia să înoate. Era îmbrăcat cu o haină grea care-l trăgea la fund şi se scufundă o clipă cu totul sub apă, pentru ca apoi să iasă din nou. Finlay tăie brusc echea, reuşind să prindă vânt în vela mare şi să împingă barca direct spre omul căzut în apă. Când ajunse la câţiva metri, coborî velele şi lăsă barca să plutească dusă de curent, dirijând-o astfel încât să treacă exact pe lângă omul care se lupta cu valurile.

Finlay observă că era un bărbat robust, tuns scurt şi cu faţa bătută de vânt. În ciuda panicii care îl cuprinsese, bărbatul îi aruncă o privire pătrunzătoare salvatoarei lui, privire care exprima un curaj imens. Se întoarse şi se uită urât spre labradorul negru, care se urcase pe balustrada bărcii cu vele şi lătra continuu.

Finlay era la curent cu manevrele de salvare a unei persoane aflate în pericol de înec, aşa că, în loc să încerce să îl scoată cu forţa, măsură puntea din priviri în căutarea unui cârlig. Nu găsi nici unul, drept pentru care încolăci rapid parâma de la pupa şi, cu mişcări de expert, i-o aruncă bărbatului. Acesta reuşi să-şi înfăşoare braţul în jurul frânghiei, după care se scufundă din nou. Finlay îşi propti bine piciorul în copastie şi trase parâma de care se ţinea bărbatul. La câţiva metri de pupa, bărbatul ieşi din nou

la suprafaţă, tuşind şi încercând să respire.

— Uşor, îi spuse Finlay pe un ton cald. O să-ţi revii.

Îl trase mai aproape, apoi legă parâma de un tachet.

Bărbatul îşi reveni şi se trase spre pupa, respirând cu greutate.

— M-ai putea ajuta la bord? rosti el cu voce răguşită, întinzându-şi un braţ spre cer.

Finlay se întinse din instinct şi-l prinse de braţul vânjos. Înainte să apuce să-l tragă în jos, se simţi brusc smulsă puternic spre apă. Bărbatul o prinsese de încheietură şi se trântise pe spate, împingând cu picioarele în parapetul de la pupa. Pierzându-şi echilibrul, femeia subţire zbură peste balustradă şi ateriză în apă cu capul înainte.

După şocul pe care Elizabeth Finlay îl avu fiindcă fusese trasă peste balustradă, urmă şocul impactului cu apa extrem de rece. Aproape că i se tăie respiraţia, dar găsi totuşi forţa necesară pentru a încerca să iasă la suprafaţă. Nu fu însă lăsată.

Omul care fusese cât pe-aici să se înece îi dădu drumul la încheietură şi o apucă de cot. Speriată de moarte, Finlay simţea că este trasă în adânc – centura de siguranţă tip ham pe care o purta era singura care nu-i permitea să coboare şi mai mult în adâncuri.

Prinsă în mijlocul unei lupte letale cu odgonul, privi printr-un nor de bule de aer la atacatorul ei subacvatic. Fu şocată să observe că acesta avea o mască de scafandru din care ieşeau acele bule. Luptându-se să scape din strânsoarea lui, îl împinse şi simţi un strat buretos pe sub hainele acestuia.

Purta un costum uscat de scafandru. Deodată realiză cu groază ce se întâmplă – încerca să o omoare.

Frica şi panica îi provocară o creştere a adrenalinei şi începu să se lupte şi să-l lovească cu toată puterea ei. Îi trase un cot în faţă, smulgându-i masca din gură. Acesta îi dădu drumul pentru un moment şi Finlay încercă disperată să iasă la suprafaţă; o prinse însă de gleznă cu cealaltă mână, chiar înainte de a reuşi să-şi scoată capul din apă şi asta îi fu fatal.

Finlay se mai luptă cu disperare încă un minut, în ciuda faptului că îşi simţea plămânii explodând din cauza presiunii apei, după care un văl întunecat îi înceţoşă privirea. În ciuda terorii care o cuprinsese, îşi făcea griji pentru siguranţa labradorului, al cărui lătrat îl auzea înăbuşit prin apă. Forţele îi slăbiră în curând, creierul nemaifiindu-i oxigenat. Nu se mai

simţea în stare să-şi ţină respiraţia, aşa că respiră din reflex, dar în loc de aer îşi umplu plămânii cu apă rece de mare. Prins în ghearele morţii, corpul lui Elizabeth începu să se mişte spasmodic, iar în scurt timp cedă.

Atacatorul îi mai ţinu corpul lipsit de viaţă încă două minute sub apă, apoi ieşi cu prudenţă la suprafaţă, în dreptul bărcii cu vele. Nu zări nici un alt vas în apropiere, aşa că înotă până la barca cu motor şi urcă la bordul acesteia. Îşi scoase haina largă, pe sub care avea un tub de oxigen şi o centură de lestare; le dădu repede jos, se dezbrăcă de costumul special de scafandru, îşi puse cu repeziciune nişte haine uscate, porni motorul ataşabil şi trecu în mare viteză pe lângă barca cu vele. La bordul acesteia labradorul negru lătra sumbru, cu ochii aţintiţi asupra stăpânei lui, care zăcea moartă în apă în dreptul pupei.

Bărbatul îl mai fixă cu privirea câteva secunde – o privire nemiloasă – apoi se întoarse cu spatele şi părăsi scena sinistră, navigând calm spre Insula Victoria.

5

Sosirea navei *Ventura* în portul de domiciliu din localitatea Kitimat produse imediat zarvă. Din cei unsprezece mii de locuitori ai cătunului, majoritatea îi cunoscuseră pe cei trei pescari morţi – le fuseseră vecini, prieteni sau rude. La doar câteva minute după ce Dirk andocă vasul la debarcaderul Jandarmeriei Regale a Canadei, vestea se răspândi rapid printre locuitori. Familiile şi prietenii se strânseră cu repeziciune pe doc, până când un jandarm uriaş îi împinse în spatele unei baricade temporare.

După ce legă vasul de cercetare NUMA la pupa, Summer i se alătură fratelui ei, simţind privirile curioase ale spectatorilor din apropiere aţintite asupra lor. O maşină a ambulanţei fusese parcată în josul docului şi în ea fuseseră urcate pe tărgi trei corpuri neînsufleţite, acoperite cu pături. Aflaţi la câţiva metri, într-o baracă în care se vindea momeală pentru pescari, Dirk şi Summer relatau detaliile descoperirii lor sinistre.

— Toţi trei erau deja morţi când v-aţi urcat la bord?

Tonul monoton al celui care punea întrebări se potrivea de minune cu chipul lui. Şeful poliţiei din Kitimat îi privea pe Dirk şi pe Summer fără să clipească, cu nişte ochi gri care luceau sticlos de deasupra unui nas mic şi a unei guri inexpresive. Dirk îl catalogă imediat pe inspector drept un om al legii frustrat, din cauza faptului că era prins într-un post mult prea mic pentru ambiţiile sale.

— Da, răspunse Dirk. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să le verific pulsul, dar era evident după culoarea şi temperatura pielii că muriseră cel puţin înainte să mă urc eu la bord.

— Aţi mutat corpurile?

— Nu. Doar le-am acoperit cu nişte pături când ne-am apropiat de port. Am avut impresia că au murit chiar acolo unde i-am găsit, pe jos.

Inspectorul încuviinţă cu indiferenţă.

— Aţi auzit înainte vreun apel SOS în staţie? Mai era vreun vas în zonă?

— Nu am auzit nici un apel în staţie, răspunse Summer.

— Singurul vas pe care l-am remarcat a fost un vas de croazieră care naviga prin pasaj. Se afla la câteva mile spre nord

de noi când am descoperit *Ventura*, mai adăugă Dirk.

Inspectorul se holbă la ei timp de câteva clipe, apoi închise agenda în care îşi luase notiţe.

— Ce credeţi că s-a întâmplat? îi întrebă el ridicând din sprâncene, expresie care îi fractură parcă chipul de piatră.

— Las asta în seama medicilor patologi, spuse Dirk, deşi – dacă m-aţi obliga să fac speculaţii – aş spune că au murit din cauza otrăvirii cu monoxid de carbon. Poate că sub cabina timonei se acumulaseră gaze de la o ţeavă spartă.

— Au fost găsiţi împreună în castelul central, deci s-ar potrivi, aprobă inspectorul. Voi nu resimţiţi nici un efect?

— Mă simt bine. Am deschis preventiv toate ferestrele.

— Aţi mai avea de adăugat ceva ce mi-ar putea fi util?

Dirk îşi ridică privirea pentru un moment, apoi încuviinţă din cap.

— În dreptul puţului de pe puntea de la pupa era un mesaj ciudat.

Inspectorul îşi arcui din nou sprâncenele.

— Arată-mi!

Dirk îi conduse pe el şi pe Summer pe *Ventura* şi apoi pe puntea castelului central. Stând exact lângă timonă, făcu semn cu piciorul la baza echei. Inspectorul se lăsă în genunchi pentru a vedea mai bine, deranjat că îi scăpase acest indiciu în timpul investigaţiei iniţiale la locul crimei. Pe suprafaţa echei era scrijelită cu creionul o inscripţie care abia se mai vedea, la doar câţiva centimetri de punte. Era locul în care unul dintre bărbaţii gata să-şi dea sufletul încercase să lase un ultim mesaj.

Inspectorul scoase o lanternă şi o îndreptă spre inscripţie. Cuvântul SUFOCAT fusese scris cu o mână tremurată, cu un mic spaţiu înaintea ultimei litere. Inspectorul se întinse şi ridică un creion galben ce se rostogolise până la peretele despărţitor.

— Scrisul era în dreptul corpului căpitanului, spuse Dirk. Probabil că a căzut rapid şi n-a mai ajuns la staţia radio.

Inspectorul mormăi ceva, încă supărat că nu observase el primul.

— Nu înseamnă mare lucru. Se poate să fi fost scris dinainte.

Se întoarse şi îi privi fix pe cei doi.

— Cu ce treburi navigaţi în Strâmtoarea Hecate? îi întrebă el.

— Lucrăm la Agenţia Naţională pentru Cercetarea Vieţii Marine şi conducem un studiu despre starea sănătăţii fitoplanctonului de-a lungul Pasajului Interior, îi explică Summer. Colectăm

mostre de apă între Juneau şi Vancouver, la cererea Departamentului Canadian pentru Pescuit.

Inspectorul se uită la vasul NUMA, apoi dădu din cap în semn că a înţeles.

— Trebuie să vă rog să mai rămâneţi aici, în Kitimat, încă o zi sau două, până când investigaţia preliminară va fi completă. Puteţi să vă lăsaţi barca aici, în port; e docul municipalităţii. La un cvartal sau două distanţă se află un motel, dacă vă interesează. Nu vreţi să treceţi mâine după-amiază în jur de ora trei pe la biroul meu? O să trimit o maşină să vă ia.

— Mă bucur că vă putem fi de folos, răspunse Dirk sec, uşor enervat de faptul că erau trataţi ca potenţiali suspecţi.

După terminarea interogatoriului, Dirk şi Summer ieşiră pe doc şi o luară înapoi spre şalupa lor. Văzură o ambarcaţiune din fibră de sticlă aproape identică cu a lor, care se îndrepta în mare viteză către doc. Pilotul nu redusese suficient viteza, iar vasul se ciocni cu prova de doc, la doar câteva secunde după ce motorul fusese oprit. Un bărbat înalt îmbrăcat într-o flanelă ţâşni din cabina timonei, înşfăcă parâma şi sări pe mal. Legă cu repeziciune parâma în spatele vasului NUMA, apoi păşi apăsat pe chei, bocănind cu ghetele pe platforma de lemn. Se apropie de Summer, care îi observă rapid trăsăturile aspre şi părul zburlit, dar în acelaşi timp şi o anumită doză de farmec în ochii mari şi negri.

— Voi sunteţi tipii care au găsit *Ventura?* întrebă el, privindu-i sfidător pe Dirk şi pe Summer.

Vocea lui era rafinată şi clară, ceea ce lui Summer i se păru în contrast cu aspectul lui.

— Da, răspunse Dirk. Am adus-o în port.

Bărbatul dădu energic din cap, apoi porni ca o furtună în josul docului, ajungându-l din urmă pe inspectorul de poliţie care se oprise pe mal. Summer privi cum bărbatul îl opreşte pe jandarm şi cum încep apoi să discute aprins.

— N-aş putea spune că am avut parte de cea mai călduroasă primire, bodogăni Dirk, urcându-se la bordul navei NUMA. Toţi cei de aici se comportă oare ca nişte urşi scăpaţi din lanţ?

— O fi din cauză că nici noi nu am adus nişte veşti prea bune în liniştitul lor orăşel Kitimat, răspunse Summer.

Îşi legară bine barca şi luară cu ei probele de apă, apoi se îndreptară spre partea de nord a oraşului, care nu era deloc la fel de liniştită. În Kitimat avusese loc un mini-boom economic, odată

cu construcţia portului de mare adâncime amplasat în partea de sud-vest a centrului oraşului. Industria internaţională aflase de avantajele transportului comercial prin această zonă şi transformase oraşul în cel mai ocupat port canadian de la nord de Vancouver. Vechea topitorie Alcan Aluminiun suferise recent o pierdere de un miliard de dolari, dar comerţul cu cherestea şi turismul continuaseră să se dezvolte.

Dirk şi Summer găsiră un birou de recepţionare a mărfurilor şi trimiseră probele de apă către o filială a laboratoarelor NUMA din Seattle, apoi mâncară ceva în grabă. Îndreptându-se spre motelul unde urmau să rămână peste noapte, făcură un ocol pe la docuri pentru a-şi mai lua câteva lucruri de pe navă. În timp ce stătea pe punte, Summer se surprinse uitându-se fix la *Ventura*, care era acostată în faţa lor. Poliţia terminase investigaţiile şi barca era pustie, înconjurată doar de un văl de morbiditate. Dirk ieşi de sub punte şi observă starea de transă în care se afla sora lui.

— Nu se mai poate face nimic pentru a-i aduce înapoi, spuse el. A fost o zi lungă. Hai să mergem la motel şi să ne odihnim.

— Mă gândeam la mesajul acela scrijelit şi la ce încerca să spună căpitanul. Mă întreb dacă nu era cumva un soi de avertisment.

— Au murit repede. Nici măcar nu ştim dacă a fost un mesaj de adio.

Summer se mai gândi o dată la inscripţia de pe punte şi-şi scutură capul. Era sigură de un singur lucru – că mesajul însemna ceva mai mult. Mai mult nu ştia. „Cumva o să-mi dau eu seama”, îşi spuse ea în gând.

6

Decorul restaurantului nu ar fi fost niciodată prezentat în *Architectural Digest*, se gândi Dirk, dar cu siguranţă somonul afumat cu ou era de cinci stele. Zâmbi la vederea capului de elan de deasupra lui Summer şi continuă să îşi savureze micul dejun. Peretele gemea de nenumărate trofee de vânătoare, care păreau că se holbează la Summer cu ochii lor de sticlă.

— Masacrul ăsta de pe pereţi poate face pe oricine să devină vegetarian, se strâmbă Summer, privind un cap de urs grizzly.

— Cred că taxidermistul din Kitimat e cel mai bogat om de pe-aici, răspunse Dirk.

— Probabil că motelul e al lui.

Continuă să îşi soarbă cafeaua, când uşa se deschise şi în restaurant intră un bărbat înalt. Se îndreptă direct spre masa lor, iar ei îl recunoscură imediat pe tipul agitat pe care îl întâlniseră cu o zi înainte pe chei.

— Pot să stau cu voi? întrebă el, pe un ton politicos de această dată.

— Te rog să iei loc, spuse Dirk, împingându-i un scaun. Îi întinse străinului mâna şi se prezentă: Mă numesc Dirk Pitt. Ea este sora mea, Summer.

Bărbatul îşi ridică privirea o secundă pentru a o privi pe Summer, ridicând abia perceptibil o sprânceană.

— Mă bucur să vă cunosc, răspunse el, dând mâna cu Dirk. Numele meu este Trevor Miller. Fratele meu mai mare, Steve, era căpitanul vasului *Ventura.*

— Ne pare foarte rău pentru cele întâmplate ieri, spuse Summer.

Îşi dădea seama, după privirea bărbatului, că pierderea fratelui său îl afectase foarte mult.

— Era un om bun, spuse Trevor cu privirea în gol. Apoi îşi îndreptă ochii către Summer şi îi zâmbi sfios: Îmi cer scuze pentru reacţia grosolană de ieri. Tocmai aflasem despre moartea fratelui meu de la postul de radio al marinei şi eram supărat şi extrem de tulburat.

— O reacţie normală, spuse Summer. Cred că toţi eram puţin debusolaţi.

Trevor se interesă despre implicarea lor în acele evenimente,

iar Summer îi povesti despre proiectul de cercetare care îi dusese în Strâmtoarea Hecate, unde descoperiseră pescadorul.

— Fratele tău pescuia de mult timp în apele din zonă? întrebă Dick.

— Nu, doar de vreo doi-trei ani. De fapt, era medic de profesie, dar îşi vânduse afacerea şi se dedicase pasiunii lui, pescuitul. Se descurca destul de bine, în ciuda tuturor restricţiilor recente din domeniul pescuitului industrial, aplicate în vederea protejării speciilor marine.

— Mi se pare o schimbare destul de radicală de carieră, remarcă Summer.

— Am crescut lângă apă. Tatăl nostru lucra ca inginer la compania minieră locală şi era un pescar înrăit. Călătoream tot timpul şi aveam întotdeauna o barcă. Steve ieşea cu vasul de ori de câte ori putea. În liceu s-a angajat chiar pe un trauler.

— Cu siguranţă a avut mare grijă de vas, spuse Dirk. N-am văzut în viaţa mea un pescador mai bine întreţinut.

— *Ventura* era mândria regiunii de nord-vest, aşa obişnuia el să glumească. Steve era o fire perfecţionistă. Vasul lui era întotdeauna curat ca lacrima şi echipamentul întreţinut cu rigoare. De aceea mă şi simt atât de tulburat. Îşi întoarse privirea pierdută spre fereastră, apoi îl privi pe Dirk şi întrebă şoptit: Erau morţi când i-aţi găsit?

— Mă tem că da. Când l-am văzut prima oară, vasul se rotea haotic, iar la timonă nu era nimeni.

— *Ventura* s-ar fi izbit de stâncile de pe malul Insulei Gil dacă Dirk nu ar fi urcat la bord, adăugă Summer.

— Mă bucur că ai făcut asta, spuse Trevor. Autopsiile spun că au murit asfixiaţi. Poliţia e mai mult decât sigură că otrăvirea cu monoxid de carbon a fost cauza decesului. Cu toate astea, deşi am cercetat vasul foarte amănunţit, nu am găsit nici o dovadă a unei scurgeri de gaze.

— Motorul este amplasat în spatele timoneriei, la pupa. Foarte ciudat. Poate n-a fost nici o scurgere, ci doar o asociere ciudată de vânt şi condiţii meteorologice care a permis acumularea vaporilor în cabină, sugeră Dirk. Pare straniu că cei trei bărbaţi au sucombat atât de repede.

— Poate nu-i chiar atât de straniu, spuse Summer. A mai fost un caz misterios acum câţiva ani, când mai multe persoane au fost găsite înecate în jurul locuinţelor lacustre de pe lacul Powell. În cele din urmă s-a descoperit că se acumulaseră gaze sub

puntea bărcilor-locuinţă şi că acestea le afectaseră direct capacitatea de a înota.

— Steve era un om foarte precaut, remarcă Miller.

— Nu e greu să fii doborât de un ucigaş nevăzut, spuse Dirk.

Discuţia îl afecta vizibil pe Trevor, care începuse să pălească. Summer îi turnă o ceaşcă de cafea şi încercă să schimbe subiectul.

— Dacă putem să te ajutăm cu ceva, te rog să ne spui, spuse ea cu o privire profund îngrijorată.

— Vă mulţumesc că încercaţi să-l ajutaţi pe fratele meu şi echipajul lui, dar şi pentru că aţi salvat *Ventura.* Familia mea vă este recunoscătoare.

Trevor ezită, apoi adăugă:

— Ar mai fi totuşi o favoare pe care aş vrea să v-o cer. Mă întreb dacă m-aţi putea lua cu voi până în locul în care i-aţi găsit.

— E cam la cincizeci de mile în larg, spuse Dirk.

— Putem merge cu vasul meu. Prinde o viteză de douăzeci şi cinci de noduri. Aş vrea tare mult să văd unde s-a întâmplat tragedia.

Summer îşi furişă privirea spre ceasul montat sub capul rânjit al unei pume.

— Întâlnirea cu inspectorul e abia la ora trei, îi spuse ea fratelui său. Am putea să tragem o fugă dus-întors.

— Trebuie să verific ROV-ul şi să văd dacă am primit vreun răspuns de la laboratorul din Seattle, răspunse Dirk. Mai bine te duci tu cu domnul Miller şi mă ocup eu de inspector în cazul în care întârziaţi.

— Spuneţi-mi Trevor. Voi avea grijă să ne întoarcem la timp, spuse Trevor zâmbindu-i lui Summer, ca şi cum tocmai i-ar fi cerut tatălui ei permisiunea să iasă cu ea.

Summer simţi cum se înroşeşte.

— Să-mi ţii loc sub lampa de interogatoriu, îi zise ea lui Dirk, ridicându-se de pe scaun. Ne vedem la trei.

7

Trevor o ajută pe Summer să urce la bordul ambarcaţiunii sale, apoi desfăcu rapid parâmele. Vasul de cercetare se depărtă de doc, iar Summer se apleca peste balustradă să vadă logoul pictat pe acesta – RESURSE NATURALE CANADA. După ce trecură cu bine de postul de taxare şi intrară pe Canalul Douglas, Summer se duse în cabină şi se aşeză pe o banchetă de lângă scaunul pilotului.

— Cu ce te ocupi la Departamentul de Resurse Naturale? întrebă ea.

— Sunt ecologist pe partea de litoral în cadrul unui departament aparţinând Direcţiei Silvicultură, răspunse el, ocolind o barjă care pufăia în mijlocul canalului. Lucrez mai mult cu concernele industriale din regiunea de coastă din partea nordică a Columbiei Britanice. Am avut norocul să mă stabilesc la Kitimat, fiindcă dezvoltarea continuă a portului asigură multe activităţi.

Se întoarse spre Summer şi îi zâmbi.

— O treabă plicticoasă în comparaţie cu ceea ce faceţi tu şi fratele tău pentru NUMA, sunt sigur.

— Nici colectarea probelor de plancton din Pasajul Interior nu e chiar ceva foarte palpitant, răspunse ea.

— Aş fi interesat să văd rezultatele cercetării. Ni s-a raportat că în câteva zone din împrejurimi mortalitatea vieţii subacvatice este mare, deşi n-am reuşit până acum să mă documentez prea bine despre aceste incidente.

— Trebuie să te bucuri de fiecare dată când lucrezi cu un coleg de adâncime, râse ea.

Vasul se strecura cu viteză mare prin canalul şerpuitor, plutind cu uşurinţă peste apele calme. Limbi verzi de uscat, pline de pini bătrâni care se aplecau peste malurile strâmtorii, făceau ca traseul să fie plin de obstacole naturale. Summer se uită pe hartă şi îl rugă pe Trevor să încetinească la intrarea în principalul canal care traversa Strâmtoarea Hecate. Începu o ploaie scurtă de vară care răpăi câteva minute, dar atmosfera rămase sumbră şi după ce se opri. Pe măsură ce se apropiau de Insula Gil atmosfera se mai însenina, iar vizibilitatea crescu la o milă sau două. Summer se uită de jur împrejur şi observă pe radar că nu se mai afla nici

un vas în apropiere.

— Lasă-mă pe mine să ţin cârma, spuse Summer, întinzând mâna spre timonă.

Trevor o privi cam nehotărât, apoi se ridică şi se dădu la o parte. Summer îndreptă barca spre insulă, apoi încetini şi schimbă direcţia spre nord.

— Pe aici eram când am văzut *Ventura* venind dinspre nord-vest, cam la o milă depărtare. S-a rotit încet, venind din lateralul nostru. Ne-ar fi lovit dacă nu ne dădeam la o parte.

Trevor privea concentrat pe fereastră, încercând să vizualizeze scena.

— Tocmai luasem o probă de apă. N-am văzut pe nimeni la timonă, iar la apelul prin staţie nu ne-a răspuns nimeni. Am tras barca lângă *Ventura* şi Dirk a reuşit să sară la bordul ei. Atunci l-a găsit pe fratele tău, spuse ea, coborându-şi vocea.

Trevor dădu din cap, apoi ieşi pe puntea de la pupa şi rămase cu privirea în gol, spre apă. Începu din nou să plouă mocnit, dar el rămase afară. Summer îl lăsă singur cu gândurile lui timp de câteva minute, apoi se apropie încet şi îl luă de mână.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, spuse ea cu căldură în glas.

El îi răspunse cu o strângere de mână, dar rămase în continuare cu privirea pierdută. Apoi se încruntă deodată şi îşi concentră privirea către ceva din apropiere. La câţiva metri de prora, deasupra apei, începuse să se materializeze un nor alb. Vaporii de ceaţă se răspândeau cu repeziciune, până când înconjurară barca.

— Ciudat de alb pentru un nor de ceaţă, spuse Summer cu o privire contrariată.

Observă apoi că, pe măsură ce norul se apropia, aerul devenea din ce în ce mai înţepător.

Norul se strânse în jurul părţii superioare a prorei, când ploaia măruntă se transformă brusc într-o ploaie torenţială. Trevor şi Summer se năpustiră în cabina timonei, în timp ce potopul invada barca. Văzură pe geam cum norul alb dispare sub perdeaua gri a ploii.

— E cam ciudat, remarcă Summer de îndată ce Trevor porni motorul, cu toată viteza, spre Kitimat; tocmai zărise în apă mai mulţi peşti morţi.

— Respiraţia diavolului, spuse el în şoaptă.

— Respiraţia cui?

— Respiraţia diavolului, repetă el, întorcându-se spre Summer

cu o privire îngrijorată. Un băştinaş Haisla pescuia în zona asta cu câteva săptămâni în urmă şi a fost adus de valuri, mort, pe ţărmul uneia dintre insule. Autorităţile au spus că s-a înecat, crezând probabil că a fost lovit de o navă mare care nu l-a văzut prin ceaţă. Poate că a murit de inimă, chiar nu ştiu.

Ploaia de afară se mai potolise, dar Trevor nu-şi dezlipea ochii de la cursul bărcii.

— Continuă, îl îmboldi Summer după o pauză lungă.

— Nu m-a pus prea mult pe gânduri lucrul acesta. Numai că acum câteva zile, când pescuia prin zonă, fratele meu i-a găsit luntrea şi m-a rugat pe mine să o returnez familiei. Bărbatul locuia în satul Kitamaat, o aşezare Haisla. Făcusem nişte studii legate de calitatea apei pentru cei din sat, aşa că mă cunoşteam cu câţiva dintre ei. Când m-am întâlnit cu familia lui, unchiul răposatului ţipa întruna că respiraţia diavolului l-a ucis.

— Ce voia să zică?

— Spunea că diavolul a hotărât că i-a sunat ceasul şi că a invocat adierea rece şi albă a morţii, care să-l ucidă pe el şi tot ce-l înconjoară.

— S-au găsit peşti sau alte vietăţi marine moarte?

Trevor se întoarse şi zâmbi cu jumătate de gură.

— Sunt destul de sigur că bătrânul era beat când mi-a zis asemenea lucruri. În legendele Haisla nu se pomeneşte nicăieri de puteri supranaturale.

— Sună mai degrabă a superstiţie băbească, consimţi Summer.

Cu toate acestea însă, simţi un fior rece pe şira spinării. Restul călătoriei rămaseră tăcuţi, reflectând amândoi la cuvintele ciudate ale bătrânului Haisla şi la o posibilă legătură cu fenomenele ciudate la care luaseră parte.

Se aflau la doar câteva mile de Kitimat când un elicopter oficial zbură pe deasupra lor, destul de aproape de proră. Aparatul de zbor se îndreptă spre o zonă mai înaltă din nordul insulei, unde, în spatele unor copaci, era ascunsă o construcţie industrială. Un chei de lemn ieşea în strâmtoare, iar aici se aflau acostate câteva bărci de mici dimensiuni şi un iaht mare, luxos. Pe bucăţica de pământ plină de vegetaţie de lângă doc era ridicat un umbrar mare, alb.

— Cabană privată de vânătoare pentru vedete? întrebă Summer ridicându-şi capul.

— Nu-i nimic luxos aici. Este de fapt o instalaţie prototip de

captare şi stocare a dioxidului de carbon, construită de Terra Green Industries. Am fost implicat şi eu în unele activităţi care ţineau de obţinerea autorizaţiei de construcţie şi de protecţia muncii, când se afla încă în faza de construcţie.

— Sunt familiarizată cu conceptul de captare şi stocare a carbonului. Colectarea şi lichefierea gazelor industriale de dioxid de carbon şi pomparea lor la mari adâncimi în pământ sau sub fundul oceanului. Pare totuşi o modalitate costisitoare de eliminare a substanţelor poluante din atmosferă.

— Restricţiile noi referitoare la emisiile de gaz de seră au făcut ca această tehnologie să fie extrem de utilizată. Interzicerea totală a emisiilor de dioxid de carbon industrial în Canada este o problemă stringentă. Companiile pot acum să comercializeze permise de acordare a dreptului de a emite dioxid de carbon, dar costul este mult mai ridicat decât au anticipat mulţi. Companiile miniere şi electrice sunt în mod special afectate şi sunt disperate să găsească alternative mai ieftine. Goyette se aşteaptă să scoată foarte mulţi bani din tehnologia sa de captare şi stocare a carbonului, dacă i se va permite extinderea implementării.

— Mitchell Goyette, magnatul ecologist?

— Da, el e proprietarul de la Terra Green. Goyette e cumva un erou cultural pentru mulţi canadieni. A construit baraje, ferme eoliene şi câmpuri cu panouri solare prin toată ţara, în timp ce a militat puternic pentru tehnologiile bazate pe utilizarea hidrogenului drept combustibil.

— Am auzit de apelul prin care susţine construcţia de ferme eoliene de-a lungul ţărmului Atlanticului, ferme care produc energie curată. Dar, drept să-ţi spun, iahtul ăsta al lui nu pare deloc să funcţioneze cu hidrogen, spuse Summer, arătând spre iahtul luxos fabricat în Italia.

— Nu, nu se comportă ca un adevărat ecologist. A devenit miliardar exploatând mişcarea ecologistă, dar nimeni nu protestează. Gurile rele spun chiar că el nu crede absolut deloc în această mişcare, ci că s-a folosit de ea doar ca să facă bani.

— Aparent a şi reuşit, spuse ea, privind în continuare iahtul. De ce a construit centrala aici?

— Pe scurt, Athabasca. Pentru rafinarea nisipurilor petrolifere din Athabasca, Albera, în ţiţei, este nevoie de o cantitate imensă de energie. Un derivat al acestui proces este dioxidul de carbon, aparent în cantităţi foarte mari. Noul acord referitor la gazele de seră urma să închidă operaţiile de rafinare dacă nu se găsea o

modalitate de rezolvare a problemei. Aici intră în scenă Mitchell Goyette. Companiile petroliere începuseră deja să construiască o conductă mică de la zăcământ spre Kitimat. Goyette i-a convins să mai construiască încă o conductă, prin care să treacă dioxidul de carbon lichefiat.

— Parcă am trecut pe lângă vreo două tancuri petroliere pe canal, spuse Summer.

— Ne-am opus cu toată puterea construcţiei acestor conducte, de teama scurgerilor de petrol, dar puterile comerciale au câştigat. Între timp, Goyette a convins guvernul că locaţia perfectă pentru amplasarea acestora ar fi de-a lungul coastei, iar cei de la Departamentul Resurselor Naturale i-au concesionat chiar o zonă întinsă de teren.

— Păcat că s-a atins de locurile astea virgine…

— Au fost multe păreri contra în departament, dar în cele din urmă ministrul resurselor naturale a semnat. De fapt, mi s-a spus că el este unul dintre cei invitaţi astăzi la marea deschidere oficială.

— Nu te-ai numărat printre cei care meritau o invitaţie? întrebă Summer.

— Cred că invitaţia mea s-a pierdut undeva prin căsuţa poştală. Ba nu, cred c-a mâncat-o câinele.

Râse. Era prima dată când Summer îl vedea zâmbind şi observă o căldură neaşteptată în privirea lui.

Măriră viteza spre Kitimat, iar când ajunseră în port, Trevor acostă în spatele navei NUMA. Aflat în cabina bărcii de cercetare, Dirk scria ceva la laptop. Închise computerul şi ieşi îmbufnat, exact când cei doi legau barca la ţărm, apoi li se alătură.

— Ne-am întors înainte de trei, ba chiar mai e destul timp până atunci, îi spuse Summer drept salut, cu ochii pe ceas.

— Cred că vizita la inspector e ultima noastră grijă acum, răspunse Dirk. Tocmai am descărcat rezultatele analizelor de laborator pentru probele trimise ieri la Seattle.

— Şi de ce eşti aşa de încruntat?

Dirk îi întinse foaia cu rezultate, apoi îşi întoarse privirea spre strâmtoare.

— Apele virgine care înconjoară oraşul Kitimat sunt un pericol de moarte pentru oricine se încumetă să facă o baie aici.

8

Mitchell Goyette scurse sticla de şampanie Krug Clos du Mesnil cu un zâmbet încrezut de mulţumire. Aşeză recipientul gol de cristal pe masa de cocteil, exact când curentul produs de elicopterul ce ateriza umfla umbrarul sub care stătea.

— Mă scuzaţi, domnilor, spuse el pe un ton grav, cred că a sosit prim-ministrul.

Profitând de moment, se depărtă de micul grup de politicieni provinciali. Goyette ieşi din cort şi se îndreptă cu paşi mari către pista de aterizare pentru elicoptere din apropiere.

Masiv şi impunător, Goyette era un bărbat educat, deşi cu o mare înclinaţie spre linguşeală. Avea ochi mari, păr lucios şi dat pe spate şi un rânjet permanent – semăna cu un mistreţ. Cu toate acestea se mişca agil, aproape graţios, mascând astfel aroganţa care mocnea în el. Era genul omului care îşi agonisise averea prin şiretenie, înşelăciune şi intimidare.

Cu toate acestea însă, el nu era ceea ce se cheamă un parvenit; Goyette transformase terenul primit ca moştenire de familie într-o mină de aur, atunci când o companie electrică îi solicitase o porţiune din acesta pentru un eventual proiect hidroelectric. Goyette negociase cu dibăcie, astfel încât să primească un procent din încasările provenite din taxele pentru energia electrică necesară utilizării terenului, anticipând corect cererile necontenite de energie ale oraşului în plină dezvoltare Vancouver. Ştiuse să-şi majoreze profitul cu fiecare investiţie, obţinând şi drepturi de exploatare minieră sau forestieră, resurse de energie termică şi propriile baraje hidroelectrice. Campania sa de publicitate agresivă se focalizase atent asupra propriilor companii de energie alternativă şi îl prezentase ca pe un „om între oameni”, în ideea de a-i creşte şi mai mult şansele de negociere cu puterile statului. Nu mulţi ştiau despre bunurile şi activele pe care Goyette le deţinea, despre faptul că era acţionar majoritar al companiilor de gaze, cărbune şi petrol şi că, de fapt, în spatele faţadei de integritate se ascundea un monument de ipocrizie.

Goyette privi cum elicopterul Sikorsky S-76 se pregăteşte să aterizeze pe suprafaţa circulară specială. Cele două motoare fură oprite, apoi copilotul deschise uşa laterală a pasagerilor. Un om

scund cu păr argintiu coborî şi se îndreptă spre Goyette, ferindu-şi capul de rotorul elicopterului; era urmat de doi consilieri.

— Domnule prim-ministru, bine aţi venit în Kitimat şi bun găsit la noua noastră staţie Terra Green, îl întâmpină Goyette cu un zâmbet extrem de larg. Cum aţi călătorit?

— Uşor ca o jucărie de pluş elicopterul ăsta. Mă bucur că ploaia s-a oprit la un moment dat şi că am putut astfel să ne bucurăm de peisaj.

Prim-ministrul canadian, un autodidact pe nume Barrett, se întinse să dea mâna cu Goyette.

— Mă bucur să te văd din nou, Mitch. Şi mulţumesc pentru transport. Nici nu m-am prins că invitaseşi şi alţi membri ai cabinetului meu.

Se îndreptă spre un bărbat cu ochii căzuţi şi cu un început de chelie, care coborâse din elicopter şi se apropia de grup.

— Ministrul resurselor naturale, Jameson, a avut un rol hotărâtor în aprobarea proiectului, spuse Goyette radios. Proiectul finalizat vă aşteaptă, adăugă el, întorcându-se spre Jameson.

Ministrul de resurse nu era la fel de entuziasmat. Cu un zâmbet forţat, răspunse:

— Mă bucur să văd că centrala funcţionează.

— Prima dintre multe altele, cu voia dumneavoastră, spuse Goyette, făcându-i cu ochiul prim-ministrului.

— Da, directorul de planificare a capitalului firmei ne spune că deja aveţi un teren în dezvoltare în New Brunswick.

Barrett arătă spre elicopter.

— Directorul meu de planificare a bugetului? întrebă Goyette confuz.

Se întoarse spre elicopter să vadă ce îi arătase Barrett. Un alt bărbat coborî pe uşa laterală şi îşi întinse mâinile spre cer. Ochii negri i se mijiră din cauza soarelui puternic, apoi îşi trecu mâna prin părul tuns periuţă. Costumul albastru, strâns pe corp, nu reuşea să îi ascundă prea mult structura musculoasă, dar făcea senzaţie ca ţinută tipic corporatistă. Goyette aproape că rămase cu gura căscată când bărbatul se apropie de el.

— Domnule Goyette, surâse el stăpân pe sine, am actele de anexare a proprietăţii din Vancouver, îmi trebuie doar semnătura dumneavoastră.

Bătu cu subînţeles în geanta de piele pe care o ţinea în mână.

— Excelent, pufni Goyette, simţindu-se din nou în largul lui la

vederea omului său de încredere, care tocmai se dăduse jos din avionul său privat. Nu vreţi, vă rog, să aşteptaţi în biroul managerului centralei? Ajungem şi noi în scurt timp.

Goyette se întoarse şi îl conduse în mare grabă pe prim-ministru la cortul alb, unde se serveau vin şi ouă Benedict în acompaniamentul unui cvartet de coarde, apoi îi conduse pe demnitari spre intrarea în clădirea care adăpostea instalaţia pentru colectarea şi stocarea dioxidului de carbon. Managerul centralei, un inginer cu o faţă caraghioasă, preluă grupul şi le prezentă rapid proiectul. Vizitară două staţii mari de pompe, apoi se mutară afară, unde managerul le arătă mai multe instalaţii uriaşe pentru rezervoare, parţial ascunse de pini.

— Dioxidul de carbon este pompat în stare lichidă din Alberta şi stocat apoi în aceste tancuri-rezervor, explică managerul. Apoi este pompat sub presiune în pământul de sub noi. Aici a fost forat un puţ de opt sute de metri, care străbate un strat gros de roci dure, sub care se află o formaţiune sedimentară poroasă îmbibată cu apă sărată. Din punct de vedere geologic, se îndeplinesc condiţiile ideale pentru stocarea dioxidului de carbon şi evitarea infiltraţiilor virtuale către suprafaţă.

— Dar dacă ar avea loc un cutremur? întrebă prim-ministrul.

— Suntem la cel puţin cincizeci de kilometri distanţă de cea mai apropiată falie cunoscută, aşa că şansele unui cutremur semnificativ în zona aceasta sunt foarte mici. Iar la adâncimile la care stocăm produsul nu există nici o şansă de infiltrare accidentală cauzată de o catastrofa naturală.

— Şi mai exact... cât din emisiile de dioxid de carbon ale rafinăriilor din Athabasca sunt stocate aici?

— Mă tem că doar o mică parte. Avem nevoie de mai multe centrale pentru a putea absorbi întreaga cantitate din zăcămintele de nisip petrolifer şi pentru ca rata de productivitate să fie din nou la cel mai înalt nivel.

Goyette profită imediat pentru a direcţiona discuţia în sensul dorit.

— După cum ştiţi, producţia de petrol din Alberta a fost redusă serios din cauza dispoziţiilor de restricţionare a emisiilor de carbon. Situaţia este la fel de drastică şi pentru termocentralele pe cărbuni din est. Impactul economic asupra ţării va fi năucitor. Soluţia însă vă este oferită pe tavă. Ne-am interesat deja de mai multe locaţii din zonă care s-ar preta pentru construcţia unor astfel de centrale. Pentru a merge mai departe însă, avem

nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Posibil, dar nu sunt deloc sigur că mă încântă ideea ca litoralul Columbiei Britanice să fie transformat într-un bazin pentru stocarea poluării industriale din Alberta, spuse sec prim-ministrul.

Născut în Vancouver, era încă mândru de originile sale şi se simţea foarte legat de provincia sa natală.

— Nu uitaţi nici de taxa pe care Columbia Britanică o aplică pentru fiecare o mie de kilograme de dioxid de carbon care ies din ţară, din care doar o mică parte revine în vistieria statului. Adevărul este că pentru provincie reprezintă o sursă sigură de venit. Mai mult, poate aţi remarcat şi noul nostru doc.

Goyette arătă spre o construcţie imensă acoperită, care se zărea în spatele unor grămezi de reziduuri, în apropierea unui golfuleţ.

— Dispunem de un doc de peste o sută cincizeci de metri, în care încap tancurile petroliere ce pot transporta dioxid de carbon lichid. Suntem deja în măsură să recepţionăm încărcături şi intenţionăm să demonstrăm că putem procesa deşeurile de carbon provenite din activitatea industrială din Vancouver, precum şi pe cele provenite din exploatările miniere sau forestiere din nordul sau sudul coastei. Lăsaţi-ne să construim centrale ca acestea în toată ţara şi vom putea administra o mare parte din cotele naţionale de emisii de carbon. Iar dacă vom construi încă o unitate suplimentară pe coastă, vom putea îngropa cu succes şi dioxidul de carbon provenit din America şi China, bineînţeles cu un profit substanţial.

Ochii politicianului licăriră la gândul unui flux suplimentar de venituri în registrele contabile ale guvernului.

— Tehnologia este perfect sigură? întrebă el.

— Aici nu este vorba despre deşeuri nucleare, domnule. Această centrală a fost construită ca un prototip şi a funcţionat perfect timp de câteva săptămâni. Domnule prim-ministru, este o propunere garantată sută la sută. Eu mă ocup de construirea şi de funcţionarea centralelor, precum şi de siguranţa acestora. Guvernul trebuie doar să aprobe proiectul, după care va primi o parte grasă din venituri.

— Vă rămâne şi dumneavoastră câte ceva?

— Mă descurc eu, răspunse Goyette, rânjind ca o hienă. Am nevoie doar de aprobări în continuare pentru sit şi pentru conducte, de la dumneavoastră şi de la ministrul resurselor

naturale. Nu-i nici o problemă, nu-i aşa, domnule ministru Jameson?

Jameson îi adresă lui Goyette o privire de om slugarnic.

— Aş zice că nimic că nu ne poate zdruncina prietenia, care se bazează pe o profundă relaţie de încredere reciprocă, răspunse el.

— Foarte bine, spuse Barrett. Trimiteţi-mi propunerile de contract şi o să le dau consultanţilor mei să se uite peste ele. Revenind acum, a mai rămas ceva din şampania aceea excelentă?

Grupul se întoarse spre cortul cu delicatese, iar Goyette îl trase deoparte pe ministrul de resurse.

— Ai primit livrarea de la BMW, nu? îl întrebă Goyette cu un rânjet sinistru.

— Un dar extrem de generos, de care nevastă-mea e cât se poate de încântată. Aş prefera totuşi ca recompensele viitoare să nu mai fie atât de bătătoare la ochi.

— Nici o problemă. Contribuţia la contul personal din afara graniţelor a fost deja trimisă.

Jameson ignoră comentariul.

— Ce-i cu absurditatea asta cu construcţia de noi centrale de-a lungul coastei? Ştim amândoi că structura geologică e cel mult la limită. Aşa-numitul strat acvifer îşi va atinge volumul maxim în câteva luni.

— Acest teren va fi bun pe o perioadă nedefinită, spuse Goyette pe un ton mustrător. Am rezolvat problema volumului; iar atâta timp cât îmi vei trimite aceeaşi echipă de expertizare geologică, nici n-or să fie probleme cu planurile noastre de expansiune pe întreaga coastă. Geologul principal a fost foarte maleabil şi-a revizuit concluziile contra unui preţ simbolic.

Rânji.

Jameson se strâmbă la aflarea veştii că în departamentul pe care îl conducea corupţia ajunsese chiar dincolo de el. Nici nu-şi mai aducea aminte când anume realizase brusc că îi aparţinea cu totul lui Goyette; trecuseră câţiva ani buni de atunci. Se întâlniseră la un meci de hochei, pe vremea când Jameson era la prima sa încercare de a intra în Parlament. I se păruse că a găsit în Goyette un binefăcător înstărit, care îi împărtăşea viziunea progresistă asupra viitorului ţării. Contribuţiile pentru campaniile politice crescuseră odată cu cariera lui Jameson, iar undeva în tot acest răstimp depăşise, în mod prostesc, limita. Contribuţiile la

campanie se transformaseră apoi în zboruri cu avioane cu reacţie şi în vacanţe gratuite, pentru ca apoi să ajungă în ultimul stadiu de luare de mită. Fiind o fire ambiţioasă şi având o soţie şi patru copii pe care trebuia să îi întreţină dintr-un salariu de funcţionar public, acceptase mita fără să clipească, găsind ca scuză faptul că politica pe care o promova pentru Goyette era corectă. Abia când fusese numit ministru pentru resursele naturale observase şi cealaltă parte a lui Goyette. Ajunsese la concluzia că percepţia publică despre Goyette, cum că ar fi un profet al mediului, era doar o faţadă foarte inteligent construită pentru a-i ascunde adevăratul chip, de megaloman avid de bani. Fiecare parc eolian pe care îl inaugura cu mare tam-tam era o faţadă pentru alte şase mine de cărbune la care era, de asemenea, proprietar, doar că pe acestea din urmă ştia cum să le ferească de ochii publicului. Aprobările false de exploatare minieră, studiile inventate de impact asupra mediului, dar şi subvenţiile federale acordate cât se poate de legal companiilor lui Goyette erau toate fraudate de şi prin ministru. Drept răsplată, mita devenise constantă şi generoasă. Jameson putuse să-şi cumpere o vilă elegantă în Ottawa, în cartierul de lux Rockcliffe Park şi să strângă mai mult decât suficienţi bani în bancă pentru a-şi trimite copiii la cele mai bune şcoli. Cu toate acestea, nu intenţionase niciodată să ajungă atât de departe şi totodată ştia prea bine că nu mai poate să iasă din acest cerc vicios.

— Nu ştiu cât o să mai pot să te susţin cu toate planurile astea, îi spuse el lui Goyette pe un ton obosit.

— Mă vei susţine atâta timp cât voi avea nevoie, răspunse Goyette printre dinţi, cu o privire de gheaţă. Bine, mai ai şi varianta de a-ţi petrece viaţa la penitenciarul Kingston.

Lui Jameson i se înmuiară genunchii şi fu obligat, încă o dată, să accepte realitatea.

Sigur pe el, cu certitudinea că va obţine actele necesare de la Jameson, Goyette – deja uşurat acum – făcu un semn cu mâna spre cort.

— Hai, lasă asta acum, înveseleşte-te, îi spuse el. Hai să ne alăturăm prim-ministrului şi să toastăm în cinstea averilor pe care le va revărsa în curând asupra noastră.

9

Clay Zak stătea cu picioarele pe biroul managerului centralei şi răsfoia o carte despre istoria frontierelor. Aruncă o privire pe fereastră în momentul în care geamurile începuseră să trepideze din cauza elicopterului care îşi luase zborul. Goyette intră în birou câteva secunde mai târziu, cu o expresie uşor enervată, pe care încerca să şi-o mascheze.

— Ia te uită, directorul meu de planificare a capitalului, spuse Goyette. Pare că ai ratat zborul de întoarcere.

— Mai degrabă am ratat o călătorie în înghesuială, răspunse Zak, băgându-şi cartea în geantă. De fapt, cred că m-aş fi sufocat cu toţi politicienii ăia înăuntru. Chiar cred c-ar trebui să-ţi cumperi un Eurocopter EC-155. E mult mai rapid şi, în consecinţă, n-ar trebui să mai pierzi la fel de mult timp stând la taclale cu prostituatele alea. Chiar aşa... ministrul resurselor naturale? Te urăşte sincer.

Goyette îi ignoră remarcile şi se aşeză într-un fotoliu de piele din faţa biroului.

— Prim-ministrul tocmai a fost înştiinţat de moartea lui Elizabeth Finlay. A fost raportată ca accident, spuse el.

— Da, a căzut peste bord şi s-a înecat. Ai fi crezut că o femeie de condiţia ei ştie să înoate, zâmbi Zak.

— Ai avut grijă să nu laşi urme? întrebă Goyette pe un ton duplicitar.

Pe chipul lui Zak se citi pentru o clipă dezamăgirea.

— Ştii că tocmai de-asta serviciile mele te costă atât de mult! Exceptând cazul în care câinele ei se duce să dea o declaraţie la poliţie, nimeni nu are nici un motiv să suspecteze că nu a fost un simplu accident tragic.

Zak se lăsă în fotoliu şi îşi îndreptă privirea spre tavan.

— Odată cu Elizabeth Finlay a fost îngropată şi încercarea de stopare a exporturilor de gaze naturale şi petrol către China. Se aplecă apoi spre Goyette şi-l întrebă ironic: Cât te-a costat mai exact modificarea aia mică a legislaţiei cu privire la deschiderea zăcământului de gaze de la Melville?

Goyette se uita fix în ochii ucigaşului, dar nu vedea nici un semn că ar discuta cu o fiinţă umană. Pe faţa lui bătută de vânt şi uşor alungită nu se putea citi nici o emoţie. Era chipul

jucătorului de pocher perfect. Ochii lui negri erau atât de reci, încât Goyette se întreba dacă acest om simţise vreodată ceva. Riscase mult când angajase un mercenar, dar Zak era cu siguranţă un profesionist desăvârşit; iar avantajele se dovedeau a fi enorme.

— N-a costat prea mult, răspunse el în cele din urmă.

— Şi uite cum veni vorba şi despre recompensa mea.

— Vei fi plătit aşa cum am stabilit înainte de comun acord. Jumătate acum, jumătate după închiderea investigaţiei. Ca şi înainte, banii îţi vor fi viraţi în contul din Insulele Cayman.

— Aia-i doar prima parte, zâmbi Zak. Cred că-i timpul să-mi încasez cecul şi să mă bucur de câteva săptămâni de odihnă şi relaxare în însoritele insule din Caraibe.

— Şi eu sunt de părere că ar fi bine să dispari o perioadă de pe teritoriul Canadei.

Goyette ezită, nefiind sigur dacă poate să întindă coarda şi mai mult. Omul se ţinuse de cuvânt şi îşi făcuse bine treaba, era de acord şi întotdeauna îşi acoperea urmele.

— Mai am un proiect pentru tine, îşi luă el inima în dinţi în cele din urmă. O treabă măruntă. E în State. Şi nu implică cadavre.

— Numeşte-l, spuse Zak.

Nu se întâmplase până atunci să-l refuze vreodată. Deşi îl considera pe Goyette un cretin absolut, trebuia să admită că omul plătea bine. Chiar foarte bine.

Goyette îi întinse o mapă.

— Poţi să-i studiezi conţinutul la următorul zbor. La poartă te aşteaptă un şofer care te va conduce la aeroport.

— Un avion comercial? Poate ar fi cazul să-ţi cauţi un nou director de planificare a capitalului dacă mai continuăm în stilul ăsta.

Zak se ridică şi ieşi cu paşi mari din birou, asemenea unui împărat, lăsându-l pe Goyette în urma sa, dând din cap îngândurat.

10

Lisa Lane îşi frecă ochii obosiţi şi mai verifică o dată tabelul periodic al elementelor – o planşă care se găseşte în aproape toate liceele din ţară, în laboratorul de chimie. Biochimista învăţase de multă vreme tabelul pe de rost şi, dacă i s-ar fi cerut, probabil că ar fi putut să îl spună şi de la coadă la cap. Acum stătea şi îl privea insistent, sperând că va avea un moment de inspiraţie şi că îi va veni o idee nouă.

Încerca să găsească un catalizator durabil care să separe o moleculă de oxigen dintr-una de carbon. Ochii i se opriră asupra celui de-al patruzeci şi cincilea element, rodiul, cu simbolul Rh. Programul de modelare pe care îl avea instalat pe computer îi sugerase în permanenţă că ar trebui să caute mai degrabă un compus metalic. Rodiul fusese într-adevăr cel mai bun pe care îl găsise până atunci, dar era complet ineficient, în afară de faptul că era un metal preţios, îngrozitor de scump. Proiectul ei de la Laboratorul de Investigaţii şi Tehnologii Ecologice de la Universitatea George Washington se numea *Cercetarea cerului albastru* şi spera ca acest nume să corespundă în continuare realităţii, deşi nici beneficiile potenţiale ale unei descoperiri fantastice nu puteau fi trecute cu vederea. Trebuia însă să existe un răspuns.

Cu privirea aţintită asupra căsuţei în care era trecut rodiul, observă că elementul precedent avea un simbol similar, Ru. În timp ce se juca cu o şuviţă din părul ei lung şi şaten, rosti cu voce tare:

— Ruteniu.

Metal de tranziţie din grupa platinei, acesta era un element pe care nu putuse încă să îl testeze.

— Bob, îl strigă ea pe bărbatul subţire care stătea la computerul de lângă ea, îmbrăcat într-un halat alb de laborator, a ajuns până la urmă mostra aceea de ruteniu pe care am cerut-o?

Bob Hamilton se întoarse de la computer şi îşi dădu ochii peste cap.

— Ruteniu. Chestia asta e mai greu de obţinut decât o zi liberă. Cred că am vorbit cu douăzeci de furnizori şi nici unul nu-l avea pe stoc. În cele din urmă am aflat că cei de la laboratorul

de geologie din Ontario ar avea o cantitate limitată. Costă chiar mai mult decât mostra de rodiu, aşa că am comandat doar două uncii. Lasă-mă puţin să mă duc să verific la depozit dacă mostra a ajuns.

Ieşi din laborator şi străbătu holul până la o magazie mică, în care erau ţinute sub cheie materialele speciale. Un asistent de după un gemuleţ cu gratii găsi pacheţelul şi i-l dădu. Revenit în laborator, Bob aşeză pachetul pe biroul Lisei.

— Ai noroc. Mostra a ajuns ieri.

Lisa desfăcu pachetul, în care se afla o cutie de plastic ce conţinea câteva benzi subţiri dintr-un metal mat. Alese o mostră şi o aşeză pe o lamelă, pentru a o examina la microscop. Văzut la microscop, ruteniul semăna cu un bulgăre pufos de zăpadă. Îl cântări, apoi îl introduse în compartimentul etanş al unei celule de măsură, ataşată la rândul ei unui spectrometru de masă. La acest dispozitiv erau ataşate încă patru computere şi câteva rezervoare de gaz presurizat. Lisa se aşeză la una dintre tastaturi şi introduse câteva linii de comandă, pentru a iniţializa un program-test.

— Acesta e cel care ne va aduce premiul Nobel? întrebă Bob.

— Dacă funcţionează, o să fac rost de bilete la un meci cu Redskins.

Aruncând apoi o privire rapidă spre ceasul de pe perete, întrebă:

— Vrei să mâncăm ceva? Cred că mai durează cel puţin o oră până când ies primele rezultate.

— Vin, răspunse Bob dându-şi jos halatul, apoi o urmă spre uşă.

După ce mâncară câte un sandvici cu carne de curcan la bufet, Lisa reveni la biroul ei micuţ din spatele laboratorului. Un minut mai târziu, Bob băgă capul pe uşă, cu ochii ieşiţi din orbite de mirare.

— Lisa, vino să vezi ceva, îngăimă el.

Lisa îl urmă rapid în laborator, inima oprindu-i-se pentru o secundă când îl văzu pe Bob că se apropie de spectrometru. Acesta îi arătă unul dintre monitoare, care afişa un şir de numere ce se derulau cu rapiditate lângă un grafic fluctuant cu bare.

— Ai uitat să elimini mostra de rodiu înainte de a începe testarea nouă. Dar uită-te la rezultate! Nivelul de oxalaţi iese din grafic, spuse el încet.

Lisa se uită la monitor şi se cutremură. În spectrometru era

încorporat un sistem de detectare pentru intabularea formulelor moleculare rezultate din reacţiile chimice produse. Ruteniul reacţionase într-adevăr ca un catalizator care rupsese legătura dintre carbon şi oxigen şi crease noi legături între particule, iar acestea se recombinaseră într-un compus cu două părţi de carbon numit oxalat. Spre deosebire de catalizatorii pe care îi folosise mai devreme, combinaţia ruteniu/rodiu nu produsese nici un material sedimentar rezidual. Lisa tocmai obţinuse rezultatul pe care oamenii de ştiinţă din întreaga lume îl căutau de o grămadă de vreme.

— Nu-mi vine să cred, murmură Bob. Reacţia catalitică este extrem de clară.

Lisa simţi că ameţeşte şi se lăsă pe un scaun. Verifică rezultatul de nenumărate ori căutând o eroare, dar nu exista nici una. În cele din urmă acceptă probabilitatea că descoperise ceva uimitor.

— Trebuie să-i spun lui Maxwell, spuse ea.

Doctorul Horace Maxwell fusese directorul Laboratorului de Investigaţii şi Tehnologii Ecologice al Universităţii George Washington.

— Maxwell? Eşti nebună? În două zile trebuie să facă declaraţii în faţa Congresului.

— Ştiu. Se presupune că trebuie să-l însoţesc şi eu.

— Acum e sinucidere curată, spuse Bob, dând din cap. Dacă îi spui acum, va fi obligat să menţioneze acest fapt în expunerea sa, pentru a putea obţine mai multe fonduri pentru laborator.

— Ar fi chiar aşa de rău?

— Da, dacă rezultatele nu pot fi reproduse. Un singur test de laborator nu soluţionează toate misterele universului. Hai să o luăm de la capăt şi să refacem totul; să documentăm foarte bine fiecare etapă înainte de a merge la Maxwell. Aşteaptă cel puţin până îşi susţine declaraţia, o îndemnă Bob.

— Bănuiesc că ai dreptate. Putem reface experimentul în condiţii diferite, doar pentru a fi siguri. Singurul impediment este că avem la dispoziţie o cantitate limitată de ruteniu.

— Asta, sunt sigur, o să fie ultima dintre problemele noastre, spuse Bob, iar ulterior avea să se dovedească că avusese dreptate.

11

Avionul aparţinând companiei Air Canada zbura pe deasupra oraşului Ontario, care părea o cuvertură formată din bucăţi de material verde. Deşi avea loc la fereastră şi călătorea la clasa întâi, Clay Zak nu era interesat de peisaj, ci mai degrabă de simetria picioarelor unei stewardese tinere, care împingea căruciorul cu băuturi. Aceasta îi observă privirea, drept pentru care îi mai oferi un martini într-un pahar de plastic.

— Este ultimul, spuse ea cu un zâmbet obraznic. În scurt timp vom ateriza în Toronto.

— Îl voi savura cu atât mai mult, răspunse el, privind-o lacom.

Era îmbrăcat ca un om de afaceri care călătoreşte, cu pantaloni lejeri kaki şi un sacou sport albastru, aşa că părea un agent de vânzări oarecare, grăbit să ajungă la o conferinţă în alt oraş. Realitatea însă era cu totul alta.

Singurul copil al unei mame alcoolice necăsătorite, crescuse într-o zonă rău famată a cartierului Sudbury din Ontario, fără să aibă prea mult sprijin. La cincisprezece ani se lăsase de şcoală şi se angajase în mina de nichel din apropiere, unde-şi antrenase forţa fizică – douăzeci de ani mai târziu era încă într-o formă bună. Viaţa în mină fusese scurtă şi atunci comisese şi prima lui crimă, înfigând târnăcopul în urechea unui alt miner, care îl înjurase de mamă.

Fugise din Ontario, îşi luase o identitate nouă în Vancouver şi intrase în afaceri cu droguri. Fiind un bărbat puternic şi foarte dur, fusese racolat ca recuperator al unuia dintre cei mai mari traficanţi locali de metamfetamină, poreclit Suedezu. Banii intrau uşor, iar Zak se dovedise chiar mai inteligent de atât. Persoană autodidactă, devorase cărţi de specialitate, studiind cu conştiinciozitate finanţele şi administrarea afacerilor. În loc să-şi cheltuiască banii agonisiţi necinstit pe femei dubioase şi maşini ţipătoare, cum făceau amicii lui, îi investise inteligent în acţiuni şi în imobiliare. Cariera profitabilă din lumea drogurilor se sfârşise apoi brusc, din cauza unei ambuscade.

În ciuda aparenţelor, nu poliţia crease ambuscada, ci un furnizor din Hong Kong, care dorea să preia controlul asupra pieţei de droguri. Suedezu şi câinii lui de pază fuseseră împuşcaţi în timpul unui schimb nocturn de focuri din parcul Stanley din

Vancouver. Zak scăpase viu şi nevătămat din ploaia de gloanţe şi se făcuse nevăzut.

Îşi planificase bine răzbunarea, pândind şi spionând săptămâni la rând un iaht luxos, închiriat de sindicatul chinez. Îşi utilizase experienţa câştigată în minele de nichel pentru a confecţiona o bombă artizanală, pe care o detonase exact când la bordul vasului se aflau toţi asociaţii din Hong Kong. Închiriase o şalupă pentru a putea urmări din apropiere explozia şi văzuse cum un bărbat aflat pe un iaht aflat în preajmă fusese aruncat în apă în urma deflagraţiei. Realizând că autorităţile nu vor acorda prea mult timp investigării morţii unui dealer, dar că ar fi putut extinde cercetările în cazul în care cineva din înalta societate ar fi fost găsit mort, considerase că ar fi mai bine să-l salveze din apă pe bărbatul inconştient.

Bărbatul acela era Mitchell Goyette, ale cărui prime cuvinte, jumătate incoerente din cauza şocului, fuseseră pline de o recunoştinţă neobişnuit de exuberantă pentru el.

— Mi-ai salvat viaţa, spusese Goyette tuşind. Te voi răsplăti.

— Mai bine mi-ai da ceva de lucru, spusese Zak.

Zak râsese în hohote câţiva ani mai târziu când îi adusese aminte lui Goyette această întâmplare. Chiar şi Goyette o găsea hilară. Între timp mogulul ajunsese să aprecieze talentele subversive ale fostului miner, reangajându-l pe un post superior. Goyette ştia însă că loialitatea lui Zak se bazează doar pe bani şi din cauza aceasta îl supraveghease întotdeauna cu mare atenţie. Pe de altă parte, lui Zak îi plăcea rolul de lup singuratic. Zak fusese influenţat de Goyette, dar beneficiase totodată de banii acestuia şi îi făcea plăcere să îl ia peste picior ori de câte ori putea pe angajatorul său bogat şi influent.

Avionul ateriză pe aeroportul internaţional din Toronto – Lester B. Pearson – cu câteva minute mai devreme. Zak, puţin afectat de efectele consumului de martini din timpul zborului, coborî de la clasa întâi şi se îndreptă spre biroul de unde se închiriau maşini, aşteptând între timp descărcarea bagajelor. Luă cheile unei berline bej cu patru uşi şi se îndreptă spre sud, pe drumul care ducea în partea de vest a lacului Ontario. Conduse relaxat pe autostrada care urmărea lacul încă o sută şi ceva de kilometri, până când zări un indicator pe care scria: NIAGARA. După încă un kilometru şi jumătate de la faimoasa cascadă, traversă podul Rainbow şi intră în statul New York, întinzându-i ofiţerului de la imigrări un paşaport fals canadian.

După ce depăşi zona cascadei, mai merse spre sud foarte puţin până ajunse la Buffalo. Găsi repede aeroportul şi avu suficient timp să îşi rezerve un loc la cursa 767, pe jumătate goală, spre Washington D.C., folosind de data aceasta o altă identitate falsă, de cetăţean american. Când avionul ajunse deasupra râului Potomac, se lăsase deja seara. Era primul zbor al lui Zak pe aeroportul naţional Reagan şi în capitala ţării, aşa că privea captivat monumentele istorice ale oraşului de pe bancheta din spate a unui taxi. Se întrebă retoric dacă George Washington ar fi găsit că luminiţele roşii montate pe monumentul care îi poartă numele sunt o absurditate sau nu.

Îşi rezervă o cameră la hotelul Mayflower, răsfoi dosarul pe care i-l dăduse Goyette, apoi coborî în sala Town&Country Lounge, elegant lambrisată cu lemn şi situată la parter. Găsi un colţ retras, comandă un martini şi se uită la ceas. La şapte şi un sfert, de masa lui se apropie un bărbat slab, cu barba zburlită.

— Domnul Jones? întrebă el, uitându-se nervos la Zak.

Acesta îi zâmbi uşor.

— Da. Vă rog să luaţi loc, îi spuse Zak.

— Sunt Hamilton. Bob Hamilton, de la Laboratorul de Investigaţii şi Tehnologii Ecologice din cadrul Universităţii George Washington, spuse şoptit bărbatul.

Se uita tremurând la Zak, apoi trase adânc aer în piept şi se ghemui în colţul separeului.

12

Un fel de miracol ajunsese pe biroul preşedintelui la scurt timp după întâlnirea cu Sandecker. Era încă o scrisoare de la prim-ministrul Canadei, în care se prezenta o posibilă soluţie pentru criza din ce în ce mai mare în care se aflau. Cu un an în urmă fusese descoperit fără prea mare zarvă un zăcământ important de gaze naturale, scria prim-ministrul, în depărtata zonă a Arhipelagului Arctic, care aparţinea de Canada. Prospecţiunile iniţiale arătau că terenul, aflat în apropierea Strâmtorii Viscount Melville, putea fi unul dintre cele mai mari rezervoare de gaz natural din lume. Firma privată care făcuse această descoperire trimisese deja o flotă de tancuri petroliere care transporta gazul către America.

Acesta era impulsul pe care preşedintele îl aşteptase pentru a-şi pune în aplicare planurile de politică externă. Un acord de achiziţie major fusese pus la punct imediat, pentru a permite comercializarea gazului. Deşi îl vindea la un preţ mai mare decât cel de la bursă, compania promisese că va furniza toată cantitatea de gaz pe care o putea distribui – sau cel puţin aşa garantase CEO-ul firmei private de explorare, nimeni altul decât Mitchell Goyette.

Ignorând avertismentele consilierilor economici şi politici de a nu se grăbi cu luarea unei decizii, preşedintele reacţionase rapid la aflarea acestor veşti. Se adresase naţiunii direct din Biroul Oval, într-o emisiune difuzată la nivel naţional, pentru a-şi exprima planurile ambiţioase:

— Compatrioţi, trăim momente grele, se adresase el telespectatorilor, cu o mină solemnă. Vieţile noastre cotidiene sunt periclitate de o criză energetică fără precedent, în timp ce însăşi existenţa noastră ca specie este ameninţată de o criză ecologică. Dependenţa noastră faţă de importul de petrol a produs consecinţe care ne-au afectat economia şi pe care le simţim cu toţii când susţinem emisiile periculoase de gaze de seră. Noi dovezi îngrijorătoare ne arată că suntem gata să pierdem lupta împotriva încălzirii globale. Pentru siguranţa noastră şi pentru securitatea întregii planete, mă angajez pe această cale că Statele Unite îşi vor neutraliza emisiile de carbon până în anul 2020. În timp ce unii vor considera acest obiectiv

drastic sau chiar imposibil, ţin să subliniez încă o dată că este singura noastră şansă. Militez în această seară pentru unirea eforturilor de cercetare ale industriilor private, instituţiilor academice şi agenţiilor noastre guvernamentale pentru rezolvarea necesităţilor noastre de energie, prin găsirea unor combustibili şi a unor resurse alternative. Petrolul nu poate şi nu va fi combustibilul care să susţină în continuare economia noastră viitoare. În scurt timp, în Congres va fi propus un pachet de finanţare, care va reprezenta investiţiile noastre specifice în realizarea unor proiecte noi de cercetare şi pentru descoperirea unor tehnologii noi.

Având resursele potrivite şi o voinţă de fier, sunt încrezător că vom putea atinge acest ţel împreună. Nu este mai puţin adevărat că astăzi trebuie să facem sacrificii pentru a elimina total emisiile de gaze şi pentru a ne reduce dependenţa de petrol, care în momentul de faţă ne sufocă economia. Ca urmare a disponibilităţii recente a furnizorilor de gaze naturale, vă solicit ca toate centralele personale pe cărbuni şi termocentralele pe petrol să fie transformate în centrale pe gaz natural în cel mult doi ani. Sunt încântat să anunţ în această seară că preşedintele Zhen al Chinei a fost de acord să impună măsuri similare în ţara sa. Mai mult, în scurt timp voi prezenta constructorilor de maşini din această ţară planurile necesare pentru accelerarea producţiei de vehicule ecologice pe gaz şi de maşini hibride electrice, planuri care sper de asemenea să fie adoptate pe plan internaţional. Trăim momente dificile, dar cu sprijinul dumneavoastră putem face ca ziua de mâine să fie mult mai sigură. Vă mulţumesc.

După oprirea camerelor de luat vederi, de preşedintele Ward se apropie şeful administraţiei prezidenţiale, un om scund şi chel pe nume Charles Meade.

— V-aţi descurcat excelent, domnule. Sunt convins că a fost un discurs eficient, care ar trebui să-i calmeze pe fanaticii anticărbune şi să amelioreze boicotul anunţat de ei.

— Mulţumesc, Charlie, cred că ai dreptate, spuse preşedintele. A fost destul de eficient. În sensul că mi-am retezat orice şansă de a fi reales, adăugă el cu un zâmbet strâmb.

13

Camera 2318 a clădirii de birouri Rayburn era neobişnuit de plină de reporteri şi de spectatori. Rareori audierile cu uşile deschise ale Subcomisiei pentru Energie şi Mediu de la Casa Albă reuşeau să adune mai mult de o mână de oameni interesaţi. Având în vedere însă dispoziţiile pe care preşedintele le dăduse referitor la emisiile de gaze de seră, furtuna care se crease în media pe marginea subiectului atrăsese atenţia asupra acestei subcomisii şi asupra audierilor preliminare, care aveau ca temă de discuţie stadiul de dezvoltare în care se aflau tehnologiile noi, precum şi aportul acestora în lupta împotriva încălzirii globale.

Agitaţia mulţimii se domoli când cei optsprezece membri ai Congresului intrară în sală şi îşi ocupară scaunele de pe podium. Ultimul membru care intrase era o femeie atrăgătoare, cu părul de culoarea scorţişoarei. Era îmbrăcată cu un taior Prada mov-închis, care se asorta perfect cu nuanţa violacee a ochilor ei.

Loren Smith, membră devotată a Congresului şi reprezentanta celui de-al şaptelea district al statului Colorado, nu renunţase niciodată la feminitatea ei de când îşi câştigase primul mandat pe holurile albastre ale Congresului. Deşi avea peste patruzeci de ani, era încă o apariţie modernă şi stilată, dar colegii ei aflaseră încă de la început că frumuseţea şi atracţia ei pentru modă nu îi diminuaseră cu nimic abilităţile şi inteligenţa necesare pe scena politică.

Păşind cu eleganţă către mijlocul podiumului, se aşeză lângă un congresman rotofei cu părul alb din Georgia, care prezida comisia.

— Cer audienţei să facă linişte în vederea începerii audierilor, rosti tare acesta, cu un accent tipic de Atlanta. Având în vedere interesul public faţă de acest subiect, voi trece peste discursul de deschidere şi îl voi invita pe primul nostru vorbitor să facă declaraţii.

Se întoarse şi îi făcu cu ochiul lui Loren, care îi răspunse cu un surâs. Colegi şi prieteni vechi, în ciuda neînţelegerilor provocate de viziunile politice diferite, aceşti oameni se numărau printre puţinii membri de la Casa Albă care evitaseră fanatismul grandoman şi se concentraseră asupra binelui ţării.

Luară cuvântul câţiva lideri din lumea academică şi a

afacerilor, care vorbiră despre ultimele progrese din domeniul energiei alternative cu emisii de carbon zero. Deşi fiecare îşi prezenta într-o lumină extrem de favorabilă previziunile pe termen lung, nici unul nu putea răspunde clar la întrebările comisiei care vizau soluţiile tehnologice imediate.

— Nivelul de producţie a hidrogenului nu a fost încă perfectat, declară un expert. Chiar dacă fiecare bărbat, femeie sau copil ar avea o maşină pe bază de hidrogen, cantitatea de hidrogen disponibilă tot nu ne-ar permite să le asigurăm alimentarea.

— Cât de departe suntem de realizarea acestui proiect? întrebă un reprezentant al statului Missouri.

— Probabil că avem nevoie de încă zece ani, răspunse acesta.

Un val de proteste se răspândi cu rapiditate în întreaga sală. Fiecare vorbitor ajungea în final la aceeaşi concluzie. Progresele tehnologice şi îmbunătăţirile aduse produselor aveau un impact imediat pe piaţă, dar progresele erau în mod surprinzător foarte mici. Nu exista nici o descoperire fabuloasă care să fi putut contribui la soluţionarea problemelor şi la salvarea ţării şi a întregii lumi de la efectele devastatoare, fizice şi economice, ale încălzirii globale accelerate.

Ultimul care luă cuvântul era un bărbat scund cu ochelari, care condusese Laboratorul de Investigaţii şi Tehnologii Ecologice din cadrul Universităţii George Washington, aflată la periferia oraşului Maryland. Loren se trase un pic mai aproape şi zâmbi când o recunoscu pe Lisa Lane, care tocmai se aşezase lângă doctorul Horace Maxwell. După ce şeful laboratorului făcu o prezentare introductivă, Loren interveni cu câteva întrebări.

— Domnule doctor Maxwell, laboratorul dumneavoastră se află în topul celor mai bune laboratoare de cercetare în domeniul combustibililor alternativi. Puteţi să ne spuneţi la ce tehnologii avansate ne putem aştepta din partea echipei dumneavoastră în viitorul apropiat?

Maxwell dădu uşor din cap în semn că a înţeles întrebarea şi apoi răspunse cu o voce piţigăiată:

— Avem în derulare câteva programe de cercetare remarcabile în domeniile energiei solare, biocombustibililor şi sintezei hidrogenului. Dar, ca să vă răspund la întrebare, mă tem că nu avem nimic concret care ar putea să-l ajute pe preşedinte în acest dificil mandat.

Loren remarcase că Lisa îşi muşcase buza în timpul ultimei fraze a lui Maxwell. Ceilalţi membri ai Parlamentului continuară

să îl interogheze încă o oră, dar era evident că nu mai aveau nimic interesant de aflat. Preşedintele încercase cu disperare să provoace cele mai luminate minţi din lumea academică şi din cea a afaceriştilor pentru a rezolva problema energiei, dar eşuase lamentabil.

După suspendarea audierilor şi plecarea reporterilor, grăbiţi să îşi scrie articolele, Loren îi mulţumi doctorului Maxwell pentru declaraţii, apoi o salută pe Lisa.

— Bună, colega. Zâmbi şi o îmbrăţişă pe vechea ei colegă de cameră. Credeam că lucrezi tot la Laboratorul Naţional Brookhaven din New York.

— Nu, am plecat de acolo acum câteva luni, ca să mă alătur programului doctorului Maxwell, care dispunea de mai multe fonduri pentru proiectul *Cercetarea cerului albastru,* răspunse ea zâmbind. Am tot vrut să te sun de când am revenit în Washington, dar n-am avut timp deloc.

— Te înţeleg. După discursul de astăzi al preşedintelui, munca depusă de laboratorul tău a devenit brusc foarte importantă.

Lisa deveni serioasă şi se apropie de Loren.

— Aş vrea tare mult să-ţi vorbesc despre noul meu proiect de cercetare, spuse ea încet.

— E bine la cină? Soţul meu vine să mă ia în jumătate de oră. Ne-ar face plăcere să ni te alături.

Lisa căzu pe gânduri un moment.

— Da, mi-ar plăcea. Mă duc doar să-i spun doctorului Maxwell să nu mă aştepte ca să mă conducă acasă. Sigur nu o să-l deranjeze pe soţul tău că mă luaţi şi pe mine?

Loren râse.

— Plimbarea fetelor drăguţe e una dintre distracţiile lui favorite.

* * *

Loren şi Lisa stăteau pe treptele de nord ale clădirii Rayburn, pe lângă care treceau lungi şiruri de limuzine şi Mercedesuri în care se urcau membrii mai înstăriţi ai Congresului sau specialiştii lor în lobby. Lisa era atât de atentă la liderul majorităţii de la Casa Albă, încât fu cât pe ce să fie lovită de o maşină decapotabilă, care luase curba în viteză şi care aproape o atinse cu aripa. Rămase cu privirea fixată pe şoferul brunet cu trăsături aspre şi cu ochi verzi strălucitori, care sărise din maşină şi o luase în braţe pe Loren, apoi o sărutase cu patimă.

— Lisa, spuse Loren, împingându-l discret pe bărbatul de lângă

ea, el este soţul meu, Dirk Pitt.

Pitt văzu tresărirea din ochii Lisei şi îi zâmbi cald, apoi îşi strânseră mâinile.

— Nu-ţi face griji, râse el, nu accidentez femei drăguţe decât dacă fac parte din Congres.

Lisa roşi. Îi zărise strălucirea de aventurier din priviri, dar îi simţise totodată şi căldura sufletească.

— Am invitat-o pe Lisa să ia cina cu noi, îl puse Loren la curent pe soţul ei.

— Îmi pare bine că vii cu noi. Sper că nu te deranjează un pic de vânt, spuse Pitt arătând spre maşină.

— Asta da maşină, se fâstâci Lisa. Ce marcă e?

— Un Auburn Speedster din 1932. Tocmai i-am reparat frânele aseară şi m-am gândit s-o scot la o plimbare.

Lisa contemplă maşina elegantă, vopsită în nuanţe de bej şi albastru. Avea doar două scaune în faţă, destul de înghesuite. În schimb, caroseria din spatele şoferului era un pic evazată deasupra amortizorului, dând maşinii un aspect aerodinamic clasic.

— Nu cred că avem toţi loc, spuse Lisa.

— Ba este loc suficient, dacă una dintre voi va sta în spate, răspunse Pitt.

Se duse în spatele maşinii şi apăsă pe partea bombată a caroseriei, de unde ieşi un scaun secret pentru încă o persoană.

— O, Doamne, întotdeauna mi-am dorit să merg într-un scaun rabatabil, spuse Lisa.

Se urcă în maşină fără nici o ezitare şi sări în spate.

— Bunicul meu îmi povestea cum se plimba în scaunul rabatabil al Packardului tatălui lui, în timpul marii crize economice, explică ea.

— Nu există un mod mai bun de a vedea lumea, glumi Pitt, făcându-i cu ochiul în timp ce o ajuta pe Loren să se aşeze pe scaunul din faţă.

Era o oră de vârf, dar reuşiră să se strecoare pe lângă parcul Mall, apoi pe podul George Mason, pentru ca în final să o ia spre sud, spre Virginia. Monumentele oraşului se vedeau din ce în ce mai mici în spatele lor, iar traficul se mai eliberase, aşa că Pitt apăsă acceleraţia. Maşina avea sub capotă un motor cu doisprezece cilindri, care îi permitea să sprinteze uşor peste viteza legală. Cu cât maşina mergea mai repede, cu atât Lisa zâmbea mai tare şi le făcea mai mult cu mâna celorlalte maşini,

bucurându-se ca un copil de vântul care îi trecea prin păr. Loren îşi ţinea mâna pe genunchiul lui Pitt şi îi zâmbea bărbatului ei, care făcea absolut totul cu pasiune.

Trecură de Mount Vernon, apoi ieşiră pe autostrada principală. La următoarea intersecţie, Dirk o luă pe un drum de ţară care şerpuia printre copaci şi în cele din urmă ajunseră la un restaurant micuţ aflat pe malul lacului Potomac, unde parcă Auburnul şi opri motorul. În aer se simţea un miros puternic de condimente Old Bay.

— Cei mai buni crabi picanţi din lume, le spuse Pitt ca o promisiune.

Restaurantul era de fapt o veche casă de pe malul râului, care fusese transformată în cafenea şi decorată simplu, dar oferea o atmosferă extrem de prietenoasă. Fură conduşi la o masă cu vedere spre Potomac, exact înainte de sosirea unui grup de localnici.

— Loren mi-a spus că eşti cercetător chimist la Universitatea George Washington, i se adresă Pitt Lisei, după ce comandară un rând de bere şi porţii de crab.

— Da, fac parte dintr-un grup de cercetători preocupaţi de protecţia mediului, care încearcă din greu să găsească soluţii la problema încălzirii globale, răspunse ea.

— Dacă te plictiseşti vreodată, poţi să vii la NUMA, să lucrezi la câteva proiecte de cercetare pe fundul mării, îi propuse el cu un zâmbet. Avem o echipă mare, care studiază efectele încălzirii oceanului şi nivelele ridicate de aciditate. Tocmai am studiat un proiect al unei echipe care s-a ocupat de nivelul de saturaţie al carbonului în apele oceanice şi de modalităţile posibile de stimulare a absorbţiei dioxidului de carbon la adâncimi mari.

— Cu toată atenţia generală îndreptată spre atmosferă, mă bucur că mai e cineva atent şi la ce se întâmplă în oceane. Pare că ar exista ceva conexiuni cu proiectele mele de cercetare. Eu lucrez la un proiect care vizează reducerea cantităţii de carbon din atmosferă. Mi-ar plăcea să văd rezultatele echipei tale.

— Este doar un raport preliminar, dar ar putea să-ţi fie de folos. O să-ţi trimit o copie. Sau şi mai bine, trec eu mâine dimineaţă şi ţi-l las. O să apar şi eu mâine cu ceva treabă la Capitol Hill, adăugă el, rotindu-şi privirea spre Loren.

— Toate agenţiile executive trebuie să-şi justifice bugetele anuale, confirmă Loren. Mai ales cele conduse de piraţi renegaţi. Râse şi îl îmbrăţişă pe Pitt, apoi se întoarse spre prietena ei: Lisa,

mi s-a părut că erai nerăbdătoare astăzi după audieri, voiai să-mi spui ceva despre munca ta de cercetare... Spune-mi, te rog, mai multe.

Lisa luă o gură mare de bere, apoi se uită spre Loren cu o privire plină de încredere.

— Nu mai ştie nimeni în afară de asistentul meu, dar cred că am făcut o descoperire uriaşă.

Vorbea şoptit, ca şi cum s-ar fi temut să n-o audă ceilalţi din restaurant.

— Continuă, o îndemnă Loren, intrigată de comportamentul Lisei.

— Cercetarea mea implică manipularea moleculară a hidrocarburilor. Am descoperit un catalizator important, despre care eu cred că permite fotosinteza artificială la scară mare.

— Vrei să spui la fel ca la plante? Astfel încât să putem transforma lumina în energie?

— Da, văd că ţi-ai făcut temele la botanică. Dar ca să fim siguri... Uite, de exemplu, planta aia, spuse ea, arătând spre o ferigă Boston care se legăna lângă geam. Captează energie solară, apă din sol şi dioxid de carbon din aer, pentru a produce carbohidraţi, combustibilul de care are nevoie pentru a creşte. Singurul element pe care nu îl utilizează este oxigenul, care ne permite nouă celorlalţi să respirăm. Acesta este ciclul de bază al procesului de fotosinteză.

— Dar, cu toate acestea, procesul în sine este atât de complicat, încât oamenii de ştiinţă nu au reuşit să îl reconstituie, spuse Pitt, din ce în ce mai interesat de discuţie.

Lisa tăcu când chelneriţa veni şi le aranjă pe masă o hârtie maro ca cea de împachetat, peste care aşeză nişte moviliţe de crab albastru fiert la aburi. Începură să spargă carapacele cu un ciocănel de lemn, după care Lisa continuă discuţia:

— În mare, ai dreptate. Au fost reproduse în condiţii de laborator doar părţi ale procesului de fotosinteză, dar nici una n-a fost la fel de eficientă ca în natură. Complexitatea fenomenului e foarte mare. De aceea, sute de oameni de ştiinţă din întreaga lume care studiază fotosinteza artificială se concentrează doar pe o singură etapă a procesului.

— Aici te incluzi şi pe tine? întrebă Loren.

— Da. Cercetarea condusă de noi s-a focalizat pe abilitatea plantelor de a desface moleculele de apă în elementele care le constituie. Dacă vom reuşi să duplicăm eficient procesul şi cu

siguranţă va veni şi ziua aceea, atunci vom avea la dispoziţie o sursă nelimitată de combustibil ieftin – hidrogenul.

— Descoperirea ta are legătură cu asta? întrebă Loren.

— Eu m-am concentrat pe o reacţie numită Fotosistem I şi pe reducerea dioxidului de carbon care apare în această reacţie.

— Ce urmăreai de fapt? o întrebă Pitt.

Lisa zdrobi carapacea celui de-al doilea crab şi sorbi carnea din cleşte.

— Apropo, crabul e delicios. Problema principală a fost dezvoltarea unor modalităţi eficiente de declanşare a unei reacţii chimice de descompunere. În natură, rolul acesta îl are clorofila, dar în laborator se descompune prea repede. Artificiul pe care îl urmăream era să găsesc un catalizator artificial care să poată desface moleculele de dioxid de carbon. Lisa lăsă deoparte mâncarea, apoi vorbi din nou, pe un ton coborât: în momentul acela am găsit o soluţie. De fapt, am dat întâmplător peste ea. Am lăsat din greşeală o mostră de rodiu în celula de testare şi am mai adăugat un element nou, numit ruteniu. Le-am combinat cu o mică sarcină de încărcare, iar reacţia rezultată a fost dimerizarea imediată a moleculelor de dioxid de carbon în oxalat.

Loren îşi şterse de pe mâini zeama de la crabi şi luă o gură de bere.

— Discuţia asta despre chimie mă ameţeşte, se plânse ea.

— Sigur nu-i din cauza berii combinate cu condimentele Bay? o întrebă Pitt zâmbind.

— Îmi cer scuze, spuse Lisa. Majoritatea prietenilor mei sunt biochimişti şi uneori uit să renunţ la limbajul de specialitate din laborator.

— Loren are o minte înclinată mai mult spre politică decât spre ştiinţă, îşi ironiză Pitt soţia. Rămăseseşi la rezultatul experimentului.

— Cu alte cuvinte, reacţia catalitică a convertit dioxidul de carbon într-un compus simplu. Dacă vom continua pe această direcţie, putem obţine un combustibil pe bază de carbon, cum este etanolul. Dar reacţia critică a fost descompunerea propriu-zisă a dioxidului de carbon.

Grămada de crab se transformase între timp într-un morman de cleşti rupţi şi de carapace goale. Chelneriţa între două vârste curăţă cu dexteritate resturile şi reveni în scurt timp cu cafea şi plăcintă cu lămâie.

— Mă scuzi, dar nu cred că am înţeles prea bine ce spui, spuse Loren printre îmbucături.

Lisa se uita pe fereastră, spre luminile care licăreau în depărtare pe râu.

— Sunt sigură că utilizarea catalizatorului meu poate fi utilă pentru construcţia unui dispozitiv de mare putere pentru fotosinteza artificială.

— Ar putea fi extins la scară industrială? întrebă Pitt.

Lisa încuviinţă din cap cu o privire umilă.

— Sunt sigură. Este nevoie doar de lumină, rodiu şi ruteniu.

Loren scutură din cap.

— Adică vrei să spui că vom putea construi o centrală care să poată filtra dioxidul de carbon, transformându-l într-o substanţă inofensivă? Şi că procedeul ar putea fi aplicat la termocentrale şi la alte construcţii industriale poluante?

— Da, aşa se întrevede. Dar e mai mult de-atât.

— Adică?

— Pot fi construite *sute* de centrale. Raportat la gradul de reducere a carbonului, ar fi ca şi cum ai băga o pădure de pini într-o cutie.

— Deci practic vorbeşti despre reducerea reală a nivelelor existente de dioxid de carbon din atmosferă, sublinie Pitt.

Lisa încuviinţă din nou, strângând din buze.

Loren o luă de mână pe Lisa şi o strânse cu putere.

— Înseamnă că tu… tu eşti cea care a găsit o soluţie viabilă pentru încălzirea globală.

Cuvintele fură rostite în şoaptă.

Lisa se uită intimidată la plăcinta din faţa ei şi dădu uşor din cap.

— Procesul este corect, dar incomplet. Mai e mult de lucru, dar nu văd nici un motiv pentru care n-am putea, în doar câteva luni, să extindem aplicarea la scară mare a acestor centrale de fotosinteză artificială. E nevoie doar de bani şi de sprijin politic, spuse ea, privind-o pe Loren în ochi.

Loren era atât de uimită, încât uitase de desert.

— Dar audierile de astăzi… spuse ea. De ce doctorul Maxwell nu a pomenit nimic?

Lisa privea fix o ferigă.

— Nu i-am spus încă, răspunse ea simplu. Am făcut această descoperire abia acum câteva zile. Să fiu sinceră, m-a cam dat peste cap. Asistentul meu de cercetare m-a convins să nu-i spun

doctorului Maxwell nimic înainte de audieri, ci să aşteptăm până când vom fi suficient de siguri de rezultate. Ne-am speriat amândoi de isteria care s-ar fi putut stârni în rândul presei.

— Cu siguranţă aşa s-ar fi întâmplat, aprobă Pitt.

— Deci încă te îndoieşti de rezultate? o întrebă Loren.

Lisa scutură ferm din cap.

— Am refăcut complet experimentul de cel puţin zece ori. Nu am nici un fel de îndoială că acest catalizator acţionează perfect.

— Atunci a sosit momentul să faci ceva, o îndemnă Loren. Spune-i mâine lui Maxwell şi o să intervin şi eu în timpul audierii cu câteva întrebări simple. Apoi voi încerca să stabilesc o întâlnire cu preşedintele.

— Cu preşedintele? se fâstâci Lisa.

— Categoric. Avem nevoie de un decret executiv pentru a putea implementa un program de producţie imediat, până la autorizarea unei subvenţii de urgenţă. Preşedintele este foarte conştient de problema carbonului. Dacă aceasta este soluţia salvatoare, sunt sigură că va acţiona imediat.

Lisa tăcu, copleşită de anvergura situaţiei. În cele din urmă încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, sigur. Aşa o să fac. Mâine.

Pitt achită nota, apoi se îndreptară spre maşină. Pe drumul de întoarcere nu schimbară nici un cuvânt, reflectând cu toţii la însemnătatea descoperirii făcute de Lisa. Ajunşi în faţa casei din Alexandria a Lisei, Loren sări din maşină şi îşi îmbrăţişă prietena.

— Sunt atât de mândră de tine, îi spuse ea. Mai ştii că pe vremuri glumeam că într-o zi vom schimba lumea? Uite că tu ai reuşit, spuse ea zâmbind.

— Vă mulţumesc amândurora pentru curajul pe care mi l-aţi insuflat să merg mai departe, răspunse Lisa. Noapte bună, Dirk, mai spuse ea făcându-i cu mâna.

— Nu uita, ne vedem dimineaţă ca să-ţi las raportul despre carbonul din oceane.

După ce Loren îşi reluă locul în maşină, Pitt băgă în viteză şi porniră încet la drum.

— Spre Georgetown sau la hangar? o întrebă el pe Loren.

Loren se cuibări lângă el.

— La hangar.

Pitt zâmbi şi porni Auburnul în direcţia în care se afla aeroportul naţional Reagan. Deşi erau căsătoriţi, locuiau încă separat; Loren avea o căsuţă modernă în Georgetown, dar îşi

petrecea cea mai mare parte a timpului la locuinţa eclectică a lui Pitt.

Ajunseră în apropierea aeroportului, după care cotiră pe un drum lăturalnic prăfuit ce traversa o porţiune de câmp. Intrară apoi pe o poartă electrică, iar Pitt trase maşina în faţa unui hangar slab luminat şi plin de praf, care părea părăsit de câteva zeci de ani. Formă un cod de securitate la un sistem wireless şi aşteptară deschiderea uşii hangarului. Interiorul era puternic iluminat şi semăna cu interiorul unui muzeu automobilistic. În centrul construcţiei erau parcate cu grijă mai multe maşini de epocă, toate într-o stare excepţională. Lângă un perete se afla o maiestuoasă locomotivă Pullman, aşezată chiar pe nişte linii de cale ferată fixate în podea. Într-o cadă ruginită era aşezat un motor vechi de barcă, iar lângă era aşezată neglijent o barcă semirigidă sau mai degrabă ce mai rămăsese din ea. După ce Pitt intră în hangar, farurile de semnalizare ale Auburnului se opriră scurt pe cele două avioane parcate în spatele hangarului. Unul era un Ford Trimotor, iar celălalt un Messerschmitt ME-162 din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Avioanele, ca şi multe dintre maşinile de acolo, erau mărturii ale aventurilor sale din trecut. Chiar şi cada şi pluta aminteau peripeţii de demult şi poveşti de dragoste trecute, iar sentimentalul Pitt le păstrase pentru a nu uita nicicând cât de fragilă poate fi viaţa.

Pitt parcă Auburnul lângă un Rolls Royce Silver Ghost din 1921 în curs de restaurare, apoi opri motorul. După ce uşa garajului se închise în urma lor, Loren se întoarse spre Pitt şi-l întrebă:

— Ce-ar spune alegătorii mei dacă ar şti că locuiesc într-un hangar părăsit?

— Probabil li s-ar face milă de tine şi ar dona mai mulţi bani pentru campanie, răspunse Pitt râzând.

Îi luă mâna şi o conduse pe o scară spiralată în apartamentul de la mansardă, aflat într-unul dintre colţurile clădirii. Loren îşi exercitase drepturile de soţie pentru a-l obliga pe Pitt să amenajeze bucătăria şi să mai construiască o cameră, pe care o folosea ca birou şi sală de sport; în acelaşi timp însă, ştiuse că este mai înţelept să nu se atingă de hublourile de alamă, tablourile cu nave şi alte obiecte marinăreşti care dădeau un aspect plin de virilitate locuinţei.

— Chiar crezi că descoperirea Lisei va putea rezolva problema încălzirii globale? îl întrebă Loren, în timp ce turna două pahare de Pinot Noir dintr-o sticlă Sea Smoke Botella.

— Dacă i se vor pune la dispoziţie toate resursele de care are nevoie, nu văd de ce nu. Sigur că adaptarea rezultatelor de laborator la lumea reală este întotdeauna mai complicată decât cred oamenii. Dar, dacă proiectul deja există, înseamnă că ce era mai greu a trecut.

Loren traversă camera şi îi întinse lui Pitt un pahar.

— Odată bomba aruncată, lucrurile se vor agita rău de tot, spuse ea, temându-se deja de efectele veştii.

Pitt o luă de mijloc şi o trase mai aproape de el.

— E în regulă, zâmbi el pasional. Încă mai avem noaptea asta la dispoziţie până ce lupii vor începe să urle.

14

După ce o lăsă pe Loren la staţia de metrou de la aeroport, Pitt se îndreptă spre sediul clădirii NUMA, o structură înaltă de sticlă de lângă malul râului Potomac. Luă o copie a studiului despre absorbţia carbonului în apa oceanelor, apoi se urcă din nou în Auburn şi conduse spre D.C., luând-o prin partea de nord-vest a oraşului, pe Massachusetts Avenue. Era o zi frumoasă de primăvară. Căldura şi umiditatea excesivă, care le aminteau tuturor că oraşul fusese construit pe o mlaştină, erau încă la câteva săptămâni distanţă. Temperatura de la acea oră a dimineţii era plăcută, iar condusul unei decapotabile era reconfortant. Deşi ştia că ar fi fost mai bine să lase maşina la garaj, Pitt nu putuse rezista tentaţiei. Maşina de colecţie era neaşteptat de sprintenă, iar mulţi dintre conducătorii auto îi făceau loc să treacă, căci rămâneau cu gura căscată când treceau pe lângă ea.

Pitt era chiar persoana anacronică pe care o vedeau trecătorii. Dragostea lui pentru avioane şi maşini de epocă era atât de mare, de parcă într-o viaţă anterioară ar fi crescut înconjurat de ele. Această atracţie se potrivise destul de bine cu pasiunea lui pentru mare şi pentru explorarea misterelor din adâncuri. Întotdeauna fusese frământat de o nelinişte interioară pe care încercase să şi-o potolească călătorind. Probabil că tot datorită dragostei lui pentru tot ce ţine de istorie căutase răspunsurile la problemele actuale în experienţa trecută.

Pitt găsi Laboratorul de Investigaţii şi Tehnologii Ecologice din cadrul Universităţii George Washington pe o stradă liniştită din apropierea parcului Rock Creek, nu departe de Ambasada Libiei. Găsi nesperat de repede un loc de parcare în faţa unei construcţii cu trei etaje din cărămidă şi intră în clădire ţinând studiul despre oceane la subraţ. Paznicul de la intrare îi dădu un ecuson de vizitator, apoi îl îndrumă spre biroul Lisei, aflat la etajul al doilea.

Pitt aşteptă liftul, din care coborî un îngrijitor îmbrăcat într-o salopetă gri, ce căra un cărucior de gunoi. Era un bărbat lat în spate cu ochii negri, care îl privi insistent pe Pitt înainte de a-i arunca un zâmbet de om blajin. Pitt urcă în lift şi apăsă butonul pentru etajul al doilea. Auzi semnalul sonor care îl înştiinţa că a

ajuns, dar exact înainte ca uşile să se deschidă, fu trântit la podea de suflul unei explozii puternice.

Detunătura avusese loc la mai mult de treizeci de metri distanţă, dar clădirea se zguduise din temelii, ca la un cutremur. Pitt simţi cum liftul începe să se zdruncine şi să se legene, apoi lumina se stinse, lăsându-l în beznă. Îşi frecă cucuiul de la ceafa şi încercă să se ridice în picioare, orbecăind după butoane, însă constată că nici un buton nu mai funcţionează. Îşi strecură palmele între uşi şi încercă să le deschidă. La câţiva centimetri văzu uşile exterioare din dreptul etajului al doilea, care s-ar fi deschis la un metru deasupra liftului. Pitt se întinse şi reuşi să forţeze deschiderea uşilor şi să urce pe palier, care arăta ca desprins dintr-un film de groază.

Alarma începu să ţiuie infernal, acoperind rumoarea ţipetelor. Aerul era plin de praf şi de-a dreptul irespirabil. Pitt zări ca prin ceaţă cum grămada de oameni se înghesuia şi se împingea să îşi facă loc pe scări. Coridorul din faţă era grav avariat. Explozia nu fusese suficient de puternică cât să afecteze structura de rezistenţă a clădirii, dar spărsese geamurile şi câţiva dintre pereţii despărţitori. În timp ce se uita spre mulţimea care se agita haotic, Pitt realiză că laboratorul Lisei se afla chiar în zona din care izbucnise explozia.

Reuşi să se strecoare pe coridor, trecând pe lângă un grup de cercetători care tuşeau înecaţi cu praf. Podeaua era plină de cioburi; o femeie extrem de palidă ieşi clătinându-se dintr-un birou, cu mâna plină de sânge şi Pitt se opri să o ajute să îşi lege o eşarfa în jurul rănii.

— Care este biroul Lisei Lane? o întrebă el pe femeie.

Femeia îi arătă spre o spărtură din zidul aflat în partea stângă a coridorului, apoi se târî spre scări.

Pitt se apropie de zid şi păşi prin ceea ce înainte fusese o uşă. În aer plutea încă un nor de praf alb, care se ridica şi ieşea uşor prin fereastra ce dădea spre stradă şi prin care se auzeau sirenele maşinilor de pompieri apropiindu-se.

Laboratorul părea un morman de resturi de electronice şi de moloz în flăcări. Într-un colţ Pitt remarcă un arzător Bunsen, pe care suflul exploziei îl proiectase în perete. Rămăşiţele care mocneau încă şi pereţii sparţi îi confirmară lui Pitt cele mai negre temeri – laboratorul Lisei fusese chiar epicentrul exploziei. Pereţii şi mobila nu fuseseră distruse complet, deci era evident că bomba nu fusese foarte mare. Pitt presupuse că restul clădirii nu

era afectat serios, spre deosebire de cei care se aflau în laborator la acel moment.

Pitt începu să caute prin încăpere, strigând-o pe Lisa. Fu cât pe ce să nu observe vârful unui pantof plin de praf care ieşea de sub uşa unui dulap căzut. Dădu repede la o parte dulapul şi o descoperi pe Lisa, zăcând într-o stare deplorabilă. Piciorul stâng îi era sucit de la genunchi în jos şi stătea într-o poziţie extrem de nenaturală, iar bluza îi era roşie de sânge. Reuşi însă pentru o clipă să-şi deschidă ochii şi să îl privească pe Pitt, apoi clipi în semn de recunoştinţă.

— Nu te-a învăţat nimeni să te fereşti de substanţele chimice care pot să facă bum? îi spuse Pitt zâmbind forţat.

Îşi trecu încet palma de-a lungul umărului ei, până găsi un ciob mare, care îi străpunsese bluza şi carnea. I se păru că nu este înfipt prea adânc, aşa că îl smulse brusc, apăsând apoi locul cu palma pentru a opri sângerarea. Lisa se strâmbă de durere, apoi leşină.

Pitt rămase pe loc şi îi verifică pulsul cu cealaltă mână, în timp ce în încăpere intră un pompier cu un topor în mână.

— Am nevoie de un paramedic aici, îi strigă Pitt.

Pompierul îl privi surprins, apoi chemă ajutoare prin staţie. În câteva minute sosi o echipă de paramedici, care îi acordară Lisei primul ajutor. Pitt privi apoi cum aceştia o urcă pe o targă şi îi urmă spre ambulanţa care aştepta jos.

— Are pulsul slab, dar cred că o să reziste, îi spuse lui Pitt unul dintre oamenii de pe ambulanţă, după care plecară spre Spitalul Universitar Georgetown.

Încercând să-şi croiască drum prin mulţimea de medici şi spectatori, Pitt fu înhăţat brusc de un paramedic tânăr.

— Domnule, mai bine aşezaţi-vă undeva şi daţi-mi voie să mă uit, spuse tânărul îngrijorat, arătând spre braţul lui Pitt.

Pitt observă că mâneca îi era roşie.

— N-am nimic, spuse el înălţând din umeri. Nu-i sângele meu.

Reuşi apoi să ajungă până la marginea drumului, apoi se opri îngrozit. Auburnul era acoperit de o pătură de cioburi, iar caroseria era plină de lovituri şi de zgârieturi. Sertarul unui bufet îi aterizase pe mască spărgând radiatorul, din care se scurgea acum lichidul. În interior, scaunele de piele ale maşinii fuseseră sfâşiate de o bucată uriaşă de tencuială, smulsă de pe pereţii clădirii. Pitt îşi ridică privirea şi apoi îşi scutură capul când realiză că, fără să ştie, parcase exact sub biroul Lisei.

Rămase pe trotuar şi încercă să-şi revină, observând haosul din jurul lui. Sirenele urlau şi locul era împânzit de angajaţi ai laboratorului, care rătăceau debusolaţi în toate direcţiile. Din clădire ieşea încă fum, deşi nimic nu luase foc. Apoi lui Pitt îi trecu deodată prin minte că explozia nu fusese deloc accidentală. Se ridică în picioare şi se gândi la Lisa şi la maşina lui avariată, apoi simţi cum se sufocă de furie.

Ascuns în spatele unui gard viu de pe cealaltă parte a străzii, Clay Zak privea şi el nebunia iscată în jurul clădirii, însă cu o satisfacţie bolnăvicioasă. După ce ambulanţa care o transporta pe Lisa se îndepărtă şi fumul începu să dispară, merse la câteva străzi depărtare, până la aleea lăturalnică unde îşi parcase maşina închiriată. Îşi scoase salopeta gri şi o aruncă în cel mai apropiat tomberon, apoi se urcă la volanul maşinii şi se îndreptă precaut spre aeroportul naţional Reagan.

15

Pe cerul estic al oraşului Kitimat se zăreau primele lumini gri ale zorilor, care spulberară încet pâcla joasă ce plutea pe deasupra apelor. Liniştea oraşului fu şi ea tulburată de zgomotul unui camion.

Aflat în cabina vasului NUMA, Dirk îşi luă o cană de cafea fierbinte şi tură motorul diesel de tip inboard. Barca prinse viaţă imediat, iar zgomotul făcut de motor începu să se audă ca un murmur în atmosfera umedă. Dirk aruncă o privire pe geamul carlingii, încercând să desluşească cine era bărbatul înalt care se apropia de doc.

— Ţi-a sosit pretendentul, exact la ţanc, spuse Dirk cu voce tare.

Summer urcă din cabina ei şi îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi ieşi pe puntea de la pupa. Trevor Miller se îndrepta spre ea, cărând o cutie grea.

— Bună dimineaţa, îl salută Summer. Ai reuşit?

Trevor îi înmână cutia lui Summer, apoi urcă la bord. O privi admirativ, apoi dădu din cap aprobator.

— Am avut noroc că municipalitatea din Kitimat are propriul bazin olimpic. Directorul care se ocupă de întreţinerea bazinului a fost încântat să ne dea aparatul pentru testarea calităţii apei în schimbul unei lăzi de bere.

— Atât valorează ştiinţa, spuse Dirk, băgând capul prin uşa timoneriei.

— Este evident că rezultatele nu vor fi la fel de precise ca cele ale computerelor speciale ale NUMA, dar cel puţin vom putea măsura nivelul pH-ului.

— O să avem un punct de reper. Dacă găsim un pH scăzut, vom şti că aciditatea a crescut; iar o aciditate mărită poate fi consecinţa unei cantităţi mari de dioxid de carbon în apa mării, spuse Summer.

Summer deschise lada în care se aflau un tester portabil cum se găseau în comerţ şi multe flacoane de plastic.

— Tot ce contează e să putem reproduce valorile ridicate identificate în laborator. Dacă reuşim asta, înseamnă că ne-am făcut treaba.

Rezultatele laboratorului din Seattle fuseseră şocante.

Nivelurile pH-ului din mai multe probe prelevate din zona de vărsare a Canalului Douglas fuseseră de trei sute de ori mai mici decât nivelurile de bază, recoltate din oricare altă parte de-a lungul Pasajului Interior. Cel mai surprinzător rezultat fusese descoperit în ultima probă, recoltată exact la câteva minute înainte ca *Ventura* să fie gata să se ciocnească de vasul NUMA. Rezultatele arătaseră o aciditate extremă, apropiată ca valoare de nivelul caustic al acidului de baterie.

— Vă mulţumesc că mă ajutaţi, spuse Trevor, în timp ce Summer arunca parâmele şi Dirk naviga spre pasaj. Cu siguranţă este doar o problemă locală.

— Apele nu au graniţe. Dacă într-o zonă se întâmplă ceva şi mediul înconjurător are de suferit, atunci suntem datori să investigăm, răspunse Dirk.

Summer se uita în ochii lui Trevor şi îşi dădea seama că îngrijorarea lui era cu mult mai profundă. Tăcerea lui avea probabil legătură cu moartea fratelui său.

— Ieri ne-am întâlnit cu inspectorul de poliţie, spuse Summer calm. Nu mai avea nici un indiciu în plus legat de moartea fratelui tău.

— Da, spuse Trevor pe un ton rece. A închis cazul, concluzionând că a fost o moarte accidentală. Pretinde că în cabina timonei s-au acumulat gaze şi că asta i-a ucis pe toţi. Bineînţeles că n-are nici o dovadă… spuse el cu vocea din ce în ce mai stinsă.

Summer îşi aminti de norul ciudat pe care îl văzuseră deasupra apei şi de ciudata legendă Haisla despre „respiraţia diavolului”.

— Nici eu nu cred că e adevărat, spuse ea.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat de fapt. Dar poate asta ne va ajuta, zise el, uitându-se insistent spre setul de testare a apei.

Dirk acceleră la maximum şi în două ore ajunseră la Strâmtoarea Hecate. Verifică poziţia cu sistemul de navigare GPS, apoi opri complet motorul când se aflară exact în locul din care luaseră ultima mostră de apă. Summer aruncă un tub Niskin peste bord şi prelevă un flacon cu apă de mare, apoi introduse proba în tester.

— Valoarea pH-ului este în jur de 6,4. Nu e chiar o valoare extremă, ca cea de acum două zile, dar totuşi e cu mult sub valoarea nivelului normal al acestor ape.

— Este însă suficient de scăzută cât să facă prăpăd prin

fitoplancton, ceea ce va devasta în cele din urmă întregul lanţ trofic, sublinie Dirk.

Summer admiră frumuseţea senină a Insulei Gil şi a peisajelor înconjurătoare, apoi dădu din cap şi spuse:

— E greu de imaginat ce ar fi putut provoca ridicarea în asemenea măsură a nivelurilor de aciditate în zona asta atât de sălbatică.

— Poate a trecut prin zonă un cargou din care s-a scurs ceva sau din care au fost aruncate nişte deşeuri toxice, presupuse Dirk.

Trevor îl dezaprobă.

— Nu cred. Vasele comerciale aleg de obicei ruta care ocoleşte Insula Gil pe cealaltă parte. În mod normal, pe aici trec doar pescadoare şi feriboturi şi doar ocazional vase de croazieră către Alaska.

— Asta înseamnă că trebuie să lărgim aria din care să luăm probe, până când reperăm zona exactă, spuse Summer în timp ce eticheta specimenul şi pregătea tubul Niskin pentru încă o probă.

În următoarele câteva ore Dirk navigă în cercuri din ce în ce mai mari, iar Summer şi Trevor luară zeci de probe de apă. Spre disperarea lor, nici una dintre mostre nu mai conţinea nivelurile scăzute de pH raportate de laboratorul din Seattle. Făcură o pauză pentru a mânca, timp în care Dirk scoase la imprimantă un grafic pe care îl arătă şi celor doi.

— Am navigat în cercuri şi am străbătut o rază de opt mile, pornind din punctul din centru, din care am recoltat prima probă. După cum se vede, prima valoare este şi cea mai ridicată. Tot ce-am recoltat la sud de acest punct are valori normale ale pH-ului. Valorile din nord sunt diferite însă. Am avut niveluri reduse de pH pe o suprafaţă având forma unui con ascuţit.

— Care corespund sensului curenţilor, îl completă Trevor. E posibil să fi fost o singură deversare de poluanţi.

— Poate că e un fenomen natural, sugeră Summer. Un mineral provenit de la un vulcan submarin, care în contact cu apa creează o aciditate ridicată.

— Acum, că ştim unde trebuie să căutăm, vom afla şi răspunsul, spuse Dirk.

— Nu înţeleg, răspunse Trevor cu o privire goală.

— Tehnologia NUMA la atac! răspunse Summer. Avem la bord un sonar cu scanare laterală şi un ROV. Dacă pe fundul mării se

află într-adevăr ceva, cu ajutorul unuia din cele două îl vom găsi cu siguranţă.

— Dar trebuie să aşteptăm până mâine, spuse Dirk uitându-se la ceas.

Reporni motorul şi îndreptă nava spre Kitimat, accelerând la douăzeci şi cinci de noduri, în apropiere de Kitimat, lui Dirk îi scăpă un fluierat când văzu într-un golfuleţ un tanc GPL, ancorat discret sub un doc acoperit.

— Nu-mi vine să cred că sunt oameni care se plimbă cu aşa ceva în zona asta, spuse el.

— Încarcă, probabil, carbon de la centrala de stocare a lui Mitchell Goyette, răspunse Summer.

După ce îi explică lui Dirk, împreună cu Trevor, cum funcţionează centrala, acesta apăsă pe acceleraţie şi întoarse barca spre tancul andocat.

— Ce faci? îl întrebă Summer.

— Stocarea carbonului. Dioxidul de carbon şi aciditatea sunt două elemente care se potrivesc mănuşă, am stabilit deja asta, răspunse el. Poate are legătură cu tancul.

— Tancul aduce dioxid de carbon şi-l descarcă la centrală. Nava care îl preia de aici ar fi putut avea scurgeri accidentale pe drumul din pasaj, spuse Trevor, deşi tancul acesta pare că a sosit abia aseară sau chiar în dimineaţa asta.

— Trevor are dreptate, adăugă Summer. Tancul nu era aici ieri şi nici nu l-am văzut înainte pe canal.

Cercetă cu atenţie cheiul care se prelungea mult în canal, observând cu această ocazie că iahtul luxos al lui Goyette, precum şi celelalte ambarcaţiuni care veniseră în vizită dispăruseră.

— Nu strică să luăm câteva probe ca să ne asigurăm că nu au nimic de ascuns, propuse Dirk.

O şalupă porni imediat în trombă de lângă docul acoperit şi se îndreptă spre nava NUMA. Dirk o ignoră şi îşi continuă liniştit drumul.

— Am deranjat pe cineva, murmură el. Suntem la mai puţin de o milă de doc. Sunt cam sensibili, nu-i aşa?

Urmări şalupa care mai întâi se învârti în jurul lor, apoi se apropie de ei. La bordul acesteia se aflau trei bărbaţi, îmbrăcaţi în uniforme insipide, maro, de agenţi de pază; în schimb, mitralierele Heckler & Koch HK416 pe care le ţineau în poală nu păreau deloc la fel de inofensive.

— Aţi intrat pe un teritoriu privat, se răsti unul dintre ei printr-un megafon. Întoarceţi-vă imediat.

Unul dintre tovarăşii lui, un inuit scund şi tuns ca un soldat, agită mitraliera în direcţia lor.

— Vreau doar să pescuiesc ceva în zonă, strigă Dirk, arătând spre canalul care ducea la docul acoperit. Acolo e o groapă plină de somon argintiu.

— Nu aveţi voie să pescuiţi, zbieră vocea prin megafon.

Bărbatul tuns soldăţeşte se ridică şi îndreptă pentru un moment mitraliera spre Dirk, apoi roti ameninţător butoiaşul armei. Dirk viră uşor spre dreapta şi se îndepărtă puţin de ei, prefăcându-se că ignoră ameninţările, apoi le făcu prietenos cu mâna. După ce şalupa se îndepărtă, Summer se sprijini nonşalant de balustradă şi scoase tubul cu mostra de apă.

— Care-i faza cu trupele de securitate? îl întrebă Dirk pe Trevor, în timp ce se apropiau de Kitimat.

— Pretindeau că le-am încălcat teritoriul, dar cine ştie? Compania a acţionat paranoic încă din prima zi de la înfiinţare. Şi-au adus cu ei propria echipă de muncitori care să le construiască centrala, apoi şi-au adus propria echipă de conducere. Majoritatea sunt tingliţi[2], dar nu din zona asta. Se zvoneşte că nu au angajat nici măcar un om de pe-aici, niciodată. Mai mult, angajaţii locuiesc într-un cartier separat şi nu au fost văzuţi niciodată în oraş.

— Ai vizitat vreodată centrala?

— Nu, răspunse Trevor. Eu am fost implicat doar în faza premergătoare, cea cu aprobările de mediu. M-am ocupat de revizuirea planurilor şi am supervizat terenul în timpul construcţiei, dar nu am fost invitat niciodată după ce au primit toate aprobările de construcţie. Am solicitat în scris de mai multe ori să pot reveni după ce avea să devină centrala funcţională, dar insistenţele mele nu au avut nici un sprijin din partea superiorilor mei.

— Un tip influent ca Mitchell Goyette poate băga spaima în oricine dacă vrea, remarcă Dirk.

— Ai perfectă dreptate. Am auzit că achiziţionarea terenului s-a făcut cumva cu forţa. Aprobările pentru construcţie şi cele de mediu n-au fost chiar verificate la sânge, chestii care nu prea s-au mai întâmplat pe aici. Undeva, cumva, sigur s-au strecurat

[2] Populaţie indigenă stabilită pe coasta de nord-vest a Americii de Nord, în apropiere de Alaska (n. red.).

nişte nereguli.

Summer întrerupse conversaţia, aducând cu ea un flacon cu apă.

— Nivelul de aciditate este normal, cel puţin la o milă de centrală.

— E totuşi prea departe ca să fie relevant, spuse Trevor, uitându-se gânditor spre centrală.

Dirk îşi făcuse deja o părere despre Trevor. Îi plăcea să respecte regulile, dar nu era deloc tolerant cu autoritatea împinsă la extrem şi cu tacticile de intimidare. Summer îl lua peste picior şi îl compara cu un Clark Kent jovial, care dădea întotdeauna de pomană cerşetorilor şi deschidea uşa unei doamne. Iar dacă cineva îl provoca spunându-i că nu este în stare să facă un anumit lucru, se transforma brusc într-un diavol tasmanian. Confruntarea verbală cu agenţii de pază de pe barcă atentase la simţul lui de proprietate şi îi amplificase suspiciunile, crescându-i un pic tensiunea. Dirk aşteptă până când barca trase la mal, apoi îşi luă la revedere de la Trevor, stabilind să se întâlnească peste o oră pentru a lua masa împreună. Se întoarse apoi la Summer.

— Aş vrea să mă uit mai de aproape la centrala aia de stocare, spuse el.

Summer părea atentă la luminile din Kitimat care se reflectau în apă odată cu venirea serii. Apoi îi dădu lui Dirk răspunsul la care acesta se aştepta cel mai puţin:

— Ştii ceva? Sunt perfect de acord cu tine.

16

Loren şi Pitt ajunseră după ora 6 seara la Spitalul Universitar Georgetown, unde primiră permisiunea de a o vizita pe Lisa Lane. Având în vedere cât de aproape de moarte fusese în acea dimineaţă, Lisa arăta excepţional. Umărul ei stâng era ascuns sub un bandaj enorm, iar piciorul îi fusese pus în ghips şi era ridicat cu un scripete. În ciuda palorii cauzate de pierderea însemnată de sânge, părea perfect lucidă şi, în momentul în care îi văzu pe vizitatori, se ridică în capul oaselor.

Loren se grăbi să o sărute pe obraz, iar Pitt aşeză într-o vază mare un buchet de crini roz.

— Se pare că oamenii de bine din Georgetown au avut grijă de tine, remarcă Pitt cu un surâs.

— Cum te simţi, draga mea? o întrebă Loren, trăgându-şi un scaun lângă pat.

— Având în vedere cele întâmplate, destul de bine, răspunse Lisa, străduindu-se să zâmbească. Analgezicele nu prea fac faţă durerii pe care o simt pulsând în picior, dar doctorii mi-au spus că o să-mi revin complet. Doar că trebuie să-mi contramandez orele de aerobic din următoarele săptămâni!

Se întoarse apoi serioasă spre Pitt şi spuse:

— De când am sosit, mi-au schimbat şase perfuzii cu eritrocite. Medicul a spus că am avut noroc. Aş fi murit din cauza hemoragiei dacă nu mă găseai la timp. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Pitt îi făcu cu ochiul.

— Eşti prea importantă acum ca să riscăm să te pierdem, spuse el, încercând să nu pară îngrijorat.

— Ai scăpat ca prin minune, spuse Loren. Dirk mi-a povestit cât de devastat era laboratorul. E uimitor că n-a fost nimeni ucis în toată clădirea.

— Doctorul Maxwell a trecut mai devreme pe aici. A promis că-mi cumpără un laborator nou. Zâmbi. Era puţin dezamăgit din cauză că nu prea ştiu ce s-a întâmplat exact.

— Adică nu ştii ce anume a provocat explozia? întrebă Loren.

— Nu. Am crezut că laboratorul de lângă noi a explodat.

— Din câte mi-am putut da seama la faţa locului, am impresia că explozia a fost detonată chiar în încăperea în care te-am găsit

pe tine, spuse Pitt.

— Da, aşa mi-a spus şi profesorul Maxwell. Nici nu cred că m-a crezut când i-am zis că nu aveam în laborator nici o substanţă care să fi putut provoca o deflagraţie atât de mare.

— A fost un bubuit destul de puternic, confirmă Pitt.

Lisa dădu din cap, semn că între timp aflase.

— Stând aici, am revăzut fiecare colţ şi fiecare părticică din echipamentul aflat în laborator. Noi nu lucrăm cu materiale inflamabile. Avem câteva butelii de gaze pentru experimente, dar profesorul Maxwell mi-a spus că toate s-au găsit intacte. O bună parte din echipament ne-a fost donată. Pur şi simplu nu-mi vine în minte nimic atât de inflamabil încât să provoace o explozie aşa de puternică.

— Nu-i vina ta, spuse Loren. Poate s-a întâmplat ceva în clădire, o scurgere de gaze sau ceva asemănător.

În salon intră o asistentă cu chip sever, care ridică patul Lisei la nouăzeci de grade, apoi îi aşeză în faţă o tavă cu mâncare.

— Mai bine plecăm şi te lăsăm să savurezi delicatesele pregătite în bucătăria spitalului, spuse Pitt.

— Sunt sigură că nu se compară cu crabul de aseară, spuse Lisa, străduindu-se să zâmbească. Apoi se încruntă imediat. Apropo, profesorul Maxwell mi-a spus că în faţa clădirii era parcată o maşină de epocă, avariată grav în urma exploziei. Auburnul cumva?

Pitt încuviinţă cu o privire chinuită.

— Mda, maşina mea, mormăi el. Dar nu-ţi face griji! E în aceeaşi situaţie ca tine, poate fi recuperată integral.

În uşă se auzi o bătaie, apoi un bărbat uscăţiv şi cu o barbă aspră intră în cameră.

— Bob, îl salută Lisa. Mă bucur c-ai venit! Să-ţi fac cunoştinţă cu prietenii mei, spuse ea prezentându-i pe Loren şi pe Pitt asistentului ei, Bob Hamilton.

— Încă nu-mi vine să cred că ai scăpat fără nici o zgârietură, îl sâcâi Lisa.

— Spre norocul meu, în momentul exploziei eram la bufet să mănânc ceva, spuse el, uitându-se neîncrezător spre Loren şi Pitt.

— Chiar că ai avut noroc, îl aprobă Loren. Şi pe tine te-a luat prin surprindere ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Complet. Putea să fie din cauza unei scurgeri din buteliile noastre presurizate, dar mai degrabă cred că a fost pus ceva în

clădire. Indiferent ce a provocat explozia, a fost cu siguranţă un accident foarte bizar, iar acum toată munca Lisei este distrusă.

— Serios? întrebă Pitt.

— Toate computerele care conţineau bazele de date ale proiectului de cercetare au fost distruse, răspunse Bob.

— Am putea reface totul de la capăt când mă întorc la laborator… dacă o să mai am un laborator, spuse Lisa.

— Îi voi solicita preşedintelui Universităţii George Washington să se asigure, înainte de a reveni acolo, că acea clădire e în siguranţă, spuse Loren.

Se întoarse apoi spre Bob şi spuse:

— Noi tocmai plecam. Mă bucur că te-am cunoscut, Bob.

Se aplecă din nou spre Lisa şi o sărută de rămas-bun.

— Ai grijă de tine, draga mea. Revin mâine, zise el.

— Ce întâmplare îngrozitoare, îi spuse Loren lui Pitt după ce ieşiră din cameră, pe holul spre lift. Mă bucur aşa de mult că o să-şi revină complet!

Pentru că Pitt nu-i răspunse, ci doar o aprobă uşor din cap, îl privi direct în ochii lui verzi. Cunoştea acea privire în gol, o observase de multe ori, de obicei atunci când Pitt se străduia să dea de urma unei epave sau să descifreze misterul unor documente antice.

— La ce te gândeşti? îndrăzni ea în cele din urmă să-l întrebe.

— La prânz, răspunse el criptic.

— La prânz?

— La ce oră ies oamenii să mănânce de prânz? o întrebă el.

Loren îl privi încurcată.

— Între unsprezece jumătate şi unu, cred, dar nu văd relevanţa.

— Eu am intrat în clădire exact înainte de explozie. Era ora zece jumătate, dar prietenul nostru Bob luase deja prânzul, comentă el pe un ton sceptic. Şi sunt destul de sigur că l-am văzut pe partea cealaltă a trotuarului, printre spectatorii adunaţi acolo, după ce Lisa a fost luată de ambulanţă. Nu părea prea afectat de faptul că şefa lui ar fi putut fi moartă.

— Poate că era în stare de şoc. De fapt şi tu erai în stare de şoc. Şi poate că e unul dintre cei care vin la muncă la cinci dimineaţa, aşa că la zece deja i se făcuse foame. Îl privi sceptică şi adăugă, dând din cap dezaprobator: Mai bine găseşti o altă explicaţie.

— Bănuiesc că ai dreptate, răspunse el luând-o de mână în

timp ce ieşeau din spital. Cine mă cred eu ca să contrazic un politician?

17

Arthur Jameson îşi făcea ordine pe biroul lui de mahon, când auzi un ciocănit în uşă şi în cameră intră un consilier. Din biroul spaţios şi decorat tradiţional al ministrului resurselor naturale, aflat la etajul douăzeci şi unu al clădirii Sir William Logan, se vedea întregul oraş Ottawa; consilierul nu se putu abţine să nu îşi furişeze privirea pe fereastră, în timp ce se apropia de biroul ministrului. Stând pe un scaun de piele cu spătar înalt, Jameson îşi plimbă privirea de la consilier la pendula veche, care indica ora patru. Sperase că va putea scăpa mai devreme de treburile birocratice, dar venirea consilierului îi spulberase acest vis.

— Da, Steven, spuse ministrul, venind în întâmpinarea consilierului de douăzeci şi ceva de ani, care semăna vag cu Jim Carrey. Cu ce te mai pregăteşti să mă enervezi peste weekend?

— Nu vă faceţi griji, domnule, nu a avut loc nici un dezastru natural semnificativ, zâmbi el. Am doar un raport cât se poate de concis referitor la Centrul Forestier Pacific din Columbia Britanică, peste care ar fi bine să vă uitaţi. Unul dintre ecologiştii noştri de teren a raportat niveluri de aciditate neobişnuit de mari în apele din jurul Kitimatului.

— Ai spus Kitimat? întrebă ministrul, îngheţând brusc.

— Da. Parcă tocmai aţi fost în vizită la centralele de prelucrare a carbonului rezidual, nu?

Jameson încuviinţă şi înhăţă dosarul pe care îl parcurse rapid. Se linişti brusc când studie harta zonei.

— Rezultatele sunt valabile pentru probe recoltate la cincizeci de mile de Kitimat, de-a lungul Pasajului Interior. Nu mai există alte construcţii industriale în acel perimetru. Probabil că a fost o eroare de recoltare a probelor. Ştii că primim de multe ori rapoarte false, spuse el, privindu-l încrezător.

Închise calm dosarul şi îl strecură într-un sertar al biroului, aparent dezinteresat.

— N-ar fi mai bine să sunăm la biroul din Columbia Britanică să le spunem să refacă probele?

Jameson expiră încet.

— Da, aşa ar fi cel mai înţelept, spuse el rar. Sună-i luni şi cere-le să mai testeze apa o dată. Nu trebuie să ne ambalăm până nu se confirmă rezultatele.

Consilierul aprobă tăcut şi rămase pironit în faţa biroului. Jameson îl privi părinteşte.

— De ce nu te cari, Steven? Du-te şi ia-ţi logodnica şi scoate-o în oraş la cină. Am auzit că pe malul râului tocmai s-a deschis un bistrou excelent.

— Nu mă plătiţi cât să-mi permit să mănânc acolo, rânji consilierul. Dar vă propun să mergem acolo cu prima ocazie. Vă urez un weekend plăcut, domnule şi ne vedem luni.

Jameson îl privi ieşind din birou şi aşteptă până când nu-i mai auzi paşii pe coridor. Puse apoi mâna pe dosar şi de data asta îl citi cu mare atenţie. Rezultatele analizelor de aciditate nu aveau aparent nici o legătură cu centrala lui Goyette, dar ceva îi spunea lui Jameson că s-ar putea să se înşele. Era implicat prea adânc în afacerile cu Goyette ca să-şi permită să îl trădeze, dar pe de altă parte instinctul de conservare îi dicta altceva. Ridică receptorul telefonului şi formă un număr, scrâşnindu-şi dinţii de nerăbdare. După ce telefonul sună de trei ori, la capătul celălalt al firului se auzi în cele din urmă vocea unei femei.

— Terra Green Industries. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aici e ministrul de resurse Jameson, răspunse el răstit. Dă-mi-l pe Mitchell Goyette.

18

Dirk şi Summer se îndepărtară de docul municipal şi lăsară barca să plutească în derivă înspre golf. După ce docul rămase mult în spate, Dirk porni motorul şi intră uşor pe canal. Cerul era parţial senin, iar în apă se reflecta lumina lunii de după miezul nopţii. Gălăgia dintr-o cârciumă de pe malul golfului era singura care mai tulbura liniştea nopţii după ce se îndepărtară de oraş.

Dirk naviga pe mijlocul canalului, ghidându-se după lumina de semnalizare de pe catargul unui pescador, care ieşise devreme în căutarea somonului argintiu. Se îndepărtară de luminile Kitimatului şi plutiră câteva mile în beznă, până intrară pe un cot al canalului. Apa avea în faţa lor străluciri de inox, reflectând luminile centralei de la Terra Green.

În timp ce barca înainta în aval, Dirk observă că terenurile din preajma centralei erau dotate cu lumini foarte puternice, care aruncau umbre ciudate asupra pinilor din jur. Doar docul imens acoperit era ferit de lumină, umbrind la rândul său tancul LPG ancorat acolo.

Summer luă binoclul cu infraroşu şi scrută linia ţărmului, de care se aflau destul de aproape.

— Toate bune şi frumoase pe frontul de vest, spuse ea. Am încercat să descopăr cam ce s-ar afla sub cupola circului, dar n-am observat nici un semn de viaţă în jurul docului sau al navei.

— La ora asta, agenţii de securitate stau ca maimuţele în gheretă şi se holbează la camerele de supraveghere.

— Să sperăm că mai degrabă se uită la un meci de wrestling la televizor, ca să putem şi noi să ne luăm nestingheriţi mostrele de apă.

Dirk merse cu viteză constantă, până se îndepărtară cam la două mile de centrală. Ascunşi după câteva coturi ale canalului, roti timona spre tribord şi duse barca paralel cu linia ţărmului, apoi stinse luminile de marş. Razele lunii luminau suficient cât să se distingă malul mărginit de copaci, dar lăsă maneta de acceleraţie jos de tot, cu un ochi lipit pe valorile izobatelor de pe batimetrul Odom. Summer stătea lângă el, scanând împrejurimile prin binoclul special şi comunicându-i în şoaptă modificările de curs.

Mişcându-se cât se poate de încet, reuşiră să se furişeze cam

trei sferturi de milă în jurul centralei Terra Green, ferindu-se de contactul direct. Ultimul loc neluminat de reflectoarele de pe mal era un golfuleţ. Summer aruncă cu grijă o ancoră peste balustrada prorei, apoi Dirk opri complet motorul. O adiere palidă care trecu prin pinii de pe mal întrerupse efemer strania linişte a nopţii. Direcţia vântului se schimbă, aducând cu el zgomot de pompe şi zumzăit de generatoare de la centrala aflată foarte aproape de ei, care acopereau din fericire toate sunetele de pe barcă.

Dirk aruncă o privire la ceasul lui subacvatic Doxa, apoi urmă exemplul lui Summer şi îşi puse costumul uscat de scafandru, închis la culoare.

— Ne apropiem de momentul de echilibru între flux şi reflux, spuse el încet. O s-avem de-a face cu un curent care trage uşor în larg, dar la întoarcere ne va prinde bine când va trebui să înotăm în larg.

Făcuse aceste calcule la începutul serii, ştiind că le-ar fi fost greu să înoate împotriva curentului la înapoiere. Deşi probabil că nici nu ar fi contat prea tare – amândoi înotau excelent şi participaseră de multe ori la concursuri de înot maraton în ocean.

Summer strânse cureluşele vestei BED, care se putea umfla doar de la o singură butelie mică, apoi ataşă o geantă specială pentru scufundări, în care se aflau câteva flacoane goale. Aşteptă până când Dirk îşi prinse şi el tubul de oxigen şi îşi puse labele de înot.

— O baie la miezul nopţii în marele Pacific de Nord-Vest, spuse ea, admirând stelele. Mai că aş spune că e romantic.

— Nu e nimic romantic să înoţi la 5°C, răspunse Dirk, apoi îşi băgă tubul de oxigen în gură.

Se lăsară peste balustradă şi intrară în apa întunecată şi rece. Îşi reglară vestele, verificară coordonatele şi începură să înoate spre golfuleţ şi spre centrală. Înotau aproape de suprafaţă, făcând valuri precum crocodilii care se pregătesc de atac. Încercau să economisească oxigenul din tuburi şi respirau doar prin tuburile de silicon ale măştilor de scafandru.

Curentul era mai puternic decât crezuse Dirk, din cauză că râul Kitimat se vărsa în canal, iar debitul apei era mai mare decât preconizaseră. Trecură cu uşurinţă de izvoare, iar efortul suplimentar le încălzi trupurile. În ciuda faptului că apa era foarte rece, Dirk simţea cum transpiră pe sub costumul uscat, izolat

termic.

La opt sute de metri de centrală, Dirk simţi o bătaie pe umăr şi se întoarse să vadă ce îi arăta Summer. Pe mal, în umbra neregulată creată de pini, observă o ambarcaţiune ancorată aproape de ţărm. Era mai închisă la culoare decât barca lor, dar în lumina acea obscură nu-şi puteau da seama de dimensiunile ei.

Dirk îi făcu un semn şi se scufundară mai adânc, păstrând distanţa faţă de barcă. Continuară să înoate într-un ritm constant, până când ajunseră la o sută optzeci de metri de centrală. Se opriră puţin să se odihnească, iar Dirk încercă să îşi facă un plan, cercetând terenul din faţa lor.

Lângă docul acoperit se afla o clădire uriaşă în formă de L, din care se auzeau zgomotele făcute de pompele şi de generatoarele care prelucrau dioxidul de carbon. Clădirea cu multe ferestre de lângă pista pentru elicoptere părea că este pentru birouri. Dirk trase concluzia că locuinţele pentru muncitori erau mai departe de drum, pe direcţia Kitimatului. În dreapta lui se afla un dig robust, care intra în canal şi de care era legată o singură ambarcaţiune. Era şalupa care îi urmărise mai devreme.

Summer înota lângă el; la un moment dat scoase un flacon din geanta specială şi colectă o probă de apă.

— Am luat încă două mostre, şopti ea. Dacă mai putem colecta una sau două de pe lângă doc, eu mă declar mulţumită.

— La următoarea oprire, răspunse el. Hai să ne scufundăm complet.

Dirk îşi verifică busola de la mână, apoi îşi scoase tubul din gură şi luă o gură de oxigen din vesta specială. Se scufundă la câţiva metri, apoi începu să înoate direct spre doc. Structura din tablă ondulată era destul de îngustă, nepermiţând prea mult spaţiu de manevră în singurul loc de staţionare pentru ambarcaţiuni; în acelaşi timp însă, lungimea docului era cât a unui teren de fotbal şi permitea andocarea unui petrolier de nouăzeci de metri.

Ecranul fosforescent al busolei se vedea cu greu în apele întunecate şi lui Dirk îi era greu să îl citească. Pe măsură ce se apropiau de doc însă, luminile de pe mal străbăteau tot mai mult adâncul. Dirk continuă să înoate până când putu să desluşească conturul întunecat al tancului. Urcă încet la suprafaţă, ieşind exact sub balustrada de la pupa. Scană rapid împrejurimile şi nu văzu nimic suspect la acea oră târzie. Îşi scoase puţin casca

pentru a putea trage cu urechea la zgomotele dubioase, dar zbârnâitul din camera pompelor ar fi putut acoperi şi un strigăt. Începu să înoate pe lângă vas, încercând să îl observe mai bine.

Deşi din poziţia lui Dirk nava părea mare, în comparaţie cu o navă de transport GPL obişnuită, în realitate era chiar foarte mică. Construită cu un profil hidrodinamic, putea transporta două mii cinci sute de metri cubi de gaz natural lichefiat în cele două tancuri metalice, aşezate pe orizontală pe puntea inferioară. Concepută pentru transportul de coastă, părea acum un pitic în comparaţie cu cargourile uriaşe de cursă lungă, care puteau transporta şi de cincizeci de ori mai mult gaz lichefiat.

Dirk aproximă că nava avea în jur de zece-doisprezece ani, lucru care se putea remarca judecând după liniile de bordaj, dar era foarte bine întreţinută. Nu putea şti ce modificări îi fuseseră aduse pentru a putea transporta dioxid de carbon, dar presupunea că unele minore. Deşi dioxidul de carbon era mai dens decât GPL-ul, necesita temperaturi şi presiuni mai mici pentru a atinge starea lichidă. Observă apoi numele *Chichuyaa* sudat cu litere aurii pe pupa, precum şi locul de înmatriculare al ambarcaţiunii, oraşul Panama, vopsit dedesubt cu litere albe.

La câţiva metri de el ieşiră mai întâi nişte bule de apă, apoi capul lui Summer. Contemplă şi ea nava şi docul, apoi îi făcu un semn fratelui ei şi scoase un nou flacon, colectând o altă probă. După ce termină, Dirk îi arătă prova, apoi dispăru din nou sub apă; Summer îl urmă imediat. Având ca reper corpul navei, înotară până când ajunseră în partea din faţă a navei. Dirk observă că linia de plutire era cu doar treizeci-cincizeci de centimetri mai jos faţă de linia de încărcare maximă.

Summer îşi îndreptă atenţia spre câteva tuburi de alimentare de la staţia de pompare de lângă doc, care atârnau peste navă ca nişte tentacule groase. Numite „braţe Chiksan”, burlanele mari şi articulate săreau şi se bălăngăneau în toate direcţiile din cauza fluxului de dioxid de carbon lichid care trecea prin ele. De pe acoperişul clădirii ieşeau smocuri mici de aburi albi, condens produs de gazul răcit şi presurizat. Summer încercă să scoată şi ultimul flacon gol din geantă, întrebându-se dacă nu cumva apa în care stătea era contaminată cu poluanţi. Introduse apoi proba în geantă şi înotă spre fratele ei, care se afla în apropierea docului.

Când se apropie de el, acesta îi arătă spre intrarea în doc şi îi şopti:

— Să mergem.
Summer fu de acord şi începură să înoate, apoi se opri deodată, cu un aer nehotărât. Privea fix spre braţele Chiksan de deasupra capului lui Dirk, cu o expresie de nedumerire pe chip. Dirk se întoarse să vadă ce era în neregulă cu tuburile, dar nu observă nimic ciudat.
— La ce te uiţi? şopti el.
— E ceva straniu în mişcarea burlanelor, răspunse ea, holbându-se în continuare la ele. Cred că exact acum dioxidul de carbon este pompat spre vapor.
Dick mai privi o dată braţele care se mişcau ritmic, dar nu părea deloc evident în ce direcţie era pompat gazul lichefiat. Se uită spre sora lui şi îi făcu un semn cu capul. De obicei suspiciunile şi intuiţia ei se dovedeau corecte, aşa că era deja hotărât să verifice acea pistă.
— Crezi că e important? întrebă Summer, uitându-se spre prova vasului.
— Greu de spus, răspunse Dirk gânditor. N-ar prea avea nici un sens să pompeze dioxid de carbon pe vas. Poate că e o conductă GPL, trasă din Athabasca până aici.
— Trevor zicea că există doar o conductă mică pentru petrol şi una pentru dioxid de carbon.
— Ai remarcat cumva dacă linia de plutire a navei era mai sus în dimineaţa asta?
— N-aş putea să spun, răspunse Summer. Deşi acum ar trebui să fie foarte sus, dacă se tot descarcă gaz de pe ea de ceva vreme.
Dirk se uită cercetător la nava greoaie.
— Tot ce ştiu eu despre navele GPL – şi nu ştiu prea multe – este că pompele de pe mal transportă lichidul pe vas, iar la bord există alte pompe care îl descarcă la destinaţie. După cum se aude acum, este evident că pompele din centrala de pe mal funcţionează. Asta ar însemna fie că îl pompează sub pământ, fie că îl transportă spre containere temporare.
— Aşa e. Totuşi fac prea mult zgomot pentru a ne putea da seama dacă şi cele de la bord funcţionează.
Se îndepărtă câţiva metri spre doc şi scoase capul din apă. Cheiul şi o mare parte a navei păreau în continuare pustii. Dirk îşi scoase rezervorul de oxigen şi centura de lestare şi le agăţă de un tachet de pe doc.
— Ce faci, ai de gând să urci la bord? îi şopti Summer, de

parcă nu-i venea să creadă.

Dirk rânji.

— Cum altfel am putea rezolva misterul, dragul meu Watson?

Summer ştia că, în loc să îl aştepte stresată în apă, era mai bine să meargă cu el, aşa că îşi scoase şi ea echipamentul şi urcă pe chei, fără nici o tragere de inimă. În timp ce îl urma, nu se putu abţine să nu îl bombăne:

— Mulţam, Sherlock.

19

Mişcarea de pe monitor era foarte neclară. Din fericire însă, agenţii de pază de la Aleut o ratară complet. Unul dintre ei îşi aruncă însă absolut întâmplător o privire spre unul dintre numeroasele monitoare de supraveghere şi observă nişte mişcări în apă, exact lângă pupa tancului. Gardianul apăsă repede butonul de mărire al camerei montate pe acoperiş, care prinse umbra unui obiect întunecat ce dispăru imediat în apă. „Probabil e o focă rătăcită”, presupuse el, dar profită totuşi de ocazie pentru a-şi mai dezmorţi oasele.

Se întinse după o staţie radio şi chemă paza de la bordul navei *Chichuyaa.*

— Aici paza de la centrală. Am văzut pe cameră un obiect în apă, în zona pupei. Mă duc să scot şalupa să dau o tură pentru verificare.

— Recepţionat, te acopăr, răspunse o voce adormită. Aprindem farurile ca să vezi.

Agentul îşi trase o geacă pe el şi înhăţă o lanternă, apoi se opri în dreptul dulapului cu arme. Ochi o puşcă neagră de asalt H&K, apoi se răzgândi şi apucă de toc un pistol automat Glock.

— Ar fi bine să nu mă deranjez la ora asta pentru împuşcat de foci, îşi zise el în barbă, îndreptându-se spre chei.

* * *

Cargoul GPL scotea un potpuriu de sunete mecanice, provocate de trecerea gazului răcit prin conductele care se întindeau pe punte. Dirk bănuia că pe punte ar fi trebuit să fie nişte muncitori, dar probabil că aceştia erau nevoiţi să stea în încăperile de sub punte sau la panourile de control din staţia de pompare. Docul era destul de întunecat, dar vasul era foarte luminat şi, prin urmare, foarte expus. Dirk estimă că ar avea nevoie doar de un minut-două ca să urce şi să îşi dea seama dacă pompele de pe navă funcţionează sau nu.

Se furişară pe doc şi trecură peste pasarela principală care străbătea centrul navei. Costumele de scafandru erau îmbibate cu apă şi îi incomodau la mers, dar se străduiau să nu facă zgomot. Huruitul şi zdrăngănitul staţiei de pompare erau parcă şi mai puternice şi le acopereau cu uşurinţă orice sunet ar fi făcut; în acelaşi timp însă, acopereau şi zgomotul făcut de şalupa care

urma să se îndrepte spre docul acoperit.

Gardianul porni şalupa şi stinse farurile când ajunse lângă minipetrolier. Se plimbă aiurea în jurul pupei timp de câteva minute, apoi coborî spre partea exterioară a tancului. Trecu de zona provei, apoi o luă pe partea cealaltă şi zări echipamentul care atârna pe tachetul de pe doc. Opri imediat motorul şi se lăsă să plutească în derivă spre doc, apoi legă şalupa şi examină echipamentul.

Summer fu prima care îl zări cu coada ochiului, în timp ce se pregătea să urce pe pasarelă. Dirk era deja la câţiva paşi în faţa ei.

— Avem musafiri, şopti ea, arătând din cap în direcţia gardianului.

Dirk aruncă o privire rapidă spre gardian, care era cu spatele la el.

— Hai să urcăm la bord. Ne putem ascunde pe navă dacă între timp ne vede.

Se ghemui şi merse tiptil pe pasarelă, cu Summer în spate, care se străduia să îi imite gesturile. Erau exact în vizorul gardianului şi se aşteptau în orice moment ca acesta să strige la ei, dar nu îi strigă nimeni. Ajunseră la marginea rampei, ieşind din raza lui vizuală. Dar când mai avea doar un singur pas până la balustrada de punte a navei, Dirk văzu mai întâi o umbră ştearsă pe punte, apoi o pată neagră. Era prea târziu, îşi dădu el seama, fiindcă pata era de fapt o bâtă care se îndrepta din lateral spre faţa lui. Încercă să se ferească, dar nu reuşi. Bâta de lemn îl nimeri din plin în creştetul capului. Gluga costumului său de scafandru amortiză puţin lovitura, care altfel i-ar fi fost fatală. Văzu o mulţime de stele verzi şi simţi cum i se înmoaie genunchii. Se dezechilibră, începu să se clatine şi se prăbuşi pe marginea pasarelei. Din inerţie corpul i se roti într-o parte, iar picioarele îi fugiră în sus.

Mai apucă să vadă cum Summer încearcă să îl prindă, dar mâinile îi alunecară pe lângă el. Nu mai auzi nici strigătul ei; într-o secundă, o văzu dispărând, iar el se prăbuşi peste bord.

I se păru apoi că trece o veşnicie. Când, în cele din urmă, atinse apa, se miră că nu simte nici o durere. Avu doar o senzaţie rece de întuneric, apoi totul deveni negru.

20

Umbra de la capătul rampei ieşi în lumină. Era un bărbat solid ca un taur, cu o barbă vâlvoi care îi ajungea până pe piept. O fixă pe Summer cu privirea şi începu să rotească ameninţător bâta spre ea, cu un rânjet dispreţuitor pe chip.

Summer îngheţă pe pasarelă, apoi – fără să îşi dea seama – începu să meargă cu spatele, în timp ce ochii i se mutau de la brută la apele întunecate de sub ea. Dirk se lovise cu putere de apă şi încă nu ieşise la suprafaţă. Simţea cum rampa trepidează sub picioarele ei şi se întoarse cât să îl vadă pe paznic apărând brusc în spatele ei. Agentul de securitate Aleut era îmbrăcat în uniformă şi proaspăt bărbierit, dar părea mai de încredere decât sălbaticul de pe vapor. Summer făcu un pas spre el.

— Fratele meu a căzut în apă, o să se înece, strigă ea, îndepărtându-se de gardian.

Acesta îşi scoase cu repeziciune din toc pistolul automat Glock şi îl îndreptă spre Summer.

— Aţi încălcat o proprietate privată, răspunse el pe un ton monoton şi aspru. Vă voi reţine în custodie până când oficialii companiei vor putea fi contactaţi de dimineaţă.

— O iau eu în custodie, se răsti bruta de pe vapor. Îi arăt eu ce înseamnă violarea proprietăţii.

Râsul îi răsună ca un muget, iar din gură îi ţâşni o ploaie de salivă drept în barbă.

— Această problemă ţine de securitatea terestră, Johnson, spuse gardianul, privindu-l dispreţuitor.

— Ni s-a stricat motorul bărcii. Ne-am urcat doar ca să cerem ajutor, spuse Summer drept scuză. Fratele meu…

Se uită peste balustradă şi îngheţă de frică. Apele de sub pasarelă se umflaseră şi nu se vedea nici urmă de Dirk.

Gardianul îi făcu semn cu arma lui Summer să înainteze pe rampă. Merse în spatele ei, apoi se întoarse şi se răsti la Johnson:

— Pescuieşte-l din apă, dacă-l mai găseşti. Dacă mai e în viaţă, adu-l la secţia de gardă şi pază. Îi mai aruncă o privire tăioasă, apoi adăugă: Pentru binele tău însă, mai bine te-ai ruga să-l mai găseşti în viaţă.

Matahala bombăni şi înjură în timp ce traversa pasarela. Mărşăluind de-a lungul docului, Summer încercă în van să îl

localizeze pe Dirk în apă. Gardianul rămase mut şi surd la toate rugăminţile ei. La lumina unui felinar îi întâlni privirea rece, care o făcu să se cutremure. Probabil că nu era la fel de sadic ca paznicul vasului, dar părea genul de om care, la cea mai mică împotrivire, ar fi apăsat pe trăgaci. Summer fu cuprinsă de deznădejde şi de neputinţă şi îşi continuă drumul cu privirea în pământ. Se gândea că Dirk fusese probabil inconştient în momentul în care căzuse în apă. Trecuseră câteva minute bune de atunci, iar ea se simţea acum copleşită de realitatea crudă – murise şi nu putea să îl mai ajute cu nimic.

* * *

Johnson ajunse la baza pasarelei şi se uită spre apă. Nu era nici urmă de Dirk. Bătăuşul cercetă marginea docului, dar nu găsi nici o urmă umedă de talpă. Era imposibil să fi putut înota pe lângă navă fără să fie văzut. Aşadar, ştia că omul zace pe undeva pe acolo, aproape de suprafaţă. Mai aruncă o ultimă privire spre apele liniştite, apoi porni agale spre navă, înjurându-l încă o dată pe gardian.

Dirk plutea la zece metri adâncime, inconştient, dar încă în viaţă. După ce se prăbuşise în apă reuşise să îşi revină în simţiri, dar era prins fără speranţă în beznă. Îşi revenea timp de câteva secunde, având senzaţia că îşi simte vag corpul. I se părea că pluteşte fără nici un efort. Dintr-odată ceva i se prinse între buze, apoi se simţi ca şi cum cineva i-ar fi băgat în gură un furtun de grădină. Apoi se cufundă din nou în beznă, plutind în inconştienţă.

Trupul i se zgudui din nou, aducându-l la viaţă pentru a doua oară. Simţi o lovitură la spate şi în picioare, apoi se simţi ca şi cum ar fi fost înghesuit într-un dulap. Auzi o voce care îl striga, dar cuvintele erau indescifrabile. Vocea se stinse şi în locul acesteia auzi sunetul unor paşi. Încercă din toate puterile să deschidă ochii, dar parcă erau cimentaţi. Durerea de cap îi reveni şi mai aprig, iar ochii parcă îi ardeau. Apoi toate luminile, sunetele şi durerea dispărură, lăsându-l în inconştienţă pentru a treia oară.

21

Summer fu condusă pe chei şi apoi pe lângă şirul lung de clădiri care adăposteau staţia de pompare. Brutalitatea neaşteptată împotriva fratelui ei o şocase, dar încerca acum să îşi reprime emoţiile puternice şi să gândească raţional. Ce era atât de important la centrala aceasta încât să se justifice un astfel de comportament? Pompau într-adevăr dioxid de carbon în petrolier? Îl privi peste umăr pe gardian, care se afla la câţiva paşi în spatele ei, cu pistolul în mână; până şi acesta se comportase ca şi cum ar fi fost vorba despre o instalaţie secretă a guvernului.

După ce trecură de clădiri şi de o zonă deschisă, huruitul maşinăriilor de pompat se auzi din ce în ce mai slab. În timp ce se apropiau de biroul administrativ şi de sediul firmei de securitate, Summer auzi nişte foşnituri în tufele de pe partea stângă. Aducându-şi aminte de animalele împăiate de la restaurant, încercă să ocolească puţin zona. Paznicul nedumerit îndreptă arma spre ea şi întoarse capul spre tufe. Se apropie, dar foşnetul se opri; apoi, deodată, paznicul fu atacat de un individ, care îi prinse puşca. Gardianul încercă să tragă în el, dar silueta îl lovi cu ceva peste faţă. Summer văzu că obiectul era o centură de lestare, care îl plesnise pe gardian cu partea cu plumb şi pe care atacatorul o scăpă apoi pe jos. Şocat şi plin de sânge, paznicul îndreptă încă o dată arma spre individ şi apăsă pe trăgaci.

Dacă Summer nu l-ar fi lovit cu piciorul peste falcă, probabil că glonţul ar fi ajuns la ţintă; îl pocni însă suficient de tare cât să îi scape arma din mână şi să cadă inconştient la pământ.

— Picioarele astea frumoase sunt mult mai periculoase decât am crezut, se auzi o voce familiară.

Summer se uită în tufe, de unde apăru Trevor Miller, cu un zâmbet mare pe faţă. Ca şi ea, era îmbrăcat în costumul special de scafandru şi abia îşi mai trăgea sufletul.

— Trevor, se bâlbâi Summer şocată. Ce cauţi aici?

— Exact ce cauţi şi tu! Hai să plecăm de aici!

Luă arma paznicului şi o aruncă în tufe, apoi o apucă de mână şi alergară către doc. În timp ce fugeau, Summer zări o lumină în clădire.

Nu se opriră deloc până la doc, unde începură să caute barca paznicilor. Summer se uită din nou spre apă, în timp ce Trevor recupera echipamentul de scufundare şi îl arunca în barcă.

— Dirk a căzut în apă, spuse Summer gâfâind, arătând spre pasarelă.

— Ştiu, răspunse Trevor, apoi îi făcu semn spre barcă şi se dădu la o parte.

Întins pe bancheta de la pupa, ameţit şi confuz, Dirk îi privea cu ochi înceţoşaţi. Cu un efort supraomenesc încercă să îşi ridice capul, pentru a-i face cu ochiul surorii lui. Summer sări în barcă şi se prăbuşi lângă el, extrem de mirată şi de fericită în acelaşi timp.

— Cum ai reuşit să scapi? îl întrebă ea, văzând o dâră de sânge uscat lângă tâmplă.

Dirk încercă cu greu să îşi ridice braţul şi arătă spre Trevor, care desfăcuse parâmele şi sărise în barcă.

— Din păcate n-avem timp de dulcegării, spuse Trevor cu un zâmbet fugar.

Porni motorul, trase maneta de acceleraţie şi roti barca prin spatele tancului, apoi ieşi în afara docului acoperit. Fără să privească înapoi, îndreptă barca spre canal şi acceleră la maximum.

Deşi avea la dispoziţie doar lumina lunii, Summer încercă să verifice rănile lui Dirk şi descoperi un cucui uriaş în vârful capului, plin de sânge. Gluga costumului de scafandru amortizase puterea loviturii, salvându-l poate chiar de la moarte.

— Am uitat să-mi pun casca, bombăni el, încercând cu greu să fie atent la Summer.

— Ce bine că ai capul tare, exclamă ea şi râse fericită.

Barca gonea în beznă pe deasupra valurilor; Trevor mergea în apropierea ţărmului, iar la un moment dat încetini. Barca închisă la culoare pe care Summer o zărise mai devreme reapăruse în faţa lor, dar acum remarcară că era de fapt ambarcaţiunea lui Trevor, de la ministerul canadian pentru resurse. Traseră barca lângă aceasta şi Trevor îi ajută pe cei doi să urce la bord, lăsând şalupa să plutească în derivă. Ridică grăbit ancora şi porni nava pe canal. După ce uriaşa centrală nu se mai văzu, trecu pe partea cealaltă a canalului, apoi întoarse şi merse cu viteză redusă înapoi spre Kitimat.

Trecând pe lângă centrala Terra Green, observară câteva faruri care luminau de jur împrejur, dar nu observară şi alte

măsuri de alertă. Ambarcaţiunea se îndreptă nevăzută spre docul din Kitimat, unde Trevor opri motorul şi apoi o legă. Aflat pe puntea principală, Dirk îşi mai revenise, dar era în continuare ameţit, iar capul îi atârna greu. Îi strânse mâna lui Trevor, după ce ecologistul îl ajută să urce pe ţărm.

— Mulţumesc că m-ai pescuit. Dacă nu erai tu, aş fi dormit mult şi bine sub apă.

— Noroc chior. Înotam pe lângă doc când am auzit şalupa. Când paznicul a venit de la ţărm, eu eram în apă, chiar sub pasarelă. Nici nu m-am prins că sunteţi voi până n-am auzit-o pe Summer, exact înainte să cazi. Ai căzut în apă la doar câţiva metri de mine. Când am văzut că nu mai mişti, ţi-am băgat imediat în gură tubul de oxigen. Cea mai grea parte a fost că a trebuit să rămânem sub apă până am dispărut complet din raza lor vizuală.

— Ruşine ţie, angajat al guvernului, că ai încălcat o proprietate privată, spuse Summer zâmbind.

— E doar vina ta, răspunse Trevor. Mi-ai împuiat capul cu importanţa mostrelor de apă în asemenea măsură, încât m-am gândit şi eu că ar fi bine să ştim dacă au vreo legătură cu centrala.

Îi dădu lui Summer o geantă de scafandru, care conţinea câteva flacoane cu probe.

— Sper să obţin aceleaşi rezultate, răspunse Summer, arătând spre probele ei. Bineînţeles însă că va trebui să ne recuperăm barca pentru a putea face analizele.

— Serviciul de transport Miller este oricând la dispoziţia dumneavoastră. De dimineaţă trebuie să inspectez o mină, dar pot să dau o fugă pe la voi după prânz.

— Ar fi bine. Mulţumesc, Trevor. Poate data viitoare vom colabora mai strâns, spuse Summer cu un surâs provocator.

Ochii lui Trevor luciră de emoţie.

— Este tot ce îmi doresc.

22

În apele Strâmtorii Lancaster pluteau bucăţi mari de gheaţă, iar întregul peisaj părea în acel amurg un tablou cu bezele presărate pe o mare de ciocolată fierbinte. În fundalul neclar se afla Insula Devon, iar în prim-plan, pe linia orizontului, plutea un monstru mare şi negru, din care se înălţa un fum negru.

— E la doisprezece kilometri, domnule. Goneşte chiar în faţa provei noastre.

Timonierul, un aspirant cu părul roşu şi cu urechi clăpăuge, care se uitase atent la radar, îşi mută privirea spre căpitan în aşteptarea unui răspuns.

Căpitanul Dick Weber lăsă jos binoclul, fără însă să îşi mute privirea de la nava care se zărea în depărtare.

— Continuăm să-i tăiem calea, cel puţin până îi vom putea identifica, răspunse el fără să se întoarcă.

Timonierul roti cârma la nouăzeci de grade, apoi se rezumă la observarea radarului. Nava canadiană de patrulă a coastei, lungă de doi metri şi jumătate, brăzda valurile îndreptându-se spre apele întunecate arctice, pentru a tăia calea vasului de la orizont. Aflându-se sub interdicţia de a intra în apele sudice ale Pasajului de Nord-Vest, nava *Harp* stătuse în port doar câteva zile. În anul acela gheaţa începuse să se spargă devreme, iar aceasta era prima navă comercială pe care patrula o văzuse în apele îngheţate. Într-o lună sau două ruta nordică urma să fie intens circulată de cargouri uriaşe şi de portcontainere, însoţite de spărgătoare de gheaţă.

Cu doar câţiva ani în urmă, ideea de trafic prin Pasajul de Nord-Vest ar fi stârnit râsul. Se ştia încă de la primele incursiuni în zona Arcticii că bucăţi imense de banchiză, reînnoită în fiecare an, rămâneau îngheţate pe tot parcursul anului, exceptând câteva zile pe timp de vară. În afara câtorva exploratori temerari şi a unor spărgătoare de gheaţă, nimeni altcineva nu îndrăznise să străbată pasajul blocat. Încălzirea globală schimbase însă totul, iar în zilele noastre pasajul devenise navigabil pentru mult mai multe luni.

Oamenii de ştiinţă estimaseră că numai în ultimii treizeci de ani dispăruseră peste şaizeci şi cinci de mii de metri cubi din gheaţa de la pol. Cauza principală a topirii rapide o constituia

reflectivitatea gheţii, măsurată în albedo. În stare solidă, gheaţa polară poate reflecta până la nouăzeci la sută din radiaţia solară. După ce se topeşte, apa rezultată reflectă o cantitate invers proporţională de radiaţie solară, adică în jur de zece procente. Acest ciclu de încălzire se datorează faptului că temperaturile arctice cresc de două ori mai repede decât rata globală.

În timp ce privea cum prora navei de patrulă trece peste un mic sloi de gheaţă, Weber bombănea în gând faptul că modificările climei îl afectaseră direct. Transferat de la Quebec, de la o slujbă confortabilă pe râul Saint Lawrence, ajunsese acum comandantul unei nave într-unul dintre cele mai îndepărtate locuri de pe planetă; din punctul lui de vedere, era ca şi cum ar fi fost retrogradat la funcţia de taxator.

Cu toate acestea, Weber nu putea da vina direct pe superiorii lui, ci mai degrabă pe prim-ministrul militarist al Canadei, care dăduse acest ordin. În momentul în care zone întregi, situate de-a lungul Pasajului de Nord-Vest, aflate sub gheaţă de când lumea, începuseră să se topească, prim-ministrul acţionase imediat, declarând că pasajul făcea parte din Apele Interne Canadiene şi alocând fonduri pentru portul de mare adâncime de la Nanisivik. Urmaseră apoi promisiuni că se va construi o flotă militară de spărgătoare de gheaţă şi că se vor stabili noi baze la Polul Nord. Lobby-ul puternic susţinut de un grup de interese din umbră luase cu asalt Parlamentul, în scopul de a-l convinge pe prim-ministru să ia măsuri de restricţionare a navelor străine care tranzitau pasajul.

Conform legii, toate navele aflate sub pavilion străin care voiau să tranziteze pasajul trebuiau să înştiinţeze Paza de Coastă cu privire la ruta stabilită, să plătească o taxă de tranzit similară cu cea impusă pentru Canalul Panama şi să fie însoţite de un spărgător comercial canadian în zonele mai restricţionate ale pasajului. Câteva ţări, printre care Rusia, Danemarca şi Statele Unite, respinseseră această cerere şi sabotaseră călătoriile pe aceste rute. În numele economiei şi al comerţului însă, nenumărate alte state dezvoltate se conformaseră. Navele comerciale care mergeau pe ruta Europa-Asia de Est scurtau drumul cu câteva mii de mile marine, evitând să ocolească prin Canalul Panama. Economiile erau şi mai substanţiale pentru navele de dimensiuni mari, care nu puteau străbate canalul şi care ar fi fost astfel obligate să ocolească şi mai mult, prin Capul Horn. Deoarece puteau să îşi diminueze costurile de transport cu

o mie de dolari per container, flote întregi, mari şi mici, se grăbiseră să utilizeze această rută comercială, considerând-o profitabilă.

Odată cu topirea mult mai rapidă a gheţii comparativ cu ce anticipaseră cercetătorii, apăruseră şi primele companii de transport care să testeze apele îngheţate. Straturi groase de gheaţă blocau traseul pe aproape tot parcursul anului, dar în timpul verii pasajul era de obicei traversabil. Spărgătoare puternice de gheaţă ajutaseră cele mai îndrăzneţe flote comerciale să traverseze pasajul din aprilie până în septembrie. Era din ce în ce mai evident că, în cel mult zece-douăzeci de ani, Pasajul de Nord-Vest avea să devină una dintre cele mai circulate căi navigabile.

Weber nu îşi dezlipea ochii de la nava comercială care se apropia din ce în ce mai mult şi îşi dorea ca întregul pasaj să fi fost îngheţat complet. După care îi trecu prin cap că cel puţin nava rupea un pic monotonia aceea de alb.

— Cel mult patru kilometri, raportă timonierul.

Weber se întoarse spre operatorul radio deşirat care stătea într-un colţ al castelului central.

— Hopkins, solicită identificarea şi cere-le date despre natura încărcăturii, spuse el răstit.

Operatorul trecu la fapte, dar toate solicitările lui rămaseră fără răspuns. Verifică staţia, apoi mai transmise de câteva ori.

— Nu răspunde nimeni, domnule, spuse el perplex.

Din experienţa lui cu navele care treceau pe la Polul Nord, ar fi putut spune că echipajele erau în general extrem de dornice să mai schimbe o vorbă cu altcineva.

— Mai încearcă, îi ordonă Weber. Suntem destul de aproape încât să le putem identifica ID-ul.

— Încă doi kilometri, confirmă timonierul.

Weber îşi luă din nou binoclul şi examină nava. Era un portcontainer destul de mic, neavând mai mult de o sută douăzeci de metri lungime. Părea un vas destul de nou, dar – în mod ciudat – pe punte se aflau doar câteva containere. Ştia că navele de acest tip transportau de multe ori containerele în şase-şapte rânduri suprapuse. Remarcă şi linia de încărcare, aflată la doar câţiva metri sub apă, ceea ce i se păru foarte curios. Îşi ridică privirea pe verticală, uitându-se spre castelul central întunecat, apoi la arboretul de deasupra suprastructurii. Tresări când remarcă fluturând în briza rece drapelul cu stele şi dungi al

Statelor Unite.

— E un vas american, bolborosi el.

Nu se aşteptase la asta, pentru că vasele americane boicotau, neoficial, pasajul, la îndemnul guvernului. Weber focaliză binoclul asupra prorei şi reuşi să vadă scris, cu litere albe, numele *Atlanta*, exact înainte de căderea serii.

— Se numeşte *Atlanta,* îi spuse el lui Hopkins.

Operatorul dădu din cap că a înţeles şi încercă să contacteze din nou vasul, dar tot fără răspuns.

Weber agăţă binoclul într-un cârlig metalic, apoi deschise un dosar mare, căutând numele *Atlanta.* Toate navele care nu erau sub pavilion canadian şi doreau să tranziteze Pasajul de Nord-Vest aveau obligaţia să solicite acest lucru în scris Pazei de Coastă, cu nouăzeci şi şase de ore înainte. Weber verifică dacă dosarul este actualizat şi nu găsi nici o referire la vasul *Atlanta.*

— Du-ne spre prova babord. Hopkins, spune-le că au intrat în apele teritoriale ale Canadei şi ordonă-le să se oprească pentru control şi inspecţie.

În timp ce Hopkins transmitea mesajul, timonierul orientă nava în direcţia vasului american, apoi inspectă ecranul radarului.

— Se vede canalul în faţă, raportă el. La aproximativ trei kilometri în faţă vom intra cu traversa babord direct în banchiză.

Weber dădu din cap, cu privirea aţintită spre *Atlanta.* Nava comercială se deplasa surprinzător de rapid, cu peste cincisprezece noduri, după cum aproximă el. Pe măsură ce barca Pazei de Coastă se apropia, Weber observă din nou că vasul parcă zbura pe suprafaţa apei. Se întrebă din nou ce căuta în pasaj acel vas uşor de transport de marfa.

— Încă un kilometru, spuse timonierul.

— Foarte bine. Du-ne cam la o sută de metri, ordonă căpitanul.

Nava comercială se îndrepta direct spre cea a Patrulei de Coastă sau aşa li se părea canadienilor. Dacă setările radarului ar fi permis însă o vizionare mai în detaliu, Weber ar fi observat că nava americană accelerează în altă direcţie.

— De ce nu vor să ne răspundă? bombăni timonierul, enervat de apelurile fără răspuns ale lui Hopkins.

— Atunci îi vom atenţiona, spuse Weber.

Căpitanul păşi spre consolă şi apăsă un buton care activa sirena navei. Din horn răsunară două sunete prelungi, care se

auziră cu ecou. Atraşi de zgomotul de trâmbiţă, pe punte îşi făcură apariţia membrii echipajului, care rămaseră aşteptând un răspuns ce nu veni nici de data aceasta.

Weber nu mai putea face nimic. Spre deosebire de Paza de Coastă din Statele Unite, cea din Canada funcţiona ca organizaţie civilă. Echipajul de la bordul navei *Harp* nu avea pregătire militară, iar pe vapor nu existau arme.

— Nu au redus viteza, spuse timonierul care urmărea ecranul radarului. De fapt, sunt sigur că accelerează. Domnule, ne apropiem de banchiză.

Weber remarcă tonul timonierului, ce devenise alarmat. Fiind atent la nava comercială, timonierul nu observase că se apropiaseră foarte mult de banchiza de gheaţă, care îi flanca acum pe partea stângă. Pe partea tribordului, nava se afla şi ea la doar câţiva metri de banchiză şi de ei.

Weber se uită la puntea de comandă a *Atlantei* şi se întrebă în gând cam ce fel de nebun era cel aflat la comanda navei. Apoi observă imediat cum prora cargoului virase direct spre ei şi situaţia părea deja extrem de serioasă.

— Cârma maxim spre stânga, strigă el.

Acesta era ultimul lucru la care se aşteptaseră, ca nava comercială să vireze brusc spre ei, dar iată că ajunseseră într-o clipă exact la baza acesteia, asemenea unui gândac la picioarele unui elefant. Cu o forţare de ultim moment, barca de patrulă încercă să evite ciocnirea, care ar fi spulberat-o. Acţionând ca un nebun la comanda lui Weber, timonierul roti disperat cârma la maximum şi se rugă să treacă cu bine pe lângă nava uriaşă – *Atlanta* era însă mult prea aproape.

Cargoul se izbi puternic cu partea stângă de nava *Harp,* care fu lovită în dreptul pupei, fiindcă apucase să întoarcă puţin. Zdruncinătura aproape că zdrobi barca *Harp*, prinzând-o dedesubt, ca un val de tsunami care invadează puntea. În următoarele minute, care părură cât o veşnicie pentru echipajul îngrozit, barca Pazei de Coastă alunecă treptat înapoi, ieşind uşor de sub corpul cotropitor al navei comerciale. Pericolul însă nu trecuse. Din cauza coliziunii, cârma fusese ruptă. Elicea se învârtea în continuare ca turbată, iar barca se înfipse direct în cel mai apropiat sloi de gheaţă. *Harp* mai înaintă câţiva metri înainte de a se înfige cu totul în gheaţă, după care se opri brusc, azvârlindu-şi echipajul de pe punte.

Căzut pe puntea de comandă, Weber se ridică în picioare şi îşi

ajută echipajul să oprească motorul ambarcaţiunii, apoi încercă să evalueze starea oamenilor şi pe cea a navei sale. Majoritatea erau plini de tăieturi şi de vânătăi, dar vasul se afla într-o stare mult mai gravă. În afară de cârma ruptă, prova era atât de şifonată, încât îndoise şi coca navei. *Harp* trebuia acum să rămână prinsă în gheaţă încă patru zile, până ce un remorcher avea să poată ajunge la ei şi să îi ducă în port pentru reparaţii.

Ştergându-şi rana de la obraz, Weber ieşi la bordul punţii de comandă şi privi încordat spre vest. Observă pentru câteva secunde luminile de navigaţie ale navei comerciale, apoi privi neputincios cum aceasta dispare în norul sumbru de ceaţă ce se întindea la orizont.

— Nenorociţilor, murmură el. O să plătiţi pentru asta.

* * *

Ameninţarea lui Weber nu s-a adeverit însă niciodată. Un val de furtună venit din sudul Insulei Baffin nu a permis decolarea imediată a avionului de recunoaştere CP-140 al Forţelor Aeriene Canadiene, care fusese chemat de vasul Pazei de Coastă. De la decolarea întârziată de la baza din Greenwood, Noua Scoţie şi până la sosirea în Strâmtoarea Lancaster trecuseră deja şase ore. Înspre vest fuseseră scoase în larg un spărgător de gheaţă al marinei şi o altă şalupă a Pazei de Coastă, care să blocheze pasajul din Insula Prince of Wales, în aşteptarea cargoului războinic; acesta însă nu a mai apărut niciodată.

Paza de Coastă canadiană şi forţele aeriene au căutat timp de trei zile, pe toate apele navigabile din jurul Strâmtorii Lancaster, nava vinovată. Fiecare rută navigabilă deschisă a fost scrutată de mai multe ori. Toate căutările au fost însă zadarnice – vasul comercial american nu a mai fost zărit. În cele din urmă, forţele canadiene au fost nevoite să ordone retragerea, fără ca Weber şi echipajul său să mai poată dezlega vreodată misterul dispariţiei vasului în gheţurile polare.

23

Profesorul Kevin Bue studie cu atenţie cerul întunecat dinspre partea vestică şi se strâmbă. Cu doar câteva ore în urmă soarele începuse să strălucească mai puternic şi nu era nici umbră de vânt, iar termometrele indicau -6°C. Apoi însă, barometrul începu să indice o scădere bruscă a presiunii atmosferice, însoţită de o amplificare gradată a vânturilor dinspre vest. La patru sute de metri distanţă, apele gri ale Arcticii formau valuri mari de hulă, care îşi revărsau spuma peste marginile zimţate ale banchizei.

Trăgându-şi mai bine gluga hanoracului, încercă să se ferească din calea vântului înţepător şi începu să se gândească la locurile acelea în care locuia de câteva săptămâni. Laboratorul 7 al Institutului de Cercetare a Gheţii nu ar fi primit cu siguranţă prea multe stele pentru lux şi confort în revista *Mobil Travel Guide.* Campusul era alcătuit din şase clădiri din prefabricate, aşezate în semicerc şi cu intrările spre sud. Lângă cea mai mare dintre clădiri se aflau înghesuite încă trei barăci: bucătăria, sala de mese şi o sală pentru întâlniri. În partea opusă acestora se afla o structură şi mai scundă, care adăpostea un laborator comun şi o staţie radio, iar în cel mai îndepărtat capăt al taberei se mai afla un depozit acoperit de zăpadă.

Laboratorul de Cercetare 7 făcea parte dintre cele câteva tabere pe gheaţă organizate temporar de Departamentul Canadian pentru Pescuit şi Oceane ca laboratoare de cercetare flotante, având ca scop urmărirea şi studierea mişcărilor banchizelor arctice. De la înfiinţarea Laboratorului 7, cu un an în urmă, tabăra îşi schimbase locaţia cu aproape trei sute douăzeci de kilometri, odată cu mişcarea spre sud a stratului extrem de gros de gheaţă pe care stăteau şi care, la rândul său, plutea pe Marea Beaufort. Acum se aflau la două sute patruzeci de kilometri de ţărmul Americii de Nord, pe marginea unui gheţar, aproape în nordul teritoriului Yukon. Tabăra însă se apropia de sfârşit, fiindcă apropierea verii însemna fracturarea gheţurilor. Măsurătorile zilnice ale stratului de gheaţă de sub picioarele lor arătau că rata de topire era mare, stratul micşorându-se de la un metru la treizeci de centimetri. Bue aproximă că mai puteau rămâne cel mult două săptămâni înainte să fie obligaţi să dezafecteze tabăra şi să aştepte evacuarea cu avionul special

Twin Otter.

Oceanograful arctic se târî prin zăpada care îi ajungea până la glezne spre baraca în care era adăpostită staţia radio. Deşi vântul şuiera cu putere, împrăştiind particule de gheaţă, auzi totuşi zgomotul produs de un motor diesel, care încerca să pornească. Se uită spre tabără şi zări un excavator care dădea înainte şi înapoi, împingând zăpada în mormane cu şenilele lui tocite. Plugul curăţase o porţiune lungă de o sută cincizeci de metri, care trecea prin spatele taberei. Fâşia aceea îngustă care servea drept pistă de aterizare avea un rol extrem de important pentru tabără, permiţând companiei Twin Otters să trimită săptămânal alimente şi materiale. Bue se asigura de fiecare dată că pista improvizată era întreţinută corespunzător.

Ignorând gălăgia produsă de plugul de zăpadă, Bue trecu întâi prin laborator, apoi prin clădirea în care se afla staţia radio şi îşi scutură ghetele de zăpadă înainte de a intra în baraca principală. Croindu-şi drum printre teancurile de reviste ştiinţifice şi grămezile de echipament, intră într-un ungher în care se afla staţia de recepţie prin satelit. În faţa staţiei se afla un bărbat cu părul ca nisipul şi cu un chip amuzant, care îşi ridică privirea şi se uită la el cu ochii mari. Scott Case era un fizician de geniu, specializat în studierea radiaţiilor solare în zona polilor. Ca toţi ceilalţi din tabără, Case purta pe cap mai multe căciuli, peste care avea şi casca de operator-şef.

— Condiţiile atmosferice fac iar mişto de semnalele noastre radio, îi spuse el lui Bue. Transmiţătorul de la sol mai mişcă un pic, dar semnalul de recepţie prin satelit este zero.

— Fac pariu că nici furtuna care se apropie nu ne ajută prea tare, răspunse Bue. Oare Tuktoyaktuk ştie măcar că încercăm să-i contactăm?

Case dădu din cap.

— Nu sunt sigur, dar nu ne-a apelat nimeni înapoi.

Prin pereţii subţiri răsună zgomotul făcut de plugul care strângea zăpada din spatele barăcilor.

— Vrei ca pista să fie curăţată pentru orice eventualitate? îl întrebă Scott Case pe Bue.

— Tuktoyaktuk ne-a programat pentru o aprovizionare în cursul zilei de azi. E posibil să nu ştie că peste o oră o să fim prinşi în mijlocul unui viscol foarte puternic. Scott, mai încearcă. Vezi dacă poţi să contramandezi zborul, pentru siguranţa piloţilor.

În secunda următoare, staţia începu brusc să emită. Prin difuzor se auzi o voce autoritară, dar bruiată de interferenţe:

— Laborator 7 Cercetare Gheaţă, Laborator 7 Cercetare Gheaţă, aici nava de cercetare NUMA *Narwhal.* Ne recepţionaţi? Terminat.

Bue îl chemă pe Case la transmiţător şi răspunse rapid:

— *Narwhal,* aici profesor doctor Kevin Bue de la Laboratorul 7 Cercetare Gheaţă. Continuaţi, vă rog.

— Profesore Bue, nu încercăm să spionăm pe nimeni, dar fără să vrem v-am auzit apelurile repetate către staţia Pazei de Coastă de la Tuktoyaktuk şi am interceptat de asemenea şi câteva apeluri de răspuns de la Tuktoyaktuk, care nu au ajuns la voi. Se pare că nu puteţi lua legătura unii cu alţii din cauza vremii. Putem să vă ajutăm cu transmiterea vreunui mesaj?

— V-am fi mai mult decât îndatoraţi.

Bue transmise către nava americană mesajul pentru Tuktoyaktuk, în care sugera amânarea trimiterii avionului cu provizii pentru douăzeci şi patru de ore, din cauza vremii nefavorabile. Câteva minute mai târziu, *Narwhal* le transmise confirmarea de primire a mesajului de cei de la Tuktoyaktuk.

— Vă mulţumim din suflet, transmise Bue. Aţi scăpat un pilot de o cursă cu năbădăi!

— Cu plăcere. Apropo, unde este amplasată tabăra?

Bue le transmise ultimele coordonate ale taberei plutitoare, iar cei de pe navă le răspunseră prietenos.

— Sunteţi cu toţi pregătiţi să treceţi peste furtună? Se pare că o să fie destul de puternică.

— Până acum am rezistat tuturor probelor la care ne-a supus Vrăjitoarea cea Rea din Nord, mulţumim pentru grijă, răspunse Bue.

— La revedere, Laborator 7. *Narwhal* terminat.

Bue puse transmiţătorul jos, respirând uşurat.

— Cine zicea că americanii n-au ce să caute la Polul Nord? îi spuse el lui Case, apoi îşi trase hanoracul pe el şi ieşi afară.

* * *

La cincizeci şi cinci de kilometri spre sud-vest, căpitanul Bill Stenseth examina preocupat prognoza meteo locală. Bărbat impozant de origine scandinavă, cu structura unui fundaş din NFL, Stenseth înfruntase furtuni pe toate oceanele lumii. Cu toate acestea însă, veteranul căpitan al vasului *Narwhal* era foarte neliniştit din cauza vântului polar care se stârnise brusc.

— Ultima prognoză zice că vântul s-a înteţit, spuse el fără să-şi scoată nasul din document. Cred că ne paşte o furtună foarte puternică. N-aş vrea să fiu în locul acelor sărmani prinşi în gheaţă, adăugă el arătând spre staţia radio.

Aflat în spatele lui Stenseth pe puntea de comandă a vasului, Rudi Gunn îşi înăbuşi cu greu un icnet. Navigarea prin vâltoarea unei furtuni polare era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit cineva, însă el ar fi făcut cu plăcere schimb de locuri cu membrii taberei de pe banchiză, care ar fi preferat cu siguranţă să se afle într-un adăpost călduros şi să joace cărţi, se gândi Gunn. Dorinţa lui Stenseth de a da piept cu natura era un semn clar al vieţii de marinar convins pe care o ducea, simţindu-se mult mai bine pe apă decât pe ţărm.

Gunn era însă de altă părere. Deşi era absolvent al Universităţii Annapolis şi petrecuse câţiva ani buni pe mare, îşi petrecea acum o mare parte din timp navigând prin hârtiile de pe birou. Director delegat la Agenţia Naţională pentru Cercetarea Vieţii Marine, Gunn putea fi găsit de obicei în sediile din Washington D.C. Scund şi cu o constituţie vânoasă, purta ochelari cu ramă groasă şi era, din punct de vedere fizic, exact opusul lui Stenseth. Aveau însă în comun preocuparea pentru provocările ridicate de oceane şi erau adesea disponibili când venea vorba de testarea unui vas sau a unei tehnologii subacvatice noi.

— Mai milă mi-e de urşii polari, spuse Gunn. Cât mai e până când izbucneşte primul val de furtună?

Stenseth privi valurile-berbec care loveau prova navei.

— Cam o oră, maximum două. Aş sugera să recuperăm şi să ancorăm *Bloodhound* în următoarele treizeci de minute.

— N-o să le convină să se retragă aşa de repede la coteţ. Mă duc în sala motoarelor să le transmit. Căpitane, te rog să mă ţii la curent în cazul în care vremea se strică mai repede decât am anticipat.

Stenseth încuviinţă din cap şi Gunn ieşi pe puntea de comandă şi se îndreptă apoi spre pupa. Nava de şaizeci de metri lungime rula cu hotărâre peste valurile din ce în ce mai mari, dar Gunn se văzu nevoit să se ţină de balustradă de câteva ori. Ajuns lângă pupa, privi în jos către bazinul în care urma să fie adus submarinul. Valurile loveau deja nava din toate direcţiile, unele dintre ele spărgându-se pe punte. Coborî pe o scară de tambuchi şi intră pe uşa pe care scria LAB, într-o încăpere destul de mare.

Într-un capăt se afla un perimetru compartimentat în care erau mai multe monitoare video montate pe un perete despărţitor. În faţa acestora se aflau doi tehnicieni, care urmăreau şi înregistrau datele cu privire la gradul de agitaţie a apei.

— Sunt tot la fund? îl întrebă Gunn pe unul dintre tehnicieni.

— Da, răspunse bărbatul. Sunt la aproximativ două mile la est de noi. De fapt, tocmai au trecut în apele canadiene.

— Pot să vorbesc cu ei?

Bărbatul încuviinţă din cap şi îi întinse căştile.

— *Bloodhound* aici *Narwhal.* Vremea se înrăutăţeşte rapid aici. Vă rugăm să întrerupeţi supravegherea şi să reveniţi la suprafaţă.

Timp de câteva minute nu se auzi nici un răspuns, apoi veni un răspuns bruiat de interferenţe:

— Recepţionat, *Narwhal,* se auzi o voce răguşită cu accent texan. Întrerupem misiunea în treizeci de minute. *Bloodhound,* transmisie încheiată.

Gunn vru să mai spună ceva, după care se răzgândi. N-avea nici un rost să se certe cu căştile de la celălalt capăt. Îşi smulse căştile, dădu din cap agitat, apoi se cufundă într-un scaun cu spătar înalt şi aşteptă trecerea celor treizeci de minute.

24

Ca şi rasa canină după care fusese numit, *Bloodhound* cutreierase tot pământul cu nasul în pământ, cu deosebirea că în cazul său pământul se afla la 600 de metri adâncime în Marea Beaufort, iar nasul îi era un dispozitiv cu senzori. Submersibilul de două persoane avea carcasă din titan şi fusese construit pentru investigarea izvoarelor termale submarine de la adâncimi mari. Gheizerele subacvatice – fisuri în crusta terestră din care ţâşneşte apă fierbinte – constituie de multe ori un mediu extrem de propice pentru plante şi pentru specii de vietăţi neobişnuite. O preocupare şi mai mare a echipajului de pe submarinul NUMA o constituia cercetarea depozitelor minerale asociate izvoarelor hidrotermale. Evacuat de sub crusta oceanică, amestecul era de multe ori bogat în minerale, conţinând mici noduli de mangan, fier şi uneori chiar de aur. Cercetările recente din domeniul extracţiei submarine relevaseră faptul că zăcămintele provenite din depunerea mineralelor din izvoarele submarine reprezentau o resursă potenţială.

— Temperatura apei a mai crescut cu un grad. Furnalul ăla vechi tre' să fie undeva pe aici, rosti tărăgănat, cu vocea lui gravă, Jack Dahgren.

Stând în scaunul de copilot al submersibilului, inginerul maritim cu o constituţie solidă studia cu atenţie monitorul computerului, cu ochii săi albaştri cu sclipiri de oţel. Îşi scărpină mustaţa de cowboy, apoi se uită prelung prin hubloul de plexiglas la fundul cenuşiu al mării, slab luminat de cele şase fascicule de lumină ale submarinului. Pe fundul mării nu era nici un indiciu cum că în apropiere s-ar fi aflat vreun izvor hidrotermal.

— Poate ar fi mai bine să ne luăm după bulele de aer care vin şi mai din adânc, răspunse pilotul. Se întoarse apoi spre Dahgren şi adăugă sarcastic: Cred că vin de la vreun pilot beţiv rătăcit pe-acolo.

Al Giordino zâmbi larg la gluma mult mai tânărului său coleg texan, atât de larg încât fu cât pe ce să-i cadă ţigară neaprinsă din gură. Italian de origine, scund, voinic şi cu braţe groase cât trei butuci, se simţea foarte în largul lui pe scaunul de pilot. După ce petrecuse ani de-a rândul în grupul pentru proiecte speciale

de la NUMA, unde pilotase absolut orice – de la zeppelin la batiscaf – conducea acum divizia de tehnologie submarină din cadrul agenţiei. Pentru Giordino, construirea şi testarea navelor prototip, cum era şi *Bloodhound*, era mai mult o pasiune decât o slujbă.

Cei doi cutreierau deja de două săptămâni pe fundul mării arctice, în căutarea izvoarelor termale. Utilizând echipamente batimetrice de monitorizare, identificaseră zone de rift şi de subducţie care amplificau activitatea vulcanică şi în care ar fi putut găsi şi izvoare termale active. Căutarea fusese însă zadarnică, iar descurajarea le era dublată de frustrarea de a nu putea testa la maximum capacităţile submarinului.

Dahgren ignoră remarca lui Giordino şi se uită la ceas.

— Au trecut douăzeci de minute de când Rudi ne-a anunţat că ar trebui să ne retragem. Probabil că e deja un sac de nervi. Poate ar fi cazul să apăsăm totuşi pe butonul SUS, pentru că altfel, când vom ajunge sus, o să avem de înfruntat două furtuni.

— Rudi nu e fericit atunci când n-are un subiect de îngrijorare, răspunse Giordino, dar mă gândesc că poate ar fi bine să nu ne punem cu zeii vremii.

Roti echea spre stânga, orientând spre vest submarinul care plutea pe deasupra fundului mării. Parcurseră câteva sute de metri până când relieful fundului deveni stâncos. Rocile erau din ce în ce mai mari, pe măsură ce fundul mării urca. Dahgren luă o hartă batimetrică şi încercă să localizeze punctul în care se aflau.

— În zonă se află un mic munte submarin. Nu ştiu de ce, da' pentru tipii de la staţia seismologică n-a părut prea important.

— Probabil din cauză că-şi ţin fundurile de prea mulţi ani într-un birou cu aclimatizare.

Dahgren lăsă harta deoparte şi se uită din nou pe monitorul computerului, apoi sări deodată în sus.

— La naiba! Temperatura apei tocmai a crescut cu cincisprezece grade.

Pe faţa lui Giordino apăru un rânjet, mai ales că privea şi mormanele de stânci de pe fundul mării, care erau din ce în ce mai mari.

— Morfologia fundului se schimbă şi ea, spuse el. Sunt şanse mari să găsim şi un crater. Să vedem dacă putem descoperi sursa de căldură.

Reorientă submarinul în funcţie de valorile de temperatură pe care i le citi Dahgren. Temperaturile mai ridicate îi conduseră

direct către o zonă înălţată brusc pe fundul mării. Drumul le era blocat de un morman de pietre, iar Giordino coti submarinul pe verticală, cu prora în sus ca un avion, până ajunseră în vârful formaţiunii geologice. Coborâră pe partea cealaltă, apoi peisajul din faţa lor se schimbă dramatic. Terenul lunar, gri-cenuşiu, se transformase acum într-o oază plină de culoare. Moluşte galbene, viermi tubulari roşii şi crabi-păianjen aurii împânzeau fundul mării cu nuanţe de curcubeu. O caracatiţă albastră împroşcă hubloul cu cerneală, apoi prin faţa lor trecu un banc de peşti din specia codului polar argintiu. Trecuseră aproape instantaneu dintr-o lume dezolantă în alb-negru la una plină de viaţă şi de culori electrice.

— Acum cred că ştiu ce-a simţit Dorothy când a ajuns în Oz, murmură Dahgren.

— Ce temperatură este acum?

— A ajuns la douăzeci şi două de grade Celsius şi încă mai urcă. Felicitări, şefu', tocmai aţi descoperit un izvor termal.

Giordino dădu din cap fericit.

— Notează coordonatele. Apoi, haide să adulmecăm ce minerale sunt pe aici înainte să…

Deodată, staţia radio începuse să emită, graţie dispozitivelor de transmisie subacvatice.

— *Narwhal* cheamă *Bloodhound*… *Narwhal* cheamă Bloo*dhound, îi* întrerupse vocea agitată de la capătul celălalt al emiţătorului. Vă rugăm să urcaţi imediat. Valurile au ajuns la trei metri şi cresc rapid. Repet, vi se solicită să urcaţi imediat.

— … înainte ca Rudi să ne cheme acasă, spuse Dahgren în completarea propoziţiei lui Giordino.

Giordino zâmbi.

— Ai remarcat vreodată cum i se subţiază vocea lui Rudi de câte ori este nervos?

— Ultima oară când am verificat asta, îmi semna foaia de salariu, mărturisi Dahgren.

— Bănuiesc că nu vrem să luăm vopseaua de pe noul nostru bebeluş. Hai să luăm câteva mostre de rocă, după care putem să urcăm liniştiţi.

Dahgren îi transmise un răspuns lui Gunn, apoi se întinse după controalele unui braţ articulat, aflat în exteriorul submarinului. Giordino ghidă *Bloodhound* într-o zonă cu noduli de mărimea unui grepfrut, pe care îi scanară cu dispozitivul cu senzori. Dahgren colectă câteva roci într-un coş aflat în spatele capului

dispozitivului cu senzori, folosind braţul de metal pe post de mătură. Computerele de la bord analizau instantaneu densitatea şi proprietăţile magnetice ale mostrelor de roci.

— Sunt roci eruptive, aparent bogate în piroxeni. Observ şi concentraţii ridicate de mangan şi fier. De asemenea, mai conţin şi sulfaţi de nichel şi de cupru, precum şi platină, raportă Dahgren cu ochii pe computer.

— Hai că am început în forţă! Salvează valorile. Îi rugăm pe băieţii de la laborator să le studieze la microscop, ca să vedem şi noi cât de precise sunt citirile făcute de senzor. După ce trece furtuna, ne putem întoarce să inspectăm mai amănunţit terenul.

— Pare foarte promiţător.

— Totuşi sunt puţin cam dezamăgit, dragul meu prieten texan, răspunse Giordino dând din cap nemulţumit.

— N-am găsit aur?

— N-am găsit aur. Bănuiesc că trebuie să mă mulţumesc cu plomba din gură.

Dahgren rămase posac tot restul ascensiunii, spre deosebire de Giordino, al cărui râs răsună în întregul submersibil.

25

Marea Beaufort era răvăşită de valuri de trei metri şi jumătate şi de vânturi extrem de puternice când *Bloodhound* ieşi la suprafaţă, în dreptul portului de aşteptare al navei *Narwhal.* Apa din bazin se revărsă pe punte, în timp ce nava de cercetare urca şi cobora pe valurile din ce în ce mai mari. Submarinul se izbi lateral de două ori de marginea capitonată a bazinului, înainte să i se poată prinde parâmele şi să fie ridicat la bord. Giordino şi Dahgren se grăbiră să iasă din *Bloodhound*, luând cu ei şi mostrele de rocă, apoi încercară cu greu să răzbată până la centrul de operaţiuni adiacent. Acolo erau aşteptaţi de Gunn, pe al cărui chip se putea citi cu uşurinţă indignarea.

— Submarinul ăsta a costat zece milioane de dolari, iar voi aţi fost cât pe ce să-l faceţi praf, spuse el, privindu-l cu asprime pe Giordino. Ştiţi foarte bine că în astfel de condiţii meteorologice nu se fac manevre de lansare şi de recuperare.

Pentru a-i întări parcă spusele, cadranul navei se cutremură sub picioarele lor, în timp ce nava trecea cu greu peste scobitura unui val uriaş.

— Relaxează-te, Rudi, îi zâmbi larg Giordino, apoi îi aruncă lui Gunn una dintre rocile îmbibate cu apă de mare.

Directorul delegat de la NUMA nu reuşi să o prindă, în schimb reuşi să se murdărească cu noroi pe haine.

— Aţi găsit ceva interesant? întrebă el, arcuindu-şi sprâncenele şi studiind roca.

— Mai mult decât interesant, interveni Dahgren. Am dibuit nişte abateri termale şi Al a găsit drumul către centrul gheizerului. Un rift de un kilometru şi jumătate, plin cu supă fierbinte şi cu multe găluşte.

Chipul lui Gunn se înmuie.

— Măcar e o scuză bună pentru c-aţi întârziat atât!

Privirea îi semăna acum cu cea a unui copil aflat într-un magazin de dulciuri.

— Aţi găsit indicii cum c-ar putea fi un zăcământ? adăugă el.

— Şi încă unul mare, din câte am impresia, răspunse Giordino, dând din cap aprobator. N-am apucat să vedem decât o mică parte, dar părea destul de extins.

— Şi senzorii electronici? Cum s-a comportat *Bloodhound?*

— Lătra ca un coiot la luna plină, răspunse Dahgren. Senzorii au identificat mai mult de treisprezece elemente diferite.

— Acurateţea o lăsăm în seama analizelor de laborator, adăugă Giordino. Conform senzorilor, bucata aia impregnată bine de apă pe care o ţii e plină de mangan şi de fier.

— Şi probabil că pe fund zace destul cât să poţi să-ţi cumperi mii de submarine ca *Bloodhound,* Rudi, spuse Dahgren.

— Senzorii n-au indicat şi prezenţa aurului? întrebă Gunn.

Giordino îşi ridică privirea spre cer, apoi se întoarse să iasă din încăpere.

— Toată lumea crede că sunt Midas, bombăni el în timp ce dispărea pe uşă.

26

Furtuna de primăvară nu se întindea pe mulţi kilometri, dar era concentrată ca un pumn de boxer care lovea Marea Beaufort pe direcţia sud-est. Rafale de vânt de peste nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră risipeau straturile de zăpadă, transformând fulgii în săgeţi de gheaţă. Vârtejurile desfăşurau cortine de zăpadă peste gheaţa albă, iar vizibilitatea era de multe ori zero. Bestialitatea şi forţa cu care natura se dezlănţuise întreceau cu mult condiţiile deja ostile de la Polul Nord.

Kevin Bue se afla în sala de mese şi asculta scârţâitul şi cutremuratul construcţiei de lemn, admirându-i alene rezistenţa. Sorbind şi ultima gură de cafea, încercă să se concentreze asupra revistei ştiinţifice pe care o avea în faţă. Deşi trecuse prin nenumărate furtuni de când ocupa acest post, era impresionat de fiecare dată de sălbăticia ei. În timp ce restul echipajului îşi continua munca de rutină, lui Bue îi era greu să se concentreze ascultând zgomotele, care parcă prevesteau faptul că tabăra era pe cale să explodeze.

Vizavi de el se aşeză Benson, bucătarul îndesat – şi totodată tâmplar cu jumătate de normă – sorbind din cana lui cu cafea fierbinte.

— Zdravăn vânt, nu-i aşa? spuse el, rânjind de sub barba stufoasă şi neagră.

— Bate de zici c-o să ne ia şi pe noi pe sus, răspunse Bue, uitându-se la acoperişul ce părea că se înclină în toate direcţiile.

— Ei bine, dacă ne ia, sper să ne ducă undeva unde e cald şi unde băuturile sunt bune reci, răspunse el, luând încă o gură de cafea.

Observă că Bue nu mai avea cafea şi se repezi să îi ia cana.

— Mă duc eu să-ţi mai pun.

Benson străbătu sala şi îi turnă cafea dintr-un samovar de argint. Se întoarse spre Bue, apoi înţepeni brusc într-un loc, cu o expresie contrariată pe chip. În afară de zgomotul haotic făcut de vânt, i se păru că aude un ţăcănit mecanic înfundat, deşi nu asta era ceea ce îl contraria. Se auzea un pârâit puternic, care îl scotea din minţi.

Bue îşi ridică privirea spre Benson, apoi desluşi şi el sunetul. Zgomotul se auzea din ce în ce mai tare, iar Bue era convins că

la un moment dat auzise şi un ţipăt; apoi totul în jurul lor se prăbuşi.

Zgomotul înfiorător care urmă venea de la peretele din spate al sălii de mese, care se dezintegră complet, iar în locul lui apăru un fel de pană transversală, imensă şi gri. Obiectul misterios începu să se extindă în toată încăperea, lăsând în urma sa o crăpătură lungă de aproape zece metri. Rămas fără structura care îl susţinea, acoperişul barăcii zbură la prima rafală, iar prin spaţiul rămas liber năvăli un curent de gheaţă. Bue privi cu groază cum Benson dispare brusc sub imensitatea aceea gri, într-o explozie de gheaţă şi spumă. Cu o secundă înainte bucătarul era acolo, cu o cană de cafea în mână, iar în secunda următoare fusese şters de pe faţa pământului.

Podeaua de sub picioarele lui Bue începu să se curbeze, aruncându-l împreună cu masa la care stătuse spre uşa de la intrare. Se ridică cu greu şi observă monstruozitatea gri care se materializa sub ochii lui. Pricepu în cele din urmă că era o navă care spărsese banchiza pe care se afla tabăra, spulberându-le pe amândouă.

Nava părea de-a dreptul fantomatică, cu toate vârtejurile de zăpadă care o băteau din toate direcţiile, dar Bue reuşi să identifice numărul 54, pictat cu alb pe proră. Prora înainta cu un huruit adânc, iar Bue prinse o bucată dintr-un drapel american care se rupsese de pe arboret, exact înainte ca nava să dispară într-un nor de alb. Încercă din instinct să o urmărească şi să îl strige pe Benson, până când fu gata-gata să cadă în şanţul rămas în urma navei.

Încercând să iasă din starea de şoc, Bue îşi recuperă de pe jos hanoracul şi îl puse pe el, apoi se îndreptă spre ceea ce mai rămăsese din intrarea în baracă. Luptându-se cu vântul, încercă să evalueze starea în care se afla tabăra, în timp ce observa că suprafaţa pe care stătea începuse să se clatine foarte ciudat. Merse roată câţiva metri şi se opri exact pe buza banchizei, din care cădeau bucăţi mari de gheaţă în apă; în faţă ar fi trebuit să fie cele trei barăci. Acum însă dispăruseră toate în apa întunecată, iar în locul lor pluteau bucăţi mari de gheaţă. Bue simţi o durere în piept, pentru că ştia că unul dintre oamenii lui avusese liber şi se dusese să se culce cu puţin înainte. Mai erau încă doi oameni despre care nu ştia nimic – operatorul radio Case şi Quinlon, care se ocupa de întreţinerea materialelor şi a aparaturilor.

Bue îşi îndreptă atenţia către clădirea în care se afla laboratorul şi care, de la distanţa la care stătea, părea că are încă pereţii albaştri în picioare. Se luptă din nou cu vântul ca să ajungă mai aproape şi fu din nou cât pe ce să cadă în apă prin fisura care îl separa acum de laborator. În pofida propriului instinct de conservare, îşi luă avânt şi sări peste crăpătura de un metru, căzând pe gheaţa de pe partea cealaltă. Se ridică să-şi continue drumul în bătaia vântului şi ajunse în pragul laboratorului. Se odihni puţin, deschise larg uşa, după care înţepeni de uimire.

Interiorul laboratorului, la fel ca şi sala de mese, fusese complet distrus de nava care trecuse pe acolo. Peste tot erau împrăştiate bucăţi de materiale, iar unele pluteau în apă la câţiva metri distanţă. În mod miraculos, perimetrul în care se afla staţia radio scăpase intact, desprins parcă de clădirea principală, dar încă în picioare. În ciuda şuieratului asurzitor al vântului, Bue auzi vocea lui Case, care urla în staţie după ajutor.

Se apropie şi îl găsi stând la biroul lui şi adresându-se staţiei, care părea complet nefuncţională. Generatoarele de curent ale taberei fuseseră adăpostite în depozit, adică în una dintre cele trei barăci care se scufundaseră. Prin urmare, în tabără nu mai exista nici o sursă de energie şi trecuseră deja minute bune.

Bue puse o mână pe umărul lui Case şi operatorul lăsă încet la o parte transmiţătorul, apoi ridică privirea speriat. Deodată, de sub ei se auzi o pârâitură puternică, iar gheaţa începu să se cutremure.

— Gheaţa! ţipă Bue. Ieşi de aici imediat!

Trase de Case până reuşi să îl ridice în picioare şi ieşiră amândoi târâş din baracă, apoi o luară la fugă, urmăriţi de crăpătura care se lărgea din ce în ce mai mult în spatele lor. Săriră peste o denivelare mică şi se întoarseră să vadă cum gheaţa de sub laborator, precum şi staţia radio se fac zob, întocmai unei oglinzi care se sparge. Suprafaţa pe care stătuseră se fărâmiţă în zeci de bucăţi, iar resturile structurii de lemn căzură pentru totdeauna în apă. În mai puţin de două minute, Bue asistase în direct la dispariţia completă a taberei.

Cei doi bărbaţi priveau neputincioşi în jur, iar lui Bue i se păru deodată că aude strigătul unui bărbat. Îşi încordă toate puterile, sperând să îl audă din nou prin vuietul furtunii. Prima imagine pe care o văzu fu însă o umbră care se zbătea în apă, exact lângă locul unde fusese staţia radio.

— E Quinlon, îi strigă Case, care îl văzuse şi el.

Îşi regăsi calmul şi sângele-rece şi o luă la goană spre omul care se lupta să supravieţuiască.

Quinlon nu putea rezista prea mult şocului pe care îl trăia căzând în apa îngheţată. Hanoracul şi ghetele îl trăgeau în jos, aşa că trebuia să găsească rapid ceva de care să se agaţe. Încercările lui de a ieşi din apă îl lăsară în scurt timp fără vlagă, dar – cu o ultimă zvâcnire – încercă să se întindă spre Bue şi Case.

Cei doi bărbaţi alergară pe marginea sloiului şi ajunseră la Quinlon, care le întindea disperat braţele. Îl traseră mai aproape şi încercară să îl scoată din apă, dar nu reuşiră decât foarte puţin, după care acesta căzu înapoi. Cu ghetele şi hainele îmbibate de apă, Quinlon cântărea acum o sută cincizeci de kilograme, de două ori mai mult decât greutatea lui. Dându-şi seama că trebuie să încerce altfel, Bue şi Case îl traseră din nou, de această dată pe orizontală şi reuşiră să îl scoată complet.

— Trebuie să-l ferim de vânt, spuse Bue, uitându-se de jur împrejur după un adăpost.

Toate rămăşiţele taberei dispăruseră, cu excepţia unei părţi din depozitul care plutea acum pe o bucată de gheaţă de mărimea unei maşini.

— După mormanul de pe pistă, spuse Case, arătând undeva prin vârtejul de zăpadă.

Eforturile lui Quinlon de a curăţa pista se materializaseră în câteva mormane mari de zăpadă, care fuseseră strânse cu plugul. Deşi majoritatea fuseseră luate de vânt, Case avea totuşi dreptate, mai rămăsese o grămadă la mai puţin de cincizeci de metri de ei.

Îl luară pe Quinlon de un braţ fiecare şi începură să îl tragă ca pe un sac de cartofi. Ştiau că bărbatul este la un pas de moarte şi că singura lui şansă de supravieţuire era să îl mute din calea vântului, care sufla un aer rece de -30°C. Gâfâind şi transpirând, în ciuda frigului, îl traseră pe Quinlon în spatele unui morman de gheaţă înalt de trei metri, care îi proteja parţial de vânt.

Îl dezbrăcară rapid de hainele ude deja îngheţate bocnă, apoi îl frecară scurt cu zăpadă pentru a-i zvânta corpul. După ce îl scuturară, îl înfăşurară în hanoracele lor uscate. Quinlon era vânăt de frig şi tremura continuu, dar era conştient, ceea ce însemna că avea şanse să supravieţuiască. Case şi Bue începură să sape un mic adăpost în mormanul de zăpadă. Întâi îl băgară

înăuntru pe Quinlon, apoi intrară şi ei şi se înghesuiră unii în alţii, încercând să se încălzească astfel.

Bue privea afară şi observă cum între adăpostul lor şi restul banchizei se cască un şanţ de apă din ce în ce mai mare. Bucata de gheaţă pe care se aflau plutea încet, îndreptându-se spre Marea Beaufort. Din când în când, auzeau cum gheaţa se crapă sub ei, iar sloiul rămânea din ce în ce mai mic. Împinşi de furtună către apele învolburate, ştiau că bucata se va măcina complet şi că aveau clipele numărate.

Cum nimeni nu aflase încă de situaţia critică în care se găseau, nu aveau nici o şansă să fie salvaţi. Tremurând de frig ca varga, Bue contempla nava gri care le distrusese tabăra, atât de neaşteptat şi de crud. Deşi încercase din răsputeri, mintea lui îngheţată nu putea găsi nici o explicaţie pentru actul acela atât de brutal. Scutură din cap pentru a-şi alunga imaginea imprimată deja în minte a navei fantomatice, le mai aruncă o privire plină de compasiune şi tristeţe tovarăşilor lui de suferinţă, apoi se resemnă şi îşi aşteptă în linişte moartea.

27

Apelul radio se auzise slab şi nici nu fusese repetat. Eforturile operatorului radio de pe *Narwhal* de a verifica mesajul se dovediră în zadar şi nu primi nici un răspuns.

Căpitanul Stenseth citi mesajul transcris de operator, dădu din cap, apoi îl reciti.

— Ajutor, ajutor! Aici Laborator 7 Gheaţă. Tabăra este distrusă… citi el cu voce tare. Asta-i tot? întrebă el, ridicându-şi privirea.

Operatorul încuviinţă tăcut. Stenseth se întoarse şi se îndreptă spre timonier.

— Cu toată viteza înainte, se răsti el. Stânga, fixează cursul la zero-unu-cinci. Se întoarse apoi spre ofiţerul executiv: Vreau o hartă pe care să fie trasate ultimele poziţii raportate ale laboratorului. Şi mai cheamă trei oameni care să stea de veghe sus, pe punte.

În clipa următoare se afla în spatele operatorului radio.

— Comunică mesajul primit de noi Pazei de Coastă a Statelor Unite şi a Canadei şi spune-le că ne îndreptăm spre zona de unde l-am primit. Alertează orice navă sau mijloc de transport din zonă, dacă găseşti vreunul. Du-te pe urmă şi cheamă-i pe Gunn şi pe Giordino pe puntea de comandă.

— Domnule, cea mai apropiată staţie a Pazei de Coastă este pe pământ canadian, la Tuktoyaktuk. E la peste trei sute douăzeci de kilometri de noi.

Stenseth se uită lung la zăpada care bătea pe geamurile cabinei, încercând să îşi imagineze oamenii care se aflau în tabără. Îşi înmuie tonul şi răspunse calm:

— Atunci îmi închipui că singura lor salvare e un înger cu aripi turcoaz.

Narwhal putea prinde o viteză de douăzeci şi trei de noduri, dar pe marea cuprinsă de furtună nu ar fi putut înainta cu mai mult de douăsprezece. Furtuna era la apogeu, iar vântul bătea acum cu peste o sută zece kilometri pe oră. Marea era un tumult de valuri înalte de zece metri, care înclinau nava în toate direcţiile şi invadau puntea, ca şi cum ar fi fost de plută. Timonierul acţionă nervos pilotul automat şi aşteptă ca acesta să facă toate corecţiile necesare pentru revenirea pe cursul dorit,

spre nord-est.

Gunn şi Giordino ajunseră lângă Stenseth pe puntea de comandă şi încercau să priceapă mesajul de ajutor primit.

— E cam devreme ca gheaţa să se spargă atât de rău încât să producă pagube catastrofale, spuse Gunn scărpinându-se în bărbie.

Deşi e clar că banchiza aflată în mişcare poate să se fractureze şi fără să anunţe în prealabil… dar, de obicei, ar trebui să dea nişte semne înainte.

— Poate că au fost surprinşi de o fisură care a blocat o parte din tabără, poate staţia radio sau chiar generatoarele de curent, îşi dădu şi Stenseth cu părerea.

— Să sperăm că nu s-a întâmplat ceva mai grav de atât, îl aprobă Gunn, uitându-se insistent la urgia de afară. Atâta timp cât au unde să se adăpostească din calea furtunii, nu vor păţi nimic, cel puţin o perioadă.

— Mai e o variantă, adăugă încet Giordino. Poate că tabăra fost amplasată prea aproape de apă şi atunci e foarte posibil ca furtuna asta să fi rupt o parte din margine, odată cu ceva construcţii de pe ea.

Ceilalţi doi îl aprobară cu un aer funest, dându-şi seama că în cazul acesta şansele de supravieţuire ale oamenilor de acolo ar fi fost diminuate drastic.

— Cât s-a prognozat că mai ţine furtuna? întrebă Gunn.

— Încă şase-opt ore de vânt intens, după care se mai potoleşte. Mă tem că trebuie să mai aşteptăm înainte să putem trimite o echipă pe gheaţă, răspunse Stenseth.

— Domnule, îi întrerupse timonierul, la orizont se văd bucăţi mari dintr-o banchiză.

Stenseth îşi îndreptă privirea spre mare şi văzu un aisberg de mărimea unei case, care tocmai trecea pe lângă prova babord.

— Toate motoarele să încetinească cu o treime. La ce distanţă suntem de tabără?

— La mai puţin de optsprezece mile, domnule.

Stenseth se îndreptă spre ecranul mare al radarului şi reglă coordonatele la un cerc cu diametrul de douăzeci de mile. În partea de sus a ecranului apărea o linie subţire şi zimţată de culoare verde, care rămânea nemişcată. Căpitanul le arătă un punct de sub linie, unde era trecută – în dreptul unui cerculeţ – distanţa de douăzeci de mile.

— Acestea sunt coordonatele corespunzătoare poziţiei taberei,

spuse el sumbru.

— Dacă înainte nu era tot ocean şi acolo, acum este, observă Giordino.

Gunn îşi aruncă o privire pe ecranul radarului, apoi arătă cu degetul spre un punct neclar, aflat în apropiere de margine.

— E o navă acolo în zonă, spuse el.

Stenseth se uită şi el, remarcând că nava era îndreptată spre sud-est. Îi ordonă operatorului să apeleze nava, dar nu primiră nici un răspuns.

— S-ar putea să fie o balenieră ilegală, sugeră căpitanul. Din când în când, japonezii intră în Beaufort să prindă sturioni beluga.

— Iar în apele astea, probabil că sunt prea ocupaţi să se ţină de nădragi ca să mai răspundă, spuse Giordino.

Nava neidentificată fu repede uitată. Se apropiau din ce în ce mai mult de banchiza de gheaţă şi de coordonatele la care fusese localizată tabăra. Pe măsură ce *Narwhal* înainta spre tabără, în jurul lor pluteau bucăţi din ce în ce mai mari de gheaţă. Întregul echipaj era deja alertat şi toţi ştiau că se află într-o misiune de salvare. Mai mult de zece oameni de ştiinţă înfruntau cu stoicism vremea, ca să poată sta pe punte alături de restul echipajului. Îmbrăcaţi până în dinţi cu echipamente de protecţie împotriva frigului, stăteau aliniaţi lângă balustrade, scanând orizontul în căutarea tovarăşilor lor cercetători.

Narwhal ajunse în locul în care ar fi trebuit să se afle tabăra, iar Stenseth ordonă să se apropie la treizeci de metri de banchiză. Nava de cercetare înainta uşor pe lângă marginea ascuţită a gheţii, ocolind numeroasele aisberguri care se desprinsesem din aceasta. Căpitanul comandă aprinderea tuturor surselor de lumină de la bord şi tragerea repetată a sirenei de semnalizare Kahlenberg, în speranţa că cei căutaţi îi vor auzi sunetul asurzitor. Încet-încet, vântul se mai domoli şi vizibilitatea crescu într-o oarecare măsură. Toţi ochii de pe navă erau îndreptaţi spre bucata plutitoare de gheaţă şi spre apele îngheţate din jur, încercând să găsească orice indiciu despre tabără sau despre oamenii care fuseseră acolo. Înconjurară de mai multe ori zona şi nu detectară nici un semn de viaţă. Dacă ceva sau cineva rămăsese în tabără, acum se afla cu siguranţă la o mie de metri sub apele întunecate.

28

Kevin Bue urmărise atent cum perimetrul pe care stăteau se micşorase treptat, ajungând de la dimensiunea unui cuirasat la cea a unui căsuţe. Valurile-berbec spintecaseră şi loviseră aisbergul, fragmentându-l în bucăţi tot mai mici. Cu cât refugiul lor devenea din ce în ce mai mic, cu atât se îndepărtau tot mai tare în apele Mării Beaufort. Bucata de gheţar se legăna şi se scufunda tot mai tare în apele învolburate, iar valurile treceau peste marginile ei mai joase. Tremurând din toţi rărunchii, Bue începu să resimtă şi răul de mare.

Spre deosebire însă de ceilalţi doi, Bue avea mult mai puţine motive de îngrijorare. Quinlon era foarte aproape să îşi piardă cunoştinţa din cauza hipotermiei, iar Case părea că în curând va avea aceeaşi soartă. Operatorul stătea ghemuit în poziţia unui nou-născut şi se holba în gol. Bue încercă de mai multe ori să vorbească cu el, dar singurul răspuns primit fu un clipit.

Lui Bue îi trecu prin cap să ia hanoracul de pe Quinlon şi să se învelească pe el şi pe Case, dar se răzgândi. Deşi Quinlon era aproape pe ducă, nici şansele lor de supravieţuire nu erau prea mari. Îşi reluă privitul spre apele turbulente şi gri care le înconjurau pluta de gheaţă. Îi trecu prin minte că cel puţin avea s-o sfârşească rapid şi renunţă la ideea de a face câţiva paşi până la margine, considerând că şi-ar consuma şi ultimul dram de energie rămas.

Un val mare de hulă zgudui platforma de gheaţă şi Bue auzi o bufnitură grozavă chiar sub picioarele lui. În secunda următoare, crăpătura începu să avanseze cu repeziciune în gheaţa deja mâncată de valuri. Un val venit din direcţia opusă izbi cu putere sloiul, luând cu el bucata de la picioarele lui Bue, care înfipse instinctiv mâinile în gheaţă, întinzând un picior pe marginea bucăţii pe care zăcea Quinlon. Aflat în direcţia opusă, Case nici măcar nu se clinti când Bue încercă cu disperare să se prindă de o fisură, atârnând la doar câţiva metri de valurile duşmănoase.

Bue îşi simţi inima bătând nebuneşte şi, cu o ultimă sforţare, încercă să îşi înfigă degetele în gheaţă şi să se tragă în vârful mormanului de zăpadă. Refugiul era acum de dimensiunea unei maşini şi era izbit din plin de valuri. Bue stătea în vârf şi aştepta din clipă în clipă ca sloiul să se răstoarne cu toţi trei, ucigându-i

pe loc. Ştia că totul se poate sfârşi într-un minut sau cel mult două.

Apoi zări prin zăpada spulberată de vânt o lumină puternică, care i se păru că răsare ca soarele după o ploaie de vară. Lumina îl orbea, aşa că închise ochii pentru câteva secunde. Când îi deschise din nou, lumina dispăruse. Acum nu mai vedea decât albul rece al cristalelor de gheaţă care i se izbeau de faţă. Se încordă şi se concentră cu toată forţa, dar lumina dispăruse. Închise ochii încet, parcă pentru a nu-şi vedea propriul sfârşit şi simţi prin fiecare por cum viaţa se scurge din el.

29

Jack Dahgren ordonase deja să se facă plinul unei bărci Zodiac, iar acum venise pe puntea de comandă pentru a o lansa la apă. Echipat cu un costum Mustang de supravieţuire galben-deschis, se urcă la bord şi verifică dacă în lada etanşă se găseau un GPS portabil şi un aparat de emisie-recepţie. Porni motorul ataşabil şi apoi îl aşteptă pe individul care se încovoia sub vânt pe punte să urce şi el.

Al Giordino nu avusese timp să-şi pună costumul de supravieţuire; îşi luase în grabă doar un hanorac găsit pe punte şi se zorise înspre barca Zodiac. Sări în barcă, iar Dahgren făcu un semn către marinarul care aştepta să lase barca gonflabilă la apă. Dahgren zăbovi până când Giordino desfăcu cârligul, apoi tură motorul. Micuţa barcă de cauciuc ţâşni ca din puşcă pe deasupra valurilor înalte, împroşcând cerul cu spumă de gheaţă. Giordino se apleacă şi mai tare pentru a se feri de duşul rece, apoi arătă cu mâna pe direcţia navei *Narwhal.*

— Trebuie să găsim un sloi mic, cam la două sute de metri de prova babord, strigă el. În faţă e o banchiză solidă, aşa că trebuie să o ocoleşti cu grijă, adăugă el, făcându-i semn spre stânga.

Dahgren nu văzu mai nimic în direcţia aceea, din cauza zăpezii care bătea din toate părţile. Măsură rapid unghiul alidadei, apoi cârmi barca spre stânga şi merse până când ajunseră la câţiva metri de banchiză. Întoarse brusc, acceleră puţin, apoi încetini când aproximă că a ajuns în partea opusă.

Narwhal nu se mai vedea în spatele lor, iar în faţă aveau zeci de mici aisberguri care se rostogoleau pe marea agitată. Vântul sufla cu putere particule de gheaţă de pe sloiurile plutitoare, reducând vizibilitatea la mai puţin de cincisprezece metri. Giordino stătea cocoţat în vârful prorei, scrutând împrejurimile ca un uliu prada şi îl direcţiona pe Dahgren când la stânga, când la dreapta. Trecură în viteză pe lângă bucăţi de gheaţă de mărimea unui camion sau chiar mult mai mari, toate legănându-se şi ciocnindu-se tare unele de altele. La indicaţiile lui Giordino, ocoliseră circa şapte gheţari, înainte ca acesta să arate entuziasmat spre un sloi înalt ca o turlă.

— Ăsta e, strigă el.

Dahgren acceleră, îndreptându-se către bucata de gheaţă care

i se părea că arată exact ca şi celelalte; se deosebea însă prin faptul că pe creastă se zărea o pată întunecată. Când se apropiară, Dahgren observă că pata neagră din vârf era trupul unui bărbat întins pe jos. Dădu roată aisbergului, în căutarea unui loc în care să poată acosta, dar bucata de gheaţă avea pereţi verticali pe toate laturile. Ajuns de cealaltă parte, observă încă doi bărbaţi, care păreau înfipţi într-o scobitură săpată la câţiva metri deasupra apei.

— Bag-o sub ieşitura de-acolo, strigă Giordino.

Dahgren încuviinţă din cap, apoi răspunse:

— Ţinte bine!

Ambală motorul bărcii, apoi apăsă pe maneta de acceleraţie şi se îndreptă direct spre sloiul de gheaţă. Partea din faţă a bărcii derapă pe o pojghiţă de gheaţă, apoi se înfipse serios în bancul de zăpadă, exact sub cei doi bărbaţi aflaţi în şoc hipotermic. Dacă nu s-ar fi ţinut serios, Dahgren şi Giordino ar fi fost la un pas să fie aruncaţi din barcă în urma impactului.

Giordino se ridică imediat în picioare, îşi scutură zăpada de pe cap şi umeri, apoi zâmbi înspre Case, care privea apatic spre el.

— Prieteni, mai rezistaţi cinci minute şi vă aşteaptă o supă fierbinte, spuse Giordino, apucându-l pe Quinlon ca pe o marionetă de cârpă şi aşezându-l între cele două banchete.

Apoi îl trase pe Case şi îl ajută să se urce în barcă, deşi acesta abia se mai târa. Dahgren scoase două pături din lada de pe barcă şi îi înveli pe amândoi.

— La celălalt ajungi? îl întrebă Dahgren.

Giordino se uită spre mormanul de peste doi metri care se înălţa deasupra capului său.

— Da, dar lasă motorul să meargă. Cred că mai e un pic şi gheaţa cedează.

Ieşi din barca de cauciuc, îşi înfipse degetele în zăpada rece bocnă şi începu să se caţere. Pentru fiecare centimetru cucerit trebuia să vâre pumnul în crusta îngheţată şi apoi să lovească cu piciorul pentru priză. Sloiul se cutremura, se balansa şi se învârtea purtat de valuri şi, de câteva ori, fu sigur că o să cadă în apă. Ajuns aproape de vârf, îşi înălţă privirea şi îl văzu pe Bue care zăcea întins, cu faţa în zăpadă. Încercă să îl smulgă din poziţia aceea, apoi îl trase uşor peste umăr. Îşi trecu o mână peste picioarele îngheţate ale bărbatului şi începu să coboare.

Cu toate că Bue atârna foarte greu, Giordino îl căra ca pe un sac. Italian solid, coborî din doar câţiva paşi, apoi sări direct în

barca Zodiac. Îl întinse pe Bue lângă ceilalţi doi bărbaţi, apoi sări din barcă pentru a o împinge înapoi pe apă. Îşi înfipse bine picioarele în zăpadă şi eliberă barca, apoi sări înapoi, în timp ce Dahgren dădea în marşarier.

Abia porniseră când văzură un val imens exact în faţa lor. Giordino se întinse şi îi ţintui pe cei întinşi pe jos, iar valul se sparse de prova. Spuma invadă totul împrejur, iar în urma impactului barca ajunse în poziţie verticală, cu prora spre cer. Valul trecu pe sub ei şi rămase în urmă, lăsând loc următorului val mare, peste care Dahgren trecu în viteză.

După ce barca îşi recăpătă echilibrul, Dahgren şi Giordino priviră în urmă cu o fascinaţie morbidă. Văzură cum primul val se sparge de sloi, rostogolindu-l aproape complet în apă. Înainte ca acesta să revină în poziţie verticală, fu lovit şi de cel de-al doilea val, care îl doborî complet. După trecerea valului, la suprafaţa apei începură să iasă ultimele rămăşiţe de gheaţă a ceea ce fusese până atunci adăpostul celor trei.

Dacă Dahgren şi Giordino ar mai fi întârziat doar câteva minute, cele două valuri ucigaşe i-ar fi purtat în adâncuri pe Bue, Case şi Quinlon.

30

Cei trei canadieni, toţi cu hipotermie în diferite stadii, rezistară până când barca Zodiac fu scoasă din marea agitată şi urcată pe puntea navei *Narwhal.* Dahgren avusese mare noroc localizând vasul de cercetare în doar câteva minute. Furtuna întrerupsese toate semnalele spre şi de la satelit, prin urmare staţia GPS fusese inutilă. Dahgren calculase relevmentul invers şi se îndreptase direct către poziţia iniţială a navei, trecând peste toate banchizele şi sloiurile care le stăteau în cale; reuşise astfel să menţină direcţia bărcii peste crestele învolburate de furtună. Giordino detectase în scurt timp, prin tot iureşul stârnit de vânt, sunetul de corn al sirenei navei, apoi zărise farul luminos de pe *Narwhal.*

Rudi Gunn aştepta încordat pe punte, iar când Zodiac fu trasă sus, ordonă imediat transferul oamenilor răniţi la cabinetul medical. Bue şi Case îşi reveniseră de ceva timp, dar Quinlon era inconştient de câteva ore bune, iar medicul de pe vapor făcea tot posibilul pentru a-i creşte temperatura corpului. Inima i se oprise de două ori şi tot de două ori reuşiseră să i-o resusciteze, dar în cele din urmă temperatura începuse să îi crească treptat, ajungând la treizeci şi şase de grade Celsius, iar tensiunea i se stabilizase şi ea.

După ce îşi scuturară hainele de gheaţă, Giordino şi Dahgren se schimbară în haine uscate şi se îndreptară spre punte, unde erau aşteptaţi de Gunn.

— Aţi observat să fi fost şi alţi supravieţuitori în zonă? îi întrebă Gunn pe cei doi, care erau extrem de epuizaţi.

Dahgren dădu din cap dezaprobator.

— L-am întrebat şi pe tipul care a rămas conştient. Mi-a spus că în tabără mai erau doi bărbaţi, dar era sigur că au fost amândoi ucişi de nava care a dat peste ei.

— Ce navă?

— Nu chiar orice navă, răspunse Dahgren enervat. O navă de război americană. A venit valvârtej şi a spulberat toată tabăra.

— Imposibil, spuse Gunn.

— Eu doar repet ce mi-a spus omul.

Gunn tăcu, dar era evident că nu putea crede o aşa grozăvie.

— O să mai cercetăm zona, în ciuda acestei veşti, spuse el

într-un final, aproape şoptit. Se adresă apoi celor doi, aruncându-le o privire plină de simpatie: V-aţi comportat eroic, deşi condiţiile au fost năprasnice.

— N-aş fi vrut să fiu în locul lor, remarcă Giordino. Dar Dahgren… erou? Să trăiesc eu s-o văd şi p-asta, adăugă el râzând.

— Tocmai te-ai lins pe bot de jumătate de sticlă de Jack Daniels pentru remarca asta, ripostă Dahgren.

Giordino îl luă pe după gât pe texan şi ieşiră amândoi din castelul central.

— Doar un păhărel, dragul meu prieten şi Yukonul îţi va cădea la picioare.

* * *

Nava *Narwhal* mai rătăci încă două ore prin apele din jurul fostei tabere, dar printre sloiurile care pluteau nu mai găsiră decât o marchiză albastră. Cu părere de rău, Gunn ordonă întreruperea căutării, în momentul în care depăşiră zona cu fragmentele rupte din banchiză, iar la orizont nu se mai zărea nimic.

— Probabil că în Golful Prudhoe am găsi mai multe facilităţi, dar portul Tuktoyaktuk este mai aproape, la doar cincizeci de mile; şi au şi aerodrom, spuse Stenseth, trăgând cu ochiul spre harta cu coasta Americii de Nord.

— Mai avem mult de mers dup-aia, răspunse Gunn, uitându-se peste umărul căpitanului. Cel mai bine ar fi să-i debarcăm cât mai repede. Mergem la Tuktoyaktuk.

Oraşul se întindea de-a lungul ţărmului de nord al Canadei, chiar la est de graniţa cu Alaska. Zona se afla în nord faţă de cercul polar şi evident după bariera nordică de păduri, un teritoriu cu un relief abrupt şi stâncos, acoperit de zăpadă în cea mai mare parte a anului.

Narwhal îşi continuă drumul încă paisprezece ore, pe deasupra talazurilor încă agitate şi prin mijlocul furtunii care prevestea sosirea primăverii. Din Marea Beaufort nava de cercetare ajunse în apele liniştite ale Golfului Kugmallit, în apropierea oraşului Tuktoyaktuk. O barcă de patrulare a Gărzii Naţionale a Canadei îi ghidă către cheiul destinat navelor industriale, unde îi aştepta un loc liber la dană. În câteva minute de la sosire, cei trei răniţi fură mutaţi în ambulanţe şi transportaţi către spitalul local, unde în urma unui control se stabili că pot fi transportaţi mai departe, cu un avion, către Yellowknife.

A doua zi cei trei fură transportaţi în Calgary cu un avion militar, iar povestea salvării lor ajunse pe prima pagină a tuturor ziarelor importante. Ştirea acapară imediat toată media, inclusiv televiziunile. Bue era şi el în prim-plan, relatând tuturor despre nava americană de război care devastase tabăra şi ucisese câţiva oameni, ridicând printre canadieni un val de indignare împotriva vecinilor lor de la sud.

Guvernul canadian amplifică şi mai mult problema, pe fondul incidentului anterior cu nava misterioasă *Atlanta*, în rândul Pazei de Coastă şi al oficialilor militari din guvern ridicându-se voci tot mai mânioase. Prim-ministrul naţionalist, a cărui popularitate era în declin, profită de evenimente pentru a-şi relansa cariera politică. Cei trei oameni de ştiinţă – Bue, Case şi Quinlon – fură invitaţi de onoare la reşedinţa acestuia de la Sussex Drive, Ottawa, apoi luaţi pe sus şi duşi în faţa camerelor de luat vederi pentru a descrie a mia oară cum le fusese invadată de americani tabăra de ştiinţă. Cu un discurs teatral, plin de emfază şi nemulţumire, prim-ministrul mersese atât de departe încât anunţase public că incidentul nu fusese altceva decât o acţiune barbară, războinică.

— De acum încolo nu vom mai permite ca suveranitatea canadiană să fie încălcată de agresiuni străine, rostise el isteric în faţa camerelor.

Cu acordul imediat al Parlamentului furibund, prim-ministrul ordonase mobilizarea cât mai rapidă a unor forţe maritime suplimentare în Arctica şi continuase să ameninţe cu închiderea graniţelor şi cu impunerea embargoului pentru exporturile de petrol şi gaz.

— Naţiunea canadiană nu va permite să fie tratată în acest mod. Dacă protejarea suveranităţii necesită izbucnirea unui război, atunci vom lupta până la capăt, declarase el furibund.

Popularitatea prim-ministrului crescu astfel peste noapte. Profitând de reacţia populară, partenerii lui politici începură să vocifereze în media împotriva a tot ce însemna America. Povestea supravieţuitorilor fu rescrisă şi manipulată de media în folosul unui singur personaj politic, fiind prezentată acum ca un exemplu glorios de victimizare şi supravieţuire eroică. Rolul echipajului de pe NUMA în adevărata tragedie şi eforturile acestora pentru salvarea celor trei fură în curând uitate.

31

— Jim, ai o clipă liberă?

Aflat pe coridoarele din aripa de vest a Casei Albe, vicepreşedintele James Sandecker se întoarse, fiind strigat de ambasadorul Canadei. John Davis era un bărbat distins, cu sprâncene argintii stufoase, care îi confereau un aer gânditor.

— Bună dimineaţa, John, îl salută Sandecker. Ce cauţi cu noaptea în cap în locul ăsta uitat de lume?

— Mă bucur să te văd, Jim, răspunse Davis luminându-se la faţă. Din păcate, motivul este următorul: am fost trimis să îl apostrofez pe drăguţul vostru preşedinte, din cauza zarvei pe care a iscat-o în jurul întâmplării din Pasajul de Nord-Vest.

— Chiar am o întâlnire stabilită cu preşedintele pe subiectul acesta. Cele petrecute în tabără au fost evenimente tragice, dar mi s-a spus că vasul de război nu era de-al nostru.

— E totuşi un subiect delicat. Oricum, extremiştii din guvern au exacerbat toată povestea, adăugă el, apoi continuă pe un ton şoptit: Chiar şi prim-ministrul face mare tămbălău, deşi sunt convins că e interesat doar să crească iar în sondaje. Mi-e teamă ca povestea să nu ia o amploare şi mai mare, iar în final să se întâmple vreo nenorocire, mai spuse el cu o privire sumbră, care îi trăda o teamă reală.

— John, nu-ţi face griji, până la urmă spiritele aprinse se vor calma. Sunt prea multe în joc ca să ne putem permite să lăsăm ca lucrurile să degenereze.

Davis încuviinţă din cap, dar fără a fi pe deplin convins.

— Sper din tot sufletul să fie astfel! Uite, Jim, mi-ar face mare plăcere să îmi exprim mulţumirile faţă de echipajul navei NUMA. Nu s-a făcut mare tam-tam în presă, dar acţiunea lor de salvare a fost într-adevăr ceva remarcabil.

— O să transmit mai departe. Toate cele bune lui Maggie şi hai să ieşim şi noi într-o zi pe mare!

— Sigur. Ai grijă de tine, Jim.

Imediat îşi făcu apariţia un consilier de la Casa Albă, care îl conduse zorit pe Sandecker în zona de nord-vest a clădirii, spre Biroul Oval. În jurul unei măsuţe de cafea se aflau şeful administraţiei prezidenţiale, consilierul de la Departamentul Securităţii Naţionale şi secretarul de stat de la Apărare.

Preşedintele stătea într-un separeu şi tocmai îşi turna cafea dintr-un vas antic de argint.

— Pot să te servesc cu o cafea? îl întrebă Ward.

Preşedintele avea încă cearcăne adânci, dar părea mult mai în formă decât la ultima vizită a lui Sandecker.

— Da, te rog, Garner. Neagră.

Ceilalţi oficiali din administraţie rămaseră cu gura căscată când auziră că Sandecker i se adresa preşedintelui pe numele mic, dar lui nu-i păsa şi nici preşedintele nu se sinchisea de asta. Îi întinse ceaşca de cafea lui Sandecker, apoi se aşeză în fotoliul lui auriu cu spătar înalt.

— Jim, ai ratat ce-a fost mai greu, spuse preşedintele. Ambasadorul canadian m-a apostrofat serios pentru cele două incidente de la Polul Nord.

Sandecker dădu discret din cap.

— Tocmai m-am întâlnit cu el pe hol. Se pare că iau prea în serios toată afacerea asta.

— Canadienii sunt supăraţi pe noi pentru că am propus planul de deviere a apelor dulci de la Marile Lacuri, pentru a revigora straturile acvifere ale fermelor din Vestul Mijlociu, spuse Meade, şeful Statului-Major. Şi, în afară de asta, nu e nici un secret că numărul de votanţi ai prim-ministrului a scăzut şi e îngrijorat pentru alegerile parlamentare din toamnă.

— Avem motive să credem că se fac eforturi pentru excluderea companiilor noastre petroliere din zona canadiană a Arcticii, adăugă consilierul de la Ministerul Apărării Naţionale, o doamnă blondă, tunsă scurt, pe nume Moss. Canadienii au fost întotdeauna foarte restrictivi şi protectori cu privire la resursele lor de petrol şi gaze de la pol, iar acum au un motiv în plus.

— Având în vedere situaţia în care ne aflăm, nu prea pare momentul potrivit să ne întoarcă spatele, spuse Meade.

— Adică pentru noi nu e un moment potrivit, îl corectă Sandecker.

— Aşa e, Jim, răspunse Preşedintele. În acest moment se poate spune că au câţiva aşi în mânecă.

— Pe care deja au început să-i scoată, spuse Moss. Ambasadorul ne-a înştiinţat că prim-ministrul Barrett intenţionează să reţină orice navă aflată sub pavilionul Statelor Unite care intră în apele canadiene de la Polul Nord. Orice violare va fi tratată ca o încălcare a apelor teritoriale şi va avea drept consecinţă represalii militare.

— Declaraţiile prim-ministrului sunt deja fără menajamente, remarcă Preşedintele.

— A mers chiar şi mai departe, sugerându-i foarte clar ambasadorului că următoarea măsură luată va fi restricţionarea exportului de petrol, gaze naturale şi energie electrică către Statele Unite, i se adresă Meade lui Sandecker.

— Joacă dur, spuse Sandecker. În momentul acesta depindem nouăzeci la sută de importul de gaze naturale din Canada; şi mai ştiu că tot acum ne bazăm pe Canalul Melville Sound pentru transportul combustibililor care să ne rezolve problemele acute de energie, adăugă el, adresându-i-se preşedintelui.

— Nu ne putem permite să punem în pericol importul de gaze, spuse preşedintele. Gazele sunt vitale pentru depăşirea crizei de petrol şi pentru stabilizarea economiei.

— Acţiunile recente ale prim-ministrului au amplificat discursurile despre suveranitate şi i-au servit acestuia drept pretext pentru relansarea sa politică, remarcă Moss. A ştiut încă de acum câţiva ani cum să valorifice potenţialul Pasajului de Nord-Vest şi să sublinieze pretenţiile teritoriale ale Canadei. În momentul de faţă aceste declaraţii sunt extrem de apreciate de alegătorii conservatori.

— E o luptă strânsă pentru resursele Arcticii, remarcă Meade.

— Şi ruşii vociferează pe marginea acestui subiect, spuse Sandecker. Legea internaţională referitoare la drepturile maritime a deschis o portiţă pentru marile corporaţii, care îşi pot extinde acum pretenţiile teritoriale. De fapt, acum suntem în aceeaşi oală cu canadienii, ruşii, danezii şi norvegienii: toţi ne luptăm pentru acapararea resurselor.

— Este foarte adevărat, răspunse Moss. Dar pretenţiile noastre potenţiale nu se concentrează asupra apelor canadiene. Pasajul este cel care contează şi în jurul căruia s-a creat toată isteria asta, poate pentru că acesta este cheia către accesarea şi transportarea resurselor arctice.

— Părerea mea însă este că ei au cele mai solide baze legale pentru a ridica pretenţii asupra apelor lor interne, spuse preşedintele.

Secretarul de la Ministerul Apărării se zburli. La fel ca şi Sandecker, făcuse parte din Forţele Navale, iar înainte de a intra în serviciul public fusese managerul uneia dintre cele mai mari companii petroliere.

— Domnule preşedinte, spuse el pe un ton grav, poziţia

consacrată a Statelor Unite este că Pasajul de Nord-Vest este un canal internaţional. Aş adăuga şi că legea din Convenţia Naţiunilor Unite referitoare la drepturile maritime dispune în mod explicit că pasajul poate fi utilizat în scopuri comerciale şi că toate ţările au acest drept.

— Presupunând atunci că suntem în relaţii de prietenie cu Canada, de ce ne deranjează că emit pretenţii asupra strâmtorii, considerând că aceasta face parte din apele lor teritoriale? întrebă preşedintele.

— Pentru că astfel se creează un precedent care poate permite subminarea situaţiei din Strâmtoarea Malacca, Gibraltar şi Bab el-Mandeb din Marea Roşie, recită Moss. Aceste ape sunt deschise pentru toate navele comerciale, indiferent de naţionalitate, adică inclusiv pentru navele noastre militare.

— Ca să nu mai spunem de Bosfor şi de Dardanele, adăugă Sandecker.

— Aşa este, răspunse Moss. Dacă vom permite tratarea diferenţiată a Pasajului de Nord-Vest, atunci ne putem aştepta ca malaiezienii să profite de ocazie şi să aibă un temei legal pentru redirecţionarea traficului prin Malacca, de exemplu. Este foarte riscant.

— Şi să nu uităm nici de flota de submarine, adăugă Sandecker. Nu putem părăsi zona de operaţiuni de la pol.

— Jim are perfectă dreptate, spuse secretarul Apărării. Încă jucăm leapşa cu submarinele ruseşti Delta, iar acum trebuie să ne facem griji şi pentru flota Chinei. Chinezii tocmai au testat o nouă clasă de torpiloare, cu o rază de acţiune de opt sute de kilometri; este de la sine înţeles că se vor gândi să urmeze tactica ruşilor, ascunzând submarinele sub gheaţă, de unde vor putea lovi primii. Domnule preşedinte, zona arctică este şi va rămâne unul dintre punctele strategice cheie pe care trebuie să le păstrăm pentru a ne putea apăra ţara. Nu ne putem permite să fim izgoniţi din apele care sunt la o aruncătură de băţ de ţara noastră.

Preşedintele se îndreptă tăcut spre fereastra din est şi îşi aţinti privirea către Grădina cu Trandafiri[3].

— Nu trebuie să ne pierdem cu firea şi în acelaşi timp nu trebuie să înrăutăţim situaţia şi nici să creăm noi suspiciuni. Propun să ne supunem restricţiilor timp de nouăzeci de zile. În

[3] Grădină ce mărgineşte Biroul Oval şi aripa de vest a Casei Albe, înfiinţată în 1913 (n. red.).

această perioadă, aş vrea ca nici o navă sub drapel american, inclusiv submarine, să nu se apropie măcar de apele canadiene. Între timp sper ca toată lumea să se calmeze. Voi convoca apoi o şedinţă de guvern, la care îl voi invita şi pe prim-ministrul Barrett şi vom încerca împreună să readucem lucrurile pe făgaşul normal.

— O sugestie excelentă, fu de acord Meade. Vă fac legătura imediat cu secretarul de stat.

— Domnule preşedinte, mai am ceva de adăugat, spuse secretarul de stat de la Ministerul Apărării. Aş fi vrut să elaborăm un plan militar de apărare pentru mai multe scenarii, pentru orice eventualitate.

— Dumnezeule, rosti violent preşedintele, doar vorbim despre Canada!

În cameră se aşternu liniştea, iar Garner îl privi fix pe secretarul de la Apărare.

— Faceţi ce aveţi de făcut. După cum vă cunosc, cred că aveţi deja pus la punct un plan complet de invazie, care să acopere toate scenariile.

Secretarul rămase cu gura căscată, dar nici nu negă.

— Mi se pare că ar trebui să ne concentrăm asupra problemei reale şi anume cine şi de ce îi sâcâie pe canadieni, interveni Sandecker. Ce ştim mai exact despre cele două incidente?

— Mă tem că destul de puţin, iar distanţa la care au avut loc nu ne spune mare lucru, răspunse Moss. În primul a fost implicat un vas comercial sub pavilion american, care s-a năpustit ca un berbec într-o şalupă a Pazei de Coastă canadiene. Tot ce am aflat de la canadieni e că pe nava-mamă se afla o altă navă container, pe care scria *Atlanta.* Canadienii au crezut că pot s-o oprească la intrarea în pasaj, lângă Insula Somerset, dar nava n-a mai apărut. S-au gândit că poate s-a scufundat, dar analiştii noştri au ajuns la concluzia că putea să ajungă în Atlantic şi fără să fie văzută. În registrele marinei au fost consemnate mai multe nave cu numele *Atlanta* şi doar una părea să se potrivească descrierii. Acum se află andocată într-un doc uscat din Mobile, Alabama şi este acolo de trei săptămâni.

— Poate canadienii au avut dreptate şi s-a scufundat ca urmare a stricăciunilor de pe urma impactului, spuse preşedintele. În caz contrar, ar trebui să presupunem că se ascunde sub o identitate falsă.

— E ciudat dacă au ajuns în pasaj şi după aceea au dispărut,

remarcă Sandecker. Dar despre tabăra din Marea Beaufort ce ştim? Mi s-a spus că nu aveam nici o navă în zonă.

— Din nou corect, răspunse Moss. Cei trei supravieţuitori susţin că au văzut un vapor american care pur şi simplu a năvălit în tabăra lor. Unul dintre ei chiar a identificat numărul 54 inscripţionat pe acesta. Întâmplarea face că nava FFG-54 se află acum pe Marea Beaufort.

— Ce fel de navă este, o fregată?

— Da, *Ford*, plecată din Everett, Washington. La ora incidentului asista un submarin care efectua un exerciţiu militar în zona Point Barrow, adică la peste trei sute de mile marine depărtare. Şi, în afară de asta, *Ford* nu este adaptată pentru navigarea printre gheţari, deci n-ar fi avut ce să caute în zona plină de banchize şi sloiuri în care se afla tabăra.

— Un alt caz de identitate falsă? întrebă preşedintele.

— Nimeni nu ştie. De obicei în zona aceea traficul nu este intens, dar pentru ca lucrurile să se mai complice puţin, la momentul respectiv marea era lovită de o furtună puternică.

— Imagini din satelit nu avem? întrebă Sandecker.

Moss deschise un dosar din care scoase un raport.

— Supravegherea din satelit a regiunii este sporadică, din motive lesne de înţeles. Din nefericire, nu avem imagini concludente pe un interval de douăsprezece ore în jurul orei incidentului.

— Suntem siguri că nu a fost nava Ford? Puteau greşi? întrebă preşedintele pentru a clarifica lucrurile.

— Nu, domnule, răspunse secretarul de stat. Am aici înregistrările Comandamentului pentru Pacific. Nava *Ford* nu a ajuns nici măcar în apropierea taberei.

— Am pus documentele la dispoziţia părţii canadiene?

— Şeful serviciului de apărare a consultat informaţiile şi a admis, neoficial, că este mai mult ca sigur că *Ford* nu a fost implicată, răspunse secretarul de la Apărare. Dar, ca să fiu cinstit, politicienii nu au încredere în informaţiile furnizate de noi. Cunoscând însă distanţa mare la care se afla nava faţă de tabără, nu mai pot nega faptul că aceasta nu a avut nici un amestec.

— Trebuie să găsim aceste nave şi să ieşim din încurcătura asta, concluzionă preşedintele.

Consilierii tăcură, ştiind că fără accesul direct în apele canadiene şansele erau destul de mici.

— O să facem tot ce ne stă în putinţă, promise secretarul Apărării.

Şeful administraţiei prezidenţiale notă ora la care avusese loc întrunirea, apoi îi conduse pe toţi din Biroul Oval şi începu pregătirile pentru următoarea întâlnire a preşedintelui. După ce rămase singur, Ward îşi îndreptă din nou privirea pe fereastră spre Grădina cu Trandafiri.

— Război cu Canada, bombăni el în barbă. Asta da provocare.

32

Mitchell Goyette privea prin pereţii de sticlă ai biroului său spre puntea principală a iahtului, când atenţia îi fu atrasă de un hidroavion argintiu care plana pe deasupra portului. Avionul decolă rapid de pe apă şi viră spre sud, survolând clădirile înalte de pe ţărmul Vancouverului. Magnatul sorbi o înghiţitură de martini, apoi îşi coborî privirea spre dosarul gros care zăcea pe birou.

— Termenii şi condiţiile sunt acceptabile? întrebă el.

Bărbatul scund şi brunet care stătea în faţa biroului lui Goyette aprobă tăcut.

— Hârtiile au fost verificate de departamentul juridic, care şi-a dat acordul cu privire la modificările făcute. Chinezii au fost foarte mulţumiţi de transportul iniţial de testare şi sunt gata să primească următoarea livrare.

— Fără nici o modificare de preţ sau de garanţie?

— Fără, domnule. Au fost de acord să accepte maximum cinci milioane de tone pe an de bituminoase neprelucrate şi oricât de mult gaz natural putem livra prin Canalul Melville Sound, la preţuri cu zece la sută sub preţurile de pe piaţa mărfurilor efective, cu condiţia să fim de acord cu prelungirea termenilor.

Goyette se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi.

— Remorcherele noastre oceanice sunt foarte utile pentru transportul încărcăturilor. Săptămâna viitoare ne soseşte a cincea tranşă de nave de transport GPL. Venitul potenţial din partea Chinei se conturează frumos.

— Descoperirea zăcământului de gaze de la Melville Sound o să ne pice ca o pleaşcă. Previziunile pe care le-am făcut ne arată un profit net de aproape cinci milioane de dolari pentru fiecare transport către China. Presupunând că guvernul nu va impune embargoul pentru vânzarea resurselor naturale către China, aveţi toate şansele să faceţi bani frumoşi pe seama creşterii tot mai mari a cererii de energie.

— Cred că moartea nefericită a parlamentarului Finlay ne-a scăpat şi de această grijă, răspunse Goyette rânjind, ca şi cum ar fi ştiut ceva mai mult.

— Datorită restrângerii numărului de rafinării din Athabasca, în urma restricţionării emisiilor de dioxid de carbon, afacerea cu

chinezii va avantaja şi companiile de exploatare din Alberta. Bineînţeles că dumneavoastră va trebui să nu onoraţi angajamentele faţă de americani, pentru a le putea furniza gazul natural din Melville.

— Chinezii îmi dau cu zece la sută mai mult.

— Preşedintele spera la un aflux de gaze naturale care să stopeze criza energetică, spuse avocatul pe un ton prevenitor.

— Da şi m-au chemat pe mine cu rezervele de la Melville Sound ca să-i salvez, spuse Goyette râzând. Numai că noi vom juca tare, adăugă el cu o sclipire diabolică în priviri. Îi lăsăm să fiarbă în suc propriu până când o să-i apuce disperarea, după care vor fi nevoiţi să joace după regulile mele şi să-mi plătească atât cât le cer. Vom avea propriile petroliere cu care să plimbăm gazul spre ei, iar la întoarcere aceleaşi nave vor transporta deşeurile lichide de carbon, aşa că îi vom taxa pentru ambele curse. Asta bineînţeles după ce ne vor fi finanţat extinderea flotei de nave de transport. N-au nici o şansă, trebuie să accepte, rânji el.

— Pe mine mă cam îngrijorează implicaţiile politice. Se vorbeşte despre o legislaţie antiamericană care ar putea avea efecte imediate asupra afacerii cu China. Câţiva parlamentari nebuni mai au puţin şi declară stare de război.

— Asupra tâmpeniilor făcute de politicieni n-am nici un control. Ideea de bază este să eliminăm partea americană de la Polul Nord, atâta timp cât ne extindem pe piaţa achiziţiei de drepturi de exploatare a zăcămintelor de gaz, petrol şi minerale. Cu Melville am avut noroc, dar de acum încolo avem şi o strategie bine pusă la punct.

— Echipa de geofizicieni e foarte aproape să identifice toate terenurile din jurul zăcământului de gaz de la Melville, precum şi alte zone cu potenţial. Sper doar ca ministrul nostru de resurse să fie de acord cu cerinţele noastre.

— Pentru ministrul Jameson nu trebuie să-ţi faci griji, o să facă tot ce-i cer. Apropo, care-s ultimele noutăţi despre *Alberta?*

— A ajuns în New York fără probleme, a fost urcată la bordul unui vas comercial, iar în prezent se îndreaptă spre est, către India. N-au fost probleme, nimeni n-a bănuit nimic.

— Bine. Înainte să revină în Vancouver, vreau să fie trimisă în Indonezia şi revopsită în alte culori.

— Da, desigur, răspunse avocatul.

Goyette se afundă iar în scaun şi mai luă o gură de martini.

— Ai văzut-o pe Marcy prin zonă?

Marcy era una dintre multele foste dansatoare la bară pe care Goyette le ţinea pe statul de plată şi care de obicei se fâţâia pe lângă nave în ţinute provocatoare. Avocatul pricepu aluzia şi se pregăti de plecare.

— Atunci îi informez pe chinezi că vom încheia afacerea, spuse el, luând de la Goyette contractul semnat şi ieşind rapid pe uşă.

Goyette îşi goli paharul, apoi se îndreptă spre telefonul de la bord pentru a suna în cuşeta de lux, dar auzi imediat o voce familiară care îl făcu să îngheţe.

— Mai bei un pahar, Mitchell?

Goyette se întoarse şi îl zări pe Clay Zak în colţul îndepărtat al biroului, cu două pahare de martini într-o singură mână. Era îmbrăcat cu pantaloni eleganţi negri şi cu un pulover pe gât gri, în nuanţe asemănătoare pereţilor camerei. Se apropie încet de Goyette, îi întinse un pahar, apoi se propti în faţa lui.

— Mitchell Goyette, Regele Arcticii, nu-i aşa? Trebuie să mărturisesc că am văzut câteva poze cu remorcherele tale şi sunt impresionat. O adevărată expoziţie de arhitectură navală.

— Au fost construite special pentru treaba asta!

Goyette îşi regăsi în cele din urmă cuvintele, deşi pe chip i se mai putea citi încă o doză de enervare şi-şi făcea deja planuri despre discuţia pe care avea să o poarte cu agenţii de pază.

— Încărcate la maximum, pot naviga fără risc pe o furtună de gradul doi, adăugă el.

— Impresionant, răspunse Zak, în timp ce sorbea tacticos din martini. Deşi bănuiesc că sclavii tăi ecologişti ar fi tare dezamăgiţi să afle că vrei să le violezi teritoriile virgine în căutarea resurselor naturale, doar ca să scoţi un ban de pe urma chinezilor.

— Nu mă aşteptam să te întorci aşa de repede, răspunse Goyette, ignorându-i ultima remarcă. Proiectul din State a fost încheiat cu succes?

— Maxim. Ai avut dreptate să investeşti în munca de laborator. Am purtat o conversaţie remarcabilă despre fotosinteza artificială cu spionul tău de acolo.

Zak îi povesti detaliile muncii depuse de Lisa Lane şi despre ultima ei descoperire. Pe măsură ce asculta, Goyette uita de supărarea pe care i-o provocase apariţia inoportună a lui Clay şi se concentra asupra descoperirii uimitoare a Lisei; mai aruncă o privire pe fereastră.

— Se pare că s-ar putea construi o uzină de prelucrare a dioxidului de carbon, iar tehnologia ar putea fi apoi replicată cu uşurinţă, spuse el, deşi cred că e nevoie de câţiva ani, poate zeci de ani.

Zak dădu din cap dezaprobator.

— Nu-s om de ştiinţă, dar după cum zicea puştiul tău, nici nu e cazul. Susţinea că procesul real necesită foarte puţine resurse materiale şi că în maximum cinci ani ar putea exista sute de astfel de centrale în jurul oraşelor mari şi al centrelor industriale importante.

— Dar ai avut grijă ca toate astea să fie de domeniul trecutului, nu-i aşa? întrebă Goyette, sfredelindu-l cu privirea.

Asasinul zâmbi.

— Ai spus fără cadavre. Laboratorul şi materialele de cercetare s-au dus, după cum ţi-a fost dorinţa, însă cercetătorul-şef este încă în viaţă şi ştie pe de rost formula. M-aş încumeta să spun că la ora asta sunt probabil mai mulţi oameni care o cunosc.

Goyette îl privi fără să clipească, întrebându-se dacă nu cumva fusese o greşeală să îl ţină în frâu tocmai acum.

— Probabil că turnătorul tău vinde chiar acum formula unui competitor de-al tău, continuă Zak.

— N-o să mai trăiască mult dacă face asta, răspunse Goyette, iar nările îi fremătară de nervi. Chestiunea asta mi-ar putea ucide din faşă planul de expansiune a centralelor. Ba şi mai rău, ar fi posibil ca rafinăriile din Athabasca să reintre în funcţiune, poate chiar să se şi dezvolte. Asta înseamnă scăderea preţului bituminoaselor de la Athabasca, deci practic anularea contractului meu cu chinezii! N-o să permit aşa ceva!

Zak zâmbea din cauza figurii desfigurate de lăcomie a lui Goyette, care se enervă şi mai tare. Îşi scoase portofelul şi scoase o pietricică mică gri pe care o aruncă spre Goyette, iar acesta o prinse din zbor.

— Mitchell, Mitchell, Mitchell… Pierzi esenţialul. Unde e marele ecologist, Regele Verde, cel mai bun prieten al iubitorilor de copaci?

— Ce tot bălmăjeşti acolo? spuse batjocoritor Goyette.

— E chiar sub nasul tău – un mineral care se cheamă ruteniu sau mai nou e cunoscut drept catalizatorul pentru fotosinteza artificială. El e cheia.

Goyette studie cu mare atenţie fragmentul de mineral.

— Continuă, răspunse el tăios.

— E mai rar decât aurul. Pe pământ există doar câteva locuri din care s-a extras, iar minele sunt toate închise de multă vreme. Mostra asta provine de la un depozit geologic din Ontario şi s-ar putea ca ei să fie singurii care îl mai au în stoc. Fără ruteniu nu există fotosinteză artificială, iar problema ta se rezolvă automat. Nu spun că se poate, dar ideea e că oricine ar fi proprietarul mineralului ar putea fi şi proprietarul soluţiei în cazul încălzirii globale. Ia închipuie-ţi cum te-ar venera atunci prietenii tăi verzi…

Era tonicul ideal de lăcomie şi de putere, care îl readuse pe Goyette brusc la viaţă; Zak ar fi putut să jure că îi zărise sclipind în priviri semnul dolarului, în timp ce mintea sa scana deja toate posibilităţile.

— Da, îl aprobă Goyette cu ardoare. Da, va trebui să analizăm piaţa! O să fac rost de nişte oameni care să se ocupe imediat.

Holbându-se iar la Zak, întrebă:

— Mi se pare că ai un nas de copoi. Ce-ai zice să te duci în vizită la depozitul din Ontario, să vezi cam de unde vine ruteniul ăsta şi cam cât a mai rămas pe stoc?

— Doar cu condiţia ca liniile aeriene Terra Green să facă o cursă specială, răspunse Zak cu un surâs.

— Poţi să iei avionul meu personal, îl anunţă afectat Goyette. Dar, înainte de asta, mai e ceva minor de rezolvat. Se pare că am nişte mici probleme în Kitimat.

— Kitimat. Asta-i pe lângă portul Prince Rupert?

Goyette încuviinţă din cap şi îi întinse lui Zak faxul pe care îl primise de la ministrul de resurse naturale. După ce citi documentul, Zak încuviinţă tăcut, apoi dădu pe gât paharul cu martini.

— Mă ocup în drum spre Ontario, spuse el, îndesând faxul în buzunar şi ridicându-se de pe scaun.

Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse din nou către Goyette.

— Ştii, cercetătorul tău spion, Bob Hamilton…? Ai putea să-i dai o primă pentru informaţiile pe care ţi le-a transmis. Ar putea să te ajute să mai faci mulţi bani.

— Mda, bombăni Goyette, apoi închise ochii şi se strâmbă. Te rog, data viitoare când apari, să ciocăni înainte, bine? întrebă el.

Când redeschise ochii, Zak dispăruse deja.

33

Membrii împătimiţi ai clubului de iaht Potomac ieşiseră deja cu bărcile pe râu în dimineaţa aceea însorită, când Pitt îşi făcu apariţia pe docul principal la ora nouă. Un bărbat supraponderal cu o canistră goală de gaz se îndrepta spre Pitt, transpirând abundent în aerul umed şi cald al dimineţii.

— Fiţi amabil, i se adresă Pitt, ştiţi cumva unde este ancorată *Roberta Ann?*

Faţa bărbatului se lumină la auzul numelui.

— Asta-i barca lui Dan Martin. Se află la docul acela îndepărtat, la a treia sau a patra dană. Să-i spui te rog lui Tony că vreau să-mi recuperez bormaşina de la el.

Pitt îi mulţumi şi se îndreptă spre doc; odată ajuns pe chei, o zări imediat. *Roberta Ann* era o barcă cu vele de nici treisprezece metri lungime, proiectată în Hong Kong în anii 1930. Construită din lemn lucios de tec şi mahon, era decorată cu multe ornamente de alamă şi strălucea toată în razele soarelui. Era într-o stare impecabilă şi emana un romantism dintr-o altă epocă. Pitt îi admiră linia elegantă şi parcă îi şi vedea pe Clark Cable şi pe Carole Lombard navigând sub clar de lună către Insula Catalina, evident lângă o sticlă de şampanie. Imaginea îi fu însă spulberată de două cuvinte care se auziră dinspre pupa. Pitt se apropie şi zări un bărbat care stătea chircit într-o nişă ce adăpostea motorul bărcii.

— Îmi permiteţi să urc? strigă Pitt.

Bărbatul îşi scoase capul, iar mutra lui încrâncenată şi concentrată se lumină brusc la vederea lui Pitt.

— Dirk Pitt. Ce surpriză plăcută! Ai venit să râzi de nepriceperea mea ca marinar?

— Dimpotrivă. Te ţii la fel de bine ca şi *Roberta Ann* şi eşti la fel de în pas cu moda ca şi Bristolul, răspunse Pitt, în timp ce urca la bord şi dădea mâna cu Dan Martin.

Fire tenace, Martin îl privi cu ochii lui albaştri de spiriduş, care păreau că îi râd tot timpul.

— Tocmai încercam s-o dichisesc pentru evenimentul Cupa Regatta organizat de preşedinte săptămâna viitoare, dar motorul mă cam sabotează. I-am schimbat carburatorul, partea electrică şi pompa de benzină şi tot nu vrea să pornească.

Pitt se aplecă peste tambuchi şi se uită la motorul cu patru cilindri.

— Seamănă cu motorul unui American Austin vechi, spuse el, venindu-i în minte maşina din anii 1920-1930.

— Eşti pe-aproape. De fapt, e un motor de American Bantam. Cel de-al doilea proprietar avea o franciză pentru American Bantam şi cred că a scos motorul original şi l-a pus pe ăsta de Bantam. Mergea bine până să-mi vină ideea să-l desfac ca să-l verific.

— Aşa se întâmplă întotdeauna.

— Vrei o bere? îl întrebă Martin, ştergându-şi mâinile murdare de unsoare cu o cârpă.

— Cam devreme pentru mine, răspunse Pitt, refuzându-l politicos.

Martin deschise o ladă frigorifică şi începu să scotocească până dădu de o sticlă de Sam Adams. O desfăcu, apoi se sprijini de balustradă şi trase o duşcă zdravănă.

— Bănuiesc că n-ai venit până aici doar ca să discutăm despre bărci, spuse el.

— Nu, asta-i başca, spuse Pitt zâmbind. De fapt, Dan, mă întrebam dacă ştii ceva despre explozia de săptămâna trecută de la Universitatea George Washington.

— Câtă vreme n-am fost chemat în biroul directorului de la NUMA, sper că rămâne doar între noi, nu?

— Strict confidenţial, răspunse Pitt încuviinţând din cap.

— Ce vrei să ştii? îl întrebă Martin, în timp ce privea cu interes eticheta berii.

— Lisa Lane, femeia cercetător al cărei laborator a explodat, e prietenă bună cu nevastă-mea, iar eu tocmai intrasem în clădire ca să-i dau un dosar când totul a sărit în aer.

— E uimitor cum de n-a murit nimeni, răspunse Martin. Dar se pare că a fost o chestie premeditată.

— Se ocupă careva dintre oamenii tăi de asta?

Martin dădu aprobator din cap.

— Poliţia din D.C. n-a putut identifica nici o cauză a exploziei, aşa că a clasat cazul ca pe un posibil act terorist şi ne-a chemat pe noi. Acum câteva zile am trimis trei agenţi.

Dan Martin fusese directorul Departamentului Intern Antitero din cadrul Brigăzii Antitero a FBI. Ca şi Pitt, Martin avea o afinitate pentru maşinile şi ambarcaţiunile de epocă şi se împrieteniseră cu ceva ani în urmă, când participaseră amândoi

la aceeaşi cursă.

— Aşadar nu e nimeni convins că a fost un accident? întrebă Pitt.

— Încă nu suntem siguri, dar se pare că dovezile înclină spre varianta asta. Prima dată anchetatorii au căutat o ţeavă de gaz fisurată, dar epicentrul exploziei era destul de departe de cea mai apropiată conductă. De fapt, ţevile de gaze nici n-au fost atinse, pentru că altfel ar fi sărit în aer toată clădirea.

— Asta poate însemna că sursa a fost un dispozitiv plantat acolo, dacă nu chiar în laborator.

Martin dădu aprobator din cap.

— Mi s-a spus că în laborator erau câteva butelii cu oxigen şi cu dioxid de carbon, deci asta ar fi o pistă. Agenţii însă au făcut toate testele pe reziduuri şi asta ar trebui să ne clarifice dacă au fost sau nu plasate substanţe străine în laborator. Mâine aştept rezultatele.

— Domnişoara Lane nu crede că explozia a fost provocată de ceva ce era deja în laborator. Eşti familiarizat cu domeniul ei de cercetare?

— Ceva legat de biochimie şi de gaze de seră, parcă aşa mi s-a spus.

Pitt îi relată încercarea Lisei de a crea fotosinteza artificială şi faptul că exact înainte de explozie făcuse o descoperire uimitoare.

— Crezi că ar putea exista vreo legătură cu munca ei de cercetare? întrebă Martin, în timp ce lua ultima gură de bere şi arunca relaxat cutia goală înapoi în lada frigorifică.

— E doar o suspiciune, dar n-am nici o dovadă. O să fie totul mai clar când vor fi gata rezultatele testelor.

— Bănuieşte pe cineva?

Pitt dădu din cap că nu.

— Am întrebat-o, dar nu suspectează pe nimeni.

— Dacă excludem ipoteza unei explozii accidentale, vom începe după aceea o investigaţie mai amplă şi vom vedea atunci dacă cineva avea motive personale să facă asta. Oricum, o să mai adaug pe lista posibilelor cauze şi sabotajul industrial. Poate există şi ceva procese juridice în care este implicată universitatea şi atunci pornim pe pista asta.

— Mai este o posibilitate pe care ar trebui s-o iei în calcul. Asistentul lui Lane, un tip pe nume Bob Hamilton. Nici de data asta n-am dovezi, dar m-a surprins foarte tare faptul că nu era

prin zonă în momentul deflagraţiei.

Martin se uită la Pitt şi îi observă privirea neliniştită. Îl cunoştea suficient de bine cât să îşi dea seama că bănuielile lui aveau întotdeauna un temei şi erau departe de a fi paranoice. Dacă Pitt intuia ceva, probabil că acea intuiţie era la fel de sigură ca şi banii din bancă.

— O să-l verificăm, îi promise Martin. Mai e şi altceva?

Pitt încuviinţă cu un zâmbet şiret.

— Un caz de abatere, spuse el, apoi se căţără în compartimentul unde se afla motorul.

Desprinse clemele care prindeau cutia distribuitorului, apoi o roti cu o sută optzeci de grade, o băgă la loc în carcasă şi înlocui clema de prindere.

— Ia vezi dacă merge, îi spuse el lui Martin.

Bărbatul de la FBI intră în carlingă şi apăsă butonul care tura motorul. Motorul bufni de două ori, apoi începu să huruie ca o maşină de cusut pe steroizi. Martin lăsă motorul să se încălzească pentru câteva minute, apoi îl opri – pe faţa lui se citea jena.

— Apropo, Tony vrea bormaşina înapoi, îi spuse Pitt, ridicându-se să plece.

Martin zâmbi.

— Ce bine-mi pare că ai trecut pe aici, Dirk! O să-ţi spun dacă mai aflăm ceva despre povestea cu laboratorul.

— Îţi rămân îndatorat. Noroc la concurs.

După ce Pitt păşi din nou pe doc, Martin îşi aminti ceva şi îl strigă.

— Am auzit că ai terminat de restaurat Auburnul şi că ai fost văzut prin oraş la volanul lui. Mi-ar plăcea să-l văd şi eu.

Pitt dădu nervos din cap.

— Mă tem că e doar un zvon răutăcios, spuse el, apoi plecă.

34

Rezultatul analizelor de laborator pentru reziduurile găsite la Universitatea George Washington ajunse pe biroul lui Martin la ora zece dimineaţa. După ce se consultă cu detectivul-şef, Martin puse mâna pe telefon şi îl sună pe Pitt.

— Dirk, am primele rezultate ale analizelor; din păcate totuşi, n-am cum să-ţi trimit o copie a raportului.

— Înţeleg, răspunse Pitt. Dar poţi să-mi dai măcar câteva indicii?

— Ai avut perfectă dreptate. Analiştii noştri sunt aproape sută la sută convinşi c-a fost un explozibil amplasat acolo de cineva. Au găsit urme de nitroglicerină prin toată camera.

— Asta nu se foloseşte la fabricarea dinamitei?

— Ba da, sub formă de cartuşe de dinamită. Nu e o tehnologie avansată, dar este un explozibil puternic, cu o putere devastatoare.

— Nu credeam că se mai fabrică.

— Ba da, e pe piaţă de mulţi ani, pentru că are încă mare căutare în zona industrială grea, mai ales în cea minieră.

— Există vreo şansă să daţi de urma fabricantului?

— Mai sunt doar câţiva producători şi fiecare utilizează o formulă proprie, uşor diferită de celelalte. Laboratorul a comparat deja mostrele cu cele ale mai multor producători şi s-a descoperit că sunt identice cu cele confecţionate de o fabrică din Canada.

— Deja aria de căutare s-a mai restrâns.

— Adevărat, dar se poate ca pista să se înfunde aici. O să trimitem nişte agenţi să stea de vorbă cu cei de la compania respectivă şi să le verifice registrul cu evidenţa comercială, dar nu sunt foarte optimist. Sunt şanse mari ca explozibilul să fi fost furat de la un client de-al lor, probabil de la o companie minieră, care nici nu ştie că-i lipseşte din inventar. Tot ce-mi doresc e să nu asistăm la o campanie de bombardare, de nici un fel.

— Sunt convins că nu, spuse Pitt. Cred că unica ţintă a fost descoperirea făcută de Lane.

— Probabil că ai dreptate. Am mai găsit ceva în sprijinul acestei teorii. Experţii noştri în explozibili au confirmat că substanţa a fost ambalată într-o cutie de carton. Spre deosebire

de o bombă improvizată dintr-o ţeavă, în care şrapnelul din interiorul ţevii va mutila sau ucide pe oricine aflat în raza sa de acţiune, aceasta era cu mult mai „prietenoasă”. E aproape sigur că scopul bombei nu a fost să ucidă pe cineva, ci poate doar să rănească.

— Ce consolare, răspunse Pitt, dar înţeleg că acesta a fost doar începutul investigaţiei.

— Da, rezultatele finale ale testelor vor conduce la deschiderea unei anchete mai ample. O să le punem întrebări tuturor celor care s-au aflat atunci în clădire. Asta va fi următoarea chestie de care o să ne agăţăm, speranţa că cineva a văzut ceva sau pe cineva ieşind din clădire, adică următorul indiciu.

Martin ştia că exploziile erau printre cele mai grele infracţiuni de investigat şi, de multe ori şi cele mai dificil de rezolvat.

— Mulţumesc că m-ai pus la curent, Dan şi mult noroc. Dacă aflu şi eu ceva, te anunţ.

Pitt închise telefonul şi se duse spre sala unde avea loc instructajul făcut de NUMA despre balizele de avertizare din Golful Mexic. Îşi anulă apoi întâlnirile pe care le avea în după-amiaza aceea, pentru a face o vizită la sediul NUMA. Explozia de la laboratorul universităţii îl frământa foarte tare şi, oricât încercase, nu putuse să scape de sentimentul că în joc erau mult mai multe elemente.

Conduse până la Spitalul Universitar Georgetown, sperând ca Lisa să nu fi fost deja externată. Era încă în salonul ei de la etajul doi, împreună cu un ofiţer îmbrăcat în costum. Acesta se ridică de pe scaunul aflat în colţ şi îl privi pe Pitt în timp ce intra.

— E în regulă, agent Bishop, spuse Lisa din pat. Acesta este Dirk Pitt, un prieten.

Agentul FBI încuviinţă din cap şi, fără a spune vreun cuvânt, părăsi încăperea.

— Îţi vine să crezi? spuse Lisa, salutându-l pe Pitt. Cei de la FBI m-au interogat toată ziua, iar acum nu mă mai lasă în pace.

— Cred că se simt atraşi de biochimistele drăguţe, răspunse Pitt cu un surâs cald, în timp ce îi mulţumea în gând lui Martin pentru că trimisese paza, semn că şi el trata chestiunea cu seriozitate.

Comentariul o făcu să roşească.

— Am vorbit cu Loren la telefon mai devreme, dar nu mi-a zis c-o să treci pe-aici.

— M-am îngrijorat puţin după ce am aflat câte ceva despre ancheta FBI-ului, spuse el.

Remarcă faptul că starea Lisei se îmbunătăţise considerabil, comparativ cu ultima vizită pe care i-o făcuse. Culoarea îi revenise în obraji, privirea îi era limpede, iar vocea clară. Încă mai avea piciorul în ghips şi un umăr prins într-o orteză, semn că mai trebuia să treacă ceva vreme până să poată sări şotronul din nou.

— Ce se întâmplă? Mie nu mi-au spus nimic, spuse ea privindu-l rugător.

— Ei cred că este posibil ca cineva să fi pus special o bombă.

— M-am gândit şi eu că asta-i concluzia la care vor ajunge, spuse ea şoptit, dar tot nu-mi vine să cred că ar putea fi adevărat.

— Se pare că în laborator s-au găsit reziduuri de la un material explozibil. Ştiu că e greu de crezut. Ai vreun duşman, personal sau dintre colegii de breaslă, care ar fi vrut să-ţi facă rău?

— Exact astea sunt întrebările pe care mi le-au pus şi agenţii FBI în dimineaţa asta, spuse ea, dând din cap mâhnită. Nu cunosc pe nimeni căruia să-i fi dat prin cap măcar să facă aşa ceva şi la fel pot să garantez şi pentru Bob.

— Există şi varianta ca explozibilul să fi fost pus în laboratorul tău absolut din întâmplare, probabil de vreun nebun care avea ceva de împărţit cu universitatea.

— Aceasta este singura explicaţie raţională la care mă gândesc şi eu, deşi şi eu şi Bob încuiem întotdeauna laboratorul când plecăm.

— Mai există o posibilitate, spuse Pitt. Crezi că există vreun competitor care să se fi simţit ameninţat de rezultatele descoperirii tale?

Lisa căzu puţin pe gânduri.

— Asta se poate. Am publicat lucrări despre proiectele mele de cercetare, în care descriam efectele de lungă durată implicate. Dar adevărul este că doar tu, Loren şi Bob ştiaţi despre descoperirea catalizatorului. Nimeni altcineva nu ştia. Îmi vine greu să cred că cineva putea reacţiona şi organiza aşa ceva într-un timp atât de scurt, chiar dacă ştia despre descoperire.

Pitt tăcu, iar Lisa îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Eu sunt de părere că fotosinteza artificială ar fi adus doar beneficii. Adică, vreau să spun, cine ar fi putut avea ceva împotriva reducerii gazelor de seră?

— Dacă găseşti răspunsul la întrebarea asta poate găsim şi suspectul, spuse Pitt.

Ochii îi căzură pe un scaun cu rotile care se afla de partea cealaltă a patului.

— Când se preconizează că te externează?

— Doctorul a spus că mâine după-amiază cel mai probabil. Pentru mine nu este suficient de repede. Aş fi vrut să mă întorc la lucru şi să aştern pe hârtie toate concluziile.

— Poţi reface testele? întrebă Pitt.

— Conceptual, totul e încă aici, spuse ea, arătând cu mâna spre cap. Cu toate acestea, trebuie să fac rost de ceva aparatură de laborator pentru a reface şi verifica informaţiile. Asta presupunând că firma Miners Co-op din Ontario îmi mai poate furniza o mostră de ruteniu.

— De acolo aţi făcut rost de mineral?

— Da şi e foarte scump. Cred că, până la urmă, o să dau faliment din cauza lui.

— Ar trebui ca acum să poţi obţine o subvenţie mai mare, aşa mă gândesc.

— Nu e doar faptul că este scump, e vorba că nici nu se prea găseşte. Bob zice că e aproape imposibil de găsit.

Pitt se gândi puţin, apoi îi zâmbi.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, lucrurile se vor rezolva. Mai bine te las să te odihneşti. Dacă ai nevoie de cineva care să te împingă cu căruciorul, sună-mă.

— Mulţumesc, Dirk. Şi tu şi Loren v-aţi purtat minunat cu mine. Imediat ce îmi voi recăpăta mobilitatea, sunteţi invitaţii mei la cină.

— De-abia aştept.

Pitt se întoarse la maşină, observând că ceasul era aproape cinci şi jumătate. Se gândi să mai verifice ceva, drept pentru care o sună pe Loren să îi spună că întârzie, apoi se întoarse la clădirea NUMA. Urcă la etajul zece, unde se afla sufletul computerizat al agenţiei: un şir impunător de procesoare şi de dispozitive de stocare de ultimă generaţie, care conţineau cea mai mare bază de date referitoare la oceane. Orice curent, maree, schimbare de vreme, toate erau actualizate în timp real prin sistemul de emisie-recepţie dintre balize şi satelit, oferind o imagine instantanee asupra oricărui colţ de pe planetă acoperit de apă. Totodată, în computerele din sistem erau stocate milioane de materiale de cercetare, care asigurau accesul

instantaneu la cele mai recente descoperiri din domeniul ştiinţei marine.

În dreptul unei console mari stătea un bărbat cu părul prins în coadă, care se certa cu o femeie frumoasă aflată la câţiva metri de el. Hiram Yaeger era arhitectul centrului informaţional NUMA şi expert în gestionarea bazelor de date. Deşi era îmbrăcat destul de eclectic, cu un tricou cu model psihedelic şi cu cizme de cowboy, Yaeger era un personaj simpatic, soţ devotat, care îşi adora cele două fete adolescente. Pitt ştia că Yaeger pregătea întotdeauna micul-dejun pentru familia sa şi că de multe ori pleca pe furiş, după-amiaza, la meciuri de fotbal sau la concerte de muzică clasică, pentru ca apoi să recupereze orele de serviciu seara.

Pitt se apropie mai mult şi rămase cu gura căscată, lucru care, de altfel, i se întâmpla de fiecare dată, văzând că femeia cu care se certa Yaeger era o hologramă 3D, ce părea extrem de reală. Concepută de însuşi Yaeger ca interfaţă pentru sistemul vast de reţea, femeia holografică era copia fidelă a soţiei lui şi o numise, cu drag, Max.

— Domnule Pitt, puteţi, vă rog, să-l luminaţi pe Hiram? spuse Max, întorcându-se spre Pitt. Nu vrea să mă creadă când îi spun că poşeta unei doamne trebuie să se asorteze cu pantofii ei.

— Eu sunt întotdeauna de acord cu tine, răspunse Pitt politicos.

— Mulţumesc. Acum ai înţeles? spuse ea, întorcându-se din nou spre Yaeger pentru a-şi continua perdaful.

— Bine, bine, răspunse Yaeger, punându-şi mâinile în cap disperat. Halal ajutor mi-am găsit ca să mă consilieze în legătură cu cadoul pentru ziua soţiei mele!

Yaeger se întoarse spre Pitt.

— Mare greşeală am făcut s-o programez să se certe ca nevastă-mea, spuse el, dând din cap.

Pitt se aşeză lângă el.

— Ai vrut să fie cât mai naturală, răspunse el râzând.

— Spune-mi că ai venit ca să vorbim despre orice altceva în afară de modă, îl imploră el.

— La drept vorbind, aş vrea ca Max să mă ajute cu câteva chestiuni care ţin de mineralogie.

— O schimbare de subiect cât se poate de oportună, răspunse Max, dându-i peste nas lui Yaeger. Sunt încântată să vă pot fi de folos, domnule director. Ce anume v-ar interesa să aflaţi?

— Pentru început, ce îmi poţi spune despre mineralul ruteniu?

Max închise ochii pentru o secundă, apoi începu să turuie:

— Ruteniul este un metal de tranziţie din grupa platinei, cunoscut pentru duritatea sa. Este alb-argintiu, al patruzeci şi patrulea element chimic şi are simbolul Ru. Numele derivă din cuvântul latinesc *rus,* de la care s-a format şi numele Rusia. Karl Klaus, geolog rus, este cel care l-a descoperit, în anul 1844.

— Are proprietăţi sau întrebuinţări care îl fac unic ca mineral? întrebă Pitt.

— Are calităţi deosebite, cum este de exemplu duritatea, iar în combinaţie cu alte elemente, cum ar fi de exemplu titanul, formează un aliaj foarte rezistent şi util în industrie. Din cauză că nu este un mineral comun, preţul lui a crescut enorm în ultimul timp, iar producătorii au fost nevoiţi să îl înlocuiască cu alţi compuşi.

— Cât de scump e? întrebă Yaeger.

— Este unul dintre cele mai rare minerale de pe pământ. Pe piaţa recentă de disponibil preţul a depăşit douăsprezece mii de dolari uncia.

— Pfii! făcu Yaeger. De zece ori mai scump decât aurul. Îmi doresc să fi avut o mină de ruteniu.

— Hiram a pus o altă întrebare interesantă, spuse Pitt. Unde există mine de ruteniu?

Max se încruntă un moment, în timp ce procesorul ei analiza baza de date.

— În acest moment, nu există prea multe date despre livrările de ruteniu. În ultimul secol, singurele zăcăminte care conţin ruteniu sunt cele din Africa de Sud şi din munţii Ural din Rusia. În Africa de Sud au fost extrase aproximativ zece tone pe an, din singura mină de la Bushveld, dar producţia a atins cota maximă în anii 1970, pentru ca în anul 2000 să fie aproape de zero. Deşi preţul a crescut exponenţial, nu au mai putut să producă.

— Cu alte cuvinte, minele au fost epuizate, sugeră Pitt.

— Da, este corect. Nu s-au mai făcut descoperiri importante în regiune de peste patruzeci de ani.

— Dar mina din Rusia încă mai există, spuse Yaeger.

Max clătină din cap.

— Ruteniul din Rusia provine din două mine mici, ambele aflate în zona văii Vissim. Producţia a avut un vârf în anii 1950. Acum câţiva ani însă, o alunecare masivă de teren a distrus şi a îngropat ambele mine. Ruşii le-au abandonat, declarând că ar

dura prea mulţi ani să le refacă.

— Nu-i de mirare că preţul e atât de piperat, spuse Yaeger. Dar de ce te interesează acest mineral, Dirk?

Pitt îi povesti despre descoperirea Lisei Lane şi despre rolul de catalizator al ruteniului, precum şi despre explozia din laborator. După ce rumegă bine toate implicaţiile, Yaeger scoase un fluierat.

— Cine o să pună mâna pe o mină d-asta o să devină foarte bogat, spuse el.

— Doar dacă într-adevăr există pe undeva, răspunse Pitt. Ceea ce mă face să te-ntreb, Max, de unde aş putea cumpăra o cantitate mai mare de ruteniu?

Max îşi roti privirea spre tavan.

— Să mă gândesc… Pe Wall Street există unul sau doi brokeri care se ocupă de piaţa de metale preţioase şi care ar fi dispuşi să-ţi vândă în scopuri investiţionare, dar cantităţile disponibile sunt mici. Am găsit o singură mină micuţă de platină în America de Sud, care se pare că are de vânzare, dar trebuie prelucrat. Stocurile cunoscute în prezent sunt foarte mici. Mai există încă o sursă, Ontario Miners Co-op, care listează la vânzare un minereu cu conţinut ridicat de ruteniu, dar de ordinul unciilor.

— Lisa a obţinut ruteniu de la Co-op, spuse Pitt. Ce mai poţi să-mi spui legat de companie?

— Compania Miners Co-op din Ontario reprezintă minele independente din Canada, în calitate de întreprindere angro pentru minele de minereu. Sediul se află în oraşul Blind River, Ontario.

— Îţi mulţumesc, Max. Mi-ai fost de mare ajutor, la fel ca întotdeauna, spuse Pitt.

Se obişnuise deja să i se adreseze imaginii computerizate la fel ca unei persoane adevărate.

— Cu plăcere, oricând, răspunse Max făcând o plecăciune.

Se întoarse apoi spre Yaeger şi începu să îl mustre iar:

— Tu, ai grijă să nu uiţi de sfatul pe care ţi l-am dat în legătură cu soţia ta.

— Pa, Max, răspunse Yaeger, apăsând un buton de la tastatură.

Max dispăru într-o secundă, iar Yaeger reveni la Pitt.

— Ar fi păcat ca descoperirea prietenei tale să nu poată fi valorificată din cauza crizei de ruteniu.

— Pentru că implicaţiile sunt extrem de importante, sunt sigur

că se va găsi o sursă pe undeva, îi spuse Pitt încrezător.

— Dacă bănuiala ta despre explozia de la laborator este corectă, atunci mai este cineva care ştie că ruteniul este greu de găsit.

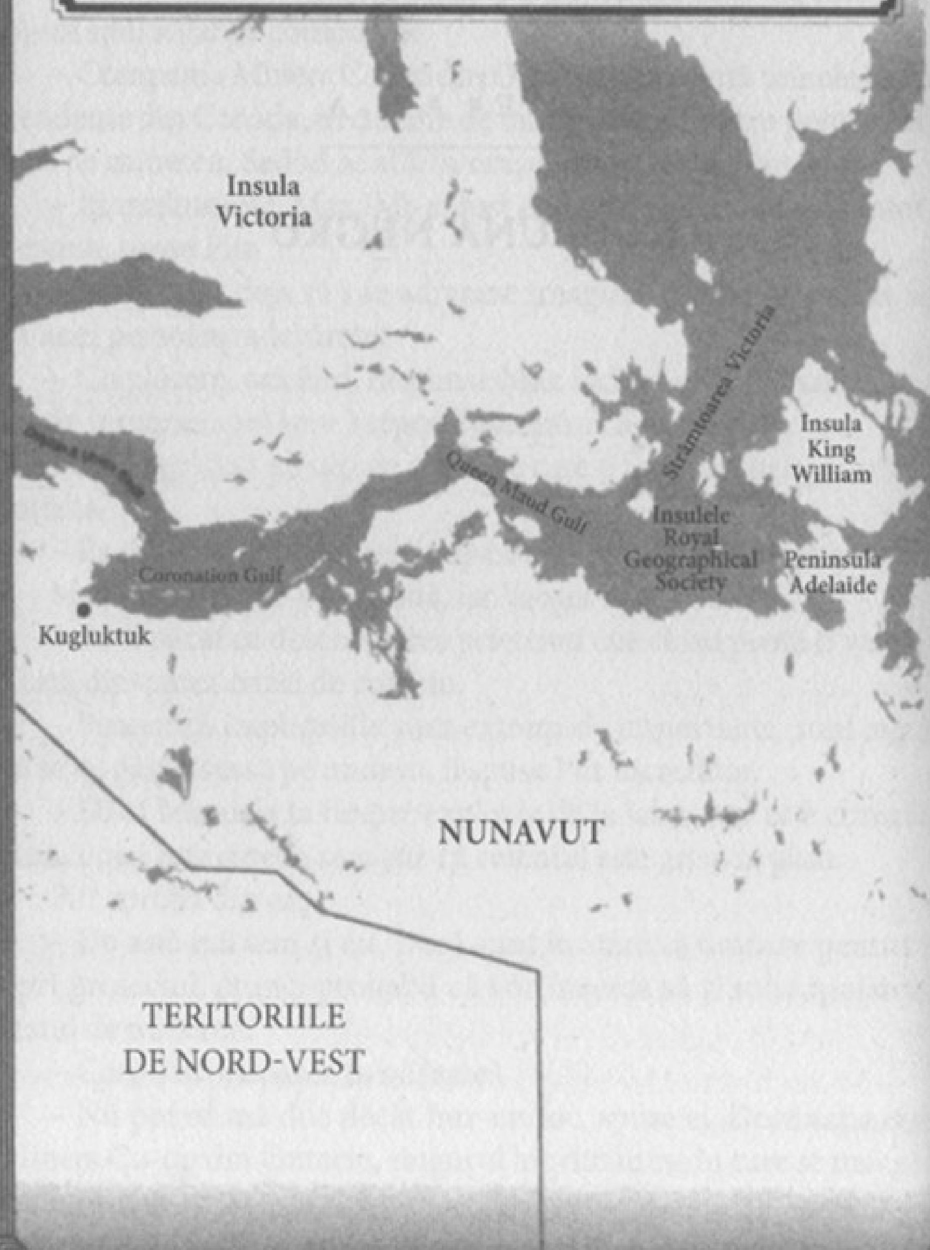
Pitt aprobă din cap.

— De asta mă tem şi eu. Dacă sunt în stare să omoare pentru a opri proiectul, atunci probabil că vor încerca să şi monopolizeze restul de minereu.

— Care-i următoarea ta mişcare?

— Nu pot să mă duc decât într-un loc, spuse el. Destinaţia este Miners Co-op din Ontario, singurul loc din lume în care se mai găseşte ruteniul.

PARTEA A II-A
KOBLUNA NEGRU

ZONA CANADIANĂ A ARCTICII
Insula Victoria
Strâmtoarea Victoria
Insula King William
Queen Maud Gulf
Insulele Royal Geographical Society
Peninsula Adelaide
Coronation Gulf
Kugluktuk
NUNAVUT
TERITORIILE DE NORD-VEST

35

Summer aştepta pe doc când zări şalupa lui Trevor venind în viteză în port. Era îmbrăcată cu un pulover lejer, de culoarea şofranului, care îi punea în evidenţă părul roşu ce îi curgea pe umeri. Privirea ei devenea din ce în ce mai caldă, pe măsură ce barca se apropia de doc; Trevor ieşi din cabina timonei şi îi făcu cu mâna.

— Ai drum în direcţia mea? îl întrebă ea cu un zâmbet.

— Dacă n-am, îmi fac, răspunse el cu o privire care spunea multe.

Se întinse şi o ajută să urce la bord.

— Unde-i Dirk? întrebă el.

— Încă îl durea capul de dimineaţă, aşa că a luat o aspirină şi s-a băgat la loc în pat.

Trevor se îndepărtă de chei şi trecu în viteză de docul municipal, apoi reveni în port. Dacă şi-ar fi aruncat privirea către docul îngust, ar fi putut observa un bărbat îmbrăcat la patru ace, care îi urmărise dintr-un jeep maro.

— Ai terminat inspecţia pentru dimineaţa asta? îl întrebă Summer, în timp ce treceau de o barjă încărcată până la refuz.

— Da. Topitoria de aluminiu este doar o mică parte din afacerea lor. Bănuiesc că are legătură cu declaraţia obligatorie de mediu.

Se uită la Summer cu un zâmbet strâmb.

— M-am liniştit când am văzut că nu mă aştepta poliţia la barcă în dimineaţa asta.

— Mă îndoiesc că te-a văzut cineva la uzina Terra Green. Mai degrabă eu şi cu Dirk ne putem aştepta să apărem pe afişe cu „cei mai căutaţi” la secţia din Kitimat, răspunse ea, râzând cu jumătate de gură.

— Sunt convins că agenţii de pază de la centrală n-au de gând să dea declaraţii pe la poliţie. Ei cred că l-au ucis pe Dirk.

— Asta dacă nu cumva au camere de supraveghere, iar tu ai fost văzut pescuindu-l din apă.

— În cazul acesta, se pare că toţi trei am dat de bucluc, spuse el privind-o îngrijorat.

— Poate ar fi o idee bună dacă tu şi cu Dirk aţi sta ceva mai feriţi de ochii lumii. În Kitimat, privirile se întorc imediat după persoanele înalte cu părul roşu, continuă Trevor.

În loc să roşească, Summer se apropie mai mult de el şi îl privi

direct în ochi. El lăsă timona şi o prinse de talie, trăgând-o mai aproape. O privi în ochi, apoi o sărută lung, pasional.

— Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău, şopti el.

Pilotul unui cargo mic care trecea pe lângă ei îi zări şi trase sirena. Trevor îşi eliberă o mână pentru a-l saluta, apoi o puse pe timonă. Traversară Canalul Douglas, iar el nu dădu drumul nici o clipă taliei subţiri a lui Summer.

Găsiră barca turcoaz NUMA aşa cum o lăsaseră, iar Summer se grăbi să treacă la timonă. Cele două ambarcaţiuni se întrecură sprintene spre Kitimat, trecând fără probleme prin zona centralei Terra Green. Ajunseră înapoi la docul municipal, unde Dirk tocmai îşi făcea apariţia. Mersul îi era destul de nesigur, iar pe cap purta o şapcă pentru a-şi ascunde parţial bandajul.

— Te mai doare capul? îl întrebă Trevor.

— Nu aşa de tare, răspunse Dirk. Nu îmi mai zvâcneşte ca dinamita, ci doar ca şi cum m-ar pocni cineva cu un ciocan. Încă îmi mai reverberează sunete de clopoţei în creier.

Summer legă barca şi se apropie de cei doi, având în mâini o cutie mare.

— Sunteţi gata să treceţi la treabă? întrebă ea.

— Probele de apă, spuse Trevor.

— Da, probele de apă, răspunse ea, uitându-se la setul pentru analiza apei pe care îl primiseră de la piscina municipală Kitimat.

Urcă la bordul bărcii lui Trevor şi strânse la un loc toate mostrele colectate cu o noapte înainte. Dirk şi Trevor o priveau stând sprijiniţi de balustradă, în timp ce Summer deschidea setul de testare şi trecu la treabă.

— Prima probă are un pH de 8.1, spuse ea. Aciditatea e doar cu un pic mai mare decât nivelul normal pentru apele din zonă, deci nu e nimic semnificativ.

Continuă să testeze probele ei de apă, apoi trecu la flacoanele colectate de Trevor. Rezultatele se încadrau în aceleaşi valori; ajunse la ultima probă, iar pe chip i se citea resemnarea.

— La fel, nivelul pH-ului este în jur de 8.1. În mod surprinzător, apele din jurul uzinei nu au un nivel anormal de aciditate.

— Se pare că teoria noastră cum că centrala ar descărca dioxidul de carbon în apă tocmai a fost desfiinţată, spuse Trevor.

— Medalia de aur pentru Mitchell Goyette, spuse Dirk sarcastic.

— Totuşi, nu pot să nu iau în considerare şi petrolierul, spuse Summer.

Trevor o privi nedumerit.

— Atenţia ne-a fost distrasă de un lucru pe care nu l-am putut demonstra, dar Dirk şi cu mine credem că în tanc mai degrabă era încărcat dioxidul, nu descărcat.

— Nu prea are sens, doar dacă l-ar transporta către o altă centrală; sau dacă l-ar deversa în mare.

— Înainte de a porni de nebuni în jurul lumii pe urmele unui petrolier, cred că ar trebui să ne mai îndreptăm o dată atenţia către locul de unde am luat proba cu aciditatea maximă, spuse Summer, adică Strâmtoarea Hecate. Avem tot ce ne trebuie, adăugă ea, îndreptându-se spre barca NUMA.

— Aşa e, aprobă Dirk. Trebuie să studiem fundul mării în jurul Insulei Gil. Cu siguranţă vom găsi răspunsul acolo.

— Ai timp să te ocupi de asta? întrebă Trevor cu speranţă în glas.

Dirk se uită spre Summer.

— Am primit un telefon de la biroul din Seattle. Au nevoie de barcă până la sfârşitul săptămânii pentru nu ştiu ce treabă în Strâmtoarea Puget. Putem s-o mai ţinem două zile, după care trebuie s-o întindem de aici.

— Avem timp suficient să examinăm o porţiune bună din împrejurimile Insulei Gil, spuse Summer.

— Hai s-o pornim mâine dis-de-dimineaţă. Poţi să vii şi tu, Trevor? fu rândul ei să întrebe cu speranţă în glas.

— N-aş lipsi pentru nimic din lume, răspunse el fericit.

Plecară împreună, fără să observe jeepul maro al unei firme de închiriat maşini care îi urmărea de pe străduţa adiacentă. Şoferul opri câteva secunde pentru a arunca o privire asupra docului şi portului. Din spatele volanului, Clay Zak studia cele două bărci ancorate una în spatele celeilalte, aflate la capătul docului. Dădu din cap cu subînţeles, apoi îşi continuă tacticos drumul.

36

Trevor ajunse la doc a doua zi la ora şapte; Dirk şi Summer erau deja acolo, aranjând echipamentele pe puntea principală. O sărută rapid pe Summer, cât Dirk era atent la un cablu de remorcare, apoi aduse la bord o cutie frigorifică.

— Sper să vă placă somonul proaspăt afumat, spuse el.

— Aş spune că e un mare plus faţă de stocul impresionant de unt de arahide şi murături cu mărar pe care l-a făcut Dirk, răspunse Summer.

— Cele două merg întotdeauna bine împreună, se apără Dirk.

Intră în cabina timonei şi porni motorul, apoi reveni pe punte.

— Trebuie să-i facem plinul înainte, anunţă el.

— Putem merge la staţia de după prima cotitură, răspunse Trevor. E un pic mai ieftin decât la staţia principală a marinei. Căzu pe gânduri un moment, apoi continuă: Nici barca mea nu mai are prea mult combustibil. Mai bine mergeţi cu barca voastră în spatele meu şi am s-o las pe a mea la ieşirea din canal.

Dirk dădu din cap că e de acord, iar Trevor sări pe punte şi apoi în barca lui, care era andocată în spatele navei NUMA. Descuie uşa cabinei timonei, porni motorul diesel şi îl ascultă cum turează. Verifică nivelul de motorină din rezervor, apoi remarcă o pereche de ochelari de soare pe tabloul de bord, pe care Summer îi uitase. Se uită spre barcă lor şi o văzu dezlegând parâmele. Înhăţă ochelarii, sări peste bord şi plecă grăbit spre ea.

— Ai nevoie de protecţie pentru ochii aceştia frumoşi? întrebă el.

Summer aruncă parâma la bord, apoi îşi înălţă privirea şi îl văzu pe Trevor stând cu mâna întinsă spre ea. Se uită spre norii de ploaie de deasupra, apoi îşi pironi privirea pe chipul lui Trevor.

— Nu prea cred că o să am nevoie de ei astăzi, dar bine că ai dovedit că nu eşti hoţ.

Se întinse şi luă ochelarii, exact în momentul în care din spatele lor se auzi o bubuitură îngrozitoare. Suflul exploziei îi aruncă pur şi simplu spre doc, în timp ce de deasupra capetelor le cădea o ploaie de schije. Trevor se aruncă peste Summer pentru a o proteja, fiind lovit în spate de bucăţi de lemn şi de sticlă.

Infernul fusese declanşat cu ajutorul unui fitil de amorsare în cinci minute, ataşat la patru cartuşe de nitroglicerină şi conectat la capsa detonantă de pe barca lui Trevor. Explozia distruse aproape toată partea de dinapoi a bărcii canadiene şi aproape toată cabina timonei. Pupa se scufundă rapid, iar prova rămase la suprafaţă, ţinută doar de parâma cu care era legată de doc şi balansându-se ciudat.

Dirk se afla în cabina propriei ambarcaţiuni în momentul deflagraţiei, aşa că nu fu atins de resturile aruncate prin aer. Se grăbi imediat să iasă pe doc şi să o găsească pe Summer, pe care între timp o protejase Trevor. Summer nu fusese nici ea rănită, în schimb Trevor nu fusese la fel de norocos. Spatele îi era însângerat din cauza rănii produse de o aşchie înfiptă în umăr, iar în picior avea o schijă mare, care îl făcea să şchioapete. Ignoră însă rănile şi se îndreptă cu greutate spre ceea ce mai rămăsese din barca lui. Summer şi Dirk rămaseră pe loc, bucuroşi că au scăpat nevătămaţi; apoi Dirk sări în barcă, luă un extinctor şi stinse focul care izbucnise şi care s-ar fi putut extinde.

Summer găsi un prosop şi se grăbi să îl ajute pe Trevor să-şi cureţe rana de la umăr, în timp ce acesta stătea şi privea absent aglomerarea diformă care fusese odată barca lui. În apropiere se auzi sirena unei maşini de poliţie, iar Trevor se întoarse spre Summer cu o privire care exprima supărare şi furie.

— Sigur este mâna celor de la Terra Green, murmură el. Mă întreb dacă nu cumva tot ei l-au ucis şi pe fratele meu.

* * *

Aflat într-o cafenea din apropierea portului, Clay Zak se uita cu interes pe fereastră, admirând dâra de foc şi de fum care se zărea deasupra apei. Îşi termină cafeaua espresso şi croissantul, lăsă un bacşiş gras pe masă, apoi se îndreptă spre jeepul lui maro, închiriat.

„Smoke on the water”, îngână el melodia celor de la Deep Purple, în timp ce se urca la volanul maşinii. Conduse spre aeroportul din afara oraşului, unde îl aştepta avionul privat al lui Mitchel Goyette.

37

Avionul se roti o dată pe deasupra aeroportului, în aşteptarea decolării unui alt avion şi a confirmării din partea turnului de control. Având aceeaşi nuanţă de turcoaz ca şi ambarcaţiunile surori, avionul Hawker 750 al NUMA ateriză cu graţie pe pistă. Rulă apoi până în apropierea unei clădiri din cărămidă roşie şi se opri lângă un avion mult mai mare, un Gulfstream G650. Uşa avionului se deschise şi Pitt ieşi de îndată, punându-şi o haină pe el. Se îndreptă spre terminal, unde fu întâmpinat de bărbatul rotofei din spatele ghişeului.

— Bine aţi venit la Elliot Lake. Nu se întâmplă prea des să primim două avioane în aceeaşi zi, spuse el cu un accent rural prietenos.

— Pista este prea mică pentru avioanele mai mari? întrebă Pitt.

— Pista are doar o sută cincizeci de metri, dar sperăm ca la anul s-o extindem. Doriţi să vă ajut să închiriaţi o maşină?

Pitt dădu din cap că voia şi în scurt timp părăsi terminalul cu setul de chei al unui SUV Ford, albastru. Scoase harta din torpedoul maşinii şi cercetă împrejurimile. Elliot Lake era un orăşel situat în apropierea părţii de nord-est a malului lacului Huron. Aflat la aproximativ patru sute cincizeci de kilometri de Detroit, lacul aparţinea de districtul Algoma din provincia Ontario. Înconjurat de întinderi sălbatice, peisajul cuprindea un ansamblu luxuriant de munţi stâncoşi, râuri şerpuitoare şi lacuri adânci. Pitt găsi pe hartă aeroportul, construit în mijlocul unei păduri dese, la câţiva kilometri de partea de sud a oraşului. Localiză un drum necirculat care traversa munţii spre sud, trecând pe lângă ţărmul lacului Huron şi ajungând în final pe autostrada Trans-Canada. Pitt ar fi trebuit să ajungă la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri spre vest, într-un orăşel minier numit Blind River, unde se afla şi o veche exploatare forestieră.

Drumul era pitoresc, trecând pe lângă câteva lacuri de munte şi un râu năvalnic ce se vărsa într-o cascadă abruptă. Relieful se schimbă apoi, coborând spre ţărmul lacului Huron şi spre oraşul Blind River. Odată intrat în micul oraş, încetini pentru a putea admira căsuţele originale de lemn, construite cu precădere prin

anii 1930. Apoi ieşi din oraş şi îşi continuă drumul până când zări un depozit de tablă, în apropierea unui câmp plin cu mormane de rocă şi minereu. Deasupra unui indicator ruginit, pe care scria ONTARIO MINERS CP-OP şi MUZEU, flutura steagul Canadei cu binecunoscuta sa frunză de arţar. Pitt parcă lângă intrare, exact în momentul în care un bărbat lat în spate şi îmbrăcat într-un costum maro cobora scările; acesta se urcă apoi la volanul unui sedan nou, alb. Pitt observă că bărbatul îl priveşte insistent pe sub ochelarii de soare, dar coborî la rândul său din maşină şi intră în clădire.

Interiorul prăfuit aducea a muzeu minier. Toate colţurile gemeau de cărucioare încărcate cu diverse minereuri şi târnăcoape ruginite, deasupra cărora se aflau rafturi pline cu reviste de specialitate şi fotografii vechi. În spatele unui galantar de lemn se afla un seif vechi, în care Pitt presupuse că se păstrau mostrele de minerale mai de valoare.

În spatele unei tejghele stătea un om în vârstă, care părea la fel de prăfuit ca şi restul încăperii. Avea un cap în formă de bec, iar părul cărunt – ca şi culoarea ochilor şi a mustăţii – se asorta perfect cu puloverul ros de vreme, peste care purta o pereche de bretele în dungi. Îl cercetă pe Pitt din cap până în picioare prin ochelarii Ben Franklin, care îi alunecaseră până pe vârful nasului.

— Bună dimineaţa, spuse Pitt, prezentându-se imediat.

Îşi îndreptă privirea către un recipient lustruit din tablă ce semăna vag cu un vas pentru lichior, dar care era de fapt o lampă veche cu ulei şi adăugă:

— Ce artefacte interesante aveţi aici!

Bărbatul tresări şi deveni brusc interesat, realizând că Pitt nu este doar un turist rătăcit care are nevoie de informaţii.

— Aşa este! Acesta se folosea pe vremuri la reumplerea cu petrol a lămpilor minerilor. Provine de la minele Bruce din apropiere. Bunicul meu a lucrat în minele de cupru de acolo până în 1921, când au fost închise, spuse el cu o voce hârâită.

— Se găseşte mult cupru prin dealurile din împrejurimi? întrebă Pitt.

— Nu suficient. Majoritatea minelor de cupru şi de aur s-au închis acum câteva decenii. Mulţi căutători au fost atraşi la vremea respectivă, dar nu mulţi s-au şi îmbogăţit, răspunse el dând din cap. Privindu-l drept în ochi, continuă: Cu ce pot să vă fiu astăzi de folos?

— Aş vrea să aflu mai multe despre stocul dumneavoastră de

ruteniu.

— Ruteniu? întrebă el, privindu-l cu suspiciune. Sunteţi împreună cu tipul de adineauri?

— Nu, răspunse Pitt.

Îşi aminti comportamentul ciudat al bărbatului în costum maro, dar încercă să-şi alunge din minte senzaţia enervantă de deja-vu pe care o avusese în preajma acestuia.

— Cam straniu, spuse bărbatul, privindu-l în continuare neîncrezător. Celălalt tip era de la Ministerul Resurselor Naturale din Ottawa. A venit să verifice cantitatea de ruteniu existentă, precum şi provenienţa acestuia. E ciudat că l-a interesat un singur mineral, iar acum apăreţi şi dumneavoastră şi mă-ntrebaţi acelaşi lucru.

— S-a prezentat?

— Cred că a zis că-l cheamă John Booth. Foarte ciudat tipul, după părerea mea. Pe dumneavoastră, domnule Pitt, ce anume v-ar interesa?

Pitt îi relată pe scurt despre proiectul Lisei Lane de la Universitatea George Washington şi despre rolul ruteniului în munca ei de cercetare. Nu îi pomeni însă şi despre importanţa covârşitoare a descoperirii ei recente şi nici despre explozia de la laborator.

— Da, îmi aduc aminte că am trimis o mostră la laborator, acum o săptămână sau două. Nu am avut multe cereri pentru ruteniu, doar din partea câtorva laboratoare de cercetare şi ocazional din partea unor companii de înaltă tehnologie. Preţul a crescut atât de mult, încât nu mulţi îşi pot permite să-l cumpere. Bineînţeles că nouă ne convine asta, facem profit la fiecare comandă, zâmbi el şi îi făcu lui Pitt cu ochiul. Mi-aş fi dorit să putem reînnoi stocul.

— În momentul de faţă nu aveţi nici un furnizor de ruteniu?

— Din păcate nu, de foarte mulţi ani şi mă gândesc că în curând o să-l vindem pe tot. Mai primeam uneori de la o mină de platină din estul oraşului Ontario, dar minereul pe care îl extrag acum conţine extrem de puţin ruteniu. Nu, după cum îi spuneam şi domnului Booth, majoritatea cantităţilor ne-au fost furnizate de inuiţi.

— Au mine în nord? întrebă Pitt.

— Aşa se pare. Am scos catalogul cu înregistrări pentru domnul Booth, spuse el, arătând către jurnalul foarte vechi, învelit în piele, de la celălalt capăt al tejghelei. Ultima achiziţie a

avut loc acum mai bine de o sută de ani. În registru există o evidenţă detaliată. Inuiţii îi spun „kobluna negru” sau aşa ceva. În înregistrările noastre e trecut ca „mostră Adelaide”, pentru că tabăra inuiţilor se află în Peninsula Adelaide, lângă Polul Nord.

— Deci la atât se limitează producţia canadiană de ruteniu?

— Eu doar atât ştiu. Şi, de fapt, nimeni nu ştie cât ruteniu mai există acolo, la inuiţi. A fost excavat acum mult timp. Legenda spune că inuiţii s-au temut să se întoarcă pe insulă după aceea, de teama blestemului. Ceva cum că în mină sunt spirite malefice şi că înnebuneşti dacă intri. Şi alte tâmpenii de genul ăsta… Ceva ştiinţifico-fantastic, tipic zonei de nord.

— Eu cred că legendele locale au de multe ori la bază şi ceva real, răspunse Pitt. Vă deranjează dacă răsfoiesc şi eu un pic registrul?

— Deloc.

Bătrânul geolog se îndreptă agale spre tejghea şi se întoarse cu registrul, răsfoindu-l pe drum. Se încruntă dintr-odată şi se înroşi ca racul de supărare.

— Sfântă Marie! spuse el printre dinţi. A rupt foi din registru, chiar în faţa mea! Paginile cu harta desenată de mână a locaţiei minei au dispărut!

Bărbatul trânti nervos pe tejghea registrul şi se uită furios spre uşă. Pitt observă lipsa celor două pagini, care fuseseră rupte cu grijă.

— Aş îndrăzni să afirm că domnul Booth nu e chiar cine pretinde că este, spuse Pitt.

— Trebuia să-mi dau seama de asta când am văzut că nu ştie ce-i aia maşină de jetaj, bombăni el. Nu-nţeleg de ce a trebuit să rupă paginile, în loc să ceară să-i fac o copie.

Pitt ştia de ce. Domnul Booth nu voia ca altcineva să mai afle despre sursa inuită de ruteniu. Trase jurnalul mai aproape şi citi ultima însemnare de lângă paginile rupte:

22 octombrie, 1917. Horace Tucker de la Churchill Trading Compania a expediat următoarele cantităţi de minereu brut:
5 tone minereu cupru
12 tone minereu plumb
2 tone zinc
1/4 tone ruteniu („kobluna negru” Adelaide)
Se vor completa sursa şi rezultatele de laborator.

— Este singura livrare de la inuiţi? întrebă Pitt.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Asta a fost. În paginile lipsă se menţiona că de fapt inuiţii obţinuseră mineralul cu câteva zeci de ani înainte. Curierii din Churchill n-au găsit o piaţă de desfacere până când Tucker n-a adus un eşantion cu ceva minerale de la o mină din Manitoba.

— Credeţi că sunt şanse ca Churchill Trading Company să fi păstrat înregistrările?

— Mă îndoiesc. Au dat faliment prin 1960. M-am mai întâlnit o dată cu Tucker, câţiva ani mai târziu, în Winnipeg, cu puţin timp înainte să moară. Îmi aduc aminte că mi-a zis că acel centru comercial vechi din Churchill arsese din temelii. Îmi imaginez că au ars şi registrele.

— Înseamnă că aici se termină povestea. Îmi pare rău pentru furt şi vă mulţumesc pentru informaţii.

— Aşteaptă un pic, spuse bărbatul.

Se duse spre seif şi îl deschise. Cotrobăi puţin într-o ladă de lemn din interior, apoi se întoarse şi-i înmână lui Pitt o bucată mică de rocă şlefuită, cu un luciu argintiu.

— Kobluna negru? întrebă Pitt.

— Un eşantion din partea casei, ca să înţelegeţi mai bine despre ce este vorba.

Pitt se apropie de tejghea şi dădu mâna cu geologul, mulţumindu-i pentru timpul acordat.

— Încă ceva, spuse bătrânul în timp ce Pitt se îndrepta spre uşă. Dacă veţi da cumva nas în nas cu Booth ăla, să-i transmiteţi din partea mea că, dacă-l mai prind vreodată, am să-l alerg cu un târnăcop.

După-amiaza se anunţa din ce în ce mai răcoroasă – Pitt aşteptă tremurând ca încălzirea din maşină să pornească, apoi părăsi parcarea de la Co-op. Mâncă la repezeală într-un bistrou din Blind River şi conduse înapoi spre aeroport pe drumul plin de serpentine, cu mintea la povestea inuită a ruteniului. Minereul provenea mai mult ca sigur din zona Arcticii, probabil din tabăra inuită de la Adelaide. Dar cum putuseră oare inuiţii, care nu dispuneau de o tehnică avansată, să extragă ruteniul din adâncul minei? Oare mai existau rezerve de minereu acolo? Şi cine era de fapt John Booth şi de ce era el interesat de minereul inuiţilor?

Frământat de aceste întrebări fără răspuns, Pitt străbătea dealurile pitoreşti din zonă. La un moment dat încetini, având în faţă o rulotă care mergea cu viteză mică. Reuşi să o depăşească

de îndată ce drumul se lăţi şi şoferul îi făcu semn că poate să treacă. Pitt acceleră şi, în timp ce îl depăşea, observă că maşina are număr de Colorado.

Intră într-o zonă cu serpentine, având de-o parte stânci, iar de cealaltă un râu tumultuos. Viră într-o curbă strânsă şi zări apoi, la câteva sute de metri, cum şoseaua aproape că se termina brusc într-un viraj. Văzu cu coada ochiului un sedan alb parcat într-o bifurcaţie şi realiză că era aceeaşi maşină în care se urcase John Booth la Co-op; după următoarea curbă însă, o pierdu din vizor.

Traversă o curbă foarte strânsă în formă de S, după care, pentru o porţiune scurtă, drumul se îndreptă iar. În stânga lui Pitt coasta dealului era extrem de abruptă şi se prelungea câteva sute de metri, până pe malul râului. Profită de drumul drept şi acceleră, apoi auzi deodată nişte bufnituri slabe în spatele lui, ca un foc de artificii foarte îndepărtat. Privi în oglinda retrovizoare, dar nu văzu nimic, deşi zgomotul încă se mai auzea. Zări în schimb un bolovan de mărimea unei case, care se prăvălea de pe munte înspre el. Stânca uriaşă se rostogolea pe traiectoria perfectă, astfel încât să îl intersecteze în mai puţin de cincizeci de metri în faţă.

Pitt apăsă instantaneu frâna, până în podea. Cauciucurile scârţâiră în semn de protest şi maşina începu să patineze uşor, dar sistemul ABS se activă imediat, controlând deraparea. În cele câteva secunde în care aştepta ca maşina să se oprească, Pitt observă alunecarea de teren pe care bolovanul o antrenase. Văzând că jumătate de munte îl urmăreşte ca să îl strivească, Pitt realiză că are doar o singură şansă de scăpare.

Datorită reflexului rapid de a frâna imediat, maşina reuşi să evite un prim contact cu bolovanul mamut, care lovi asfaltul şi se făcu bucăţi la doar cinci metri în faţa lui. Majoritatea pietrelor continuară să o ia la vale, izbindu-se de parapet şi prăvălindu-se cu o viteză din ce în ce mai mare spre râu. Câteva bucăţi uriaşe de stâncă se înfipseră însă în şosea, fiind acoperite în scurt timp de un val de pământ.

Maşina lui Pitt se ciocni de una dintre acestea, o lespede netedă de granit şi rămase pe loc. Deşi bara de protecţie şi masca se făcură zob, motorul scăpă intact. Pitt simţi un şoc puternic în interiorul maşinii, suficient cât să se umfle airbagul şi să îl lovească în piept, iar maşina să ricoşeze în spate. Instinctul lui de şofer cu experienţă îl făcu să acţioneze cutia de viteze în marşarier şi să apese concomitent pe acceleraţie, exact în

momentul impactului.

Cauciucurile din spate începură să scoată fum înainte de a se propti în asfalt, apoi maşina fu din nou propulsată în spate. Pitt reuşi să prindă volanul şi încercă să îl ţină nemişcat cât timp maşina mergea haotic cu spatele, reuşind într-un final s-o facă să meargă în linie dreaptă. Transmisia scrâşni sub piciorul lui, apoi trecu într-o viteză inferioară, deşi motorul era turat la maximum. Pitt îşi ridică privirea pentru o secundă, cât să constate că masa de pământ care aluneca vertiginos avea să-l prindă din spate şi realiză că nu poate să scape.

Întocmai unui tsunami de ardezie, valul de roci se sparse de şosea la doar câţiva metri de el. Pentru o clipă avu senzaţia că maşina ar putea trece în viteză printre ele, dar câţiva bolovani mai mari îi blocară drumul. Nu putea face nimic altceva decât să spere că maşina va avea forţa să împingă într-o parte bolovanii şi să se strecoare printre aceştia.

Maşina se izbi cu putere de un bolovan uriaş, care îi distruse puntea din spate şi îi smulse una dintre roţile motoare. Pitt fu aruncat cu putere în scaun, în timp ce un al doilea val de stânci se izbi de locul din dreapta, răsturnând maşina cu fundul în sus. Pitt fu aruncat în stânga, unde din fericire se afla încă un airbag umflat. Câteva secunde mai târziu, fu aruncat în partea opusă şi se lovi cu capul de parbrizul lateral. Urechile începură să îi zvâcnească cu putere, în timp ce maşina se rostogolea pe şosea, pentru ca la un moment dat să se oprească brusc. Pitt începu să audă apoi, ca prin vis, zgomotul de pietriş care îl înconjura din toate părţile, apoi privirea i se împăienjeni – mai apucă să simtă cum i se scurge ceva cald şi umed pe faţă, după care toate deveniră brusc întunecate.

38

Pitt ştiu că e în viaţă simţind bătăile ca de ciocan care îi sfărâmau ţeasta. Auzul îi reveni şi percepu un râcâit ritmic în imediata sa apropiere. Îşi îndoi degetele, întâmpinând multă rezistenţă, ceea ce îi confirmă că încă mai ţinea strâns în mâini volanul maşinii închiriate. Picioarele şi le putea mişca în voie, dar capul, pieptul şi braţele păreau complet blocate. Deşi mintea îi era înceţoşată, îşi dădu brusc seama că nu putea să respire şi se strădui să se elibereze, dar se simţea ca o mumie înfăşurată în bandaje. Îşi deschise încet pleoapele, care păreau lipite, dar nu văzu decât negru în faţa ochilor.

Apăsarea pe plămâni deveni mai puternică şi se zbătu mai tare, reuşind în sfârşit să-şi elibereze o mână şi un antebraţ din misterioasa strânsoare. Auzi o voce şi un sunet de luptă înverşunată, apoi avu senzaţia că cineva îl zgârie pe faţă. Fu orbit de o explozie de lumină. Trase în piept o gură de aer cu praf, apoi îşi miji ochii prin ceaţa groasă care îl înconjura. Doi ochi cafenii şi afectuoşi îl fixau de pe capul mic al unui şoricar negru cu bej. Câinele părea să stea cu susul în jos, lucru care îl nedumeri pe Pitt. Căţeluşul se apropie, adulmecând faţa expusă a lui Pitt, apoi îl linse pe nas.

— Dă-te de acolo, Mauser, omul e încă în viaţă, se auzi din apropiere o voce de bărbat.

Apărură apoi două mâini vânjoase, care mai scoaseră şi bustul lui Pitt din ţărâna şi pietrişul care îi acoperiseră capul. Lui Pitt i se eliberară în sfârşit braţele şi îl ajută şi el pe om să împingă micul munte de pământ de pe corpul său. Întinzând mâna în sus, îşi şterse sângele închegat şi mizeria din ochi şi, în cele din urmă, aruncă o privire în jurul său. Cu centura de siguranţă prinsă ferm peste piept, îşi dădu în sfârşit seama că el era cu susul în jos, nu şoricarul. Două mâini binevoitoare se întinseră în maşină şi găsiră butonul care decupla centura, lăsându-l pe Pitt să cadă pe tavanul maşinii. Alunecă apoi spre geamul din dreptul şoferului, dar mâinile îl traseră către portiera deschisă din partea pasagerului.

— Nu cred că vrei s-o iei pe acolo, dom’le. Primul pas e întotdeauna mai greu.

Pitt ţinu seama de recomandarea vocii şi se târî spre portiera

pasagerului, pe care fu ajutat să iasă, după care să se ridice în picioare. Bătăile din cap i se mai domoliră acum, în poziţie verticală, dar un firicel de sânge încă i se scurgea pe obraz. Uitându-se la maşina distrusă scutură din cap, gândindu-se ce noroc avusese că scăpase cu viaţă.

Masa de roci şi de pietriş ce alunecase şi izbise maşina, răsturnând-o, o împinsese pe şosea până la buza prăpastiei, în josul căreia curgea un râu. Maşina ar fi trecut cu uşurinţă peste margine, ducându-l pe Pitt către o moarte sigură, de n-ar fi fost borna kilometrică atât de bine cimentată. Stâlpul metalic subţire agăţase maşina exact în spatele barei de protecţie din faţă, ţintuind-o la marginea şoselei, în timp ce tone de pietre desprinse din munte cădeau pe pantă în jurul ambelor extremităţi ale acesteia. Chiar şi drumul fusese îngropat sub o movilă de pământ şi roci, pe o porţiune de circa cincizeci de metri.

— Probabil că viaţa sănătoasă pe care ai dus-o te-a salvat de la o moarte sigură, îl auzi Pitt pe salvatorul lui.

Se întoarse cu faţa spre omul în vârstă, robust, cu părul şi cu barba albe, ce stătea şi îl privea lung pe Pitt cu ochii săi cenuşii, joviali.

— Nu viaţa sănătoasă m-a salvat, te asigur, îi răspunse Pitt. Îţi mulţumesc că m-ai tras afară. M-aş fi sufocat acolo dacă nu ai fi săpat să mă scoţi.

— Lasă asta! Ce-ar fi să vii cu mine la maşină să te oblojesc? spuse omul, arătând spre o rulotă parcată la câţiva metri distanţă, pe asfaltul intact.

Era aceeaşi rulotă pe care Pitt o depăşise ceva mai devreme pe drum. Pitt încuviinţă şi îl urmă pe om, însoţit de micul şoricar negru cu bej, până la rulotă, apoi urcară pe uşa laterală deschisă. Pitt se surprinse admirând interiorul finisat în lemn de tec şi alamă strălucitoare, care îi conferea rulotei aerul unei cabine de lux de pe un vapor. Pe un perete observă ceva ciudat: o bibliotecă plină cu cărţi de referinţă din domeniul mineritului şi geologiei.

— Ce-ar fi mergi să te speli până îmi găsesc eu trusa medicală? îi sugeră omul.

Pitt se spălă pe faţă şi pe mâini într-o chiuvetă de porţelan, în timp ce maşina Poliţiei Călare Canadiene se apropia în viteză de rulotă, cu luminile aprinse. Bătrânul coborî şi vorbi cu poliţiştii, apoi se întoarse după câteva minute şi îl ajută pe Pitt să-şi

panseze o tăietură superficială ce mergea în zigzag pe partea stângă a capului.

— Poliţiştii au zis că la câţiva kilometri mai încolo lucrează la autostradă o echipă de constructori. Pot să trimită aici destul de rapid un buldozer care să facă drum printre pietre într-o oră sau două. Poliţia vrea să-ţi ia o declaraţie când te vei simţi mai bine.

— Îţi mulţumesc că i-ai gonit pentru moment. Abia încep să mă dezmeticesc.

— Scuză-mă că nu te-am întrebat mai devreme, dar cred ai nevoie să bei ceva. Ce ai vrea?

— Aş face moarte de om pentru o tequila, dacă ai cumva, răspunse Pitt, cufundându-se într-un mic fotoliu de piele.

Şoricarul îi sări imediat în poală şi îl înduplecă pe Pitt să-l mângâie în spatele urechilor.

— Ai noroc, răspunse omul, scoţând din bufet o sticlă de tequila Don Julio. Răsucind sticla, adăugă: Mai sunt câteva guri bune aici.

— Azi am avut noroc de două ori. E o marcă excelentă de tequila, remarcă Pitt, recunoscând eticheta scumpă de suc albastru de agave.

— Lui Mauser şi mie ne place să călătorim mult, spuse omul cu un zâmbet, în timp ce turna porţii zdravene pentru Pitt şi pentru el.

Pitt lăsă lichidul de foc să i se scurgă pe gâtlej picătură cu picătură, savurându-i aroma rafinată. Simţi cum mintea i se limpezeşte aproape imediat.

— Asta da alunecare, spuse omul. Bine că n-ai ajuns la câţiva metri mai jos pe şosea.

— Am ştiut ce se va întâmpla şi am încercat să merg în marşarier, dar n-am prea avut timp.

— Nu ştiu ce tâmpit ar face detonări deasupra unei autostrăzi deschise circulaţiei, spuse el, dar sper să-l prindă pe ticălos.

— Detonări? întrebă Pitt, amintindu-şi deodată berlina albă pe care o văzuse parcată ceva mai înainte pe drum.

— Am auzit explozia şi am văzut un nor de fum alb sus pe deal, exact înainte ca bolovanii ăia să înceapă să danseze. Le-am spus asta şi poliţiştilor, dar ei au zis că nu sunt echipe care să facă detonări pe aici.

— Deci nu crezi că a fost doar un bolovan mai mare care a căzut, antrenându-i şi pe alţii, nu?

Omul se aşeză în genunchi şi deschise un sertar mare de sub

raftul de cărţi. Scotocind sub o pătură groasă, scoase o cutie mică de lemn pe care scria DYNO NOBEL. Pitt recunoscu numele fabricantului, care era un urmaş al lui Alfred Nobel, inventatorul dinamitei. Deschizând capacul, omul îi arătă lui Pitt câteva batoane galbene de 20 de centimetri lungime, împachetate în cutie.

— Mai detonez şi eu câte unul atunci când explorez un potenţial filon de minereu.

— Eşti prospector? îl întrebă Pitt, făcând un semn din cap către raftul cu cărţi de geologie.

— E mai mult un hobby decât o profesie, răspunse omul. Doar îmi place să caut lucruri de valoare. N-aş detona niciodată în apropierea unor locuri populate, dar aici probabil că asta s-a întâmplat. Vreun nebun a găsit ceva strălucitor în vârful dealului şi a hotărât să se uite mai îndeaproape. N-aş vrea să plătesc factura lui pentru curăţenie dacă va fi prins.

Pitt dădu din cap în tăcere, fiind aproape sigur că explozia nu fusese opera vreunui miner nevinovat.

— Ce te aduce în zona asta? îl întrebă Pitt.

— Argintul, răspunse prospectorul, ridicând sticla de tequila şi turnându-i lui Pitt o a doua porţie de băutură. A fost odată o mină de argint funcţională pe lângă Algoma Mills, înainte să înnebunească toată lumea de aici după uraniu. Îmi închipui că, dacă s-a dat vreodată o mare lovitură aici, trebuie să mai fi rămas nişte firimituri pentru un găinar ca mine. Scutură din cap, apoi zâmbi: Până acum, teoria mea nu s-a dovedit valabilă.

Pitt zâmbi, apoi îşi goli paharul de tequila. Se întoarse spre prospector şi îl întrebă:

— Ce ştii despre mineralul ruteniu?

Prospectorul îşi frecă bărbia pentru o clipă.

— Este înrudit cu platina, deşi nu e asociat cu zăcămintele din aceste locuri. Ştiu că preţul a crescut vertiginos, aşa că probabil îl caută mai mulţi tipi, dar eu n-am dat niciodată de chestia asta. Nici nu ştiu pe nimeni care să fi găsit. Din câte-mi amintesc, există doar câteva locuri în lume unde se extrage. Mai am o singură amintire despre ruteniu şi anume că unii credeau că are legătură cu vechiul spital de nebuni din Pretoria.

— Nu cunosc prea bine povestea asta, răspunse Pitt.

— O poveste a minerilor din Africa de Sud. Am citit despre ea pe când făceam nişte cercetări asupra diamantelor. Se pare că era o mică ţesătorie construită pe la sfârşitul secolului lângă

Pretoria, în Africa de Sud. După ce a funcţionat cam un an, s-a constatat că muncitorii îşi pierdeau minţile. Situaţia s-a înrăutăţit aşa de tare, că fabrica a trebuit închisă. Nebunia avea legătură probabil cu substanţele chimice folosite acolo, dar asta nu s-a stabilit niciodată exact. Mai târziu s-a observat că fabrica era construită lângă o mină de platină bogată în ruteniu, iar minereul de ruteniu, care avea puţină valoare pe atunci, era depozitat în grămezi mari alături de fabrică. Cel puţin un istoric a crezut că acel comportament nebunesc era legat de neobişnuitul mineral.

— E o poveste interesantă, a spus Pitt, amintindu-şi de discuţia de la cooperativă. Ştii cumva dacă eschimoşii au făcut minerit în nord pe vremuri?

— Nu pot să zic c-aş şti. Desigur, Arctica este considerată un ţinut excelent pentru minerit în zilele noastre. Diamante în Teritoriile de Nord-Vest, cărbune pe Insula Ellesmere şi, bineînţeles, peste tot se fac prospecţiuni pentru petrol şi gaze naturale.

Fură întrerupţi de un poliţist cu faţa împietrită, care îşi băgase capul pe uşă cerându-i lui Pitt să dea o declaraţie despre maşina închiriată ce tocmai fusese distrusă. Echipa de drumari veni la scurt timp după aceea şi se apucă să cureţe şoseaua de resturile alunecării de teren. Bolovanii desprinşi din munte şi pietrişul fură repede date deoparte şi, după puţin timp, o bandă de circulaţie fu deschisă în zona afectată de fenomenul natural.

— Ai putea cumva să mă duci până la aeroportul Elliot Lake? îl întrebă Pitt pe bătrânul prospector.

— Eu mă îndrept spre regiunea Sudbury, aşa că e cam în drumul meu. Te poftesc pe scaunul din faţă, răspunse el, aşezându-se la volan.

Rulota cea mare abia se strecură printre resturile rămase pe şosea, apoi ajunse la un drum deschis în capătul celălalt. Cei doi vorbiră relaxat despre istorie şi minerit, apoi rulota opri în faţa micului aeroport.

— Am ajuns, dom’le… cum îţi zice?

— Pitt. Dirk Pitt.

— Pe mine mă cheamă Clive Cussler. Drum bun, domnule Pitt!

Pitt strânse mâna bătrânului prospector, apoi îl mângâie pe cap pe şoricar, înainte de a coborî din rulotă.

— Îţi rămân îndatorat pentru ajutor, spuse Pitt privindu-l pe prospector cu sentimentul că se înrudesc.

— Mult noroc, să dea Domnul să găseşti filonul filoanelor!

Pitt intră în clădire şi se apropie de directorul terminalului, care se întoarse spre el cu gura căscată – arăta de parcă fusese călcat de un autobuz Greyhound. Părul şi hainele îi erau pline de praf şi avea pe cap un bandaj pătat de sânge. Când Pitt îi relată că maşina închiriată era răsturnată pe autostradă şi plină cu pietre, directorul fu în pragul unei crize.

În timp ce completa o serie nesfârşită de documente necesare pentru asigurări, Pitt aruncă o privire pe fereastră şi observă că avionul Gulfstream nu mai era pe pistă.

— Cam când a plecat tipul nostru cu avionul? îl întrebă el pe director.

— Cam de o oră sau două. N-a stat mult mai mult decât dumneavoastră.

— Cred că l-am văzut în oraş. Un tip solid într-un costum maro?

— Da, ăsta era clientul.

— Te superi dacă te întreb unde s-a dus?

— Ce băgăreţi sunteţi amândoi! Şi el m-a întrebat cine sunteţi, zise el, luând un tabel şi parcurgând cu degetul o scurtă listă cu sosiri şi plecări ale avioanelor.

Părând nepăsător, Pitt se aplecă peste umărul directorului, văzând numărul de pe coada avionului, C-FTGI, pe care încercă să-l reţină.

— Deşi nu vă pot dezvălui cine se află la bord, pot să vă spun însă că avionul are ca destinaţie Vancouver, cu o escală de alimentare stabilită în Regina, Saskatchewan.

— Vin des la Elliot Lake?

— Nu, n-am mai văzut avionul acela pe-aici.

Directorul înclină din cap înspre mica încăpere din colţul terminalului.

— Beţi o cafea în sala de aşteptare şi eu voi anunţa echipajul de pe zborul dumneavoastră că sunteţi aici.

Pitt fu de acord şi se îndreptă spre bar, unde îşi turnă cafea dintr-un recipient de sticlă colorată. Televizorul fixat sus, într-un colţ, transmitea un rodeo de la Calgary, dar Pitt privea dincolo de temerarii călăreţi, încercând să aranjeze piesele puzzle-ului din ultimele câteva zile. Călătoria sa la Cooperativa Minieră fusese una de plăcere, însă bănuiala lui se confirmase. Găsirea unei surse de ruteniu avea o importanţă globală şi mai era cineva în căutarea ei. Se gândi la bărbatul bine îmbrăcat din berlina albă, John Booth. Omul i se părea oarecum cunoscut, dar Pitt nu ştia

pe nimeni în Vancouver care să aibă mijloacele de a zbura cu un avion închiriat.

Directorul terminalului intră în sală pe neaşteptate şi îşi turnă o ceaşcă mare de cafea, apoi se îndreptă spre Pitt.

— Echipajul zborului dumneavoastră este în drum spre aparat. Le-am spus că veţi ieşi imediat.

În timp ce vorbea deschise un pliculeţ de zahăr, pentru a şi-l pune în cafea. Dar plicul se rupse în două şi o ploaie de granule albe căzu pe mochetă.

— Tii, mormăi el, aruncând plicul gol. Asta o să-i dea ceva de furcă omului de serviciu din tura de noapte, bombăni el, uitându-se fix la mizeria de pe jos.

Şi Pitt privea tot într-acolo, dar reacţia lui fu diferită. Ochii începură să-i strălucească şi un zâmbet viclean i se lăţi pe buze.

— Un dezastru neprevăzut, îi spuse el directorului, care îl privi fără nici o expresie pe faţă. Mulţumesc pentru sprijin. Trebuie să dau câteva telefoane, apoi voi urca direct la bord.

După câteva minute, când intră pe pistă, Pitt mergea cu un pas sprinten, în ciuda rănilor care încă îl dureau. Pe faţă, zâmbetul său viclean era totuşi bine întipărit.

39

— Domnule ministru Jameson, aveţi legătura cu Mitchell Goyette pe linia unu, spuse secretara cu păr cărunt, băgându-şi capul pe uşă ca un popândău.

Jameson încuviinţă, apoi aşteptă până când secretara închise uşa şi ridică receptorul, deşi cu reţinere.

— Arthur, ce se mai întâmplă în frumoasa noastră capitală? îl întrebă Goyette persiflant.

— În Ottawa bate un vânt cald de primăvară, care mai compensează un pic şovinismul încins din Parlament.

— E momentul perfect ca să susţinem păstrarea resurselor Canadei doar pentru canadieni, spuse Goyette pompos.

— Da, ca să putem să le vindem chinezilor, răspunse ministrul sec.

Tonul lui Goyette deveni brusc serios:

— În sud-estul Insulei Victoria din Arctica se află o îngrămădire de stânci care poartă numele de Insulele Royal Geographical Society. Am nevoie de drepturi de exploatare minieră asupra tuturor, spuse el, de parcă ar fi cerut încă o ceaşcă de cafea.

— Stai să mă uit, răspunse Jameson, scoţând dintr-un sertar un teanc de hărţi.

Găsi harta Strâmtorii Victoria, care era împărţită în sectoare numerotate, apoi se mută la un computer. Introduse numerele şi accesă înregistrările ministerului referitoare la licenţele de exploatare şi de extragere emise de guvern. În câteva minute avea deja răspunsul pentru Goyette.

— Mă tem că există deja o licenţă de producţie valabilă, care acoperă cam treizeci la sută din teritoriul insulelor, mai ales pe cele din sudul Insulei West. E o licenţă pe zece ani, dar acum abia au intrat în al doilea an. Proprietarii licenţei sunt Kingfisher Holdings, o filieră a companiei de exploatare minieră Mid-America Mining Company din Butte, Montana. Au construit o mică mină acolo şi extrag cantităţi reduse de zinc, se pare că doar în lunile de vară.

— Deci licenţa e deţinută de o companie americană?

— Da, dar printr-o companie-paravan canadiană. Tehnic, sunt perfect în legalitate, cu condiţia să respecte cerinţele de securitate şi să întrunească celelalte prevederi ale licenţei.

— Vreau ca licenţa să fie anulată şi acordată apoi uneia dintre firmele mele, spuse Goyette pe şleau.

Jameson dădu dezaprobator din cap.

— Asta ar presupune ca ei să încalce cumva prevederile, de exemplu să polueze sau să nu plătească taxele aferente. Nu se poate face asta, Mitchell, fără ca guvernul să nu rişte să fie dat în judecată.

— Păi dă-mi tu altă idee atunci! Cum să fac să obţin drepturile? se răţoi Goyette la el.

— Conform ultimului raport de verificare, Mid-America este în perfectă regulă cu toate, aşa că singura ta opţiune ar fi să încerci să obţii drepturile direct de la ei. Sunt sigur că n-or să încerce să te tragă pe sfoară. Se mai gândi un moment şi adăugă: De fapt, cred că mai există o posibilitate.

— Ascult, spuse Goyette nerăbdător.

— Licenţa conţine o clauză referitoare la securitatea naţională. Dacă babilonia asta cu Statele Unite continuă să escaladeze, există o posibilitate să foloseşti asta în favoarea ta pentru a anula licenţa. Clauza prevede încetarea licenţei în cazuri extreme, cum sunt războaiele, conflictele sau dizolvarea relaţiilor interstatale. E o variantă extremă, dar cine ştie? Dar ce treabă ai tu cu insulele astea?

— Sunt din nou la fel de valoroase ca o mină de aur, răspunse Goyette calm, după care continuă din nou răstit: Să pregăteşti toate detaliile pentru ca eu să pot participa la următoarea licitaţie pentru licenţă. Între timp, mă voi ocupa să găsesc ceva la Mid-America Corporation ca să le vin de hac.

— Foarte bine, răspunse Jameson, destul de impresionat. O să aştept veşti de la tine.

— Stai că n-am terminat! După cum bine ştii, terenurile de pe lângă Strâmtoarea Melville sunt extraordinar de bogate în zăcăminte de gaz natural şi, cu toate astea, eu n-am drepturi de exploatare decât asupra unei mici porţiuni. Vreau să obţin dreptul de exploatare pentru întreaga regiune.

La celălalt capăt al firului se aşternu o linişte grea, dar în cele din urmă Jameson găsi puterea să răspundă:

— Cred că este aproape imposibil.

— Nimic nu este imposibil pentru preţul corect, râse Goyette. O să afli cu surprindere că majoritatea terenurilor sunt acoperite cu gheaţă şi nimeni n-a fost interesat. Până acum.

— Păi asta este şi problema. Umblă vorba că în Melville se pot

exploata cantităţi uriaşe. Am primit deja numeroase solicitări pentru exploatarea zonei.

— Păi nu le răspunde. Zăcămintele de gaz din Melville vor valora miliarde şi n-am de gând să le las să-mi scape printre degete, se răsti iar Goyette. O să-ţi trimit urgent nişte hărţi. O să vezi că am subliniat pe ele zonele de care sunt interesat, în mare parte din jurul Strâmtorii Melville, dar mai sunt unele şi din regiunea arctică. Intenţionez să-mi extind la maximum afacerile de exploatare în zona polului şi vreau licenţe de explorare cu toptanul pentru tot lotul. Se pot scoate profituri incredibile de acolo, iar tu vei primi o parte frumuşică, aşa că dă-ţi toată silinţa. La revedere, Arthur.

Jameson auzi telefonul închizându-se şi rămase împietrit timp de câteva secunde, după care se simţi cuprins de o furie oarbă şi trânti receptorul cu toată forţa.

* * *

La trei mii de kilometri spre vest, Goyette trânti şi el receptorul şi se lăsă pe spate în scaun. Îşi plimbă privirea prin birou şi se opri brusc asupra lui Clay Zak.

— Nimic nu se obţine cu uşurinţă, spuse el stăpân pe sine. Spune-mi te rog din nou care-i treaba cu ruteniul ăsta, de ce e brusc atât de important?

— E foarte simplu, îi răspunse Zak. Dacă poţi monopoliza piaţa de ruteniu, atunci înseamnă că poţi controla şi soluţia de bază pentru rezolvarea încălzirii globale. Ce vei dori să faci ulterior cu mineralul depinde de bani… sau de ego.

— Spune mai departe, şuieră Goyette printre dinţi.

— Să presupunem că tu eşti cel care controlează stocul principal, deci trebuie să te hotărăşti ce faci cu el. Tu, Mitchell Goyette, luptătorul îndârjit împotriva poluării, poţi deveni salvatorul planetei şi pe parcurs mai produci şi ceva mărunţiş, alimentând extinderea centralelor de fotosinteză artificială din întreaga lume.

— Dar terenul nu este foarte sigur, îl contrazise Goyette. Chiar nu ştim de cât ruteniu va fi nevoie, aşa că profiturile pot fi enorme sau zero. Mi-am pus în joc aproape toată averea pentru extinderea controlului asupra Pasajului de Nord-Vest. Am investit enorm în infrastructura necesară exploatării gazelor naturale şi a nisipurilor petrolifere, pentru a le putea transporta prin pasaj, ajutat fiind şi de flota mea de nave din zona Arcticii. Am acorduri de lungă durată pentru exportul în China şi în curând America îmi

va fi la picioare, implorându-mă s-o ajut. Şi am şi o afacere potenţială care ar putea fi un bum în domeniul prelucrării dioxidului de carbon. Dacă încălzirea globală începe să nu mai fie o problemă sau poate chiar va fi stopată complet, atunci m-aş putea confrunta cu probleme legate de zonele întinse de gheaţă, care mi-ar putea da peste cap toată strategia de afaceri.

— În acest caz, bănuiesc că va intra în scenă Mitchell Goyette, capitalistul cel-fără-de-regrete, care poate recunoaşte şi legat la ochi o oportunitate de profit şi care nu se dă în lături de la nimic când vine vorba despre extinderea imperiului său financiar.

— Mă flatezi, răspunse Goyette sarcastic. Dar m-ai ajutat să iau o hotărâre. Nu-mi permit să asist cum Pasajul de Nord-Vest redevine o zonă polară, acoperită de gheţuri. Topirea zăpezilor m-a ajutat să controlez încetul cu încetul zăcămintele de gaz din Strâmtoarea Melville şi să monopolizez transportul în şi din zonă. Poate că peste zece-cincisprezece ani, când rezervele de nisipuri petrolifere şi de gaz se vor apropia de sfârşit, o să mă mai gândesc să salvez planeta. Dar până atunci valoarea ruteniului poate creşte exponenţial.

— Ai vorbit ca un adevărat capitalist.

Goyette se întinse şi luă două foi de hârtie de pe birou. Erau paginile pe care Zak le furase de la Miners Co-op.

— Văd că într-adevăr toată povestea asta cu ruteniul e destul de subţire, spuse el, examinând intrările din registru. Un comerciant a cumpărat minereul în 1917 de la un inuit, al cărui bunic îl cumpărase la rândul său cu şaptezeci de ani în urmă. Bunicul era din Adelaide, dar susţinea că ruteniul provine din Insulele Royal Geographical Society. Ca să fie şi mai clar, i-a zis „kobluna negru” şi a mai spus că sursa era blestemată de spirite diavoleşti. Nu cred că asta poate fi numită „o cercetare minieră ştiinţifică”.

Se uită întrebător la Zak, ca pentru a-şi da seama dacă asasinul plătit încearcă să îl păcălească cumva.

Zak îi întoarse privirea fără să clipească.

— Poate fi o afacere riscantă. Ruteniul inuit trebuie însă să provină de undeva, iar discuţia este despre ceva întâmplat acum o sută şaizeci de ani, în mijlocul Arcticii. Registrul conţine o hartă a insulei, iar locul de unde a fost extras minereul este foarte clar. Inuiţii nu dispuneau de excavatoare şi de camioane pe vremea aceea, aşa că probabil tot ce-au găsit era la suprafaţă. Sunt sigur că acolo mai este mult minereu. De când Compania Mid-America

a apărut prin zonă, ei n-au căutat decât zinc şi l-au căutat în cealaltă parte a insulei. Da, Mitchell, poate fi o afacere destul de riscantă, dar dacă acolo chiar se găseşte ruteniu, profitul va fi enorm, iar pierderea ta la fel, dacă altcineva îl descoperă înaintea ta.

— Păi nu suntem singurii care ştiu despre depozitele inuite?

Zak se încruntă şi se strâmbă uşor.

— Se poate ca şi Dirk Pitt să ştie câte ceva, spuse el.

— Pitt? întrebă Goyette, încercând să-şi dea seama dacă îl cunoaşte.

— Directorul Agenţiei Naţionale de Cercetare a Vieţii Marine din SUA. Am dat peste el la laboratorul de cercetare din Washington şi am remarcat că a ajutat-o pe cercetătoarea care se afla în laborator, după explozie. L-am mai văzut apoi şi în Ontario, la Miners Co-op, imediat după ce am luat hârtiile astea. I-am aranjat un accident pe şosea, undeva în afara oraşului, dar un bătrân care trecea pe-acolo l-a ajutat. Este evident că ştie despre importanţa ruteniului în procesul de fotosinteză artificială.

— Poate că şi el este pe urmele tale, spuse Goyette, încruntându-se şi mai tare.

— Pot să mă descurc cu asta destul de uşor, spuse Zak.

— Nu e o idee chiar bună să sâcâim înalţii oficiali ai guvernului. El nu poate face nimic din State. O să pun să fie urmărit, ca să fiu sigur că e acolo şi nu în altă parte. Şi, în afară de asta, vreau să te duci în Arctica şi să afli tot ce poţi despre Insulele Royal Geographical Society. Ia şi o echipă de agenţi de pază cu tine şi o să-ţi trimit şi o echipă de geologi foarte buni. Apoi o să mă gândesc cum să fac să scot Mid-America din ecuaţie. Dar pentru asta am nevoie ca tu să-mi găseşti ruteniul. Obţine-l cu orice preţ, pe tot.

— Ăsta-i Mitchell Goyette pe care-l cunosc şi îl iubesc, spuse Zak cu un zâmbet parşiv. Dar încă nu am discutat despre partea mea.

— Deocamdată e în stadiul de misiune imposibilă. Zece la sută din redevenţele pentru dreptul de exploatare reprezintă mai mult decât o ofertă generoasă.

— Eu mă gândeam mai degrabă la cincizeci la sută.

— E absurd. Costurile de capital trebuie să le plătesc tot eu. Cincisprezece la sută.

— Hai să batem palma la douăzeci!

Goyette scrâşni din dinţi.

— Dispari de aici! Şi călătorie sprâncenată în gerul ăla!

40

În ciuda insistenţelor lui Loren de a rămâne în pat ca să se odihnească, Pitt se trezi a doua zi dis-de-dimineaţă şi se îmbrăcă să meargă la serviciu. Fiecare părticică din corp îl durea, mai tare chiar decât în ziua precedentă şi trebui să se mişte cu atenţie pentru a-şi dezmorţi încheieturile. Îi trecu prin cap să îşi toarne o tequila cu suc de portocale pentru a mai curma durerea, apoi renunţă, gândindu-se că se va vindeca mai greu şi bombănind că timpul îşi pusese amprenta şi asupra lui.

Fu convocat la baie de Loren, care voia să îi cureţe rana de la cap şi să îi schimbe bandajul.

— Bine că măcar pe-asta ţi-o acoperă părul, spuse ea, cercetându-i minuţios rănile de pe piept şi de pe spate.

Pitt avusese de-a lungul timpului mai multe întâlniri cu moartea, care îi lăsaseră atât urme fizice, cât şi sufleteşti.

— O lovitură norocoasă în scăfârlie, făcu el haz de necaz.

— Poate-ţi mai vine şi ţie mintea la cap, răspunse ea, luându-l în braţe.

Pitt apucase să îi povestească lui Loren despre cele petrecute în Ontario, dar uitase să menţioneze faptul că alunecarea de teren fusese provocată. Loren se întinse şi îl sărută pe creştet, apoi îi aminti că îi promisese să o scoată în oraş la masă.

— Te iau la prânz, îi promise el din nou.

Pitt ajunse la birou în jur de ora opt, studie câteva documente de serviciu, apoi îl sună pe Dan Martin. Directorul de la FBI fu încântat să îl audă.

— Dirk, pontul tău de ieri a fost bun. Ai avut dreptate, serviciul de curăţenie de la laboratoarele Universităţii George Washington lucrează până seara târziu. Am revăzut înregistrarea video şi am găsit un cadru clar cu bărbatul îmbrăcat în haine de îngrijitor care se fâţâia pe acolo de dimineaţă; se potriveşte perfect descrierii tale.

Aflat în sala de aşteptare a aeroportului din Elliot Lake, lui Pitt îi trebuiră câteva secunde ca să facă legătura între Co-op şi îngrijitorul peste care dăduse în laborator exact înaintea exploziei.

— L-aţi identificat? întrebă Pitt.

— După ce ne-am lămurit că nu face parte din echipa de întreţinere a clădirii şi nici din personalul care se ocupă de

curăţenie, am trimis fotografia la Departamentul Securităţii Naţionale, să-l caute în baza lor de date. N-o fi chiar cea mai sigură metodă, dar ne-au trimis o listă cu potenţiali suspecţi, iar unul dintre ei se potriveşte destul de bine cu descrierea noastră. La noi e înregistrat cu numele de Robert Ford, din Buffalo, New York. Deja am primit confirmarea că şi adresa şi numele sunt false.

Pitt memoră acest nume, apoi îşi aminti şi celălalt nume fals pe care suspectul îl folosise în Blind River, John Booth. Prea era mare coincidenţa, se gândi Pitt. John Wilkes Booth era numele celui care îl împuşcase pe Lincoln, iar Robert Ford era cel care îl ucisese pe Jesse James.

— Se pare că are o preferinţă morbidă pentru asasinii care au făcut istorie, sugeră Pitt.

— Poate fi şi asta o explicaţie. Am confruntat informaţiile noastre cu cele ale autorităţilor canadiene şi ne-au spus că ei l-au identificat drept Clay Zak.

— Au de gând să-l aresteze?

— Dacă ar şti de unde să-l ia! Este suspect într-un caz de crimă de acum douăzeci şi unu de ani, de la o mină de nichel din Canada. De atunci nu s-a mai ştiut nimic despre el.

— O mină de nichel? Poate de aceea ştie să folosească dinamita.

— Acum mergem pe pista asta. E posibil ca autorităţile canadiene să nu-l găsească, dar dacă mai pune piciorul în ţară, avem o şansă bună să-l arestăm.

— Te-ai descurcat bine, Dan. Aţi lămurit multe lucruri într-un timp foarte scurt.

— Mare noroc că ţi-ai amintit că l-ai întâlnit! Şi mai am să-ţi spun ceva ce s-ar putea să te intereseze. Este vorba despre asistentul Lisei Lane, Bob Hamilton. Am obţinut un mandat pentru verificarea situaţiei lui financiare. Se pare că tocmai i-au fost viraţi cincizeci de mii de dolari în contul pe care îl are deschis la o unitate bancară din afara graniţelor.

— Mi s-a părut mie cam suspect tipul…

— O să-l mai cercetăm, iar la sfârşitul săptămânii îl vom chema la un interogatoriu. O să vedem dacă a avut vreo legătură, deşi, din punctul meu de vedere, lucrurile se leagă încet-încet.

— Mă bucur că investigaţia se află pe un făgaş bun. Îţi mulţumesc pentru efort.

— Eu îţi mulţumesc, Dirk. Ne-ai ajutat mult.

Pitt îşi îndreptă apoi atenţia şi paşii în direcţia propriei investigaţii şi urcă la etajul al zecelea, la centrul computerizat. Îl găsi din nou pe Yaeger în faţa consolei, discutând cu Max, care era proiectată pe un ecran mare. Lângă ea era afişată o hartă mărită a globului, cu zeci de leduri aprinse pe toată suprafaţa oceanelor. Fiecare led reprezenta o baliză, ce transmitea prin satelit către sediu informaţii legate de apă şi de condiţiile meteo.

— Sunt probleme cu sistemul de balize? întrebă Pitt, aşezându-se în spatele lui Yaeger.

— Am avut ceva probleme de transmitere la câteva dintre balize, răspunse Yaeger. Am pus-o pe Max să ruleze nişte teste de software şi să încerce să găsească şi să izoleze problema.

— Dacă cel mai recent software ar fi fost testat ca lumea înainte de a-l instala, n-am fi avut problema asta, îl înţepă Max.

Se întoarse apoi spre Pitt şi îl salută, după care îi zări bandajul de la cap.

— Ce-aţi păţit la cap? îl întrebă ea.

— Am avut un mic accident pe un drum plin de stânci, răspunse el.

— Am dat de urma avionului pentru care ne-ai sunat, spuse Yaeger.

— Să aştepte. Repararea sistemului de balize este mai importantă.

— Pot să fac mai multe lucruri deodată, se oferi Max, uşor indignată.

— Rulează un test care durează douăzeci de minute, îi explică Yaeger. Putem s-o punem la treabă până ies rezultatele. Max, afişează datele despre avionul canadian Gulfstream, spuse el, întorcându-se către imaginea holografică.

— Aparatul de zbor este un avion de ultimă generaţie Gulfstream G650, cu opt locuri, fabricat în 2009. Conform datelor provenite de la autorităţile aeronautice canadiene, numărul C-FTGI este înregistrat pe numele Terra Green Industries din Vancouver, Columbia Britanică. Terra Green este o companie integral privată, condusă de un anume Mitchell Goyette.

— De unde şi TGI-ul din număr, spuse Yaeger. Cel puţin nu şi-a pus iniţialele lui, cum fac majoritatea proprietarilor de avioane.

— Goyette, mustăci Pitt. Nu e cumva tipul din energia verde?

— Printre companiile lui se numără centrale geotermale şi hidroelectrice, ferme eoliene şi câteva ferme de panouri solare,

recită Max.

— Atâtea companii private ne-au cam pus pe gânduri, spuse Yaeger, aşa că am mai săpat un pic. Am găsit peste douăzeci şi cinci de alte entităţi care aparţin de fapt de Terra Green. S-a dovedit că acestea fac parte din domenii conexe gazului, petrolului şi exploatării miniere, mai ales în regiunea Athabasca din Alberta.

— Aşadar Terra Green nu e chiar atât de verde[4], spuse Pitt pe un ton zeflemitor.

— Ba chiar mai rău. Se pare că o altă filială a Terra Green controlează un zăcământ de gaze naturale descoperit recent în Strâmtoarea Melville. Valoarea acestuia ar putea depăşi cu uşurinţă valoarea tuturor celorlalte firme. De asemenea, am mai găsit o legătură interesantă cu NUMA. Se pare că, de-a lungul ultimilor câţiva ani, Terra Green a semnat un contract cu şantierul naval din Golful Mississippi pentru construcţia câtorva spărgătoare mari de gheaţă, precum şi a unor nave de transport GPL şi a unor barje imense. Este acelaşi şantier care ne-a construit şi nouă ultima navă de cercetare şi care a întârziat cu livrarea, probabil din cauza contractului mai important cu Terra Green.

— Da, îşi aminti Pitt, şantierul naval Lowden din New Orleans. Am văzut una dintre barjele astea într-un doc uscat. Era imensă. M-am întrebat şi atunci ce s-ar putea transporta cu ea.

— Până acum n-am încercat să localizez navele, dar dacă vreţi pot să încerc, spuse Max.

Pitt dădu din cap în semn că nu.

— Probabil că nu contează. Max, poţi să afli dacă Terra Green este implicată în vreun proiect legat de fotosinteza artificială sau în alte chestii care implică emisiile de gaze de seră?

Max începu să-şi scaneze propria bază de date, ce conţinea rapoarte de cercetare şi comunicate de presă publicate.

— Nu găsesc nici o referire la Terra Green şi la fotosinteza artificială. Au în schimb o mică staţiune de cercetare pentru studiul celulelor fotovoltaice şi au câteva lucrări publicate în domeniul carbonului. Compania tocmai a inaugurat o centrală pentru capturarea dioxidului de carbon în Kitimat, Columbia Britanică, iar acum se ştie că sunt în discuţii cu guvernul canadian pentru a obţine autorizaţii de construcţie pentru mai multe astfel de centrale pe tot teritoriul ţării.

---

[4] *Green,* în original (n. tr.).

— Kitimat? Tocmai am primit un e-mail de la Summer, trimis de acolo, spuse Yaeger.

— Da, puştii s-au oprit pe-acolo în drum spre Pasajul Interior, ca să testeze alcalinitatea apei, spuse Pitt.

— Crezi că centralele de capturare a carbonului au vreo legătură cu încercarea de stopare a proiectului Lisei Lane?

— Nu ştiu încă, dar ar putea fi şi asta o variantă. E clar că Goyette vrea să pună gheara pe ruteniu.

Le povesti apoi despre vizita sa la Miners Co-op şi despre întâlnirea cu acelaşi individ pe care îl văzuse şi în laboratorul universităţii. Le spuse despre paginile pe care le citise în jurnalul de înregistrări şi îi arătă lui Yaeger notiţele.

— Max, data trecută când am vorbit spuneai că există foarte puţine mine de unde se extrage ruteniul sau chiar deloc, zise el.

— Corect, doar o cantitate mică extrasă dintr-un minereu de calitate scăzută, produs într-o mină din Bolivia.

— Mina Co-op are stocul pe terminate. Ai informaţii şi despre alte depozite din zona Arcticii?

Max îşi scană din nou baza de date, apoi negă:

— Nu, domnule. Nu găsesc nici o menţiune în nici un raport înregistrat sau drepturi acordate pentru exploatare minieră în baza de date pe care o am şi care cuprinde înregistrări începând cu sfârşitul anilor 1960.

Pitt se uită peste notiţele din jurnal, apoi spuse:

— Aici este o înregistrare din 1917 referitoare la o anumită cantitate de ruteniu, numit „kobluna negru”, obţinută cu şaizeci şi opt de ani în urmă de la câţiva inuiţi din Peninsula Adelaide. Asta îţi spune ceva, Max?

— Îmi pare rău, domnule, tot n-am găsit nici o referire relevantă, răspunse ea, cu o privire tristă în ochii ei transparenţi.

— Mie nu-mi spune niciodată „domnule”, bombăni Yaeger ca pentru sine.

Max îl ignoră şi continuă să încerce să genereze un răspuns suplimentar pentru Pitt.

— Peninsula Adelaide este localizată pe coasta de nord a regiunii Nunavut, chiar la sudul Insulei King William. Peninsula este considerată un teritoriu nepopulat, de-a lungul timpului fiind ocupată temporar de grupuri restrânse de inuiţi nomazi.

— Max, ce înseamnă de fapt „kobluna negru”? întrebă Yaeger.

Max ezită câteva secunde, timp în care accesă baza de date lingvistice a Universităţii Stanford, apoi îi privi pe amândoi cu o

expresie confuză.

— Este o contradicţie de termeni, spuse ea.

— Te rog, explică-ne, îi ceru Yaeger.

— „Kobluna” este un cuvânt inuit care înseamnă „bărbat alb”, aşadar s-ar traduce ambiguu prin „bărbat alb negru”.

— Într-adevăr contradictoriu, admise Yaeger. Poate înseamnă bărbat alb îmbrăcat în negru sau invers.

— Se poate, adăugă Pitt. Dar aceea era o regiune îndepărtată din Arctica. Nu prea cred ca, la momentul despre care vorbim, să-şi fi făcut apariţia pe acolo vreun bărbat alb sau negru, greşesc, Max?

— Doar puţin. Primele explorări şi cartografieri ale zonei canadiene din Arctica s-au realizat din dorinţa Marii Britanii de a găsi un pasaj prin nord-vestul Oceanului Pacific. La mijlocul secolului al nouăsprezecelea au fost cartografiate temeinic multe porţiuni din regiunile de vest şi de nord ale Arcticii canadiene. Regiunile din mijloc, inclusiv câteva pasaje din jurul Peninsulei Adelaide, au fost de fapt ultimele zone cartografiate.

Pitt îşi mai aruncă o dată privirea peste notiţele de la Miners Co-op.

— Înregistrarea de aici spune că ruteniul inuit a fost recuperat în 1849 sau în jurul acestui an.

— Documentele vremii arată că a avut loc o expediţie sub patronajul companiei Hudsons Bay, care a explorat o regiune de coastă a Americii de Nord între anii 1837 şi 1939.

— Cam cu mult timp înainte, remarcă Yaeger.

— Următoarele incursiuni despre care se ştie au fost făcute de John Rae în 1851, în timp ce căuta supravieţuitori ai expediţiei lui Franklin. El era cunoscut pentru călătoriile de-a lungul coastei de sud-est a Insulei Victoria, care se află la aproximativ o sută cincizeci de kilometri de Peninsula Adelaide. După aceea n-a mai călcat nimeni pe-acolo până în 1859, când Francis McClintock a pornit o nouă expediţie pe urmele lui Franklin, de data asta pe lângă Insula King William, la nord de Adelaide.

— Asta a fost cu mult timp după, spuse Yaeger.

— Dar mai este şi Franklin, spuse Pitt, încercând să-şi amintească. Când a navigat în apele acelea şi când i s-a pierdut urma?

— Expediţia lui Franklin a pornit din Anglia în 1845. Prima iarnă au petrecut-o pe Insula Beechey, apoi s-au îndreptat spre sud, până când au fost prinşi în gheaţă în Insula King William.

Navele expediţiei au fost abandonate în primăvara lui 1848, iar echipajul şi-a găsit sfârşitul undeva pe ţărm, după o vreme.

Pitt încercă să reţină toate datele, apoi îi mulţumi lui Max pentru informaţii. Femeia-hologramă făcu o plecăciune, apoi se întoarse şi reveni la calculele ei.

— Dacă marinarii lui Franklin au părăsit navele în 1848 în nordul peninsulei, nu prea văd cum ar fi putut căra după ei mineralele astea grele, remarcă Yaeger.

— E posibil ca inuiţii să fi încurcat data, răspunse Pitt. Alt aspect de luat în calcul ar fi comentariul lui Max referitor la Peninsula Adelaide, care a fost un loc de retragere pentru inuiţii nomazi. Doar pentru că se ştia că inuiţii poposeau în peninsulă nu înseamnă că tot acolo au şi găsit mineralul.

— Bine punctat. Deci crezi că are legătură cu expediţia lui Franklin?

Pitt încuviinţă uşor.

— Ar putea fi singura legătură posibilă, zise el.

— Dar ai auzit ce-a spus Max. Tot echipajul a murit. Asta înseamnă că, practic, am eliminat orice şansă de a mai găsi un răspuns urmând pista asta.

— Speranţa moare ultima, spuse Pitt cu o licărire în privire.

Se uită la ceas, apoi se ridică să plece.

— Ca să fiu cinstit, Hiram, sunt convins că în după-amiaza asta o să dau de pista corectă.

41

Pitt luă cu împrumut un jeep de la agenţie şi trecu să o ia pe Loren de la Capitol Hill, apoi se îndreptară spre centrul oraşului.

— Ai timp pentru un prânz prelungit? o întrebă el în timp ce aşteptau la semafor.

— Ai noroc, nu mai am alte audieri programate pentru astăzi. Trebuie doar să mai revăd câteva chestii legislative. La ce te gândeşti?

— O excursie la Georgetown.

— La apartamentul meu, pentru puţină distracţie de după-amiază? întrebă ea sfios.

— O propunere tentantă, răspunse el strângând-o de mână, dar mă tem că avem o masă rezervată şi nu se poate anula.

Traficul se aglomera, dar Pitt se descurcă luând-o pe strada M, care ducea direct în centrul oraşului Georgetown.

— Cum se mai simte Lisa? întrebă el.

— Au externat-o astăzi şi de-abia aşteaptă să revină la muncă. După ce îşi documentează şi îşi centralizează descoperirile, o să-i aranjez o întrevedere scurtă cu Biroul de Politici pentru Ştiinţă şi Tehnologie de la Casa Albă, deşi s-ar putea să dureze câteva săptămâni. Lisa m-a sunat de dimineaţă cam amărâtă – se pare că asistentul ei şi-a găsit ceva de lucru în altă ţară şi a plecat fără să lase vreun bilet.

— Bob Hamilton?

— Da, aşa-l cheamă. Cel în care n-ai tu încredere.

— Trebuia să fie chemat la FBI spre sfârşitul acestei săptămâni. Ceva îmi spune că n-o să fie lăsat să plece spre nici un nou serviciu prea curând.

— Totul a început cu o descoperire uimitoare, dar uite la ce haos s-a ajuns! Am văzut un raport privat de la Departamentul Energie, care anticipează un impact al încălzirii globale asupra mediului şi economiei mult mai sumbru decât oricare altul. Cele mai recente studii arată clar că toate gazele de seră din atmosferă cresc într-un ritm alarmant. Crezi că este posibil să se găsească suficient de repede o sursă de ruteniu, astfel încât fotosinteza artificială să devină realitate?

— Tot ce avem până acum este un jurnal subţire de înregistrări ale unei surse de mult uitate. S-ar putea dovedi că nu

ne este de nici un folos, dar este singura pistă pe care putem merge acum.

Pitt întoarse pe o stradă cu case istorice demodate, construite prin anii 1840. Găsi un loc de parcare sub un stejar falnic şi se îndreptară spre o căsuţă construită dintr-un şopron vechi. Pitt bătu în uşă cu ciocănelul de alamă şi uşa le fu deschisă de un bărbat uriaş, îmbrăcat într-o haină elegantă din satin roşu.

— Dirk! Loren! Bine aţi venit! îi întâmpină Julien Perlmutter cu vocea lui de tenor, plină de entuziasm.

Uriaşul bărbos, care cântărea aproape două sute de kilograme, îi primi cu căldură şi îi îmbrăţişă pe amândoi.

— Julien, arăţi nemaipomenit. Ai mai slăbit? îl întrebă Loren, bătându-l uşor pe burtă.

— Doamne sfinte, nu, răcni el. Ziua în care mă voi opri din mâncat va fi ziua în care voi muri. Tu însă eşti mai încântătoare ca niciodată.

— Ai grijă să-ţi focalizezi pofta doar spre mâncare, îl ameninţă Pitt în glumă.

Perlmutter se aplecă spre urechea lui Loren şi îi şopti suficient de tare cât să audă şi Pitt:

— Dacă te plictiseşti vreodată de blestematul ăsta aventuros, te rog să-mi dai de ştire.

Se ridică apoi cu mişcări care aminteau de gingăşia unui urs şi traversă camera.

— Haideţi, veniţi în sufragerie, le făcu el semn.

Loren şi Pitt îl urmară prin holul de la intrare, apoi prin camera de zi şi din nou printr-un hol. Toate camerele erau înţesate până în tavan cu rafturi cu cărţi. Casa era dezordonată şi semăna mai mult cu o bibliotecă mare decât cu o locuinţă. Pe pereţi erau expuse colecţii întregi de cărţi istorice şi jurnale despre marină din întreaga lume. Perlmutter era un colecţionar înrăit de documente marinăreşti şi se autoproclama expert eminent în istoria maritimă.

Ajunseră într-o sufragerie mică, dar foarte cochetă, în care cele câteva teancuri de cărţi erau aranjate lângă un perete. Se aşezară la masa masivă de mahon, cu picioare sculptate în formă de labe de leu. Masa se aflase odată în cabina căpitanului unei corăbii vechi şi se integra perfect printre celelalte artefacte marinăreşti.

Perlmutter deschise o sticlă de Pouilly-Fume, un vin alb sec şi le turnă în pahare.

— Mi-e teamă că am băut toată sticla de *airag* pe care mi-ai trimis-o din Mongolia, îi spuse el lui Pitt. Minunată invenţie.

— Am băut o grămadă cât am stat acolo. Localnicii o beau ca pe apă, răspunse Pitt, aducându-şi aminte de gustul uşor amărui al băuturii alcoolice făcute din lapte de măgăriţă.

Perlmutter gustă vinul, apoi lăsă paharul pe masă şi bătu din palme.

— Marie, strigă el. Poţi să serveşti supa.

Din bucătărie apăru o femeie cu şorţ, care ţinea o tavă cu castroane. La înfăţişare era exact opusul lui Perlmutter – mică şi sprintenă, brunetă şi cu ochii de culoarea cafelei. Îi servi pe fiecare cu câte un castron de supă, fără să scoată un cuvânt, dar cu zâmbetul pe buze, apoi dispăru în bucătărie. Pitt gustă supa şi fu încântat.

— Vichyssoise. Foarte aromată.

Perlmutter se trase mai aproape de ei şi le şopti:

— Marie este bucătar secund la Citronelle, aici, în Georgetown. A absolvit una dintre cele mai prestigioase şcoli de bucătari din Paris. Ba, mai mult, tatăl ei a fost bucătar-şef la Maxim, adăugă el, sugându-şi degetele încântat. A fost de acord să gătească pentru mine de trei ori pe săptămână. Viaţa merită trăită! tună el, iar obrajii lui mai mult decât bucălaţi se zguduiră de râs.

Cei trei savurară în continuare momiţe sotate cu risotto şi praz, urmate de un mousse de ciocolată. Pitt termină desertul şi împinse farfuria goală cu o expresie de adâncă satisfacţie. Loren se predă mai repede, neputând să îşi termine porţia.

— Remarcabil, Julien, de la primul fel până la ultimul. Dacă te plictiseşti vreodată de istoria maritimă, sunt convinsă că ai avea un viitor strălucit ca patron de restaurant, spuse Loren.

— Probabil, dar cred că aş avea prea mult de muncă, râse Perlmutter. Şi-n afară de asta, sunt sigur că deja ştii de la soţul tău – dragostea pentru mare nu dispare niciodată.

— Corect. Nu ştiu ce s-ar fi ales de voi dacă omul nu ar fi cucerit mările.

— Blasfemie! ţipă iar Perlmutter. Bine că mi-am adus aminte, Dirk, ziceai că întâlnirea de astăzi nu se va limita doar la o cină aleasă cu un prieten drag…

— Aşa e, Julien. Sunt pe urmele unui mineral rar, care şi-a făcut apariţia prima dată în Arctica, în jurul anului 1849.

— Sună palpitant. Şi ce te interesează?

Pitt îi povesti pe scurt despre importanţa ruteniului şi despre

minereul inuit de la Miners Co-op.

— Ai zis ceva de Peninsula Adelaida? Dacă nu m-am ramolit, asta vine pe undeva pe lângă Insula King William, în mijlocul acela sălbatic al Pasajului de Nord-Vest, spuse Perlmutter, mângâindu-şi barba căruntă. Iar în 1849, singurii exploratori care au ajuns în regiune au fost cei din grupul Franklin.

— Cine a fost Franklin? întrebă Loren.

— Sir John Franklin. Ofiţer al forţelor marine britanice şi explorator renumit al Arcticii. A luptat la Trafalgar când era doar un copilandru, pe nava *Bellerophon,* dacă-mi aduc bine aminte. Deşi trecut bine de prima tinereţe, la vârsta de cincizeci şi nouă de ani a pornit cu două nave rezistente în căutarea misteriosului Pasaj de Nord-Vest. Mai avea foarte puţin, însă corăbiile au fost prinse în gheaţă. Cei care au supravieţuit au fost obligaţi să abandoneze navele şi să încerce să ajungă într-o tabără care era centru comercial pentru blănuri, la sute de kilometri în sud. Franklin şi toţi cei o sută treizeci şi patru de oameni care făceau parte din echipajul expediţiei au murit, transformând expediţia în cea mai neagră tragedie din istoria Arcticii.

Perlmutter se scuză câteva minute şi dispăru într-una dintre camerele pline de cărţi, apoi reveni cu câteva exemplare vechi şi cu un manuscris legat grosier. Începu să le răsfoiască la repezeală, apoi se opri şi începu să citească tare:

— Am găsit. Franklin a pornit de pe Tamisa în mai 1845 cu două vase, *Erebus* şi *Terror.* Ultima oară au fost văzuţi când au ajuns în Golful Baffin, dincolo de Groenlanda, în vara acelui an. Aveau provizii pentru trei ani şi se aşteptau să petreacă cel puţin o iarnă între gheţuri, pentru ca apoi să încerce să-şi croiască drum spre Pacific sau măcar să se întoarcă în Anglia cu o dovadă că pasajul nu există. Din păcate însă şi-au găsit sfârşitul în Arctica, iar vasele nu au mai fost văzute niciodată.

— Dar nu i-a căutat nimeni când au văzut că nu mai apar după trei ani? întrebă Loren.

— Ba da, draga mea, i-au căutat! Încă de la sfârşitul lui 1847 oamenii au început să-şi facă griji şi să depună eforturi considerabile pentru a face ceva. Practic au trimis mai multe expediţii de salvare, pe la ambele capete ale pasajului. Soţia lui Franklin, lady Jane Franklin, a finanţat din banii proprii numeroase expediţii, în speranţa că îşi va regăsi bărbatul. În mod cu totul excepţional, rămăşiţele unor bărbaţi care făcuseră parte din echipaj au fost găsite pe Insula King William după mai

bine de nouă ani, confirmând din nefericire cele mai negre supoziţii.

— Nu s-au găsit jurnale de călătorie sau alte însemnări? întrebă Pitt.

— O singură notă. O inscripţie sinistră făcută pe o movilă de pietre de pe insulă, descoperită în 1859.

Perlmutter găsi o fotocopie a acesteia într-una dintre cărţi şi le-o arătă şi lor.

— Scrie că Franklin a murit în 1847, dar nu se precizează şi de ce, spuse Loren după ce o citi.

— Nota a ridicat mai multe întrebări decât a conferit răspunsuri. Erau ridicol de aproape de capătul pasajului, adică traversaseră deja cea mai urâtă parte din el, dar au fost surprinşi de vara care s-a terminat neobişnuit de repede şi probabil că navele au fost prinse între banchize.

Pitt găsi într-o carte o hartă, pe care era trecută zona unde se presupunea că a murit Franklin. Punctul de pe hartă care reprezenta locul unde navele fuseseră abandonate se afla la mai puţin de o sută cincizeci de kilometri de Peninsula Adelaide.

— Ruteniul găsit în regiune este menţionat ca şi „kobluna negru”, spuse Pitt, încercând să găsească un indiciu geografic pe hartă.

— „Kobluna” este un cuvânt inuit, spuse Perlmutter, scoţând manuscrisul învechit.

După ce îl deschise, Loren observă că întregul document era scris de mână, pe hârtie pergament.

— Da, răspunse Pitt. Este un termen inuit pentru „bărbat alb”.

Perlmutter aproape îşi toci coatele încercând să găsească un anumit pasaj din document.

— În 1860, un ziarist din New York pe nume Stuart Leuthner a încercat să desluşească misterul care învăluia expediţia lui Franklin. A plecat în Arctica şi a trăit într-o aşezare inuită timp de şapte ani, perioadă în care le-a învăţat limba şi obiceiurile. A bătut în lung şi-n lat regiunea din jurul Insulei King William, întrebând fiecare locuitor în parte dacă l-a întâlnit vreodată pe Franklin sau pe vreun om din echipajul său. A dat de foarte puţine indicii şi s-a întors la New York dezamăgit că nu putuse găsi nici un răspuns concludent. Din motive poate greu de înţeles, în loc să publice informaţiile şi datele pe care le aflase, a ales să revină în Arctica. A luat de nevastă o tânără inuită, apoi s-au pierdut amândoi pe undeva prin sălbăticie şi nu s-a mai

auzit niciodată de el.

— Acesta este jurnalul pe care l-a ţinut cât timp a stat la inuiţi? întrebă Pitt.

Perlmutter încuviinţă.

— L-am achiziţionat la o licitaţie acum câţiva ani, la un preţ chiar rezonabil.

— Sunt foarte surprinsă că nu a fost niciodată publicat, spuse Loren.

— Dacă l-ai citi, nu te-ar mai mira. Nouăzeci la sută din jurnal conţine însemnări despre cum se prind şi se măcelăresc focile, cum se construiesc igluurile şi ce trebuie să faci ca să nu mori de plictiseală în lungile luni de iarnă, când e beznă.

— Şi restul de zece la sută? întrebă Pitt.

— Păi să vedem, zâmbi Perlmutter.

În următoarea oră Perlmutter răsfoi tot jurnalul, citind pasajele care făceau referire la expediţie – un inuit care descria convoiul de sănii pe care îl văzuse pe ţărmul îndepărtat al Insulei King William sau note despre cele două corăbii prinse în gheaţă. Aproape de sfârşit, Leuthner transcrisese în jurnal interviul luat unui tânăr, interviu ce îi făcu pe Loren şi pe Pitt să tresară pe scaunele lor. Relatarea îi aparţinea lui Koo-nik, un băiat de treisprezece ani, care plecase în anul 1849 împreună cu unchiul său la o vânătoare de foci, în partea vestică a Insulei King William; după ce escaladaseră o movilă mare, găsiseră o corabie prinsă într-o banchiză uriaşă.

— „Kobluna”, spusese unchiul în timp ce se îndreptau spre corabie.

Se apropiaseră şi din străfundul navei auziseră ţipete şi urlete. Un bărbat cu privirea rătăcită le făcuse semn să se apropie. Aveau cu ei o focă pe care erau dispuşi s-o dea la schimb, aşa că urcaseră pe punte. Din toate colţurile navei începuseră să apară bărbaţi murdari şi slăbiţi, cu hainele murdare de sânge. Unul dintre ei se holba la Koo-nik, bolborosind incoerent, iar alţi doi dansau pe punte. Echipajul intona un cântec străvechi şi, din când în când, îşi spuneau singuri „bărbaţii din întuneric”. Lui Koo-nik i se păreau toţi posedaţi de duhuri necurate. Speriat de arătăniile acelea, Koo-nik se agăţase de unchiul său, care le dăduse carnea de focă la schimb pe două cuţite şi câteva roci argintii strălucitoare, despre care bărbaţii „kobluna” spuneau că au puterea unică de a radia căldură. Bărbaţii „kobluna” le promiseseră mai multe unelte ascuţite şi pietre argintii,

încercând să îi convingă să le mai aducă şi altădată carne de focă. Koo-nik şi unchiul lui plecaseră şi nu mai văzuseră după aceea corabia, dar povestea că după câteva săptămâni unchiul său împreună cu alţi bărbaţi le duseseră mai multe foci şi se întorseseră cu mai multe cuţite şi cu un caiac plin cu „kobluna negru”.

— Sigur este vorba despre ruteniu, spuse Loren captivată.

— Da, „kobluna negru”, aprobă Pitt. Dar de unde îl avea echipajul lui Franklin?

— Este posibil să-l fi descoperit pe una dintre insulele învecinate, în timpul unei excursii cu sănii, când nava le era blocată în gheaţă, spuse Perlmutter într-o doară. E la fel de probabil să fi descoperit o mină pe la începutul expediţiei, oriunde între Groenlanda şi Insula Victoria, adică vorbim de câteva mii de kilometri. Mi-e teamă că nu prea ştim nimic cu siguranţă.

— Ce mi se pare mie ciudat este comportamentul echipajului, remarcă Loren.

— Am auzit o poveste similară despre nişte muncitori de la o ţesătorie din Africa de Sud care o luaseră razna, iar explicaţia posibilă ar fi expunerea la acest mineral, răspunse Pitt, deşi nimic nu se leagă, mineralul nu este toxic.

— Poate că li s-a tras de la întâmplările îngrozitoare prin care au trecut. Au făcut foamea şi au îndurat frigul atâtea ierni la rând, captivi într-o navă şi înconjuraţi de gheaţă şi de beznă, spuse Loren. Eu sigur mi-aş pierde minţile în asemenea condiţii.

— Indiferent cât de rezistent ar fi cineva, lovit de scorbut şi degerături – ca să nu mai zic şi de botulismul provocat de conservele de calitate proastă şi pe deasupra sigilate cu plumb – într-un final tot ar ceda, consimţi şi Perlmutter.

— E încă unul dintre misterele nerezolvate care învăluie expediţia, spuse Pitt.

— Informaţiile acestea par să confirme însă povestea negustorului de la Miners Co-op, remarcă Perlmutter.

— Poate că răspunsul la întrebarea de unde provine mineralul se află încă pe corabia aceea, sugeră Loren.

Pitt era deja frământat de acelaşi gând. Ştia că apele îngheţate ale Arcticii permit o conservare excelentă. *Breadalbane*, o corabie de lemn din 1843, care fusese trimisă într-o expediţie de salvare a lui Franklin şi se izbise de un aisberg în apropiere de Insula Beechey, fusese descoperită recent

intactă, cu velele încă ridicate. Prin urmare, ideea că la bordul navei ar putea exista indicii cu privire la sursa ruteniului era perfect credibilă. Dar despre care dintre corăbii era vorba şi pe unde se pierduse?

— Despre cealaltă corabie nu se pomeneşte nimic? întrebă el.

— Nu, răspunse Perlmutter, iar locaţia aproximativă precizată în această sursă se află destul de la sud faţă de cea la care se presupune că oamenii au abandonat corăbiile.

— Poate banchiza s-a deplasat odată cu ele, sugeră Loren.

— Foarte plauzibil, răspunse Perlmutter. Leuthner are un pasaj extrem de interesant spre sfârşitul jurnalului, adăugă el, răsfoind mai departe. Un alt grup de inuiţi a susţinut că a văzut una dintre corăbii scufundându-se, iar pe cealaltă dispărând. Leuthner n-a putut să facă niciodată distincţia exactă între termenii folosiţi de inuiţi.

— Presupunând că este vorba despre una dintre cele două corăbii, ar putea fi imposibil de identificat care anume, dacă mineralul a fost adus de fapt doar la bordul uneia dintre el, sublinie Pitt.

— Din păcate Koo-nik nu a precizat niciodată ce corabie era, iar *Erebus* şi *Terror* semănau destul de mult ca aspect, spuse Perlmutter.

— Dar a precizat în schimb cum îşi spuneau între ei cei din echipaj, zise Loren. Cum le-a zis, „bărbaţi negri”?

— „Bărbaţii din întuneric”, aşa i-a descris, răspunse Perlmutter. În tot cazul, e ciudat. Bănuiesc că îşi spuneau aşa din cauză că trecuseră prin multe ierni întunecate.

— Sau poate dintr-un alt motiv, adăugă Pitt, luminându-se brusc la faţă. Dacă într-adevăr erau „bărbaţii din întuneric”, tocmai ne-au spus cum se chema corabia pe care se aflau.

Loren îl privi destul de nedumerită, dar Perlmutter îşi dădu seama imediat.

— Sigur că da! răcni uriaşul. Cu siguranţă era *Erebus.* Bravo, băiete!

Loren se uită la soţul ei şi îl întrebă:

— Eu de ce nu înţeleg?

— *Erebus*, răspunse Pitt. Este numele dat în mitologia greacă tărâmului subpământean aflat în drumul spre Hades. Este un loc învăluit pentru totdeauna în întuneric sau în ignoranţă, cum vrei s-o iei.

— Adică locul în care a sfârşit corabia împreună cu echipajul

ei, spuse Perlmutter. Îl privi cu atenţie pe Pitt şi îl întrebă: Crezi că o poţi găsi?

— E o zonă întinsă, dar merită să încercăm. Singurul pericol care ne poate împiedica să o găsim este acelaşi cu care s-a confruntat şi Franklin: gheaţa.

— Ne apropiem de sezonul estival, când gheaţa se topeşte şi se poate naviga. Poţi face rost în timp util de o ambarcaţiune ca să te îmbarci şi să pleci în căutare?

— Nu uita de canadieni, îl atenţionă Loren. S-ar putea să nu te lase să le încalci teritoriul!

Privirea lui Pitt exprima însă doar optimism.

— Culmea e că am la dispoziţie atât nava, cât şi persoana perfectă, spuse el cu un zâmbet plin de încredere.

Perlmutter ochi o sticlă prăfuită de vin de Porto şi turnă în toate paharele.

— Să te întorci cu bine, băiete, toastă el. Fie ca tu să aduci lumina pe *Erebus* cel întunecat!

Îi mulţumiră lui Perlmutter pentru masă, iar acesta le promise solemn că le va pune la dispoziţie copii după toate materialele care făceau referire la poziţia probabilă a navei. Loren şi Pitt părăsiră căsuţa plini de entuziasm şi se urcară în maşină. Loren era neobişnuit de tăcută, instinctul avertizând-o asupra pericolelor nevăzute. Ştia că n-are rost să încerce să îl facă pe Pitt să se răzgândească, dar îi era foarte greu să îl lase să plece.

— Arctica este un loc periculos, spuse ea într-un final, abia şoptit. O să-mi fac griji.

— O să am grijă să nu-mi uit nădragii şi să nu dau cu capul de vreun aisberg, spuse el plin de voioşie.

— Ştiu că este important, dar totuşi aş fi vrut să nu fie necesar să pleci.

Pitt îi zâmbi, încercând s-o liniştească, dar în ochi i se citea o hotărâre de nestrămutat. Loren se mai uită o dată spre el şi îşi dădu seama că Pitt deja plecase.

42

Mitchell Goyette stătea sprijinit de pupa navei şi studia un raport de venituri, când secretara sa îşi făcu apariţia la bordul iahtului cu un telefon mobil.

— Pe fir este ministrul de resurse Jameson, îi spuse fermecătoarea brunetă în timp ce îi întindea telefonul.

Goyette îi aruncă o privire pofticioasă şi luă telefonul.

— Arthur, îmi pare bine că te-ai gândit la mine. Ia spune, ce se mai aude cu licenţele mele pentru exploatarea Arcticii?

— De asta te-am sunat. Am primit hărţile zonelor cu resurse care te interesau. Am aflat cu stupoare că terenurile se întind pe o suprafaţă de cincizeci de mii de kilometri pătraţi. Şi aş mai adăuga că nici nu există vreun precedent.

— Da, bine, bogăţii peste bogăţii care aşteaptă să fie acaparate. Totuşi, să le luăm pe rând. Cum stăm cu drepturile de exploatare minieră asupra Insulelor Royal Geographical Society?

— După cum ţi-am mai zis, o parte din drepturile de exploatare şi producţie sunt deţinute de compania minieră Mid-America. Biroul meu a înaintat deja o moţiune de revocare a licenţei lor, pe motiv de nerespectare a clauzelor contractului. Dacă în următoarele trei luni nu reuşesc să îşi respecte cotele de producţie, atunci putem cere anularea licenţei. Dar dacă se amplifică criza asta politică cu Statele Unite, atunci putem acţiona şi mai devreme.

— Cred că ne putem asigura că nu vor respecta cotele peste vară, spuse Goyette cu viclenie.

— Actul de anulare poate intra în vigoare mai repede dacă este semnat de prim-ministru. Vrei s-o iei pe calea asta?

— Prim-ministrul Barrett nu este un impediment, râse Goyette. Poţi să-l consideri un partener tăcut în toată afacerea asta.

— A susţinut public promovarea politicii de protejare a teritoriilor virgine din Arctica, îi aminti Jameson.

— O să semneze toate hârtiile pe care i le bag sub nas. Acum spune-mi şi despre cealaltă licenţă pe care o vreau.

— Cei din echipa mea au aflat că există o porţiune mică de-a lungul Strâmtorii Melville pentru care nu s-a acordat încă nici o licenţă. Se pare că vei fi primul.

— Da, întrucât cele mai multe dintre teritorii au fost

inaccesibile. Eu dispun însă de o flotă de spărgătoare de gheaţă şi de barje şi pot profita din plin de încălzirea asta globală care a făcut gheţarii să se topească, astfel încât eu să fiu primul ajuns acolo. Cu ajutorul tău, bineînţeles, adăugă el acid.

— Pot să te ajut cu licenţele de exploatare marină în apele Arcticii, dar pentru suprafeţele terestre îţi trebuie aprobare de la Divizia de Comerţ pentru Indieni şi Nativi.

— Şeful acestei divizii e cumva ales de prim-ministru?

— Da, aşa cred.

Goyette râse din nou.

— Atunci n-o să fie nici o problemă. Când pot bloca site-urile marine?

— Suprafaţa este foarte vastă şi durează până când sunt revăzute toate documentele şi eliberate aprobările, spuse Jameson pe un ton ezitant.

— Nu-ţi face griji, domn ministru. În curând îţi va fi transferată în cont o sumă grasă şi, după eliberarea licenţelor, mai urmează una. Nu uit niciodată să-mi recompensez ajutoarele de afaceri.

— Foarte bine atunci. O să încerc să am toate hârtiile în cel mult câteva săptămâni.

— Aşa te vreau. Ştii unde mă găseşti, mai spuse Goyette, apoi închise telefonul.

Aflat în biroul său din Ottawa, Jameson închise şi el telefonul şi rămase cu privirea pironită pe birou. Comisarul de la Jandarmeria Regală Canadiană opri dispozitivul de înregistrare, apoi decuplă căştile la care ascultase conversaţia.

— Dumnezeule, îl are la mână şi pe prim-ministru, murmură comisarul, nevenindu-i să creadă.

— Buzunarele adânci se corup cel mai uşor, spuse Jameson. Puteţi obţine până mâine înţelegerea de la procuratură pentru imunitatea mea?

— Da, răspunse comisarul, vizibil şocat. Dacă sunteţi de acord să predaţi toate probele, nu vor exista acuzaţii de natură penală împotriva dumneavoastră. De asemenea, va trebui să demisionaţi imediat. Cariera dumneavoastră în domeniul public va lua sfârşit cu acest prilej.

— O să mă împac cu asta, răspunse Jameson ursuz. Orice e mai bine decât să fiu în continuare sluga acestui porc lacom.

— Vă veţi împăca cu gândul că îl înfundaţi şi pe prim-ministru?

— Dacă prim-ministrul Barrett e la cheremul lui Goyette, atunci îşi merită şi el soarta.

Comisarul se ridică de pe scaun şi îşi strânse dispozitivul de ascultare şi carneţelul.

— Nu mai fiţi atât de îngrijorat, domnule comisar, îi spuse Jameson, observându-i neliniştea. După ce Goyette va fi demascat, veţi ajunge un erou naţional. De fapt, poate veţi ajunge chiar candidat pentru postul eliberat de prim-ministru.

— N-am aspiraţii aşa de înalte. Mi-e groază însă de posibilitatea ca, miliardar fiind, să se răzbune pe sistemul de justiţie.

Se îndreptă spre uşă, dar Jameson îl întoarse din drum.

— Binele va ieşi la suprafaţă în cele din urmă.

Comisarul nu răspunse, ştiind că uneori nu era aşa.

43

Jumătatea de barcă plutea la suprafaţă şi ardea încă mocnit, când barja cu macara împrumutată de la topitoria de aluminiu veni să ridice ceea ce mai rămăsese din ea pentru a o duce la un şantier de reparaţii din zonă. O depuse acolo pe platforma de ciment, lângă un detectiv trimis de poliţie şi un agent de la asigurări. După ce termină de dat declaraţiile, Trevor îşi vârî un pic nasul prin carcasa carbonizată, apoi se întoarse la nava NUMA. Dirk îi făcu semn cu mâna de pe punte, apoi încercă să afle noutăţile de la Trevor.

— Inspectorul aşteaptă confirmarea din partea expertului în explozibili, înainte de a da verdictul că a fost o treabă aranjată, spuse Trevor.

— Bărcile nu sar în aer pur şi simplu, cel puţin nu în felul acesta, spuse Dirk.

— M-a întrebat dacă bănuiesc pe cineva, dar i-am răspuns că nu.

— Nu crezi că poate fi de folos să-i spui câte ceva? întrebă Summer.

— Încă nu. Nu există suficiente probe pentru a înclina balanţa spre pista aceea.

— Ştim toţi însă că în spate e mâna cuiva de la centrala de colectare.

— Trebuie să aflăm despre ce e vorba în tot misterul acesta, răspunse Trevor. Se uită către Dirk şi Summer şi adăugă pe un ton foarte hotărât: Ştiu că staţi prost cu timpul, dar nu vreţi să-mi faceţi o favoare şi să mergeţi cu mine la Insula Gil?

— Barca are rezervorul plin şi suntem mai mult decât gata, răspunse Dirk. Ocupă-te de parâme şi plecăm.

Pe drumul prin Canalul Douglas nu schimbară multe vorbe, fiind preocupat fiecare să înţeleagă în felul lui în ce fel de încurcături erau implicaţi. Trecură de uzină, iar Dirk observă că tancul GPL nu mai era andocat la docul acoperit. Acceleră la maximum, nerăbdător să intre cât mai repede în apele din jurul Insulei Gil.

Ajunseră în apropierea strâmtorii, când Summer se ridică şi le arătă ceva pe geam. La orizont se zărea petrolierul GPL, care tocmai trecea de un cot şi înainta încet pe canal.

— Uitaţi-vă cât de încărcat e, spuse Dirk, arătând spre marcajul liniei de plutire, aflat foarte aproape de suprafaţa apei.

— Ai avut dreptate, Summer, spuse Trevor. Atunci încărca dioxid de carbon lichid de la centrală. Nu prea se înţelege nimic.

Nava NUMA trecu pe lângă tanc şi în scurt timp ajunseră în apele deschise ale strâmtorii. Dirk orientă cârma spre capătul sudic al strâmtorii, oprind barca exact în extremitatea Insulei Gil. Se duse pe puntea de la pupa şi aruncă un sonar în apă, în timp ce Summer încărca în sistemul de navigare programul grafic de căutare. După câteva minute, terminară ce aveau de făcut şi o luară iar din loc, traversând de-a lungul şi de-a latul strâmtoarea, cu sonarul în apă, după ei.

Imaginile transmise de sonar înfăţişau un fund de mare abrupt şi stâncos, cu adâncimi cuprinse între cincisprezece metri în apropierea ţărmului şi şaizeci de metri în centrul strâmtorii. Dirk se vedea obligat să tragă mereu de cablul sonarului şi să îi adapteze lungimea în funcţie de aceste adâncimi variabile.

După prima oră de căutare, nu găsiră nimic interesant – fundul era destul de uniform, presărat cu roci mai mari sau mai mici şi, uneori, cu buşteni scufundaţi. Trevor se plictisi repede să urmărească imaginile de pe sonar şi îşi îndreptă atenţia către tancul GPL. Nava reuşise într-un final să-şi croiască drum prin strâmtoare, îndreptându-se extrem de încet către partea de nord. În scurt timp dispăru din vizorul lor după extremitatea nordică a Insulei Gil.

— Tare mult aş vrea să ştiu încotro se-ndreaptă, spuse Trevor.

— Când ne întoarcem la agenţia Seattle, poate ne ajută cei de la resurse să aflăm, spuse Summer.

— N-aş vrea să mă gândesc că aruncă dioxidul în mare.

— Nici nu se pune problema, răspunse ea, ar fi prea periculos pentru echipaj, dacă bate vântul.

— Bănuiesc că ai dreptate. Ceva totuşi nu se leagă.

Fură întrerupţi de vocea lui Dirk, care se afla în cabină:

— Am găsit ceva.

Summer şi Trevor se îngrămădiră să privească pe monitorul sonarului, pe care se putea observa o linie subţire spiralată de pe fundul mării, ce dispărea la un moment dat.

— Poate e o conductă, spuse Dirk. Cu siguranţă e un lucru făcut de mâna omului. Ar trebui să mai vedem ceva şi pe următorul culoar.

Fură nevoiţi să aştepte încă zece minute, cât timp întoarseră

prin faţa insulei înapoi spre strâmtoare, pe primul drum navigabil. Linia se vedea din nou pe monitor, pe direcţia nord-vest.

— Pare prea mare ca să fie doar cabluri de comunicaţie, comentă Summer, studiind monitorul.

— Greu de imaginat ce e de fapt, spuse Trevor. În afară de câteva căbănuţe şi adăposturi pentru vânătoare şi pescuit, pe Insula Gil nu mai există alte construcţii.

— Trebuie să ducă undeva, spuse Dirk. Cât timp nu e îngropată în mâl, putem să ne ţinem după ea.

Continuară să urmărească ecranul, dar – în loc să se lămurească – cei trei erau din ce în ce mai nedumeriţi. În curând apăru încă o linie, apoi încă una, toate convergând spre nord. Mai străbătură o bună bucată de drum şi ajunseră în sfârşit la intersecţia dintre linii. Pe fundul mării se puteau observa şapte linii, plus încă patru apărute din alte direcţii. Imaginea completă prezenta un evantai de linii de aproximativ cincizeci de metri, care se termina brusc. Din nodul de linii se desprindea o singură linie mai groasă, paralelă cu linia ţărmului. O urmăriră doar o porţiune scurtă, după care linia dispăru într-un strat sedimentar de lângă mal. După ce verificară toată reţeaua din program, Dirk opri motorul, apoi scoase sonarul din apă cu ajutorul lui Trevor.

— E aproape şapte, spuse Summer. Ar trebui să ne întoarcem în cel mult o oră, pentru că altfel o să facem drumul de întoarcere noaptea.

— Avem destul timp pentru o mică scufundare, răspunse Dirk. Poate fi singura noastră şansă.

Ceilalţi nu comentară. Dirk îşi puse costumul uscat de scafandru şi Summer reorientă barca către punctul de convergenţă al celor şapte linii.

— Adâncimea apei este de douăzeci şi opt de metri. Ai grijă că pe radar se vede un vapor mare, cam la douăzeci şi cinci de kilometri spre nord. Se întoarse spre Trevor şi adăugă: Parcă ziceai că nu e cine ştie ce trafic în timpul săptămânii pe aici.

Trevor o privi încurcat.

— Din experienţa mea, eu aşa ştiam. De obicei se respectă programul de circulaţie. Poate e vreun cargou rătăcit.

Dirk îşi ridică privirea de pe ecran şi spuse:

— Am timp destul până se apropie.

Summer întoarse barca în direcţia curentului şi Trevor aruncă ancora peste bord. Dirk îşi controlă rezervorul de oxigen şi

centura de lestare, apoi se aruncă în apă.

Lovi apa când un val se retrăgea şi se simţi uşurat să constate că nu erau curenţi puternici. Înotă spre prora bărcii, prinse lanţul ancorei şi coborî de-a lungul acestuia.

Apa rece şi verzuie se întuneca treptat şi în curând fu nevoit să aprindă lanterna fixată pe gluga costumului. Pe fundul maroniu al apei înotau bancuri de arici şi de stele de mare, iar Pitt ajunse în cele din urmă lângă ancoră, la adâncimea de douăzeci şi opt de metri. Se îndepărtă de lanţ şi începu să înoate în cercuri, până când găsi obiectul observat pe sonar.

Era o conductă de culoare închisă care se întindea pe fundul apei, depăşind raza lui de vizibilitate. Avea o grosime de aproximativ cincisprezece centimetri şi Dirk îşi dădu seama că era destul de nouă, pentru că pe ea nu se depozitaseră încă aluviuni. Înotă înapoi înspre ancoră şi o trase deasupra conductei, mutând câteva pietre din zonă. Urmări apoi linia conductei şi ajunse la o adâncime mai mare, unde aceasta se termina, la circa douăzeci de metri mai departe. În jurul gurii conductei se formase un mic crater, iar Dirk remarcă lipsa completă a faunei în zonă.

Se întoarse şi urmări conducta în cealaltă direcţie, ajungând în ape puţin adânci, apoi descoperi o bifurcaţie. Acolo erau sudate de fapt trei conducte, din care se desprindeau în evantai alte şase, plus încă una aflată la capăt, ceva mai groasă, având în jur de douăzeci şi cinci de centimetri, care ducea înapoi către Insula Gil. Dirk urmări apoi conducta principală pe câteva sute de metri, până ajunse la o articulaţie de nouăzeci de grade ce ducea spre nord, la o adâncime de zece metri. Continuă să înoate de-a lungul ei, până când ajunse într-o zonă în care conducta era parţial îngropată într-o ridicătură ce blocase reperarea de către sonar. Parcurse alte zeci de metri, după care se hotărî să se întoarcă pentru a nu risca să rămână fără oxigen. O luă în sens invers, apoi detectă deodată un bubuit înfundat. Fiind în apă, nu-şi putea da seama de direcţia din care se auzise zgomotul. Înotă mai departe, constatând că nisipul de pe fund începe să se mişte. Îşi puse mâna înmănuşată pe conductă şi simţi o vibraţie puternică de-a lungul acesteia. Se sperie şi începu să înoate spre vas cu toată viteza.

Aflată pe punte, Summer se uita la ceas, gândindu-se că Dirk era deja sub apă de aproape jumătate de oră. Se întoarse spre Trevor, care stătea sprijinit de balustradă şi o privea admirativ.

— Aş fi vrut să stăm mai mult aici, spuse ea, citindu-i parcă gândurile.

— Şi eu. Să ştii că m-am gândit bine. Trebuie să mă duc la Vancouver să completez raportul despre barcă şi să văd dacă pot primi alta în schimb. Asta mi-ar lua câteva zile şi pot să mai trag de timp, adăugă el cu un surâs. Am vreo şansă să te întâlneşti cu mine în Seattle?

— M-aş supăra dacă nu ai veni, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul. E la doar trei ore de mers cu trenul.

Trevor tocmai se pregătea să îi răspundă când observă ceva în apă, pe deasupra umărului lui Summer. La aproximativ douăzeci de metri depărtare, observă că din apă ies bule de aer. Se ridică să privească mai bine, iar Summer îi arătă încă o zonă din apropierea prorei unde din apă ţâşneau bule. Se uitară amândoi de jur împrejur, constatând că sunt înconjuraţi de apa învolburată.

Bulele se transformară într-o furtună fremătătoare, din care ieşeau vapori fierbinţi. Fură înconjuraţi rapid de norul de aburi, la care se adăugau norii de ceaţă albă ce ieşeau la suprafaţă din adâncuri. În doar câteva secunde fură înconjuraţi de un perete circular, care se apropia din ce în ce mai tare.

— Asta e respiraţia diavolului, mai apucă Trevor să spună panicat.

44

Încordându-şi picioarele cât putu de tare, Pitt începu să înoate cu repeziciune de-a lungul conductei principale. Vizibilitatea era foarte scăzută, dar îşi dădea seama după turbulenţe că tot ce se petrecea avea legătură cu emanaţiile din conductă. Prin minte îi trecu ca un fulger imaginea vasului *Ventura* şi a echipajului său. Încercând să îşi alunge din cap gândurile negre, se gândi la Summer şi la Trevor şi se grăbi şi mai tare, în pofida presiunii pe care o resimţea în plămâni.

Ajunse la racordul principal şi coti brusc spre stânga, urmărind conducta mai mică după care se ghidase iniţial. Auzea deja zgomotul produs de eliberarea bulelor în urma descărcării de presiune. Fără să slăbească din ochi conducta, ajunse în sfârşit lângă lanţul ancorei. Se îndreptă imediat spre suprafaţă, urmărind linia lanţului până în dreptul prorei bărcii.

Scoase capul din apă şi se simţi de parcă ar fi ajuns direct în mijlocul Londrei, într-o zi ceţoasă. Apa era acoperită de un strat alb de aburi. Înotă de-a lungul bărcii spre pupa, protejându-şi faţa, apoi urcă pe scara pe care Summer o aruncase peste balustradă. Urcă prima treaptă, moment în care îşi aruncă privirea peste cadrul transversal al pupei. Puntea era invadată de nori albi, iar timoneria – aflată la doar câţiva metri depărtare – abia se mai vedea.

Dirk îşi scoase tubul din gură şi o strigă pe Summer. Simţi imediat un gust înţepător şi vârî tubul înapoi, trăgând din butelie o gură de aer proaspăt. Ascultă nemişcat câteva secunde, apoi coborî scara şi se aruncă în apă, cu inima cât un purice.

Temerea lui se adeverise: nu auzise nici un sunet pentru că pe barcă nu mai era nimeni.

* * *

La o sută optzeci de metri spre vest şi trei metri sub apă, Trevor era convins că avea să moară în curând. Nici nu îi venea să creadă cât de repede reuşise apa rece ca gheaţa să îl secătuiască de putere şi de energie şi mai că îl storsese şi de pofta de viaţă. Dacă nu ar fi zărit ochii perlaţi ai lui Summer, care îl implorau să nu cedeze, ar fi renunţat.

Ochii lui Summer chiar îţi tăiau respiraţia, găsi el puterea să mai facă haz de necaz în gând, în timp ce mai lua o gură de aer

din tubul pe care îl împărţeau. Ochii lui Summer parcă îi transmiteau căldură. Trase cu putere o gură de aer proaspăt şi îi înapoie tubul, realizând că mintea începe să îi joace feste. Încercă să se concentreze din nou asupra membrelor obosite, repetându-şi în gând că trebuie cu orice preţ să ajungă la mal.

Fusese o decizie de moment, singura care le putea salva vieţile. Pentru că norul de dioxid de carbon îi înconjurase complet, fusese absolut necesar să intre în apă. Summer se gândise să taie ancora şi să se repeadă să pornească motorul, dar orice întârziere i-ar fi putut costa viaţa. Mai mult, în joc era şi viaţa lui Dirk. Dacă ar fi ieşit la suprafaţă sub prova bărcii, când ei ar fi pornit motorul, ar fi fost ucis. Cât mai avea oxigen în rezervor, mai avea o şansă.

— Trebuie să sărim în apă, strigase ea când văzuse primul nor de gaz.

Trevor o văzuse îndreptându-se cu repeziciune spre rezervorul de lângă balustradă.

— Pune-ţi repede costumul. Eu iau rezervorul, îi dictase ea.

În mai puţin de un minut, înainte ca barca să fie înghiţită complet de vapori, Summer sărise în costumul ei de scafandru şi înhăţase o mască, iar Trevor îşi prinsese în grabă butelia. Summer abia avusese timp să îşi strecoare mâinile prin curelele vestei de salvare când vântul aduse un val de aer toxic. Nu mai apucaseră nici să sară în apa îngheţată, ci mai degrabă căzuseră şi se scufundaseră sub norul letal.

Contactul cu apa fusese pentru Trevor ca un şoc electric, dar din cauza dozei mari de adrenalină nu îngheţase pe loc. Se agăţaseră cu disperare unul de altul şi înotaseră cu greutate, pasându-şi permanent tubul de oxigen. Într-un final reuşiseră să se sincronizeze şi înaintaseră o porţiune bună spre insulă.

Frigul îşi spusese însă cuvântul. Efectele fuseseră imperceptibile la început, dar – pe măsură ce timpul trecea – Summer observa cum Trevor se mişcă din ce în ce mai încet. Buzele şi urechile i se învineţiseră, iar în curând avea să se confrunte cu hipotermia. Summer începuse să se mişte mai energic, încercând să îl impulsioneze. După încă treizeci de metri, realiză că îl trage după ea pe Trevor ca pe un sac. Se uită în jos, sperând să vadă o schimbare de decor, semn că s-ar fi apropiat de ţărm, însă vizibilitatea era foarte redusă. Nu putea să îşi dea seama cât mai aveau până la insulă sau dacă nu cumva înotaseră în cerc. Sosise momentul să încerce să iasă la

suprafaţă, cu orice preţ.

Trase o gură de aer din tubul de oxigen, apoi i-l înapoie lui Trevor, care aproape că nu mai reacţiona şi începu să înoate spre suprafaţă, trăgându-l şi smucindu-l după ea. Scoase capul din apă şi se uită de jur împrejur, sperând să-şi poată da seama unde se află. Teama ei cea mai mare era spulberată. Scăpaseră, cel puţin temporar, de norii groşi de dioxid de carbon, care încă mai pluteau la câţiva metri de ei. În direcţia opusă se puteau zări dealurile verzi ale Insulei Gill, la nici patru sute de metri. Deşi nu înotaseră în linie dreaptă, reuşiseră să se apropie destul de mult de ţărm.

Summer trase mai multe guri de aer, apoi încercă să apese butonul de umflare a vestei de salvare. Îl trase pe Trevor la suprafaţă şi îi făcu cu ochiul, dar privirea sa era inexpresivă şi apatică. Îl prinse de spate şi îl trase de vestă spre mal, în timp ce el încerca vag să înoate.

Summer se simţea cuprinsă de disperare şi de oboseală, dar nu putea renunţa la ideea de a-l salva pe Trevor, în ciuda faptului că avea senzaţia că nu înaintează deloc. Încerca din toate puterile să se concentreze asupra înotului, dar începu în curând să îşi simtă picioarele din ce în ce mai grele. Deodată, mâna îi scăpă de pe vesta lui Trevor, care se îndepărtă brusc de ea. Speriată, observă că membrele îi erau încă inerte; apoi, lângă pieptul lui Trevor apăru un cap.

Dirk se întoarse şi se uită la Summer, apoi îşi scoase tubul din gură.

— Cred că a îngheţat. A inhalat gaz? întrebă el.

— Nu, e doar din cauza frigului. Trebuie să-l scoatem la mal. Cum de ne-ai găsit?

— Am văzut că dispăruse un tub de oxigen de pe barcă şi mi-am închipuit că vă îndreptaţi spre ţărm. Am înotat puţin către sud şi v-am văzut.

Tăcură şi se îndreptară spre ţărm cât de repede puteau înota. Apariţia lui Dirk o revigoră pe Summer, care înota din toate puterile. Amândoi îl trăgeau pe Trevor şi ajunseră în scurt timp pe malul stâncos. Trevor tremura din toate încheieturile şi avea o privire pierdută.

— Trebuie să-i scoatem hainele ude. Îi dau eu costumul meu uscat, spuse Dirk.

Summer încuviinţă, apoi se îndreptară spre plajă. La o sută de metri se zărea o construcţie mică din lemn.

— Cred că e o colibă pentru pescari, spuse Summer. Du-te tu să vezi şi între timp eu îl ajut să se dezbrace.

— Bine, spuse Dirk, lăsând jos butelia de oxigen şi centura de lestare. Nu te bucura prea tare, o luă el peste picior, apoi plecă.

Apoi se grăbi, ştiind că viaţa lui Trevor este în pericol. Ajunse în scurt timp la construcţia de lemn şi îi dădu dreptate lui Summer. Era într-adevăr o colibă în care puteau înnopta membrii unui club local de pescari. Structura de lemn era simplă şi ceva mai mică decât un garaj. Lângă perete se aflau un butoi de tablă de două sute de litri şi un rând de butuci stivuiţi. Înăuntru mai erau un pat de o persoană, o sobă cu lemne şi o afumătoare. Ochi şi o cutie de chibrituri, luă câteva lemne şi făcu focul, apoi se grăbi să se întoarcă la ceilalţi.

Trevor stătea pe un buştean şi Summer tocmai îl ajuta să-şi scoată pantalonii uzi. Dirk îl sprijini să se ridice, apoi îl cărară amândoi în spate până la cabană. Dirk şi Summer studiau din mers strâmtoarea peste care pluteau încă nori de dioxid de carbon, de parcă ar fi avut loc o erupţie vulcanică. Aburii se înălţau semeţ peste întreaga strâmtoare, la peste cincisprezece metri. Apa avea o nuanţă roşiatică şi era plină de peşti morţi.

— Sigur e din cauza petrolierului GPL, spuse Dirk. Probabil că pompează lichidul de la un terminal aflat în celălalt capăt al insulei.

— Dar de ce o fac ziua-n amiaza mare?

— Pentru că ştiu că suntem aici, spuse el încet şi furios.

Ajunseră la colibă şi îl întinseră pe Trevor pe pat. Summer îl acoperi cu o pătură veche de lână, iar Dirk înnoi provizia de lemne. Înăuntru se încălzise deja, iar Dirk aruncă lemne pe foc până reuşi să îl înteţească bine. Tocmai se ridicase să mai aducă lemne, când auzi din depărtare un vuiet, amplificat de ecou.

Dirk şi Summer ieşiră în grabă şi se uitară cu groază spre strâmtoare. La trei kilometri spre nord se vedea un vas de croazieră, care înainta direct spre norul letal de gaz.

45

Vasul de croazieră franţuzesc *Dauphine* fusese programat pentru o călătorie de o săptămână pe coasta Alaskăi, după care urma să se întoarcă în portul oraşului Vancouver. Cei aproape trei sute de pasageri fuseseră însă loviţi de o infecţie gastrointestinală şi aveau nevoie de îngrijiri medicale într-un spital, iar căpitanul se văzuse nevoit să scurteze excursia.

Având aproape trei sute de metri lungime, *Dauphine* era printre cele mai mari şi mai noi vase care traversau Pasajul Interior. Dispunea de trei piscine încălzite, opt restaurante şi o sală imensă cu pereţi de sticlă deasupra punţii şi putea transporta două mii o sută de pasageri în cele mai bune condiţii.

Dirk şi Summer priveau de pe ţărm nava luxoasă, dar cu alţi ochi. Pentru ei era doar un vas al morţii, ce străbătea apele toxice din care se ridicau nori de aburi proveniţi din cele şapte conducte submarine, pe o rază de opt sute de metri. Briza din vest ţinea norul la distanţă de insulă, dar îl ducea spre strâmtoare. *Dauphine* se afla la nici cinci minute de zona periculoasă, timp suficient pentru ca norul de gaz greu să pătrundă prin ţevile şi sistemele de aer condiţionat de pe navă şi să se propage în fiecare colţişor, aducând moartea.

— Cred că sunt mii de oameni la bord, remarcă Summer sumbru. Trebuie să-i avertizăm.

— Poate găsim o staţie radio în colibă, spuse Dirk.

Porniră în goană spre colibă şi, ignorând gemetele lui Trevor, începură să răscolească pretutindeni, fără succes însă. Dirk ieşi şi încercă apoi să găsească din priviri vasul de cercetare, ascuns sub norul de aburi.

— Cât oxigen mai ai în rezervor? o întrebă el precipitat pe Summer. Aş putea încerca să mă întorc la barcă şi să-i apelez prin staţie, dar eu nu mai am deloc oxigen.

— Nu, să nu faci asta, spuse Summer, protestând cu vehemenţă. Nici tubul meu nu mai are prea mult oxigen, pentru că l-am folosit amândoi. Nu o să reuşeşti, nu te las să pleci.

Dirk ascultă protestele surorii sale, ştiind că nu ar fi avut nici o şansă de izbândă. Începu să caute cu disperare în jur ceva cu care ar fi putut atrage atenţia celor de pe vapor. Zări din nou butoiul şi se năpusti asupra lui. Îl curăţă în grabă de murdărie şi îl

împinse cu putere. Butoiul rezistă, apoi încercă să îl ridice şi constată că este aproape plin. Desfăcu capacul şi mirosi lichidul dinăuntru.

— Motorină, îi spuse el lui Summer. Rezervă pentru bărcile pescarilor.

— Putem să-i dăm foc, îi sugeră Summer entuziasmată.

— Da, spuse Dirk cu jumătate de gură, sau putem face altceva, mai puţin spectaculos.

* * *

Căpitanul navei *Dauphine* se afla pe punte verificând prognoza meteo, când fu chemat de ofiţerul executiv.

— Căpitane, în raza vizuală a apărut un obstacol.

Căpitanul termină de citit raportul, apoi se îndreptă spre ofiţer, care cerceta împrejurimile cu un binoclu. Întâlniseră tot timpul obstacole în drumul lor – balene, delfini sau buşteni pierduţi de barje. Nici unul dintre acestea nu le ridicase însă probleme, datorită dimensiunilor impresionante ale navei.

— La opt sute de metri în faţă, domnule, spuse ofiţerul dându-i binoclul.

Căpitanul îşi îndreptă privirea în direcţia indicată de ofiţer şi zări norul pufos de ceaţă albă, precum şi un obiect aflat în apă, din care păreau că ies o cocoaşă mare neagră şi una ceva mai mică, albastră. Căpitanul privi cu insistenţă obiectul, încercând să îl identifice.

— E un om în apă, izbucni el. Cred că este un scafandru. Timonier, micşorează viteza cu cinci noduri şi pregăteşte-te să corectezi cursul.

Înapoie binoclul ofiţerului, apoi se îndreptă spre un monitor în culori, care afişa poziţia lor în raport cu harta marină a pasajului. Studie cotele de adâncime ale apei, constatând cu uşurare că în partea de est a strâmtorii apa era suficient de adâncă. Tocmai se pregătea să îi transmită noi ordine timonierului, când fu strigat din nou de ofiţer.

— Domnule, veniţi şi vă mai uitaţi o dată! E cineva pe ţărm care pare că ne face semne.

Căpitanul înşfăcă din nou binoclul şi se uită. Nava avansase suficient, iar acum îl putea zări clar pe Dirk în costumul lui albastru de scafandru, înotând pe o plută improvizată dintr-un buştean şi un butoi. Îl văzu cum face semne către ţărm, apoi împinse buşteanul şi dispăru sub apă. Căpitanul îşi mută privirea către ţărm, unde Summer intrase în apă până la brâu, ţinând

deasupra capului o făclie aprinsă. O văzu apoi cum aruncă făclia în direcţia buşteanului şi încercă să înţeleagă ceva. Apa din jurul butoiul luă foc şi în doar câteva secunde explodă cu putere. Căpitanul privea înmărmurit scenele desprinse parcă dintr-un spectacol cu piromani, apoi îşi veni rapid în fire.

— Cu toată viteza înapoi! Cu toată viteza înapoi! strigă el, în timp ce dădea din mâini ca un apucat. Şi chemaţi Paza de Coastă!

46

Dirk ieşi la suprafaţă douăzeci de metri mai departe de flăcări şi începu să înoate încet înspre vasul de croazieră, ridicând un braţ şi lovind cu palma suprafaţa apei, încercând să le transmită astfel, în codul scufundătorilor, mesajul că este epuizat. Ocoli cu grijă norul de dioxid de carbon, ferindu-şi atent ochii. De pe ţărm o auzea pe Summer, care striga şi făcea semne disperate către vapor să se oprească.

Se uită spre nord şi zări nava imensă care se îndrepta exact către el. Începu să se întrebe dacă era cineva treaz la bordul acesteia şi dacă mesajul lor pirotehnic fusese observat. Fu cuprins apoi de îndoieli şi de teama că ar putea păţi ceva, aşa că se întoarse şi înotă spre ţărm. Atenţia îi fu atrasă însă de sunetul sirenei de alarmă de la bordul navei. Apa din jurul pupei vaporului era cuprinsă de un freamăt turbulent. Dirk se linişti, remarcând că semnalele lor nebuneşti fuseseră totuşi observate şi că nava merge cu spatele. Se întreba dacă nu cumva fusese prea târziu.

Dauphine aluneca în continuare prin norul toxic şi nu părea să fi încetinit prea tare. Dirk se văzu nevoit să înoate mai în forţă, pentru a se muta de pe traiectoria ei. Nava trecu la doar câţiva metri de el, fără vreun semn că s-ar opri. Dirk observă cum începe să se balanseze şi să se cutremure, iar prora ajunse în curând exact la marginea zonei cuprinse de flăcări; apoi se opri. *Dauphine* începu să dea cu spatele spre strâmtoare, înaintând cam o sută de metri spre nord, după care se opri complet.

O bărcuţă portocalie apăru parcă de nicăieri, gonind spre Dirk. Ajunse într-o clipită, iar el fu tras din apă de doi bărbaţi.

— Ce fel de nebun eşti? Greenpeace? se răsti un al treilea bărbat, cu un accent franţuzesc.

Dirk le arătă norul alb din spate.

— Treceţi pe acolo şi o veţi încurca definitiv! Voi sunteţi nebuni dacă îmi ignoraţi avertismentul!

Îl privi pe francez drept în ochi. Agitat şi dintr-odată nesigur, acesta tăcu.

— Pe ţărm este un om rănit, care are nevoie urgent de îngrijiri medicale, continuă Dirk, arătând spre coliba pescărească.

Fără nici un alt cuvânt, porniră în grabă spre mal. Dirk sări din

barcă şi fugi către colibă. Înăuntru era deja extrem de cald, iar Summer stătea lângă patul lui Trevor şi îi vorbea. Privirea lui era acum mai limpede, dar încă mai bolborosea fără înţeles. Îl urcară pe barcă şi porniră toţi spre *Dauphine.*

Ajunşi pe punte, Summer se duse cu Trevor spre cabinetul medical, iar Dirk fu condus către castelul central. Căpitanul vaporului, un bărbat scund cu un început de chelie, îl măsură din cap până în picioare, cu o privire plină de dispreţ.

— Cine sunteţi şi de ce ne-aţi incendiat calea? întrebă el fără menajamente.

— Mă numesc Pitt şi lucrez la Agenţia Naţională de Cercetare a Vieţii Marine. Vă spun că nu puteţi trece prin strâmtoare, iar dacă nu vă conformaţi, îi veţi avea pe conştiinţă pe toţi cei aflaţi la bord. Ceaţa aceea albă pe care o vedeţi peste tot este un nor letal de dioxid de carbon, ce a fost evacuat aici de un petrolier. Noi am fost nevoiţi să ne abandonăm barca şi să înotăm spre ţărm – respectiv eu împreună cu sora mea şi cu încă un bărbat, care abia a scăpat teafăr.

Ofiţerul executiv stătea în picioare şi asculta, apoi dădu din cap şi pufni dispreţuitor.

— Ce mai gogomănie, îi spuse el unui alt membru al echipajului.

Dirk îl ignoră şi se concentră asupra confruntării directe cu căpitanul.

— V-am spus adevărul. Dacă vreţi să riscaţi să ucideţi câteva mii de pasageri, n-aveţi decât. Vă rog doar ca înainte să ne lăsaţi la mal.

Căpitanul îi studie cu atenţie chipul, încercând să-şi dea seama dacă stă de vorbă cu un nebun, dar expresia lui Dirk era cea a unei persoane complet raţionale. Tensiunea fu întreruptă de un operator de la staţie.

— Domnule, la aproximativ opt sute de metri de tribord se zăreşte o navă staţionată.

Căpitanul îl ascultă cu atenţie fără să comenteze, apoi îl privi din nou pe Dirk.

— Prea bine atunci, ne vom abate de la curs şi vom evita strâmtoarea. Că veni vorba, Paza de Coastă este pe drum. Dacă vă înşelaţi, domnule Pitt, atunci va trebui să suportaţi consecinţele.

Un minut mai târziu, urechile tuturor fură asurzite de zgomotul unui elicopter alb-portocaliu al Pazei de Coastă a Statelor Unite,

trimis din oraşul Prince Rupert.

— Căpitane, vă rog să-l avertizaţi pe pilot să încerce să ocolească norul alb. Cu siguranţă l-a văzut dacă a zburat pe deasupra coastei de nord-vest a Insulei Gil, îi ceru Dirk.

Căpitanul se conformă, informându-l pe pilotul elicopterului în legătură cu situaţia. Acesta dispăru cam douăzeci de minute, apoi reapăru deasupra vaporului şi îi apelă prin staţie:

— *Dauphine*, confirm prezenţa unui petrolier GPL pe culoarul navigabil din nordul coastei Insulei Gil. Se pare că aţi avut dreptate în legătură cu deversarea ilegală de gaz. În prezent am alertat Paza de Coastă canadiană şi Jandarmeria Regală. Vă sfătuiesc să ocoliţi Insula Gil prin canalul de vest.

Căpitanul îi mulţumi pilotului, apoi configură coordonatele pentru ruta alternativă. Câteva minute mai târziu îl abordă pe Dirk.

— Aş putea spune că mi-aţi salvat nava de la o tragedie inimaginabilă, domnule Pitt. Îmi cer scuze pentru scepticismul cu care v-am privit la început şi vă mulţumesc. Dacă pot să vă recompensez în vreun fel, vă rog să-mi spuneţi.

Dirk se gândi un minut, apoi zise:

— Păi, căpitane, aţi putea să mă ajutaţi să-mi recuperez barca.

Dirk şi Summer nu avură de ales şi rămaseră la bordul vasului *Dauphine,* până când acesta acostă în Vancouver în seara următoare, târziu. Trevor îşi revenise între timp, dar fusese trimis la spital pentru a fi ţinut sub observaţie. Dirk şi Summer îi făcură o vizită, înainte de a pleca cu trenul spre Seattle.

— Te-ai mai încălzit? îl întrebă Summer, cu ochii la cele o sută de pături cu care se învelise Trevor.

— Da, dar cred că acum cei de la spital vor să mă fiarbă de viu, răspunse el, fericit s-o revadă atât de repede. Data viitoare nu mai uit să-mi pun costumul uscat de scafandru.

— Rămâne stabilit, spuse ea râzând.

— Au reuşit să oprească petrolierul? întrebă el, serios de această dată.

— Cei de pe *Dauphine* l-au văzut îndreptându-se spre mare, dar probabil şi-au dat seama că au fost văzuţi din elicopter şi şi-au schimbat cursul. Din fericire, elicopterul Pazei de Coastă avea camera de înregistrare pornită, aşa că i-au prins pe canal.

— Sunt convins că vor face legătura cu una dintre companiile lui Goyette, adăugă Dirk.

— Probabil că va găsi el o modalitate de a da vina pe

altcineva.

— Acum ştiu ce l-a ucis pe fratele meu, spuse Trevor pe un ton grav. Şi a fost cât pe ce să ne vină şi nouă de hac.

— Ţi-a spus Summer că a reuşit să descifreze mesajul de pe *Ventura* al fratelui tău? îl întrebă Dirk.

— Nu, răspunse el, ridicându-se brusc din pat şi aruncându-i priviri insistente.

— M-am tot gândit la mesajul acela, spuse ea. Ideea mi-a venit noaptea trecută, când eram încă pe barcă. Mesajul nu era că s-au sufocat, ci că s-au sufocat „umed”.

— Nu prea ştiu ce înseamnă asta, bombăni Trevor.

— E un termen folosit de mineri pe vremuri. Întotdeauna când coborau în mină, luau câţiva canari pentru a testa calitatea aerului. Eu am dat de acest termen pe când cercetam o exploatare de piatră inundată din Ohio, despre care se spunea că ar ascunde artefacte precolumbiene. Fratele tău era medic, aşa că probabil cunoştea şi el această expresie. Cred că a scris mesajul pentru a-i avertiza pe ceilalţi.

— Ai mai spus cuiva treaba asta? o întrebă Trevor.

— Nu, răspunse Summer. M-am gândit că-ţi va fi de folos data viitoare când te vei întâlni cu inspectorul de poliţie din Kitimat.

Trevor dădu din cap aprobator, dar îşi mută privirea de la ea, gândindu-se deja la altceva.

— Trebuie să prindem trenul, spuse Dirk cu ochii pe ceas. Data viitoare hai să ne scăldăm în ape mai calde, îi spuse el lui Trevor, strângându-i mâna.

Summer se apropie de el şi îl sărută lung.

— Nu uita, Seattle este la doar o sută cincizeci de kilometri.

— Da, zâmbi Trevor. Şi nici eu n-aş putea să spun cât am de gând să stau în Vancouver, ca să meşteresc la noua barcă.

— Probabil că va fi din nou la cârmă cu mult timp înainte ca noi să ne revedem barca, se lamentă Dirk pe drum.

Premoniţia lui se dovedi însă greşită. La două zile după ce revenirăm la oficiul regional NUMA din Seattle, apăru un remorcher care avea în spate barca părăsită de ei lângă Insula Gil. Avea rezervorul plin, iar pe scaunul pilotului trona o sticlă scumpă de vin franţuzesc.

47

Dintr-un ordin prezidenţial, şalupa Pazei de Coastă a Statelor Unite, *Polar Dawn,* se îndrepta în viteză spre est, către graniţa maritimă cu Canada, chiar la nord de Yukon. Căpitanul Edwin Murdock se afla în cabina lui şi privea liniştit pe geam. Nu exista nici un vas canadian la orizont şi oricum nu s-ar fi temut de nimic.

Misiunea începuse cu câteva luni în urmă şi avea în vedere marcarea zonelor cu risc seismic aflate de-a lungul Pasajului de Nord-Vest, cu mult timp înainte de întâmplările de pe *Atlanta* sau de la laboratorul de cercetare. Preşedintele, îngrijorat fiind de inflamarea spiritelor în Canada, ordonase iniţial anularea proiectului, dar secretarul de stat al Apărării îl convinsese să continue, aducându-i ca argument faptul că aveau de fapt acordul implicit al canadienilor. Ar fi putut trece ani buni, susţinuse secretarul, până când Statele Unite i-ar fi putut solicita Canadei permisiunea directă de a-i încălca apele teritoriale.

— Cerul este limpede, pe ecranul radarului nu se întrezăreşte nimic, iar marea e de trei-patru, spuse ofiţerul executiv de pe *Polar Dawn*, un afro-american slăbănog pe nume Wilkes. Condiţii perfecte pentru a traversa pasajul.

— Să sperăm că vremea bună va ţine cu noi încă şase zile, răspunse Murdock.

Se uită din nou pe geam şi observă pe cer ceva strălucitor.

— Escorta noastră aeriană se ţine încă după noi? întrebă el.

— Cred că au de gând să ne urmărească pe parcursul primilor optzeci de kilometri în apele canadiene, răspunse Wilkes, referindu-se la avionul de recunoaştere P-3 Orion trimis de forţele marine, care plana liniştit deasupra lor. După aceea suntem pe cont propriu.

Nimeni nu se aştepta cu adevărat ca partea canadiană să le facă probleme, dar ofiţerii şi echipajul de la bord fuseseră avertizaţi în legătură cu discursurile pompoase care dominau scena politică din Ottawa în ultimele două săptămâni. Majoritatea oamenilor îşi dăduseră seama că politicienii urmăreau de fapt doar să câştige câteva voturi în plus, iar unii chiar le primiseră.

Polar Dawn naviga spre est pe Marea Beaufort, strecurându-se

printre marginile tăioase ale banchizelor sau ale sloiurilor diforme. Şalupa Pazei de Coastă remorca un dispozitiv în formă de sanie, care scana şi detecta mişcările seismice şi înregistra totodată adâncimea şi densitatea straturilor de gheaţă pe lângă care treceau.

Apele nu erau circulate decât ocazional, de câte vreun pescador sau un petrolier. Murdock începu să se relaxeze, bucuros că noaptea arctică decurge fără evenimente. Echipajul îşi vedea de sarcinile sale, care trebuiau să-i ţină pe oameni ocupaţi pe parcursul celor aproape trei săptămâni cât mai aveau până în portul New York.

Pe măsură ce înaintau spre est, stratul de gheaţă era din ce în ce mai aproape de ţărm, iar în apropierea Golfului Amundsen, în sudul Insulei Banks, suprafaţa neacoperită de gheţuri era mai mică de cincizeci de kilometri. După ce depăşiră borna de opt sute de kilometri către Alaska, Murdock începu să se întrebe de ce nu întâlniseră oare nici un vas canadian. I se adusese la cunoştinţă că în golful Amundsen patrulau două nave canadiene ale Pazei de Coastă, ce ridicau toate ambarcaţiunile care nu îşi achitaseră taxa de traversare a pasajului.

— Se vede Insula Victoria, anunţă Wilkes.

Toţi ochii de pe punte se îndreptară în direcţia insulei acoperite de tundră, încercând să răzbată prin ceaţa gri şi umedă. Mai mare decât statul Kansas, uriaşa insulă avea o linie de coastă de aproape şase sute cincizeci de kilometri şi se învecina la nord cu continentul nord-american. Odată ajunşi în Strâmtoarea Dolphin şi Union (numită aşa după cele două ambarcaţiuni folosite de Franklin într-una dintre expediţiile lui timpurii), canalul navigabil se îngustă din nou. Ambele maluri erau acoperite de gheţuri, iar suprafaţa de ape deschise din interiorul strâmtorii abia dacă avea cincisprezece kilometri. *Polar Dawn* putea trece cu uşurinţă şi peste o gheaţă de câţiva metri grosime, dar acum nu era cazul.

Vasul înaintă cu greu încă o sută şaizeci de kilometri prin strâmtoarea îngustă, în timp ce peste apele canadiene se lăsa noaptea. Murdock tocmai se întorsese la castelul central după o cină târzie, când fu anunţat de operatorul radio că pe ecranul radarului apăruseră două obiecte de suprafaţă.

— Ambele staţionează, spuse operatorul. Unul este spre nord, iar celălalt exact în partea opusă, către sud. Urmând acelaşi curs ca până acum, vom ajunge exact între ele.

— În sfârşit au apărut detaşamentele de pichetare, spuse încet Murdock.

În timp ce se îndreptau către ele, pe ecranul radarului apăru şi o a treia navă, ceva mai mare, la aproximativ cincisprezece kilometri în faţă. *Polar Dawn* trecu printre cele două nave ale Pazei de Coastă. Murdock veni în cabina operatorului şi se uită şi el pe ecran, urmărindu-le uşor întristat cum se aşază treptat în linie cu ei.

— Se pare că o s-avem de furcă cu încasarea taxei de două sute de dolari, îi spuse el lui Wilkes, amintindu-i în glumă jocul Monopoly.

— Nu ne-a contactat nimeni prin staţie, observă ofiţerul. Poate sunt doar plictisiţi.

Peste strâmtoare se lăsă un crepuscul pâclos, prin care ţărmul Insulei Victoria se distingea în nuanţe de mov-închis. Murdock luă binoclul şi încercă să localizeze nava, dar de la prova nu reuşi să zărească nimic prin ceaţa gri. Căpitanul ajustă puţin cursul, astfel încât să poată păstra o distanţă de siguranţă faţă de babordul navei. Din păcate însă, lucrurile luară o altă turnură.

Se apropiară la aproximativ trei kilometri de nava mai mare, când observară deodată venind dinspre ea un nor de lumină portocalie. Echipajul de pe *Polar Dawn* auzi un fel de şuierat slab, apoi văzu o explozie pe apă cam la patru sute de metri de prova babord. Rămaseră încremeniţi, privind în continuare jetul de apă dislocat de explozie, care ajunsese la doisprezece metri în aer.

— Au tras cu un obuz în noi, spuse Wilkes panicat.

În secunda următoare staţia radio rupse tăcerea:

— *Polar Dawn, Polar Dawn*, aici nava canadiană de război *Manitoba.* Aţi pătruns în apele teritoriale canadiene, încălcându-le suveranitatea. Vă rugăm să rămâneţi pe loc şi pregătiţi-vă pentru control.

Murdock se repezi către transmiţător.

— *Manitoba,* aici căpitanul navei *Polar Dawn.* Ruta noastră de tranzit a fost aprobată de Ministerul Afacerilor Externe din Ottawa. Solicităm să nu ne opriţi.

Murdock îşi încleştă dinţii şi aşteptă răspunsul. Primise ordine stricte să nu provoace în nici un caz o confruntare; în acelaşi timp însă, primise asigurări că *Polar Dawn* poate traversa nestingherită pasajul, iar acum tocmai se trăsese în ei de la bordul unei nave canadiene, special concepută pentru paza în zona arctică. Deşi, din punct de vedere tehnic, *Polar Dawn* era un

vas de război, la bord nu se afla nici măcar o armă. Mai mult, nu era nici foarte rapid; cu siguranţă n-ar fi putut ţine pasul cu o navă modernă. Nu aveau nici pe unde să încerce să fugă, pentru că celelalte două ambarcaţiuni mai mici le blocaseră calea.

Răspunsul întârzie câteva minute. După această pauză mută, urmă încă o explozie portocalie din direcţia navei *Manitoba.* De data asta, ghiuleaua de doisprezece centimetri ateriză la nici patruzeci şi cinci de metri de nava Pazei de Coastă, iar impactul cu apa fu resimţit şi la bord. Staţia radio emise din nou:

— *Polar Dawn,* aici *Manitoba*, se auzi o voce destul de şarmantă, având în vedere situaţia. Mă văd nevoit să insist să opriţi şi să permiteţi controlul la bord. Mă tem că în caz contrar ordinul este să vă scufundăm. Terminat.

Murdock nu mai aşteptă încă o şarjă portocalie dinspre *Manitoba.*

— Opriţi toate motoarele, îi ordonă el timonierului.

Transmise apoi către *Manitoba* că sunt gata să se supună şi îl rugă pe operator să transmită un mesaj codat către Paza de Coastă cu sediul în Juneau, în care să expună situaţia. Aşteptă apoi în linişte controlul canadian, întrebându-se dacă nu cumva cariera lui tocmai luase sfârşit.

* * *

În câteva minute, lângă *Polar Dawn* ajunse o barcă a trupelor speciale canadiene, cu bărbaţi înarmaţi până în dinţi. Ofiţerul executiv Wilkes îi întâmpină şi îi escortă în castelul central. Liderul grupului de soldaţi, un bărbat scund cu o bărbie proeminentă, îl salută pe Murdock.

— Locotenent Carpenter, Trupa de elită Antitero 2, Batalionul de forţe speciale, se prezentă el. Am ordin să preiau comanda navei şi să o duc în portul de la Kugluktuk.

— Şi echipajul? întrebă Murdock.

— Asta este decizia superiorilor.

Murdock se apropie de el şi îl privi oarecum de sus.

— Un soldat al armatei care ştie să piloteze un vapor de nouăzeci de metri lungime? întrebă el sceptic.

— Fost marinar în marina comercială, zâmbi Carpenter. L-am ajutat pe tatăl meu să remorcheze barjele cu cărbune în Saint Lawrence de la vârsta de doisprezece ani.

Lui Murdock nu-i mai rămase decât să zâmbească de complezenţă.

— Timona vă aparţine, spuse el într-un final, mutându-se din

calea lui.

Carpenter se dovedi un pilot experimentat, ghidând cu dibăcie nava prin strâmtoare şi apoi pe cursul de vest al Golfului Coronation, ancorând în micul port din Kugluktuk opt ore mai târziu. Pe chei erau aşteptaţi de un contingent al Jandarmeriei Regale Canadiene şi fură îndrumaţi să ancoreze la un debarcader mare, industrial. *Manitoba,* care escortase *Polar Dawn,* trase sirena şi apoi se întoarse în golf.

Membrii echipajului de pe *Polar Dawn* fură arestaţi şi conduşi apoi de pe ambarcaţiune într-o clădire albă din port, o fostă pescărie, acum cu pereţii scorojiţi şi bătuţi de intemperii. Li se improviză un dormitor cu câteva paturi suprapuse, apoi li se aduse mâncare caldă, bere rece şi un televizor. Murdock îl abordă pe jandarmul care părea că este responsabil de soarta lor, un bărbat înalt, cu ochii albaştri.

— Cât timp vom fi închişi aici? îl întrebă căpitanul.

— Nici eu nu ştiu. Tot ce pot să vă spun este că guvernul nostru aşteaptă scuze şi remedierea pagubelor produse în tabăra din Marea Beaufort, precum şi o recunoaştere oficială din partea Statelor Unite că Pasajul de Nord-Vest face parte din apele teritoriale ale Canadei. Acum este rândul liderilor dumneavoastră să răspundă. Oamenii vă vor fi trataţi cu tot respectul, dar vă avertizez să nu încercaţi să evadaţi. În caz contrar, sunt autorizat să apelez la forţă.

Murdock încuviinţă din cap, înăbuşindu-şi un zâmbet. Ştia cu siguranţă că această solicitare va stârni multe controverse la Washington.

48

Pitt tocmai coborâse în Calgary dintr-un avion comercial, când vestea reţinerii navei *Polar Dawn* lovi toată media. Pasagerii se îngrămădeau în jurul televizoarelor de pe aeroport, încercând să realizeze impactul pe care urma să îl aibă acest eveniment. Pitt se opri puţin pentru a asculta un comentator politic canadian, care cerea public stoparea tuturor exporturilor de petrol, gaze şi curent electric către Statele Unite, până la semnarea tratatului de recunoaştere a Pasajului de Nord-Vest ca aparţinând Canadei. Se retrase într-un colţ şi formă numărul de telefon direct de la biroul vicepreşedintelui. Secretara îi făcu imediat legătura, iar James Sandecker izbucni pe un ton iritat:

— Spune repede, Dirk. Sunt băgat până peste cap în chestiunea cu Canada, se răsti el direct.

— Acum am aflat şi eu, sunt în Calgary, răspunse Pitt.

— Cam departe de Washington. Ce cauţi în Calgary?

— Aştept să mă îmbarc către Yellowknife şi de acolo iau un avion jumper către Tuktoyaktuk. *Narwhal* se află în portul de acolo încă de când i-a salvat pe cei rămaşi în tabăra de pe banchiză.

— De acolo a pornit tot haosul ăsta! Aş vrea să pot pune mâna pe caraghiosul care a năvălit peste bieţii oameni. Între timp, ai face bine să scoţi de urgenţă nava din apele canadiene şi să te întorci apoi la Washington.

— Rudi e acum în D.C. Cu o directivă de suspendare a tuturor proiectelor de cercetare NUMA din jurul Canadei şi de mutare a tuturor navelor noastre în ape neutre. Iar eu mă aflu aici într-o chestiune personală pe care vreau neapărat s-o rezolv.

— Are legătură cu proiectul simpaticei tale soţii, cel pentru care ne înţepăm de fiecare dată?

„Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, Loren”, îi mulţumi Pitt în gând soţiei sale, care îl simpatiza de mult pe James Sandecker.

— Da, are. Trebuie să aflăm sursa minereului, amirale.

Urmă o pauză scurtă, dar Pitt îl auzea cum răsfoieşte de zor nişte hârtii.

— Loren se ocupă acum de conceperea unei strategii excelente, mormăi într-un final Sandecker. Mi-ar plăcea să o am în echipă, dacă se gândeşte vreodată să renunţe la Congres.

— Mi-e teamă că n-o vor lăsa alegătorii.

— Ruteniul acesta… despre el este vorba?

— Da, fără nici o urmă de îndoială. Şi mai e cineva pe urmele lui, ceea ce-i confirmă importanţa.

— Dacă poate face într-adevăr ca fotosinteza artificială să funcţioneze, atunci e într-adevăr de nepreţuit. Nici nu mai aduc vorba despre cât de rău merge economia acum din cauza crizei! Mandatul preşedintelui ne pune pe toţi într-o situaţie mai mult decât delicată. Dacă nu găsim o soluţie, atunci ne-ndreptăm cu paşi repezi spre dezastru.

— Găsirea acestui mineral poate fi singura noastră şansă, răspunse Pitt.

— Scrisoarea de intenţie a lui Loren menţionează că sursa are legătură cu expediţia eşuată a lui Franklin sau n-am înţeles eu bine?

— Sunt câteva indicii care ne conduc spre teoria asta. Se pare că este singura noastră sursă imediată de ruteniu.

— Şi vrei să te ocupi tu?

— Da.

— Eşti un pic în contratimp, Dirk.

— N-am ce face. E prea important ca să renunţ. Şi e la fel de important să nu ajung al doilea. Aş vrea să aflu doar cum stă treaba cu *Polar Dawn.*

— Suni de pe un număr sigur?

— Nu.

Sandecker ezită.

— Găinile vor să clocească, dar cocoşul încă dă târcoale coteţului.

— Cam cât de repede, înainte de micul dejun?

— Repede, foarte repede.

Pitt ştia că Sandecker folosea termenul de „găină” pentru generalii de la Pentagon, din cauza emblemei cu vultur de pe beretele lor. Mesajul fusese însă clar. Secretarul Apărării insista să primească un răspuns militar, dar preşedintele nu se hotărâse încă. Oricum, urma să se ia o decizie în scurt timp.

— Cererea canadienilor e tratată cu mare seriozitate, continuă Sandecker. Trebuie să-ţi recuperezi nava şi să te întorci în Alaska, asta dacă îţi vor da voie să ieşi din port. Vezi ce faci, Dirk. N-am cum să te ajut după ce ajungi în apele lor teritoriale. Lucrurile se vor linişti în cele din urmă, în vreo câteva săptămâni şi poţi să-ţi reiei atunci cercetarea.

Câteva săptămâni puteau foarte bine să se transforme în câteva luni, iar sezonul de vară din Arctica putea să fi trecut de mult. Mai exista şi riscul ca vremea să se răcească drastic şi să îi prindă în jurul Insulei King William, unde ar fi rămas până în primăvară.

— Ai dreptate, amirale. Îmi iau barca şi mă duc să mă plimb în ape mai liniştite.

— Aşa să faci, Dirk. Şi să nu întârzii.

Pitt închise telefonul, fiind decis să nu se încumete cu *Narwhal* în Alaska. Nici dacă discuţia lor ar fi fost monitorizată nu avea de ce să-şi facă griji. Şi nici nu îl minţise pe Sandecker. Navigarea de-a lungul pasajului era într-adevăr mult mai calmă decât în apele Mării Beaufort.

La celălalt capăt al liniei, Sandecker închise telefonul şi dădu din cap îngrijorat. Îl cunoştea pe Pitt aproape ca pe propriul fiu. Era convins că discuţia nu se referise la o călătorie cu *Narwhal* în Alaska.

49

Pe cerul întunecat pluteau pete albe, care deveneau din ce în ce mai mari pe măsură ce se apropiau de pământ. Ajunse la treizeci de metri deasupra solului, petele deveneau tot mai vizibile şi se deplasau cu o viteză din ce în ce mai mare. Câteva secunde mai târziu atinseră pământul îngheţat, aterizând cu o bufnitură. Primele trei care căzuseră erau nişte containere de lemn, vopsite în alb pentru a fi camuflate în peisaj. Urmară apoi încă zece siluete, care – odată ajunse la sol se grăbiră să strângă paraşutele şi să ascundă totul sub stratul de gheaţă.

Din cauza brizei, bărbaţii aterizaseră pe o arie de opt sute de metri, dar în câteva minute se adunară cu toţii în jurul unuia dintre containere. În ciuda faptului că luna nu se zărea, vizibilitatea era bună, lumina stelelor reflectându-se pe aproximativ o sută de metri. Bărbaţii se aliniară în faţa comandantului lor, un bărbat înalt şi bronzat, pe nume Rick Roman. Era îmbrăcat ca toţi ceilalţi, într-un costum gros de camuflaj alb, pe cap purta o cască de aceeaşi culoare, iar ochii îi erau protejaţi de ochelari cu infraroşii. La şold ţinea în toc un pistol automat Colt 45.

— Aterizare bună, soldaţi. Mai avem la dispoziţie încă jumătate de oră de întuneric, aşa că să trecem la treabă. Detaşamentul verde se ocupă de pistă, iar Detaşamentul albastru de barca Zodiac şi de asamblarea bazei. Haideţi!

Bărbaţii, membri ai detaşamentului armatei Delta Force, trecură la despachetatul lăzilor. Două dintre acestea conţineau câte o barcă gonflabilă Zodiac, precum şi echipament montan de bivuac. În al treilea container erau două excavatoare speciale, convertite să funcţioneze cu baterii. Într-o ladă mai mică se aflau arme, muniţie, hrană şi truse medicale.

— Sergent Bojorquez, te rog să mă urmezi, îl chemă Roman pe unul dintre ei.

Din spatele unei lăzi sări un bărbat cu structură de taur, cu ochii negri şi cu părul încărunţit înainte de vreme. Căpitanul se îndreptă spre movila de zăpadă care se vedea de-a lungul pistei.

— E o noapte senină, domnule, spuse Bojorquez.

— Senină şi rece ca fundul unui pinguin, răspunse Roman, încercând să nu se strâmbe prea tare din cauza celor aproape

minus cincisprezece grade.

Îşi petrecuse tinereţea în Hawaii şi, cu toate că se antrenase ani la rândul în Arctica, încă nu se obişnuise.

— Ar putea fi şi mai rău, spuse Bojorquez, rânjind la el. Bine că cel puţin nu ninge.

Traversară movila şi merseră mai departe prin gheaţa care le trosnea sub ghete. Ajunşi în vârf, îşi îndreptară privirea către panta neregulată ce ducea în partea cealaltă. Se aflau la un kilometru jumătate depărtare de apele întunecate ale Golfului Coronation şi cam la trei kilometri de luminile oraşului Kugluktuk. Paraşutaţi dintr-un avion C-130 care zburase la altitudine joasă şi care decolase de la baza forţelor aeriene Eielson din Fairbanks, Roman şi echipa lui fuseseră trimişi într-o misiune autorizată de preşedinte, pentru recuperarea echipajului de pe *Polar Dawn.*

— Cum evaluezi situaţia? întrebă Roman, uitându-se spre luminile orăşelului.

Sergentul era un bărbat de douăzeci şi unu de ani, care îşi servise patria în Somalia şi în Irak înainte să fie recrutat în trupele de elită Delta Force. Ca majoritatea celor care făceau parte din unitatea polară, străbătuse multe trasee în munţii stâncoşi ai Afganistanului.

— Imaginile din satelit par destul de precise. Platoul nu este foarte abrupt, spuse el, îndreptându-se în spatele celorlalţi către zona în care fuseseră paraşutaţi. Vom putea aranja o pistă, nu cred că sunt probleme.

Se uită spre apele din golf şi ridică un braţ.

— Balta asta e mai mare decât mi-aş fi dorit.

— Mda, sunt de aceeaşi părere, răspunse Roman. Noaptea e atât de scurtă, că mă enervez gândindu-mă că din cauza ei am putea rata lansarea bărcilor la apă.

— N-avem motive de îngrijorare, căpitane, cred că diseară vom avea un avans.

Roman se uită la ceas, apoi dădu din cap.

— Pregătiţi bărcile şi ascundeţi-le cât puteţi de bine înainte să se lumineze. Diseară ne putem consuma o bună parte din energie, de vreme ce mâine e zi de odihnă.

Ferită încă de întunericul nopţii, mica trupă de comando începu să înainteze pe gheaţă ca un batalion de iepuraşi cuprinşi de adrenalină. Soldaţii din Detaşamentul verde se grăbiră să sape pista pentru cele două elicoptere CV-22 Osprey, care ar fi trebuit să îi recupereze pe toţi. Zona aleasă era perfectă, fiind

ferită de ochii oraşului Kugluktuk. „Aviocopterul” Osprey putea decola şi zbura pe verticală şi era perfect adaptat condiţiilor arctice, deşi primiseră ordine ca acestea să fie implementate convenţional. Soldaţii măsurară şi marcară o zonă îngustă de o sută cincizeci de metri, apoi puseră la treabă minibuldozerele. Fabricate să fie silenţioase, maşinăriile excavară şi nivelară gheaţa, iar în curând pista începu să capete formă.

La marginea pistei, Detaşamentul albastru săpă o mică anexă în gheaţă, în care ascunseră parţial cele şase corturi de bivuac ce le serveau drept adăpost. După ce terminară de aranjat tabăra, soldaţii începură să umfle bărcile de cauciuc – în fiecare puteau încăpea lejer câte douăzeci de oameni apoi le aşezară pe tălpici de aluminiu pentru a le putea trage pe gheaţă.

Roman şi Bojorquez îi ajutară pe cei patru soldaţi din Detaşamentul albastru să tragă bărcile pe zăpadă. Cerul începuse să se lumineze când ajunseră pe creasta dealului de gheaţă. Roman se opri să se odihnească puţin, timp în care observă farurile unei nave ce traversa golful spre Kugluktuk. Îi zori pe soldaţi, care coborau acum movila de cealaltă parte. În ciuda pantei destul de înclinate, gheaţa era grosieră şi ascuţită, îngreunându-le mersul. Soldaţii care mergeau în fruntea plutonului se blocau prin tot felul de crevase mici, iar ceilalţi erau nevoiţi să se oprească pentru a-i ajuta.

Soarele răsărise peste orizontul de sud-est când reuşiră să parcurgă primii opt sute de metri, trăgând bărcile după ei. Soldaţii îşi dădeau toată silinţa să înainteze mai repede, ştiind că dacă erau văzuţi întreaga misiune era compromisă. Roman renunţă la planul iniţial de a ascunde bărcile şi îşi îndemnă echipa să continue drumul.

Ajunseră epuizaţi, după o oră, pe malurile Golfului Coronation. Roman le ordonă să întoarcă bărcile cu fundul în sus şi să le ascundă în zăpadă. Se grăbiră să se întoarcă la tabără, unde cei din detaşamentul rămas terminaseră de pregătit pista. Roman inspectă în grabă aşezarea, apoi se retrase în cort, declarându-se mulţumit. Pregătirile premergătoare începerii misiunii propriu-zise decurseseră fără nici o problemă. La sfârşitul lungii zile polare erau gata să treacă la treabă.

50

Avionul de Havilland Otter ateriză dur pe pista de gheaţă, apoi rulă până în dreptul unui bloc pe care scria TUKTOYAKTUK cu litere şterse. După ce elicele se opriră, un muncitor de la aeroport, îmbrăcat într-o salopetă portocalie groasă, se grăbi să deschidă portiera laterală, prin care aerul rece năvăli înăuntru. Pitt aşteptă în spatele avionului pentru ca ceilalţi pasageri, majoritatea angajaţi ai unor companii petroliere, să-şi pună hainele groase şi grele înainte de a coborî. Când ieşi din avion, fu primit cu răceală de o rafală de vânt, care scăzu brusc temperatura la multe grade sub zero.

Reuşi să se strecoare prin îmbulzeală şi să se îndrepte spre terminal, fiind aproape să fie lovit pe drum de o camionetă ruginită, care îi tăie faţa pe pistă şi care se opri apoi în faţa unei uşi. Din camionetă sări un bărbat cocoşat, îmbrăcat din cap până în picioare în echipament de protecţie împotriva frigului, ceea ce îl făcea să semene cu o perniţă de ace uriaşă şi umblătoare.

— Cine se ascunde sub mormanul ăsta de haine, să fie mumia lui Tutankhamon sau poate chiar directorul meu de la tehnologii submarine? îl întrebă Pitt pe bărbatul care îi blocase calea.

Bărbatul îşi trase fularul de pe faţă. Era prietenul de nădejde al lui Pitt, Al Giordino.

— Eu sunt, directorul tău de tehnologii, marele iubitor de climă tropicală, răspunse el. Sari, te rog, în caleaşca mea încălzită, înainte să ne transformăm amândoi în îngheţate pe băţ.

Pitt îşi recuperă bagajul de pe bandă şi îl aruncă în spatele camionetei. În interiorul terminalului se afla o femeie cu un chip comun şi cu păr scurt, care îi privea cu interes pe amândoi. După ce bărbaţii urcară în camionetă, ea se duse la un telefon public şi sună cu taxă inversă în Vancouver.

Giordino băgă în viteză, apoi îşi puse mâinile deasupra radiatorului şi apăsă pedala de acceleraţie.

— Membrii echipajului au votat, spuse el. Ne datorezi plata pe o săptămână de stat într-un frig feroce, plus o săptămână de vacanţă în Bora-Bora după ce ne terminăm treaba.

— Nu pricep de ce, zâmbi Pitt. Zilele lungi de vară din Arctica sunt renumite pentru vremea extrem de plăcută.

— Păi aşa o fi, numai că încă nu e vară. Cel mai cald a fost ieri,

minus zece grade, iar acum a venit încă un front de aer rece. Bine că mi-am adus aminte, a reuşit Rudi să fugă mâncând pământul din acest minunat tărâm aflat veşnic sub zăpezi?

— Da. Ne e dor unul de celălalt, dar mi-a dat telefon să-mi spună că a fost primit înapoi – şi cât se poate de călduros – la sediul NUMA.

— Probabil că acum stă şi bea cocteiluri pe malul râului Potomac, numai ca să-mi facă mie în ciudă.

Aeroportul nu era departe de micul oraş, aşa că ajunseră imediat la docurile de pe mal. Localizat pe coasta aridă a Teritoriilor de Nord-Vest, orăşelul Tuktoyaktuk era de fapt o aşezare micuţă a comunităţii Inuvialuit – sau, altfel spus, a inuiţilor din vestul Canadei care se dezvoltase şi se transformase într-un centru de exploatare regională a petrolului şi gazului.

Ajunseră la deja celebra navă de culoare turcoaz *Narwhal,* iar Giordino trecu pe lângă ea cu maşina, apoi parcă lângă o clădire pe care scria mare BIROU ŞEF PORT. Înapoie cheile camionetei pe care o luase împrumut, apoi îl ajută pe Pitt cu bagajele. La bordul navei NUMA erau aşteptaţi de căpitanul Stenseth şi de Jack Dahgren, care se grăbiră să îl salute pe Pitt.

— În sfârşit te-a nimerit Loren cu făcăleţul în scăfârlie? îl întrebă Dahgren, arătând spre bandajul de la cap.

— Nu chiar. Eu sunt de vină, sunt un scafandru prost, răspunse el, nevrând să detalieze subiectul.

Stăteau în sala de lângă bucătărie şi în curând li se aduseră căni cu cafea fierbinte. Dahgren îi povesti pe scurt lui Pitt despre descoperirea izvoarelor termale submarine, iar cu Stenseth discută despre supravieţuitorii catastrofei de pe banchiză.

— Pe aici ce se crede, cine ar fi vinovat? întrebă Pitt.

— De vreme de supravieţuitorii au descris perfect fregata noastră *Ford*, toată lumea de pe-aici crede că de vină e marina. Bineînţeles că nouă ni s-a spus că se afla la cinci sute de kilometri depărtare, răspunse Giordino.

— Se pare că nimeni nu ia în considerare faptul că pe acolo nu prea circulă spărgătoare de gheaţă, spuse Stenseth. Poate era o fregată ilegală care încerca să scape pe acolo, altfel suspecţii potenţiali sunt puţini la număr.

— Singurul spărgător de gheaţă american despre care se ştie că naviga în acele ape este *Polar Dawn,* spuse Giordino.

— Acum e spărgător canadian, zise Dahgren, dând din cap nemulţumit.

— Oricum nu se potriveşte descrierii, remarcă Stenseth. Asta înseamnă că a fost fie una dintre cele câteva nave militare canadiene, fie o ambarcaţiune de escortare din Athabasca, fie un spărgător străin, danez sau poate chiar rusesc.

— Crezi că dacă ar fi fost un vas de război canadian, care să fi dat din greşeală peste tabără, guvernul ar încerca să muşamalizeze treaba? întrebă Pitt.

— Unul dintre oamenii de ştiinţă, Bue îl cheamă, a jurat că a văzut steagul american, asta în afară de numărul de pe coca navei, care corespunde navei *Ford*, spuse Dahgren.

— Tot nu se potriveşte, zise Giordino. Armata canadiană nu ar încerca să instige la conflict înscenând asta unui vas de război american.

— Dar navele acelea de escortă din Athabasca? întrebă Pitt.

— Conform legii canadiene, este obligatoriu ca toate navele comerciale care traversează porţiunile îngheţate din Pasajul de Nord-Vest să fie escortate, spuse Stenseth. De partea asta cu escortarea se ocupă o firmă privată, Transport Athabasca. Au în dotare câteva remorchere, care pot sparge gheaţa şi pe care le folosesc pentru a-şi remorca propria flotă de barje oceanice. Noi am văzut una acum câteva săptămâni remorcând ditamai şirul de barje, ce transportau gaze naturale lichide şi treceau prin Strâmtoarea Bering.

Privirea lui Pitt se lumină. Deschise servieta şi scoase fotografia unei barje imense, care se afla încă pe şantierul naval din New Orleans. Îi arătă poza lui Stenseth.

— Semăna cu asta? întrebă Pitt.

Stenseth se uită la fotografie şi confirmă.

— Da, cu siguranţă e acelaşi model. Nu întâlneşti la tot pasul barje atât de mari. Asta ce-nseamnă?

Pitt le povesti despre goana sa după ruteniu, despre cum fusese urmărit în Arctica şi despre suspiciunea lui că Mitchell Goyette ar putea fi implicat. Se mai uită pe câteva hârtii pe care i le furnizase Yaeger, care confirmau faptul că Athabasca Shipping Company era deţinută de una dintre companiile lui Goyette.

— Dacă Goyette transportă gaz şi petrol din Arctica, situaţia lui din punct de vedere ecologic este clar frauduloasă, remarcă Giordino.

— Am întâlnit la bar un muncitor de la docuri, care mi-a spus că cineva transportă din Kugluktuk pentru chinezi cantităţi uriaşe de nisip petrolifer sau bitumen. Mi-a mai zis că nu respectă

restricţiile impuse de guvern pentru rafinăriile din Alberta, cele care se referă la oprirea emisiilor de gaze de seră.

— Sunt şanse mari să fie barjele lui Goyette, spuse Pitt. Poate că şi nisipul e al lui.

— S-ar părea că acest Goyette chiar e foarte motivat să pună mâna pe sursa de ruteniu, spuse Stenseth. Cum propui să-i punem beţe-n roate?

— Găsind corabia aceea veche de o sută optzeci şi cinci ani, răspunse Pitt.

Le povesti apoi despre informaţiile aflate de la Perlmutter şi despre indiciile care făceau legătura între mineral şi nava *Erebus* din expediţia lui Franklin.

— Ştim că vasele au fost iniţial abandonate la nord-vest de Insula King William. Istorisirea rămasă de la inuiţi plasează nava mai spre sud, deci e posibil ca banchiza în care a fost captivă nava să se fi deplasat în direcţia aia, după care s-a scufundat.

Stenseth se scuză şi dispăru pe punte, iar Dahgren îl întrebă pe Pitt ce speră să găsească.

— Dacă plecăm de la premisa că gheaţa n-a distrus complet navele când s-au scufundat, atunci avem şanse serioase să le găsim într-o stare foarte bună, având în vedere gerul de acolo.

Stenseth reveni în salon cu braţele pline de hărţi şi de fotografii. Deschise o hartă maritimă cu zona Insulei King William, apoi scoase şi o fotografie a regiunii, făcută din satelit.

— Imaginea din satelit a Strâmtorii Victoria. Dispunem de actualizări pentru tot pasajul. Unele porţiuni de la nord sunt încă prinse în gheaţă, dar apele din jurul Insulei King William sunt circulabile deja, pentru că vremea caldă a venit mai repede anul ăsta. Puse fotografia pe masă pentru a putea fi văzută de toţi. În general, apele sunt perfect circulabile în zona în care Franklin a rămas captiv în gheaţă acum o sută şaizeci şi cinci de ani. Au mai rămas câteva banchize, dar n-ar trebui să constituie un obstacol pentru noi.

Pitt dădea din cap mulţumit, dar Dahgren nu îi împărtăşea optimismul.

— N-am uitat oare un detaliu foarte important? întrebă el. Canadienii ne-au interzis accesul în apele lor teritoriale. Singurul motiv pentru care ne aflăm încă în Tuktoyaktuk este că am pretins că avem probleme cu cârma.

— Acum, că aţi venit şi voi, aceste probleme au fost remediate, îi spuse Stenseth lui Pitt cu un zâmbet şiret.

Pitt se întoarse apoi spre Giordino.

— Al, cred că ţi s-a cerut să propui o strategie care să-l liniştească pe Jack.

— Păi, după cum poate confirma şi Jack, am profitat de ocazie şi ne-am împrietenit cu contingentul canadian al Pazei de Coastă staţionat aici, în Tuk, spuse Giordino, referindu-se la numele prescurtat al oraşului inuit. Şi, de vreme ce eu personal am investit cu ocazia asta nişte sume impresionante, iar Jack la rândul lui a investit una sau două dureri de cap din cauza mahmurelii de după, trag concluzia că am progresat foarte mult în această direcţie.

Desfăcu una dintre hărţile căpitanului, cea care conţinea porţiunea de vest a pasajului, apoi începu să urmărească cu degetul linia coastei.

— Capul Bathurst, aici, e la aproximativ trei sute douăzeci de kilometri la est de noi. Canadienii au o staţie radar acolo, cu ajutorul căreia reperează traficul din estul pasajului. Pot chema prin staţie oraşul Kugluktuk, unde au două ambarcaţiuni, sau pot să apeleze oraşul Tuk, unde au doar o şalupă mică. Din fericire pentru noi, canadienii au postat majoritatea vaselor la celălalt capăt al pasajului, pentru a-i prinde pe cei care vin prin Golful Bay.

— Ultima dată când am verificat, pe vasele noastre de cercetare nu aveam dispozitive antiradar, spuse Pitt.

— Nu e obligatoriu să avem nevoie de aşa ceva, continuă Giordino. Norocoşi cum suntem, în portul de aici e ancorată o fregată coreeană care are probleme cu motorul. Şeful portului mi-a spus că au fost făcute toate reparaţiile şi că vor pleca în cursul zilei de azi, ceva mai târziu. Nava merge doar până la Kugluktuk cu ceva încărcătură pentru repararea sondelor de petrol, aşa că n-or să aibă nevoie de escortă.

— Sugerezi să mergem în umbra ei? întrebă Pitt.

— Întocmai. Dacă putem să stăm foarte aproape de babord cât timp trecem prin Bathurst, avem şanse să nu ne depisteze.

— Şi cu ambarcaţiunile de control ce facem? întrebă Dahgren.

— Şalupa Pazei de Coastă din Tuk tocmai s-a întors în port în dimineaţa asta, aşa că probabil n-o să pornească chiar imediat din nou la drum, spuse Giordino. Mai rămân cele două nave din Kugluktuk. Aş paria că una e ocupată cu *Polar Dawn*, adică e deja plecată. În concluzie, trebuie să ne descurcăm să trecem nevăzuţi pe lângă o singură navă canadiană.

— Eu zic că putem încerca, declară Pitt.

— Dar ce facem cu controlul aerian? Nu trebuie să luăm în considerare şi avioanele canadiene Air Force care mai fac zboruri de rutină? întrebă Dahgren.

Stenseth mai scoase din grămadă o coală mare.

— Pe partea asta ne ajută mama natură. Prognoza meteo pentru următoarele şase săptămâni e destul de jalnică. Dacă pornim astăzi, probabil că ne vom deplasa odată cu frontul atmosferic scăzut care s-a prognozat pentru tot arhipelagul.

— Furtună, spuse Giordino. Acum am aflat şi de ce nu sunt avioane pe cer.

Pitt se uită la ceilalţi plin de încredere. Toţi erau bărbaţi extrem de loiali şi se putea baza oricând unul pe altul.

— Atunci rămâne stabilit, spuse el. Lăsăm fregata să ia un avans de două ore, apoi o întindem şi noi. Trebuie să pară că ne întoarcem în Alaska. După ce ajungem în larg, ne întoarcem şi prindem fregata înainte de a ajunge în Bathurst.

— N-o să fie greu, spuse Stenseth. Prindem cu opt-zece noduri mai mult.

— Încă ceva, zise Pitt. Până când politicienii vor rezolva situaţia navei *Polar Dawn,* trebuie să ştim că suntem pe cont propriu. Totodată, există şanse să păţim ce-au păţit ei. Vreau ca la bordul acestei nave să fie doar câţiva oameni, cei care cred în şansa noastră. Toţi oamenii de ştiinţă sau membrii echipajului care nu ne pot ajuta trebuie să debarce aici. Rezervaţi-le camere şi bilete de avion, ca să plece de aici. Dacă întreabă cineva, spuneţi-le că sunt angajaţi la o companie petrolieră şi tocmai au fost trimişi să lucreze în altă parte.

— Ne vom ocupa de toate, promise Stenseth.

Pitt lăsă brusc cafeaua pe masă, cuprins de nelinişte. Pe peretele din faţă se afla un tablou care reprezenta o corabie din secolul al nouăsprezecelea prinsă într-o furtună puternică, cu pânzele sfâşiate şi cu catargul rupt. În calea ei se aflau nişte stânci, gata să o spargă în mii de bucăţi.

Vremuri furtunoase, într-adevăr, se gândi el.

51

Fregata albăstruie se îndepărtă uşor de doc, lăsând în urma ei o dâră de fum. Aflat pe puntea navei *Narwhal,* Bill Stenseth privea cum nava coreeană părăseşte micul port din Tuktoyaktuk şi intră în Marea Beaufort. Ridică telefonul de la bord şi apelă una dintre cabinele de pe puntea inferioară.

— Aici Pitt, veni răspunsul, după ce telefonul sunase doar o dată.

— Fregata coreeană a plecat.

— Cum stăm cu echipajul?

— Personalul neimportant a fost debarcat. Cred că am umplut toate camerele de hotel din oraş. Bine, lăsând la o parte faptul că în oraş sunt doar două hoteluri. Am cumpărat bilete de avion către Whitehorse pentru toţi. De acolo pot ajunge cu uşurinţă în Alaska sau chiar în Vancouver. Acum suntem paisprezece oameni la bord.

— Cam puţini. Când putem ridica ancora?

— Cam în două ore, mă gândesc, ca să nu ridicăm suspiciuni.

— Atunci cred că mai trebuie doar să ne anunţăm gazdele că plecăm acasă, spuse Pitt.

— Asta fac acum, raportă Stenseth.

Căpitanul închise, apoi îl luă pe Giordino cu el şi se îndreptară împreună spre sediul Pazei de Coastă canadiene. Comandatul canadian părea mai puţin interesat de plecarea iminentă a lui Stenseth decât de pierderea „investiţiilor” lui Giordino în barul local. Netrecându-i prin cap nimic suspect, comandantul Pazei de Coastă îşi luă la revedere de la nava de cercetare, omiţând să trimită escorta.

— Cu un aşa simţ dezvoltat al înţelegerii internaţionale, poate că ai avea un viitor în domeniul diplomatic, îi spuse Stenseth în glumă lui Giordino.

— Nu cred că ficatul meu ar fi de acord, răspunse Giordino.

Cei doi se opriră apoi la biroul şefului portului, unde Stenseth plăti taxele de andocare. Ieşiră din birou şi dădură peste Pitt, care ieşea dintr-un magazin cu un pachet triunghiular sub braţ.

— Ne mai lipsea ceva la bord? întrebă Stenseth.

— Nu, răspunse Pitt cu un surâs. Mi-am mai luat o poliţă de asigurare pentru când vom ajunge pe mare.

Două ore mai târziu, când *Narwhal* desfăcu parâmele şi se îndepărtă de port, cerul se întunecase şi părea ameninţător. Trecură pe lângă un pescador mic, care voia să ajungă la adăpost în port, temându-se de vremea rea. Pitt făcu semn cu mâna de pe punte, admirând ambarcaţiunea neagră şi pe oamenii aceia temerari care îşi câştigau traiul în apele Mării Beaufort.

Valurile începuseră să fie agitate, măsurând aproape doi metri, iar în spate nu se mai putea zări coasta Teritoriilor de Nord-Vest. Din văzduh începuseră să cadă fulgi mari şi pufoşi de zăpadă, limitând vizibilitatea la câteva sute de metri. Vremea capricioasă îi ajuta însă şi în curând schimbară cursul spre est. Fregata coreeană se afla cam la douăzeci şi cinci de mile de ei, dar recuperară repede acest handicap. În câteva ore, pe ecranul radarului apăru imaginea fregatei. Căpitanul Stenseth aduse nava NUMA la mai puţin de trei mile de fregată, apoi încetini şi adaptă viteza la cea a fregatei. Precum un vagon de marfa în spatele unei locomotive, nava de cercetare urmărea fregata la fiecare viraj al acesteia de-a lungul coastei neregulate.

La şaizeci şi cinci de mile în faţă, Capul Bathurst ieşea în Marea Beaufort ca un deget îndoit. Era locaţia ideală pentru monitorizarea traficului marin care venea din partea de vest şi se îndrepta spre Golful Amundsen. Deşi era cel mai apropiat teritoriu terestru din nord, Insula Banks se afla la mai mult de o sută de mile depărtare, iar sloiurile de gheaţă de pe mare îngustau suprafaţa la mai puţin de treizeci de mile de cap. Mica staţie a Pazei de Coastă dispunea de radare cu rază de acţiune mai mare de cincizeci de mile, prin urmare putea detecta cu uşurinţă toate navele care navigau în ape deschise.

Pitt şi Stenseth studiau harta Capului Bathurst, când în cabină intră Dahgren, cărând după el un laptop şi nişte cabluri. Se împiedică de un sac de lângă perete şi reuşi să scape cablurile.

— Cine şi-a lăsat scutecele în drum? bombăni el.

Îşi dădu seama însă că în sac se aflau nişte mostre de rocă şi ridică una care căzuse pe jos.

— Întâmplător sunt chiar scutecele *tale*, spuse Stenseth. Sunt mostrele de rocă pe care tu şi Al le-aţi cules de la izvorul termal. Rudi trebuia să le ducă la Washington pentru analize, dar le-a lăsat aici.

— Bunul şi prea măreţul Rudi, îl ridică Dahgren în slăvi. Ar putea improviza o bombă atomică dintr-o conservă de mâncare

pentru câini, dar uită de fiecare dată să se lege la şireturi dimineaţa.

Dahgren băgă piatra în buzunar şi îşi ridică cablurile de pe jos, apoi se duse la timonă. Fără să mai comenteze, deschise o tăblie din spatele consolei şi începu să conecteze cablurile.

— Nu e chiar cel mai bun moment să ne reformatezi sistemul de navigaţie, se luă Stenseth de el.

— Copiez şi eu nişte date pentru un joc pe computer, răspunse el, ridicându-se şi pornind laptopul.

— Chiar nu cred că e cazul să ne jucăm acum pe computer, spuse Stenseth, uşor iritat.

— Ah, cred că jocul acesta o să vă placă tuturor, răspunse el, tastând cu rapiditate nişte linii de comandă. Se cheamă Pilotul din umbră.

Pe ecranul laptopului apăru imaginea a două bărci care navigau în tandem. Din colţul de sus pornea un fascicul gri, care lumina cea mai mare parte a ecranului, cu excepţia unei umbre care se mişca în spatele navei de sus.

— Am făcut un prográmel cu ajutorul GPS-ului şi al sistemului de radar. Pata asta gri e trimisă din Barthust şi simulează raza de acoperire a radarului.

— Adică ne ajută să ne ascundem de sistemul de radare de pe mal? întrebă Pitt.

— Te-ai prins. Pentru că ne tot mişcăm şi poziţia noastră se schimbă în raport cu staţia radar, trebuie să ne ajustăm permanent poziţia în spatele fregatei pentru a rămâne invizibili. Nu e suficient doar să stăm în spatele ei, pentru că riscăm să fim detectaţi din lateral. Dacă timonierul va respecta traseul afişat aici, avem o şansă foarte mare să trecem prin Bathurst mai ceva ca Omul invizibil.

Stenseth se uită cu atenţie la computer, apoi se întoarse către timonier.

— Hai să testăm un pic chestia asta înainte să ne abatem de la cursul de acum. Motoarele la o treime. Du-ne la patru sute cincizeci de metri de travers babord, apoi adaptează viteza.

— Mă joc Pilotul din umbră? întrebă timonierul zâmbind.

— Dacă funcţionează, ai o navetă de la mine, Jack, spuse căpitanul.

— Să fie Lone Star şi rămânem prieteni, răspunse el făcându-i cu ochiul.

Narwhal acceleră până când luminile de navigaţie ale fregatei

se zăriră la prora. Timonierul orientă nava NUMA spre babord, apoi o trase foarte aproape.

— Un lucru însă mă nelinişteşte, spuse Stenseth, cu ochii la fregata plină de rugină. Stând atât de aproape de ea, riscăm să primim un apel radio de la căpitanul ei. Şi sunt sigur că prietenii noştri canadieni au şi ochi, au şi urechi.

— Poliţa mea de asigurare, mormăi Pitt. Era să uit.

Se duse până în cabină şi reveni câteva minute mai târziu cu pachetul triunghiular pe care îl cumpărase din Tuktoyaktuk.

— Ia încearcă asta, spuse el, dându-i pachetul lui Stenseth.

Căpitanul rupse ambalajul şi scoase un frumos steag al Canadei cu frunza de arţar.

— Ţie chiar îţi place viaţa palpitantă, zise Stenseth, desfăcând steagul cu o urmă de îndoială.

— E doar pentru binele fregatei. Lasă-i să creadă că facem parte din patrula canadiană din Arctica. Sunt şanse mici astfel să ne ia la întrebări fiindcă ne ţinem după ei de câteva ore.

Stenseth se uită la Pitt şi apoi la Dahgren şi dădu din cap.

— Adu-mi aminte să nu care cumva să-mi treacă vreodată prin cap să trec în tabăra opusă.

Ordonă apoi arborarea steagului pe catarg.

Narwhal aluneca pe valurile de hulă, ascunsă în spatele fregatei coreene şi cu steagul cu frunză de arţar fluturând în briza geroasă care bătea dinspre vest. Navigară împreună toată noaptea, apoi prin zorii gri şi sumbri – Pitt şi Stenseth stătuseră de veghe în cabină şi îl îndrumaseră pe timonier, iar Giordino apăruse din oră în oră cu ceşti cu cafea tare. Menţinerea cursului în umbra fregatei prin apele turbulente se dovedise destul de complicată. Fregata era cu treizeci de metri mai lungă decât *Narwhal,* dar distanţa dintre ele era foarte mică. Programul inventat de Dahgren se dovedi o adevărată mană cerească, iar Stenseth promitea că îl va răsplăti cu beri pentru fiecare oră în care rămâneau neobservaţi.

După ce navele ajunseră în nordul Capului Bathurst, bărbatul care se afla la post în cabina staţiei îngheţă de spaimă în momentul în care recepţionă următorul mesaj:

— Către toate staţiile, aici Paza de Coastă din Bathurst! Apelăm nava aflată la coordonatele 70,8590 nord, 128,4082 vest. Vă rugăm identificaţi-vă şi comunicaţi destinaţia.

Toţi cei aflaţi la bord îşi ţinură respiraţia cât timp nava coreeană le răspunse, identificându-se şi comunicându-le că se

îndreaptă spre Kugluktuk. După ce Paza de Coastă termină controlul, tăcură din nou, rugându-se să nu mai existe şi un al doilea apel prin staţie. Trecură cinci minute, apoi zece, iar staţia rămase mută. După douăzeci de minute, echipajul începu să se mai relaxeze. Navigară încă trei ore lipiţi de laterala fregatei, fără a fi detectaţi de radar. Când *Narwhal* ajunse la o cotitură în Golful Amundsen, care îi scotea din raza de vizibilitate a celor din Bathurst, căpitanul mări viteza la douăzeci de noduri şi se desprinse de fregata uriaşă.

— Bravo, căpitane, spuse Pitt.

Căpitanul navei coreene studie prin binoclu nava turcoaz sub pavilion canadian care se îndepărta de ei. Îşi îndreptă apoi atenţia către puntea centrală şi fu surprins să vadă echipajul râzând şi făcându-i cu mâna. Ridică din umeri nedumerit. De la prea mult timp petrecut în Arctica li se trage, concluzionă el în gând, apoi îşi văzu de drumul său spre Kugluktuk.

— Acum nu mai e cale de întoarcere, spuse Stenseth.

— Cam când se estimează că ajungem la Insula King William? întrebă Giordino.

— Mai avem cam patru sute de mile sau cam douăzeci şi două de ore prin apele astea agitate, presupunând că vremea asta groaznică va continua. Şi dacă nu vom întâlni nici un vas de pichetare.

— Asta-i cea mai mică dintre probleme tale, căpitane, spuse Pitt.

Stenseth îl privi nedumerit.

— Cea mai mică? întrebă el.

— Da, răspunse Pitt zâmbind. Aş vrea să ştiu de unde intenţionezi să faci rost de două navete de bere Lone Star în Arctica.

52

Kugluktuk, denumit înainte Coppermine, după râul cu acelaşi nume, era un orăşel comercial construit pe malurile Golfului Coronation. Situat în nordul coastei provinciei canadiene Nunavut, era una dintre puţinele aşezări de la nord de cercul polar.

Mitchell Goyette alesese Kugluktuk fiind atras de portul de apă adâncă de aici. Kugluktuk era cel mai apropiat port de zăcămintele de nisip petrolifer din Athabasca, Alberta, iar Goyette investise foarte mult în organizarea unui terminus pentru exportul de bitum nerafinat. Achiziţionase pe un preţ de nimic o linie feroviară foarte puţin folosită dintre Athabasca şi Yellowknife şi finanţase extinderea liniei în nord, spre Kugluktuk. Cumpărase de asemenea şi câteva locomotive speciale de deszăpezire, care puteau trage după ele douăzeci şi cinci de mii de barili de bitum la fiecare transport. Ţiţeiul era apoi descărcat pe barjele uriaşe şi trimis prin Pacific spre China, unde era vândut pe bani grei.

Compania lui Goyette, Athabasca Shipping, urma să facă un transport peste câteva zile, dar acum staţia de încărcare părea părăsită. Spărgătorul de gheaţă *Otok* era tras la doc, iar de acesta era remorcată o barjă goală. În golf mai erau ancorate încă două barje uriaşe care păreau goale, pentru că linia de plutire se vedea cu mult deasupra apei. Singurele zgomote care tulburau liniştea de la docuri erau produse de staţia de pompare, care umplea cu motorină rezervoarele spărgătorului de gheaţă.

Cei de pe navă nu erau însă la curent cu toate acestea, fiind preocupaţi acum de pregătirile pentru plecarea din port. Aflat în cabina ofiţerilor, Clay Zak îşi turna burbon într-un pahar cu gheaţă pisată şi studia harta mare a Insulelor Royal Geographical Society. În faţa lui Zak se afla căpitanul de pe *Otok,* un bărbat cu faţa durdulie şi cu păr cărunt, tuns foarte scurt.

— În curând vom avea plinul făcut, spuse căpitanul cu o voce afectată.

— Nu intenţionez să-mi petrec nici un minut în plus în Kugluktuk, răspunse Zak. Plecăm când se crapă de ziuă. Se pare că până la Insulele Royal Geographical Society avem de străbătut cam şase sute de kilometri, spuse el, uitându-se pe

hartă.

Comandantul îl aprobă.

— Starea gheţii este bună, apele sunt sigure pe ruta către Insula King William – chiar şi după insulă – şi în plus aceasta este o ambarcaţiune rapidă. Vom fi acolo cam într-o zi.

Zak sorbi din burbon. Excursia în Arctica, intervenită în ultimul moment, îl cam luase pe nepregătite, ceea ce îl făcea să nu se simtă în apele lui, deşi nu prea avea ce să meargă prost. Trebuia doar să lase o echipă de geologi de-ai lui Goyette pe coasta de nord a insulei principale ca să caute mina de ruteniu, iar el trebuia să supravegheze operaţiile de exploatare minieră ale companiei Mid-America în sud. Dacă era necesar, putea aranja să îi scoată din afaceri, cu ajutorul unei echipe de mercenari pe care îi avea la bord şi al explozibilului care îi ajungea să arunce în aer jumătate de insulă.

Uşa cabinei se deschise brusc, iar un bărbat în uniformă neagră de soldat şi cu un hanorac pe deasupra intră în mare grabă peste Zak. Pe umăr avea o puşcă de asalt, iar în cealaltă mână ţinea un binoclu cu infraroşii.

— Domnule, în doc au acostat două bărci de cauciuc, exact în spatele barjei. Am numărat în total şapte persoane, spuse el, abia trăgându-şi răsuflarea.

Zak îşi mută privirea de la binoclu spre ceasul de pe perete, care arăta ora douăsprezece şi jumătate noaptea.

— Sunt înarmaţi? întrebă el.

— Da, domnule. Au trecut de staţia de încărcare şi s-au îndreptat către docul public de lângă, după care i-am pierdut din vizor.

— Au venit după *Polar Dawn,* spuse căpitanul agitat. Sigur sunt americani.

Polar Dawn era andocată la doar câteva zeci de metri. Zak remarcase încă de când sosise în Kugluktuk o grămadă de localnici care se adunaseră în jurul navei americane. Chiar şi el se apropiase de nava capturată şi o privise cu interes. Era plină de jandarmi şi de soldaţi din Paza de Coastă. Era imposibil ca cei şapte să o poată recupera.

— Nu, au venit aici pentru echipaj, spuse Zak, fără să ştie că echipajul este ţinut în fosta pescărie, aflată la doar o aruncătură de băţ.

Pe faţa lui apăru un zâmbet perfid.

— Sunt foarte drăguţi că s-au gândit să treacă pe aici. Cred că

ne vor fi de un real ajutor în planul nostru de a scăpa de compania Mid-America.

— Nu înţeleg, spuse căpitanul.

— Să înţelegi ce-ţi spun acum, zise Zak ridicându-se. Planul s-a schimbat. Plecăm în mai puţin de-o oră.

Părăsi cabina pe neaşteptate, urmat de mercenari.

53

Rick Roman se ascunse în spatele unor butoaie goale de tablă şi se uită la ceasul fosforescent. Era 12:45. Aveau un avans de douăzeci de minute faţă de planul stabilit. Se felicită în gând pentru că adusese bărcile Zodiac pe marginea apei cu o noapte înainte. Operaţiunea lor de evacuare era în siguranţă acum, la adăpostul întunericului.

Până atunci, misiunea decursese impecabil. O echipă de şase oameni terminase de pregătit bărcile Zodiac exact înainte de miezul nopţii, imediat după ce soarele coborâse pentru scurt timp de pe cer. Bărcile cu motoare electrice traversaseră silenţios golful până la gura Râului Coppermine şi fuseseră legate în docul companiei Athabasca Shipping. Fotografiile din satelit făcute cu douăzeci de ore înainte demonstrau că în urmă cu şaptezeci şi două de ore docul era liber. Linia ţărmului era acum ocupată de o barjă foarte mare legată de un remorcher, dar ambele nave păreau pustii şi docul părăsit. Mai jos, pe chei, se vedea *Polar Dawn,* luminată puternic de becurile din jurul docului. Chiar şi la ora aceea târzie, pe punte patrulau câţiva paznici, într-un du-te vino în care oamenii sperau să se mai încălzească, în ciuda gerului năprasnic de afară.

Roman îşi concentră atenţia asupra clădirii scorojite, care se afla la aproximativ douăzeci şi cinci de metri de el. Rapoartele agenţilor secreţi menţionaseră că acolo erau ţinuţi prizonieri cei din echipajul navei Pazei de Coastă. Uşa era păzită doar de un singur jandarm, ceea ce era îmbucurător. Roman presupusese dinainte că echipajul nu va fi prea bine păzit şi iată că nu se înşelase. Mediul ostil în care se aflau descuraja însă orice tentativă de evadare, nemaipunând la socoteală şi cei peste o mie de kilometri până la graniţa cu Alaska.

În căşti auzi deodată o voce şoptită:

— Peştii sunt în iaz. Repet, peştii sunt în iaz.

Era Bojorquez, care confirma faptul că îi văzuse pe prizonieri printr-un gemuleţ lateral al clădirii dărăpănate.

— Trupele sunt pe poziţii? şopti Roman în microfon.

— Mutt este pe poziţie, răspunse Bojorquez.

— Jeff este pe poziţie, se auzi şi o a doua voce.

Roman se mai uită o dată la ceas. Avioanele de salvare urmau

să ajungă pe pistă peste nouăzeci de minute. Era timp suficient pentru a ajunge cu echipajul navei *Polar Dawn* dincolo de golf şi apoi la aerodrom. Poate chiar prea mult timp.

Mai aruncă o privire pe doc şi în împrejurimi, apoi – neobservând nimic suspect – trase adânc aer în piept şi transmise un ordin:

— Începem în nouăzeci de secunde.

Se aşeză şi se rugă să aibă noroc în continuare.

* * *

Căpitanul Murdock stătea pe o grămadă de cărămizi şi fuma o ţigară, când auzi o bufnitură în spatele clădirii. Majoritatea membrilor echipajului dormeau în paturile lor de campanie, profitând de cele câteva ore de întuneric. Într-un colţ, în jurul unui televizor, erau strânşi câţiva oameni care sufereau ca şi el de insomnie. Unul dintre aceştia, un jandarm canadian care supraveghea grupul de prizonieri din clădire, înarmat doar cu o staţie radio, se ridică şi veni spre el.

— Vi se pare că s-a auzit ceva? îl întrebă el.

Murdock dădu din cap afirmativ.

— Mi s-a părut că a căzut o bucată de gheaţă de pe acoperiş.

Jandarmul se întoarse spre depozitul din spatele clădirii, dar calea îi fu tăiată de doi bărbaţi care ieşiră din umbră. Cei doi soldaţi comando din Delta Force îşi schimbaseră echipamentul alb cu haine negre, uniforme de luptă şi veste antiglonţ. Fiecare purta de cap câte o cască Kevlar cu vizor şi căşti de comunicaţie. Unul dintre ei avea o carabină M4, pe care o îndreptă spre Murdock şi spre jandarm, iar celălalt ţinea un pistol butucănos.

Jandarmul duse mâna instinctiv spre staţia radio, dar înainte de a o îndrepta spre gură, bărbatul cu pistol trase. Murdock observă că arma nu făcuse zgomot, nefiind cu gloanţe, ci cu şocuri electrice. Cârligele cu sârme subţiri ieşite din ţeava armei se înfipseră în jandarm, iar cei cincizeci de mii de volţi îi paralizară toţi muşchii.

Jandarmul înţepeni, apoi se prăbuşi scăpând staţia din mână. Lângă el apăru imediat un alt soldat, care îl legă de încheieturi şi de glezne cu o bandă de plastic şi îi aplică bandă adezivă peste gură.

— Perfect, Mike, spuse celălalt soldat de comando, cercetând încăperea.

— Dumneavoastră sunteţi Murdock? întrebă el, întorcându-se spre căpitan.

— Da, îngăimă Murdock, încă în stare de şoc.

— Sunt sergent Bojorquez. Am venit să vă luăm împreună cu echipajul într-o mică plimbare cu barca. Vă rog să vă duceţi să vă treziţi oamenii şi să le spuneţi să se îmbrace rapid şi în tăcere.

— Da, desigur. Vă mulţumesc, sergent.

Murdock îl găsi pe ofiţerul executiv şi împreună îi treziră pe ceilalţi. Uşa de la intrare se deschise brusc şi înăuntru năvăliră doi soldaţi, care trăgeau după ei un alt jandarm doborât. Pentru că omul avea pe el un hanorac gros, soldaţii fuseseră nevoiţi să tragă la picioare. Îl legară apoi fedeleş şi îi puseră un căluş în gură.

În mai puţin de cinci minute, Murdock trezise şi convocase tot echipajul. Câţiva dintre ei făceau glume cum că sunt subiectul unor schimburi de spioni între ţări, că ar schimba oricând un cap de elan pentru o bere Budweiser şi *Red Green Show* pentru *American Idol.* Majoritatea însă rămâneau tăcuţi, realizând că situaţia era totuşi destul de periculoasă.

Roman se afla în postul lui de observaţie de afară şi supraveghea docul. Misiunea de asalt nu fusese însă descoperită, iar paznicii canadieni de pe *Polar Dawn* nu aveau habar de ce se întâmpla.

După ce primi semnalul lui Bojorquez, Roman nu mai pierdu nici o clipă şi îi puse pe toţi în mişcare. Se strecurară în grupuri de trei-patru în spatele clădirii, ascunzându-se în zonele umbrite, până ajunseră în faţa docului, la cele două bărci. Se urcară rapid, iar Roman rămase să îl aştepte pe Bojorquez, care trebuia să vină cu ultimul grup.

Aşteptă până când îl zări pe Bojorquez traversând prin faţa clădirii companiei Athabasca Shipping, apoi mai aruncă o ultimă privire spre doc. Pe ţărm nu era nimeni, iar singurele zgomote care se auzeau veneau dinspre câteva pompe şi generatoare îndepărtate. Roman se ridică şi se îndreptă pe furiş spre bărci, convins că misiunea sa se va termina cu bine. Partea cea mai dificilă fusese sustragerea echipajului de pe *Polar Dawn* fără alertarea forţelor canadiene şi deocamdată nu existaseră incidente. Tot ce mai avea de făcut acum era să se îndrepte spre aerodromul improvizat şi să aştepte sosirea avioanelor de salvare.

Trecu prin dreptul barjei şi îl văzu pe Bojorquez urcându-se într-una dintre bărci, împreună cu ultimul grup de oameni. La bordul navei *Polar Dawn* fuseseră treizeci şi şase de bărbaţi şi

toţi se aflau acum aici. După ce bărcile fură dezlegate, Roman sări şi el într-una dintre ele.

— Hai să plecăm de aici, îi şopti soldatului care se ocupa de motorul electric.

— V-aş sugera să rămâneţi pe loc, tună o voce de undeva de sus.

Cuvintele străbătură cu ecou văzduhul, iar dintr-odată se aprinseră o grămadă de faruri cu halogen. Lumina intensă îl orbi pe Roman, care realiză că fasciculele veneau de la pupa barjei. Instinctiv ridică arma să tragă, dar se opri auzind vocea lui Bojorquez:

— Nu trageţi, nu trageţi!

Încercând să se obişnuiască cu lumina puternică, Roman privi în sus şi numără nu mai puţin de şase bărbaţi, care stăteau lângă balustrada barjei şi aveau îndreptate mitraliere către cele două bărci. Roman coborî arma, iar oamenii lui îi urmară exemplul. Rămase cu privirea pironită asupra bărbatului solid care îi zâmbea de pe barjă.

— Aţi procedat corect, îi spuse Clay Zak. Ce-ar fi să vă luaţi oamenii şi să reveniţi pe doc, unde am putea să facem cunoştinţă?

Roman îşi mută privirea de la Zak spre mitralierele îndreptate către oamenii lui şi încuviinţă din cap. Surpriza acestei ambuscade, când mai aveau atât de puţin până să scape, îl înnebunea pe Roman. Se ridică şi se dădu jos din barcă, se uită cu furie spre cei care îi luaseră prizonieri, apoi scuipă cu ciudă.

54

Sergentul artilerist Mike Tipton se uita foarte atent prin binoclu, scanând creasta de gheaţă care cobora spre Golful Coronation. Deşi îi amorţise fruntea de frig, nu se clintea de pe poziţii, sperând că va observa o mişcare. În cele din urmă lăsă binoclul de-o parte, când un alt bărbat veni târâş prin spatele lui.

— Vreo urmă de căpitan? întrebă soldatul, un caporal tânăr al cărui chip se ascundea în spatele unei cagule de schi.

Tipton îi făcu semn că nu, apoi se uită la ceas.

— Au întârziat, iar avionul ajunge în douăzeci de minute.

— Vreţi să risc şi să-l chem prin staţie?

— Dă-i bătaie. Află ce se întâmplă şi cât mai durează până ajung. Nu putem să ţinem prea mult avionul la sol.

Se ridică în picioare şi se întoarse spre pistă.

— Mă duc să dau drumul balizelor de semnalizare.

Tipton se îndepărtă în tăcere. Nu voia să audă apelul prin staţie. Instinctiv, ştia că se întâmplase ceva. Roman plecase prea devreme. Trebuia să se fi întors cu echipajul de pe *Polar Dawn* de aproape o oră sau cel puţin ar fi trebuit să îi apară în vizor. Roman era un comandant bun, iar echipa era prea bine antrenată ca să nu se fi întors până acum, exceptând cazul în care se întâmplase ceva foarte grav.

Tipton ajunse la capătul aerodromului şi porni două lumini de semnalizare albastre. Se îndreptă apoi către celălalt capăt al pistei accidentate şi activă alte două balize. Se întoarse la bază şi îl găsi pe caporal, care apela de zor echipa de asalt printr-o staţie mobilă, în timp ce un altul stătea de veghe lângă el.

— Nu răspunde nimeni, raportă caporalul.

— Încearcă până aterizează avioanele.

Tipton îi privi pe amândoi.

— Ştiţi ordinele. Vom evacua detaşamentul, chiar dacă nu este complet.

Tipton se apropie de soldatul care stătea de veghe şi care abia se distingea de caporal din cauza hanoracelor albe.

— Johnson, înştiinţează piloţii că trebuie să aştepte cinci minute. Eu o să rămân aici pe creastă să mă mai uit după ei. Să nu plecaţi fără mine, adăugă el, uitându-se urât.

— Da, sergent.

Un minut mai târziu, prin liniştea nopţii geroase se auzi un zumzet îndepărtat. Zgomotul se auzi apoi din ce în ce mai clar, apoi se distinse şi un al doilea. Cele două avioane Osprey zburau fără lumini de semnalizare şi prin urmare nici nu puteau fi observate. Modificate special pentru zboruri lungi, cele două avioane zburaseră peste o mie de kilometri, decolând de pe o altă pistă improvizată din Eagle, Alaska, la graniţa cu Yukon. Se îndreptaseră spre una dintre cele mai îndepărtate regiuni ale Canadei şi zburaseră aproape de solul acoperit de tundră, pentru a evita detectarea de către radare.

Tipton ajunse iar în vârful dealului de gheaţă şi privi cum primul avion se apropie de pistă. Coborî la cincisprezece metri de sol şi abia atunci îşi aprinse farurile, apoi se opri pe suprafaţa neregulată şi îngustă a pistei. Pilotul rulă până la capătul acesteia, apoi viră strâns şi se opri. În secunda următoare ateriză şi celălalt Osprey, care alunecă puţin pe gheaţă, iar în cele din urmă se opri în spatele primului avion.

Tipton reveni la supravegherea golfului, scanând din nou prin binoclu linia coastei.

— Roman, unde eşti? spuse el printre dinţi, supărat din cauza dispariţiei echipei.

Din păcate însă, nu se vedea nici urmă de soldaţi sau de bărcile de cauciuc cu care plecaseră; tot ce putea zări era o întindere nesfârşită de apă şi gheaţă. Mai aşteptă cinci minute, apoi încă cinci, dar în zadar. Echipa de asalt nu se mai întorcea.

Auzi motorul pornit al unuia dintre avioane şi se ridică de pe gheaţa pe care stătuse culcat. Alergă spre primul avion, treabă destul de anevoioasă din cauza echipamentului greu şi ajunse la uşa acestuia. Sări înăuntru şi surprinse privirea încruntată pe care i-o aruncă pilotul, care porni imediat. Tipton se îndreptă cu paşi nesiguri către locul liber de lângă caporal, în timp ce avionul rula pe pistă, apoi îşi luă zborul.

— Nici un semn? ţipă caporalul pentru a acoperi zgomotul motorului.

Tipton îi făcu semn că nu, bântuit de dictonul militar „nu lăsa pe nimeni în urmă”. Se întoarse cu spatele la caporal şi încercă să-şi abată gândurile dureroase uitându-se pe geam.

Avioanele Osprey zburară pe deasupra Golfului Coronation pentru a câştiga înălţime, apoi virară spre vest în direcţia Alaskăi. Tipton privea absent luminile unui vas care se îndrepta spre est. Pentru că se crăpa de ziuă, observă că vasul era de fapt

un spărgător de gheaţă care remorca o barjă.

— Pe unde or fi? şopti Tipton ca pentru el, apoi închise ochii şi se forţă să adoarmă.

55

Tipton nu află niciodată că întâmplător îi văzuse exact pe camarazii săi din Delta Force şi nici că oamenii erau ţinuţi ca în Evul Mediu, într-o carceră a navei.

Echipa de securitate a lui Zak îi deposedase pe cei din trupa de comando de arme şi le confiscase sistemul de comunicaţii, înainte de a-i conduce pe puntea barjei alături de echipajul de pe *Polar Dawn.* Americanii fuseseră apoi forţaţi, sub ameninţarea cu arma, să intre într-o încăpere folosită pe post de depozit, aflată la prora barjei. Roman rămase la coada şirului de prizonieri şi, înainte de a fi forţat şi el să coboare treptele de oţel, văzu cum doi bărbaţi ridică la bord cele două bărci de cauciuc Zodiac şi le leagă de balustrada de la pupa.

Singura dovadă de compasiune care le-a fost arătată a constat în două sticle de plastic cu apă îngheţată, care le-au fost aruncate înainte ca uşa grea de metal să fie trântită. Auziseră zăvorul închizându-se, apoi zdrăngănitul unui lanţ cu care era legată uşa. Oamenii rămaseră tăcuţi în picioare în celula îngheţată, dominaţi de gânduri negre şi convinşi că li se apropie sfârşitul.

După un timp apăru o luminiţă, apoi încă una. Roman găsi în buzunar o lanternă minusculă şi o aprinse, fericit că nu i se confiscase chiar totul.

Fasciculele de lumină scrutară celula, trecând din când în când şi peste chipurile îngrozite ale celor patruzeci şi cinci de bărbaţi. Roman observă că magazia nu este prea mare. În afară de tambuchiul prin care intraseră, mai exista şi un bocaport deschis în peretele despărţitor dinspre pupa. Într-un colţ se aflau doi colaci de parâmă de legare, iar lângă un alt perete despărţitor se afla o grămadă de colaci de salvare. În timp ce inventaria încăperea, Roman auzi puternicele motoare diesel ale spărgătorului de gheaţă turând în gol.

Îndreptă lanterna către echipajul de pe *Polar Dawn.*

— Căpitanul este printre voi? întrebă el.

Un bărbat arătos, cu o barbă căruntă în stil Van Dyke, păşi în faţă.

— Eu sunt Murdock, fost căpitan pe *Polar Dawn.*

Roman se prezentă şi el, apoi îi povesti despre misiunea pe

care o avuseseră. Murdock îl întrerupse:

— Comandante, efortul dumneavoastră de a ne salva este admirabil. Îmi pare rău însă că acum nu vă pot mulţumi că ne-aţi scăpat din ghearele jandarmilor canadieni, spuse el pe un ton sec, arătând spre celula umedă şi rece.

— Este evident că nu am anticipat o ambuscadă din exterior, răspunse Roman. Ştiţi cine sunt aceşti oameni?

— Aş putea să vă întreb acelaşi lucru, răspunse Murdock. Ştiu că spărgătoarele de gheaţă aparţin unei firme private şi că sunt utilizate ca vase comerciale de escortă sub licenţa guvernului canadian. Evident că şi barjele sunt tot ale lor. Însă n-am nici cea mai vagă idee de ce au trupe înarmate sau de ce ne-au luat ostatici.

Roman era la fel de perplex. Agenţii care se ocupaseră de detaliile misiunii lor nu pomeniseră nici un cuvânt despre alte pericole în afară de Forţele Marine Canadiene şi Jandarmerie. Ce se întâmplase pur şi simplu nu avea nici un sens.

Bărbaţii auziră motoarele spărgătorului de gheaţă accelerând, apoi simţiră o zdruncinătură provocată de vasul care îi remorca. După ce ieşiră din apele portuare, turaţia motoarelor crescu din nou, iar oamenii începură să simtă din plin toate mişcările navei pe marea agitată din Golful Coronation.

— Căpitane, aveţi vreo idee unde ne duc? întrebă Roman.

Murdock ridică din umeri.

— Suntem la distanţă mare de orice aşezare omenească. Nu cred că o să ieşim din apele teritoriale canadiene, dar călătoria s-ar putea lungi şi ar putea să ne ţină mult şi bine în frigul ăsta.

În încăpere se auzi un murmur de protest şi o bufnitură, iar Roman îşi îndreptă lanterna spre trepte. Sergentul Bojorquez se lupta cu uşa, trăgând cu toată puterea de zăvor, pentru ca apoi să izbucnească şi să înceapă să înjure. Remarcă fasciculul de lumină îndreptat spre el, aşa că încercă să se controleze şi îl privi drept în faţă pe Roman.

— Imposibil, domnule. Zăvorul de pe exterior este tras foarte bine. Ne-ar trebui o lampă de sudură ca să-l putem desface.

— Mulţumesc, sergent. Roman se întoarse apoi spre Murdock: Mai există şi o altă ieşire?

Murdock arătă spre bocaportul dinspre pupa.

— Sunt sigur că bocaportul duce la o scară ce coboară în magazia numărul unu. Cuva are patru depozite mari, în care ar putea intra cu uşurinţă un zgârie-nori. Ar trebui să existe şi un

pasaj care să le lege prin nişte scări.

— Dar capacele bocaportului principal? Avem vreo şansă să le deschidem?

— Nici o şansă, poate doar dacă am avea o macara. Fiecare cântăreşte în jur de trei tone. Cred că singura noastră şansă este să ieşim prin cel de la pupa. Probabil că mai există o magazie ca aceasta sau o altă cale de acces către puntea principală. Îl privi pe Roman cu hotărâre şi adăugă: Probabil că ne va lua ceva timp să descoperim toate acestea la lumina lanternelor minuscule pe care le avem.

— Bojorquez, îl strigă Roman.

Sergentul apăru de nicăieri.

— Însoţeşte-l pe căpitan spre pupa, îi ordonă Roman. Găsiţi o cale să scăpăm din gaura asta de şobolani.

— Desigur, domnule, răspunse prompt Bojorquez, apoi îi făcu un semn cu ochiul şi adăugă: Merit o tresă?

Roman surâse.

— Cel puţin una. Acum mişcă-te!

Toţi, inclusiv Roman, fură cuprinşi de un licăr de speranţă. Apoi Roman îşi aminti de spusele lui Murdock cu privire la o posibilă călătorie lungă şi realiză că Arctica şi condiţiile de acolo erau extrem de dure. Începu să se plimbe printre oameni, căutând să găsească o cale de a-i salva de la îngheţ.

56

Aflat într-o cabină călduroasă de pe puntea superioară a navei *Otok,* Clay Zak se lăfăia într-un scaun confortabil cu spătar înalt, fiind atent la cursul navei prin apele îngheţate. Ştia că acţiunea lui de capturare a americanilor fusese o chestiune impulsivă şi periculoasă, la fel ca şi răpirea şi închiderea lor pe barjă. Încă nu ştia ce urma să facă apoi cu prizonierii, dar se baza pe noroc. Echipajul lui *Polar Dawn* îi picase la ţanc şi putea să se folosească de ocazie ca să înteţească controversele dintre Canada şi SUA. Guvernul canadian avea să fie convins că echipajul navei fusese subiectul unei operaţiuni militare de salvare americane, iar soldaţii îi încălcaseră teritoriul. Zak rânji cu gândul la implicaţiile pe care le avea fapta sa, ştiind că prim-ministrul canadian, de altfel o persoană sfidătoare, se va ambiţiona şi va interzice accesul americanilor în partea canadiană a Arcticii pentru o bună perioadă de timp.

Era chiar mai mult decât îşi dorise Goyette. Aflase de la el despre bogăţiile din Arctica ce aşteptau doar să fie descoperite, în timp ce fenomenul încălzirii globale făcea ca toate barierele de gheaţă să dispară încetul cu încetul. Goyette dăduse deja lovitura cu zăcământul de gaze naturale din Strâmtoarea Melville, dar mai voia şi zăcământul de petrol. După unele estimări, era posibil ca în străfundurile Arcticii să se afle cam douăzeci şi cinci la sută din totalul mondial de rezerve de petrol. Topirea accelerată a gheţarilor nu aducea decât foloase celor cu viziune pe termen lung.

Goyette mai spusese că acela care va reuşi să pună primul mâna pe drepturile de exploatare şi să controleze resursele va fi cel care va prospera. Marile companii americane de petrol şi de exploatare minieră îşi extinseseră deja influenţa în regiune. Goyette nici măcar nu putea să spere la o competiţie umăr la umăr, în schimb planul lui era să îi elimine de pe piaţă. El ar fi putut astfel să monopolizeze arii extrem de vaste cu zăcăminte, care i-ar fi adus din Arctica profituri de miliarde de dolari.

Zak se gândea că toate acestea erau mult mai profitabile decât ruteniul. Totodată însă, putea să tragă foloase de pe ambele fronturi. Reuşise să rămână singur în căutarea mineralului, ceea ce devenise acum doar o chestiune de timp. De

asemenea, se putea ocupa cu brio de eliminarea competiţiei americane. Goyette îi era mai mult decât dator vândut.

Extrem de mulţumit de sine, Zak continuă să privească pe geam, aşteptând să ajungă la Insulele Royal Geographical Society.

PARTEA A III-A
GOANA DUPĂ RUTENIU

INSULELE GEOGRAPHICAL SOCIETY
Insulele R.G.S.
Insula de Est
Insula de Vest
Insula King William

57

În ultimele săptămâni de vară târzie, arhipelagul arctic canadian semăna cu un peisaj deşertic. Terenul stâncos şi arid dădea totuşi peisajului îngheţat o frumuseţe aparte. Licheni şi ferigi, plus o neaşteptată gamă variată de flori ce tânjeau după lumina palidă a soarelui îşi desfăceau frunzele şi petalele colorate. Iepurii, bivolii şi păsările împânzeau peisajul, îmblânzind atmosfera. În lunile scurte dar intense de vară, fauna şi flora sălbatică se dezvoltau rapid, pentru ca în zilele lungi şi întunecoase de iarnă să dispară.

În restul anului, insulele erau doar o multitudine de dealuri acoperite de gheaţă, cu maluri stâncoase – un peisaj sterp şi pustiu, care reuşea totuşi de secole să-i atragă pe oameni ca un magnet, pe unii în căutarea destinului, pe alţii în căutarea propriei fiinţe. Stând în cabina sa, Pitt privea spre marginea de gheaţă a Insulei Victoria şi se gândea că era cu siguranţă unul dintre cele mai izolate locuri pe care le vizitase.

Se duse către masă, unde Giordino studia harta detaliată a Strâmtorii Victoria. Italianul bondoc îi arătă o zonă din estul Insulei Victoria.

— Suntem la mai puţin de cincizeci de mile de Insula King William, spuse el. Pe unde zici s-o luăm?

Pitt îşi trase un scaun, se aşeză şi începu să studieze harta. Se aflau în vestul Insulei King William, care avea o formă de pară. Luă un creion şi marcă un X cam la cincisprezece mile de capătul de nord-vest al insulei.

— Uite, aici au fost abandonate oficial *Erebus* şi *Terror,* spuse el.

Giordino remarcă o nuanţă de indiferenţă în tonul lui Pitt.

— Adică tu nu crezi că acolo s-au scufundat? întrebă el.

— Nu, răspunse Pitt. Istorisirea inuită, deşi neclară, relatează că *Erebus* se afla mult mai la sud. Înainte să plec din Washington, am rugat câţiva colegi de la departamentul de climatologie să-mi facă o simulare pe computer. Ei au încercat să recreeze condiţiile meteorologice din aprilie 1848, atunci când au fost abandonate navele şi să prevadă comportamentul ulterior al banchizei.

— Aşadar corăbiile nu au fost pur şi simplu înghiţite de ape

când s-a topit gheaţa, acolo, în punctul X?

— Ar fi şi asta o variantă, dar nu foarte probabilă.

Pitt îi arătă o întindere mare de apă din nordul Insulei King William, numită Strâmtoarea Larsen.

— Îngheţul a provocat dislocarea banchizei şi deplasarea acesteia pe direcţia nord-est, prin Strâmtoarea Larsen. Dacă gheaţa de pe insulă nu s-a topit în vara lui 1848, aşa cum sugerează climatologii, atunci înseamnă că vasele au fost împinse spre sud în iarna geroasă a anului 1849. Este posibil ca unii dintre supravieţuitori să se fi întors din nou la corabie, dar n-avem de unde să ştim asta. Ideea e că se potriveşte cu varianta inuită.

— Minunat, o ţintă în mişcare, spuse Giordino. Nu există o zonă de căutare delimitată precis.

Pitt urmări cu degetul linia vestică a ţărmului Insulei King William şi se opri în dreptul unei aglomerări de insule aflate la treizeci de kilometri de coasta sud-vestică.

— Teoria mea este că insulele de aici, Royal Geographical Society, au format un fel de scut în calea banchizei care venea dinspre sud. Probabil că banchiza s-a lovit de malul stâncos şi şi-a deviat un pic cursul, de vreme ce o mare parte din ea s-a spart pe ţărmul de nord.

— Faţă de punctul acesta X pare că s-a deplasat în linie dreaptă, remarcă Giordino.

— Asta-i prezumţia de la care am plecat. Şi nici nu ştiu cât anume s-au deplasat corăbiile înainte de a se scufunda. O să consider însă pentru început un perimetru de zece mile în jurul acestor insule, iar dacă nu găsim nimic, mai înaintăm spre nord.

— Sună promiţător, fu Giordino de acord. Să sperăm că s-au scufundat întregi şi că sonarul nostru le va găsi imediat. Se uită la ceas şi adăugă: Mai bine mă duc să-l trezesc pe Jack ca să pregătim robotul AUV[5] înainte de a ajunge acolo. Avem doi la bord, aşa că putem să căutăm în paralel.

Pitt rămase să mai noteze coordonatele pe alte două grile de căutare, iar Giordino şi Dahgren pregătiră roboţii AUV pentru lansare. Dispozitivele erau de tip autopropulsat şi aveau formă de torpilă, incluzând un sonar, precum şi alte dispozitive de detectare care permiteau cartografierea electronică a fundului mării. Preprogramate să scaneze sistematic în funcţie de grila de căutare setată, acestea puteau ajunge la câţiva metri deasupra

[5] Acronim pentru „vehicul submarin autonom” (n. tr.).

fundului unui bazin şi înainta cu o viteză de până la zece noduri, ajustându-şi din mers setările de navigare.

După ce trecură la nord de Insulele Royal Geographical Society, căpitanul Stenseth micşoră viteza de deplasare a navei, pentru că intraseră deja în primul perimetru de cercetat. Peste pupa fusese aruncat un dispozitiv submarin de emisie-recepţie automată, apoi nava se îndreptă către colţul opus, unde fu aruncat un al doilea dispozitiv. Ambele dispozitive erau conectate la sateliţi GPS şi furnizau date referitoare la puncte de referinţă subacvatice, pentru ca roboţii AUV să nu se abată de la curs.

În partea din spate a navei, Pitt îi ajuta pe Giordino şi pe Dahgren să descarce planul de cercetare în procesorul primului submarin AUV, apoi priviră cu toţii cum maşinăria – ce semăna cu un peşte mare şi galben – era coborâtă în apă cu macaraua. Elicea robotului începu să se învârtă, iar cablurile de susţinere fură desfăcute. Submarinul autonom dispăru rapid în adâncuri, fiind ghidat de dispozitivele pe bază de impulsuri. Găsi baliza care îi seta punctul de plecare, apoi începu să se deplaseze pe fundul mării, scanând fiecare centimetru cu ochii lui electronici.

După lansarea în siguranţă a primului AUV, Stenseth navigă spre nord, către cea de-a doua zonă sectorizată. Vântul începuse să bată cu putere pe punte când terminară de lansat şi cel de-al doilea submarin, apoi se grăbiră să intre la căldură în centrul operaţional. Un tehnician avea deja afişate pe ecran cele două sectoare, cu reprezentări vizuale pentru toate dispozitivele lansate la apă. Pitt îşi scoase hanoracul şi începu să urmărească cu interes şirurile de cifre care se afişau cu repeziciune într-o parte a ecranului.

— Ambele AUV-uri sunt deja la adâncime mare şi funcţionează perfect, spuse el. Bravo, domnilor!

— Acum nu mai sunt la cheremul nostru, zise Giordino. Cred că în următoarele douăsprezece ore vor fi ocupate cu scanarea.

— După ce le recuperăm din apă, va trebui să descărcăm repede datele şi să le schimbăm şi bateriile, apoi să le încărcăm următoarele două grile de căutare, punctă Dahgren.

Pitt îi aruncă o privire nimicitoare lui Giordino, care ridică mirat din sprâncene.

— Ce-am zis? întrebă el foarte mirat.

— Pe această navă, răspunse Pitt rânjind ca un rechin, prima dată e cu noroc.

58

La şaizeci de mile spre vest, *Otok* plutea pe marea înspumată şi printre valurile biciuitoare direct către Insulele Royal Geographical Society. Aflat în timonerie, Zak studia printr-o lupă imaginea satelitară a insulelor. Din lanţul de insule, două ieşeau în evidenţă – Insula West şi Insula East – separate de un canal îngust. Exploatarea minieră a companiei Mid-America se afla pe coasta sudică a Insulei West, fiind orientată spre Golful Queen Maud. Imaginea din satelit era atât de detaliată, încât Zak putea să observe două clădiri şi un dig lung, precum şi puţul de mină din apropiere.

— Aveţi un mesaj.

Căpitanul nebărbierit al navei *Otok* se apropie şi îi înmână lui Zak o bucată de hârtie. Zak o desfăcu şi citi următoarele:

> Pitt a sosit în Tuktoyaktuk din D.C. Sâmbătă devreme. S-a îmbarcat pe nava de cercetare a NUMA, *Narwhal.* A plecat la ora 16, destinaţie posibilă Alaska. M.G.

— Alaska, spuse el cu voce tare. Nu puteau merge în altă parte, nu-i aşa? adăugă el zâmbind.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, e vorba doar despre un efort tardiv al competiţiei.

— Din ce direcţie doriţi să ajungem la insule? întrebă căpitanul, trăgând cu ochiul peste umărul lui Zak.

— Prin partea de sud a coastei Insulei West. Întâi mergem la exploatarea minieră. Dăm o fugă pe chei şi vedem dacă-i cineva acasă. E abia începutul sezonului, s-ar putea să nu se fi dat drumul încă la activitatea estivală.

— Am putea să-i lăsăm acolo pe prizonieri.

Zak se uită lung pe fereastra dinspre pupa, spre remorca ce se legăna în toate părţile pe marea agitată.

— Nu, răspunse el după câteva minute de gândire, le este bine acolo unde sunt.

***

„Bine” era fix ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit Rick Roman pentru a caracteriza starea în care se aflau. Având în vedere însă condiţiile date, trebuia să recunoască totuşi că se descurcaseră.

Puntea şi pereţii despărţitori îngheţaţi ai închisorii lor plutitoare le sabotaseră toate eforturile de a se încălzi, dar găsiseră totuşi o soluţie. Roman zărise grămada de materiale din spate şi îi pusese pe oameni să atace mormanul de colaci de salvare. Îi spărseseră şi izolaseră duşumeaua şi pereţii cu fâşiile cauciucate, iar magazia arăta acum ca un bârlog destul de primitor. Desfăcuseră parâmele şi le întinseseră pe pereţi şi peste podea, creând un al doilea strat izolator, iar oamenii puteau acum să stea liniştiţi şi confortabil pe jos. Pentru că spaţiul era oricum restrâns şi stăteau înghesuiţi, temperatura încăperii începuse să crească. După câteva ore, Roman îndreptă lanterna spre una dintre sticlele cu apă şi observă că începea să se dezgheţe. Constată cu o oarecare satisfacţie că făcuse o treabă bună şi că oamenii se mai dezmorţiseră puţin.

Era singura mulţumire de care avusese parte în ultimul timp. Murdock şi Bojorquez inspectaseră timp de două ore interiorul barjei şi se întorseseră doar cu veşti proaste. Murdock nu găsise nici un fel de ieşire din hruba în care stăteau spre pupa, iar capacele-mamut de la bocaporţi puteau la fel de bine să fie sudate, că tot n-ar fi avut nici o şansă să le deschidă.

— Am găsit asta, spuse Bojorquez, ţinând în mână un ciocan mic de scos cuie. Probabil că l-a scăpat cineva şi nu s-a mai deranjat să-l ridice de pe jos.

— Nici măcar un ditamai barosul nu ne-ar ajuta să deschidem bocaportul acela, răspunse Roman.

Fără a se simţi descurajat, Bojorquez luă ciocănelul şi începu să lovească în zăvorul de la uşă. În scurt timp, zgomotul făcut de el nici nu se mai distingea de celelalte zgomote produse de deplasarea barjei. Oamenii se aşezaseră la coadă pentru a încerca şi ei să dea cu ciocanul în uşă, mulţi din plictiseală sau pentru a-şi mai dezmorţi oasele şi pentru a se încălzi. Vocea lui Murdock răsună cu putere, acoperind toate celelalte zgomote:

— Nava care ne remorchează a încetinit.

— Încetaţi cu bătutul, ordonă Roman.

Auziră cu toţii cum zgomotul produs de motorul spărgătorului de gheaţă pierdea din intensitate. Câteva minute mai târziu, toate motoarele se opriră în ralanti, apoi barja se ciocni de un obiect staţionar. Ascultară tăcuţi, sperând că prizonieratul lor luase sfârşit.

59

Insulele Royal Geographical Society răsăriră ca o aglomerare de dealuri pământii peste valurile agitate de culoarea ardeziei. Insulele fuseseră botezate astfel în 1905, de către exploratorul Roald Amundsen. În timpul călătoriei epice cu *Gjoa,* acesta reuşise să fie primul care navigase pe întregul Pasaj de Nord-Vest. Uitate pentru mai mult de un secol, insulele rămăseseră în anonimat până când o companie independentă de exploatare descoperise un zăcământ de suprafaţă de zinc în Insula West şi vânduse drepturile de exploatare către Mid-America.

Comunitatea minieră a companiei Mid-America fusese construită într-un golf deschis, aflat de-a lungul coastei neregulate de sud, care cuprindea mai multe braţe şi lagune. Canalul natural cu ape adânci permitea accesul navelor mari în golf, în cazul în care gheaţa se topea. Compania mai construise în golf şi un doc parţial plutitor de aproape o sută de metri, care zăcea printre sloiurile plutitoare.

Zak îi ordonă căpitanului să se apropie de doc şi între timp cercetă cu binoclul linia ţărmului. Zări două clădiri din prefabricate în spatele falezei, de-a lungul unui drum acoperit cu pietriş, care la un moment dat se termina. Ferestrele clădirii erau întunecate, iar în dreptul uşii zăceau mormane de zăpadă. Fericit că locul fusese abandonat peste iarnă, comandă ca *Otok* să fie andocat.

— Adună-i pe geologi şi debarcă-i, îi spuse Zak căpitanului. Vreau să-mi comunice compoziţia minereului care se extrage de aici, dar şi structura geologică generală.

— Cred că echipa abia aşteaptă să coboare, spuse căpitanul în zeflemea, ştiind că unii dintre geologi avuseseră rău de mare.

— Căpitane, mi s-a trimis un pachet pe navă înainte să mă îmbarc. Aţi primit ceva în Tuktoyaktuk?

— Da, la bord a fost adusă o ladă. Se află în depozitul din faţă.

— Roagă, te rog, pe cineva să mi-o aducă în cabină. Conţine unele lucruri de care o să am nevoie pe ţărm, spuse el.

— Mă voi ocupa personal. Ce facem însă cu prizonierii de pe barjă? Mai au puţin şi dau colţul, spuse el, uitându-se spre termometrul digital care indica minus cincisprezece grade.

— Ah, chiar, americanii noştri congelaţi! Sunt sigur că

dispariţia lor i-a panicat deja pe unii, spuse Zak pe un ton arogant. Păi… ce să zic, aruncă-le ceva de mâncare şi nişte pături. Cred că încă ne mai sunt de folos în viaţă.

În timp ce geologii se pregăteau să debarce sub supravegherea oamenilor înarmaţi, Zak se retrase în cabina lui. Pe covorul din încăpere fusese deja aşezat un pachet metalic, încuiat cu un lacăt. În interior se aflau nenumărate fitiluri şi amorse, precum şi dinamită, într-o cantitate suficientă pentru a arunca în aer o clădire întreagă. Zak alese câteva obiecte şi le băgă într-un săculeţ, apoi încuie lada. Îşi trase pe el un hanorac foarte gros şi se pregăti să iasă pe puntea principală, când fu oprit de un membru al echipajului.

— Sunteţi chemat în castelul central. Căpitanul vă sugerează să veniţi imediat.

Zak urcă pe scara de tambuchi spre castel, unde îl găsi pe căpitan vorbind la un telefon securizat.

— Da, este aici, spuse căpitanul întorcându-se spre Zak şi întinzându-i telefonul.

Din receptor ţâşni vocea enervantă a lui Mitchell Goyette:

— Zak, căpitanul mi-a spus că sunteţi la Mid-America.

— Aşa este. Încă n-au început activitatea de vară, aşa că locul pare abandonat. Tocmai mă pregăteam să mă asigur că sezonul acesta vor sta pe bară.

— Excelent. După cum se precipită lucrurile în Ottawa, am sentimentul că şi dacă ar vrea, americanii tot n-ar putea pune piciorul pe-acolo, îşi începu Goyette pledoaria. Încearcă să nu distrugi nimic din infrastructura care mi-ar putea fi de folos ulterior, după ce cumpăr totul pe un preţ de nimic, spuse el pufnind zgomotos.

— O să încerc să ţin cont de asta, răspunse Zak.

— Ia spune, ce-ai mai aflat despre ruteniu?

— I-am trimis acum pe geologi să facă o mică prospecţiune în jurul minei. Noi însă ne aflăm în partea de sud a insulei, iar pe hărţile comerciale mina inuită este localizată pe coasta de nord. O să ajungem şi-acolo în câteva ore.

— Foarte bine. Să mă ţii la curent.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştii, spuse Zak, pregătindu-se să-i arunce bomba. Avem la bord echipajul american al navei *Polar Dawn.*

— Poftim? urlă Goyette, obligându-l pe Zak să-şi îndepărteze receptorul de ureche.

Industriaşul părea scos din minţi şi nu se calmă nici după ce Zak îi descrise împrejurările în care îi luaseră pe prizonieri.

— Nu-i de mirare că politicienii vorbesc despre un conflict armat, spuse el printre dinţi. Acţiunea ta riscă să provoace izbucnirea celui de-Al Treilea Război Mondial.

— Am vrut să mă asigur că americanii nu vor mai avea acces mult timp de-acum încolo în această regiune, se apără Zak.

— Se prea poate, dar nu cred c-aş putea să mă bucur de asta din închisoare. Rezolvă situaţia, dar fără alte incidente, lătră el. Faci ce crezi, dar fără să mă implici şi pe mine.

Zak închise telefonul după ce auzi sunetul tonului. „Un alt mardeiaş care a făcut miliarde terorizându-i pe alţii”, se gândi Zak. Îşi luă din nou hanoracul pe el şi coborî pe ţărm.

* * *

Golful de pe insulă era înconjurat de o centură de stânci şi pietriş închise la culoare, care pe măsură ce înaintai pe insulă se pierdeau sub un strat de gheaţă. Singura pată de culoare o reprezenta un şanţ mare, dreptunghiular, care cobora câteva sute de metri din vârful dealului, apoi se termina cu un perete aproape vertical, realizat de mâna omului. Operaţiile de exploatare a zincului erau de fapt foarte simple, pentru că minereul se afla practic la suprafaţă. Zak observă de la distanţă câţiva geologi care scormoneau printre resturile de sedimente de la cele mai recente excavări.

Deşi golful era protejat de vânturile care băteau din vest, Zak se grăbi să ajungă repede pe doc, pentru a nu sta prea mult în frig. Evaluă rapid starea şi funcţionalitatea minei, care era simplă şi fără tehnologii complicate. Clădirea mai mare era folosită ca depozit pentru echipament – buldozere, excavatoare şi un camion cu ajutorul căruia solul era excavat şi apoi transferat pe un sistem transportor. Acesta îl transporta la rândul lui la nave, unde îl şi încărca. În cealaltă clădire se aflau camerele pentru muncitori şi biroul administrativ.

Zak se îndreptă mai întâi spre clădirea mai mică şi descoperi cu surprindere că uşa era încuiată. Scoase din buzunar pistolul automat Glock şi trase două focuri în butuc, apoi izbi uşa cu piciorul. Interiorul era deschis şi cuprindea două dormitoare pline cu paturi suprapuse, o bucătărie supradimensionată, o sufragerie şi o cameră de zi. Zak se îndreptă direct către bucătărie şi studie aragazul şi ţeava care ducea către o cămară, unde se afla o butelie mare de propan. Desfăcu săculeţul şi scoase un cartuş de

dinamită pe care îl aşeză sub butelie, apoi ataşă detonatorul şi fitilul. Verifică ceasul şi setă explozia peste nouăzeci de minute, apoi părăsi clădirea.

Înainte de a intra în cea de-a doua clădire, care adăpostea echipamentul, petrecu câteva minute ocolind-o prin spate. Deasupra blocului se înălţa o stâncă acoperită de gheaţă şi de bolovani. Se căţără pe panta abruptă până ajunse într-o zonă paralelă cu dealul. Dădu un şut unei bucăţi îngheţate de turbă, care se afla în spatele unui bolovan de mărimea unei maşini, îşi scoase mănuşile şi vârî încă un cartuş de dinamită. Cu degetele îngheţate fixă fitilul şi detonatorul, apoi mai merse câţiva metri şi repetă operaţiunea sub o altă movilă de bolovani.

Coborî în fugă de pe deal şi reveni în faţa clădirii, unde mai plasă o încărcătură explozibilă sub uşa de la intrare. După ce fixă fitilul cu amorsă, se grăbi să ajungă pe doc şi urcă pe spărgătorul de gheaţă. În timp ce se apropia de navă, îl zări pe căpitan, spionându-l. Zak îi făcu semn să sune sirena. O secundă mai târziu răsunară două sunete stridente, care vesteau geologii că ar trebui să revină pe navă.

Zak se întoarse să verifice dacă geologii recepţionaseră mesajul, apoi se duse către barja andocată la capătul cheiului. Nava era uşor depărtată de doc, dar Zak aşteptă până când curentul aduse din nou vasul lângă pilonii docului, apoi sări pe scara metalică care ducea pe punte. Se urcă şi ajunse la pupa, trecând pe lângă magazia cu numărul patru în drumul spre puţul punţii de la pupa. Se lăsă cu genunchii pe un perete exterior şi scoase restul de explozibil, ataşând de data aceasta un detonator cu control prin telecomandă. Din păcate nu era o poziţie ideală, respectiv sub linia de plutire, dar ştia că marea agitată îl va ajuta. Fără nici un fel de compasiune pentru oamenii îngrămădiţi la doar câţiva metri de el, Zak sări de pe barjă cu un rânjet de mulţumire pe chip. Goyette nu avea să se bucure la aflarea veştii că una dintre barjele lui fusese distrusă, dar nu era vina lui Zak. Instrucţiunile lui Goyette fuseseră să nu lase urme, aşa că distrugerea barjei părea soluţia perfectă.

La bordul spărgătorului de gheaţă urcau ultimii geologi şi gardieni, iar Zak se grăbi să ajungă şi el pe pasarelă. Se îndreptă direct către cabina de pe puntea centrală, fericit să dea de căldură.

— Toţi sunt la bord, raportă căpitanul. Sunteţi gata de plecare sau aţi dori ca mai întâi să discutaţi cu geologii?

— O să vorbim pe drum. Sunt nerăbdător să investighez şi latura de nord.

Se uită la ceas.

— Deşi poate că ne-ar face plăcere să admirăm mai întâi un spectacol.

Două minute mai târziu bucătăria sări în aer şi, odată cu ea, pereţii întregii clădiri. Butelia cu propan, care fusese aproape plină, explodase ca o uriaşă minge de foc şi aruncase flăcări portocalii pe cer, suflul ei făcând să vibreze geamurile de pe navă. Câteva secunde mai târziu se detonă şi dinamita fixată lângă depozit, aruncând în aer uşa şi acoperişul. Urmară explozibilii de pe panta dealului, care provocară o avalanşă de bolovani peste acoperişul parţial prăbuşit. După ce norul gros de praf se mai răsfiră, Zak observă că întreaga clădire fusese pulverizată, devenind acum un munte de pietre şi moloz.

— Foarte eficient, mormăi căpitanul. Bănuiesc că acum nu va mai trebui să ne facem griji din cauza prezenţei în zonă a americanilor.

— Exact, răspunse Zak pe un ton arogant.

60

Asupra Strâmtorii Victoria se abătuseră vânturile din vest, iar valurile imense se spărgeau sporadic peste bucăţile de gheaţă. Înaintând cu greu prin apele întunecate, nava NUMA era o pată de culoare într-o lume acromatică. Insulele Royal Geographical Society începuseră să se întrezărească la orizont, iar nava se îndrepta încet spre sud, către prima grilă de căutare a lui Pitt.

— Se pare că în jurul coastei de nord-vest se află o navă, raportă timonierul cu un ochi pe ecranul radarului.

Căpitanul Stenseth luă un binoclu, prin care zări două puncte la orizont.

— Probabil e un cargou asiatic care încearcă să traverseze pasajul sub escortă, spuse el.

Se întoarse spre Pitt, care stătea la consola cu hărţi şi studia o imagine holografică a navelor lui Franklin.

— În scurt timp ne apropiem de ţintă. Ai idee când trebuie să iasă torpila de sub apă?

Pitt se uită la ceasul subacvatic Doxa de culoare portocalie.

— Cam în jumătate de oră ar trebui să iasă la suprafaţă.

Peste douăzeci de minute, unul dintre membrii echipajului reperă dispozitivul AUV plutind la suprafaţă. Stenseth aduse nava lângă acesta, apoi îl recuperă rapid din apă. Giordino îi scoase unitatea de hard de un terabyte şi se grăbi să îl ducă într-o cameră mică, unde existau un computer şi un sistem de proiecţie.

— Te-ai uitat la filme? îl întrebă Stenseth pe Pitt, care se ridicase şi se întindea.

— Da, la primul dintr-un serial de două episoade. Ştii cam pe unde se află dispozitivele de emisie-recepţie?

Stenseth încuviinţă din cap.

— Urmează să le recuperăm. Datorită curentului puternic, au ajuns destul de departe. Va trebui să le alergăm puţin înainte să apuce să se izbească de stânci.

— O să-i spun lui Dahgren să fie pregătit, răspunse Pitt. Apoi trebuie să pescuim dispozitivul numărul doi.

Pitt se duse în sala de vizionare, unde Giordino afişase deja pe ecranul de proiecţie datele colectate de sonar. Imaginea fundului de mare apărea în tonuri aurii, iar relieful era destul de plat, dar

plin de bolovani.

— O imagine contrastantă, spuse Pitt, aşezându-se lângă Giordino.

— Am mărit frecvenţa pentru o rezoluţie mai bună, explică Giordino. Îi pasă apoi lui Pitt un castron cu floricele. Totuşi, mă tem că tot *Casablanca* e mai bun.

— Să-l vizionăm întâi. Atâta vreme cât găsim ceva care să ne atragă atenţia şi să vrem să-l revedem, e bun şi filmul ăsta.

Cei doi se aşezară şi începură să privească cu interes imaginile monotone care se derulau cu repeziciune pe ecran.

61

Barca Zodiac se izbea cu viteză de valurile mari, iar în urma ei rămânea o ceaţă de cristale de gheaţă minuscule. Pilotul lăsă motorul să meargă la ralanti până se apropiară de o zonă întinsă de gheaţă, care se continua de pe ţărm. Descoperiră o porţiune înclinată şi traseră barca din apă. Corpul de cauciuc al bărcii alunecă de câteva ori înainte de a se propti într-o ridicătură mică. Zak stătea în spatele bărcii, aşteptând ca mai întâi să coboare geologii. Aceştia erau supravegheaţi de un paznic cu o puşcă de vânătoare, a cărui singură îndatorire era să sperie urşii.

— Vino să ne iei peste două ore la un kilometru jumătate de aici, îi comandă Zak pilotului, arătând spre vest.

Îi ajută apoi pe ceilalţi să bage din nou barca în apă şi îi privi cum se întorc la *Otok,* care staţiona cam la doi kilometri de mal.

Zak ar fi putut să rămână în cabina sa confortabilă, să citească biografia lui Wild Bill Hickok, pe care o adusese cu el, dar îi fusese teamă ca nu cumva geologii să piardă timpul pe insulă. Adevăratul motiv pentru care venise cu ei era – deşi nu voia să recunoască – acela că fusese dezamăgit de prestaţia lor la mina companiei Mid-America.

Era normal ca geologii să îi confirme faptul că solul din sudul insulei era bogat în zinc şi fier, dar nu se aşteptase deloc să nu găsească nici urmă de ruteniu. Nici măcar o urmă. Ba, mai mult decât atât, geologii nu găsiseră nici măcar o urmă din vreun element din aceeaşi familie cu platina în stratul pe care îl analizaseră.

Îşi repeta în minte că oricum nu conta prea tare, de vreme ce ştia un alt loc în care cu siguranţă avea să găsească mineralul. Băgă mâna în buzunarul hanoracului şi scoase de acolo paginile de jurnal pe care le furase de la Miners Co-op. Pe una dintre acestea era schiţată în cărbune o diagramă circulară care semăna foarte bine cu Insula West, iar în partea de nord a acesteia fusese marcat un X mic. Sus pe pagină, erau caligrafiate cuvintele „Insulele Royal Geographical Society” de către o altă persoană, care folosise o pană şi scrisese în stil victorian. Conform unei pagini anterioare din jurnal, era diagrama copiată de pe o hartă inuită cu locul în care vânătorii de foci din Adelaide dăduseră la schimb carnea pentru ruteniul pe care îl denumiseră

apoi atât de ciudat „kobluna negru”.

Zak confruntă conturul formei desenate cu harta actuală a insulelor şi identifică punctul însemnat ca fiind puţin mai la vest faţă de locul în care urcaseră pe ţărm.

— Mina trebuie să fie cam la un kilometru de aici, în josul coastei, îi anunţă el pe ceilalţi, după ce se cocoţaseră cu toţii de pe gheaţă pe o stâncă mai semeaţă de pe plajă. Fiţi atenţi să nu o rataţi.

Zak o luă înaintea grupului de geologi, dorind să fie primul care găseşte mina. Se gândea la bogăţiile de care era acum atât de aproape şi parcă şi frigul se mai domolise. Goyette îi era deja mai mult decât îndatorat pentru că îl scăpase de investitorii americani din Arctica. Dacă ar fi putut găsi acum şi ruteniul, ar fi fost chiar cireaşa de pe tort.

Ţărmul accidentat era plin de râpe şi de faleze care urcau spre centrul insulei. Cheiurile erau pline cu gheaţă compactă, în timp ce vârfurile colinelor erau golaşe, creând un model pestriţ, ca cel al unui cal din rasa sur rotat. În spatele lui Zak geologii abia îşi trăgeau picioarele prin frigul năprasnic, oprindu-se des pentru a examina secţiunile vizibile şi pentru a lua mostre de rocă. Ajuns în zona-ţintă a excursiei fără să găsească vreo urmă evidentă a minei, Zak începu să se plimbe nervos în aşteptarea geologilor.

— Mina trebuie să fie pe aici pe undeva, ţipă el. Căutaţi bine peste tot.

Geologii se răspândiră care încotro, iar paznicul îi făcu semn lui Zak de pe marginea banchizei de gheaţă. La picioarele lui zăceau rămăşiţele unei foci inelate. Carnea îi fusese ruptă în bucăţi mari, crestate pe margini. Paznicul îi arătă craniul animalului, pe care se puteau distinge urme adânci de gheare.

— Doar un urs putea să facă aşa ceva, spuse paznicul.

— După gradul de descompunere în care se află, pare că a fost vânată de curând, răspunse Zak. Fii atent în jur, dar să nu le pomeneşti nimic despre asta prietenilor noştri cercetători. Sunt deja destul de stresaţi din cauza frigului.

Ursul nu-şi făcu apariţia şi, spre disperarea lui Zak, nici ruteniul. După o oră de căutare asiduă, geologii se strânseră tremurând de frig în jurul lui Zak, privindu-l cu ochi întrebători.

— La prima vedere, din punct de vedere geologic, structurile de aici se aseamănă cu cele din sudul insulei, spuse unul dintre ei, un bărbat bărbos cu cearcăne adânci. Am văzut câteva aflorimente cu fier, zinc şi ceva plumb. Nu am observat nici un

mineral din grupa platinei, deci nici ruteniu, însă până nu facem câteva teste la bordul navei n-avem cum să fim siguri.

— Dar semne că în zonă s-ar găsi o mină aţi observat? întrebă Zak.

Geologii se uitară unii la alţii, apoi ridicară din umeri.

— Acum o sută şaizeci de ani inuiţii ar fi folosit, în cel mai bun caz, o tehnică primitivă de extragere a minereurilor, spuse liderul geologilor. Ar fi trebuit să găsim o dovadă clară la suprafaţă. Dacă nu cumva săpau într-o zonă care este acum acoperită de gheaţă, pentru că noi n-am observat nimic.

— Am înţeles, spuse Zak, pălind uşor. Bine atunci, înapoi pe vapor. Vreau să văd rezultatele analizelor cât mai rapid cu putinţă.

Pe măsură ce se îndreptau spre locul de întâlnire cu barca, mintea lui Zak era din ce în ce mai confuză. Nu mai pricepea nimic. În jurnal se specifica clar că ruteniul provenea de pe insula asta. Era oare posibil ca zăcământul să fi fost atât de mic? Să fi fost o greşeală în jurnal sau poate chiar o minciună? În timp ce aştepta barca, Zak se uita frământat în zare, apoi zări deodată nava de cercetare turcoaz apropiindu-se de insulă.

Sentimentul de confuzie se transformă în furie.

62

Trecuseră deja trei ore de când Pitt şi Giordino începuseră să verifice datele obţinute de sonar când zăriră epava. Giordino derulase deja înainte înregistrarea, aşa că erau aproape de sfârşit cu prima grilă. Ochii le obosiseră de atâta privit, dar săriră amândoi de pe scaune când o văzură. Giordino apăsă instantaneu butonul de îngheţare a imaginii.

Conturul navei se distingea clar, ca o umbră pe fundul mării, înclinată puţin pe o parte. Coca navei era aproape intactă, cu excepţia unei spărturi diforme orizontale în bordajul prorei.

— E o corabie de lemn, remarcă Pitt, arătând spre cele trei catarge lungi şi conice care se întindeau între punte şi fundul mării. Iar prora are o formă turtită, caracteristică modelului de bombardier după care au fost construite iniţial *Erebus* şi *Terror.*

Giordino antrenă cursorul pe ecran pentru a măsura dimensiunile epavei.

— Lungimea e de treizeci şi doi de metri. Se potriveşte? întrebă el.

— Mănuşă, răspunse Pitt şi zâmbi, în ciuda oboselii. Cu siguranţă este una dintre corăbiile lui Franklin.

Uşa se izbi de perete şi în cameră apăru Dahgren, care avea cu el o unitate de hard.

— S-a întors şi cel de-al doilea AUV şi iată ce veşti ne aduce, anunţă el, dându-i dispozitivul lui Giordino.

Zări ecranul şi ochii i se bulbucară de mirare.

— Ia te uită, deja aţi găsit-o. Minunata şi arătoasa epavă, adăugă el, dând încântat din cap.

— Jumătate dintr-un întreg, spuse Pitt.

— Mă duc să pregătesc submarinul. Abia aştept să ne scufundăm.

Pitt şi Giordino terminară de vizionat imaginile de pe primul AUV, apoi trecură la datele culese de al doilea, care nu se dovediră a le fi de vreun folos.

Epava-soră se afla undeva în afara perimetrului determinat de primele două grile. Pitt se hotărî să îşi extindă aria de căutare până când aveau să afle pe care dintre cele două epave o găsiseră.

Se duse cu coordonatele în castelul central, unde îl găsi pe

căpitanul Stenseth holbându-se peste bordul tribordului. La mai puţin de două mile depărtare se zăreau spărgătorul de gheaţă *Otok* şi barja remorcată goală, îndreptându-se spre nord.

— Să vezi şi să nu crezi, am o gagică pereche pentru una dintre barjele prietenului tău Goyette, remarcă Stenseth.

— Să fie oare o coincidenţă? întrebă Pitt.

— Probabil, răspunse Stenseth. Barja e destul de ridicată faţă de linia de plutire, deci e goală. Cred că se-ndreaptă spre Insula Ellesmere ca să încarce nişte cărbune, apoi o ia prin pasaj şi se duce în China.

Pitt insistă să-i urmărească navele până se mai apropiară, minunându-se de dimensiunile extraordinare ale barjei. Se duse apoi la masă şi scoase fotografia pe care i-o dăduse Yaeger, cu barja aflată încă în stadiul de construcţie, pe şantierul din New Orleans. O privi cu atenţie şi observă că era o copie fidelă a navei care se apropia dinspre tribord.

— Avem o pereche, spuse Pitt.

— Crezi că or să ne reclame autorităţilor canadiene?

— Mă îndoiesc. Cred că mai curând se află prin zonă din acelaşi motiv ca şi noi.

Pitt nu scăpă din ochi spărgătorul, care naviga la un sfert de milă de ei. Nu îi apelase nimeni prin staţie să mai schimbe o vorbă. Singurul contact fură valurile de siaj provocate în momentul în care navele trecură la mică distanţă una de cealaltă. Pitt nu îşi desprinse privirea nici după ce se lămuri că spărgătorul merge spre nord.

„Stenseth trebuie să aibă dreptate”, se gândi el. Totul avea o noimă dacă barja goală naviga prin zonă îndreptându-se spre Insula Ellesmere, aflată la nord, unde urma să fie încărcată. Cu toate acestea, simţea că ceva era în neregulă cu cele două nave şi că apariţia acestora nu era doar o coincidenţă.

63

— Numele este *Narwhal.* Este o navă canadiană.

Zak se întinse şi smulse binoclul din mâinile căpitanului, ca să vadă cu ochii lui. Era o navă de cercetare, iar numele se vedea scris cu litere albe pe bordaj. Îşi mută privirea spre pupa şi zări un submarin galben pe puntea din spate, pe care era vopsit numele NUMA. După aceea remarcă enervat şi steagul canadian care flutura deasupra punţii.

— O mişcare îndrăzneaţă, domnu' Pitt, mormăi el. Aia nu e deloc o navă canadiană, căpitane. E un vas american de cercetare care lucrează pentru NUMA.

— Păi cum ar fi putut un vas de cercetare american să ajungă până aici?

Zak dădu din cap, enervat încă o dată de întrebarea care i se părea stupidă.

— După cum lesne se poate observa, prin fraudă. N-am nici un dubiu că au venit până aici după ruteniu. Nebunii ăştia cred că se află sub apă.

Se uită din nou spre nava NUMA, care dispărea încet-încet din raza lui vizuală.

— Menţine cursul până când dispărem din raza de detecţie a radarului. Să stăm pitiţi o oră-două, apoi să încercăm să ne strecurăm într-un loc de unde putem să-i găsim fără să ne vadă. Dacă se mişcă, ne ţinem după ei. Se uită la ceasul de pe perete şi adăugă: O să mă gândesc ce e de făcut şi te anunţ înainte de căderea nopţii.

Zak coborî pe scara de tambuchi în cabina lui, intenţionând să tragă un pui de somn. Eşecul îi produsese o stare de iritare. Analiza rocilor colectate de pe malul de nord indicase că acestea nu conţineau deloc ruteniu, iar acum mai apăruse şi nava NUMA. Îşi luă o sticlă de bourbon şi încercă să-şi toarne, dar vărsă pe lângă pahar când nava se izbi de un val mare. Câţiva stropi căzură pe harta inuită pe care o ţinea pe noptieră. Apucă harta, de pe care se scurgea o dâră de lichid. Dunga întretăia insula ca un râu maro, dând impresia că ar exista două insule, nu una. Zak rămase cu privirea pironită pe hartă, apoi înşfăcă imaginea din satelit a grupului de insule. Compară cu Insula West şi suprapuse liniile de coastă de sud şi de vest; linia de est însă nu se mai

potrivea. Luă din nou harta inuită şi îi compară forma cu imaginea din satelit a Insulei East. Acum se potrivea perfect şi coasta de est, dar asta era singura asemănare.

— Idiot mai sunt, bombăni el singur. Am căutat în alt loc.

Răspunsul fusese chiar în faţa lui. Acum era evident că acel canal, care împărţise insulele West şi East, fusese îngheţat în urmă cu o sută cincizeci de ani. Harta inuită reprezenta de fapt ambele insule, desenate într-una singură. Această diferenţă făcea ca sursa de ruteniu să se fi mutat cu mai mult de trei kilometri spre est faţă de estimarea iniţială.

Se căţără în pat şi dădu peste cap paharul cu bourbon, apoi se întinse, simţindu-se revigorat. Nu era totul pierdut, mina de ruteniu ar fi trebuit să fie acolo. Trebuia să fie. Ştiind acum cu exactitate cum stăteau lucrurile, îşi focaliză atenţia asupra problemelor imediate. Mai întâi, chibzui el, trebuia să conceapă un plan pentru a scăpa de Pitt cu tot cu nava NUMA.

64

În cele din urmă vântul puternic din vest se mai domoli, iar valurile se mai micşorară. Se lăsase în schimb o ceaţă densă, gri, de altfel destul de obişnuită în regiune în lunile de primăvară şi de vară. Valorile din termometru urcaseră şi ele peste zero grade, iar la bordul navei se făceau deja glume despre căldura înăbuşitoare care venise.

Pitt era mulţumit că vremea se stabilizase şi putea să lanseze submarinul fără nici un risc. Coborî prin bocaport în *Bloodhound*, se aşeză pe scaunul pilotului şi începu să verifice aparatura de bord. Aflat în scaunul de copilot, Giordino verifica şi el lista lucrurilor pe care le aveau de făcut înainte de a se scufunda. Amândoi purtau doar câte o bluză subţire şi deocamdată tremurau din cauza frigului, dar ştiau că, după ce vor porni, atmosfera din cabină se va încinge puternic datorită echipamentului electric de la bord.

Pitt îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jack Dahgren, care-şi iţise capul prin deschizătura bocaportului.

— Băieţi, să ţineţi cont de faptul că pe frigul ăsta bateriile se termină mai repede. Iar acum, vă rog să plecaţi şi să-mi aduceţi clopotul navei, ocazie cu care s-ar putea să las lumina aprinsă pentru voi.

— Tu laşi lumina aprinsă şi eu te las să-ţi păstrezi locul de muncă, îl luă Giordino peste picior.

Dahgren zâmbi şi începu să fredoneze o melodie country veche, cântată de Merle Haggard, apoi închise bine bocaportul. Câteva minute mai târziu acţionă minimacaraua, pentru a ridica submarinul de pe punte şi a-l depune în bazinul luminat de pe navă. Pitt făcu semn să fie desfăcute cablurile şi, într-un final, submarinul galben cu formă prelungă îşi începu coborârea în adânc.

Fundul mării se afla cam la trei sute de metri distanţă, pe care *Bloodhound* îi străbătu în aproape cincisprezece minute. Apa verzuie deveni în scurt timp neagră, iar Pitt aşteptă până ajunseră la două sute cincizeci de metri, apoi aprinse farurile puternice.

Giordino îşi frecă palmele şi îi aruncă lui Pitt o privire caraghioasă.

— Ţi-am mai spus vreodată că sunt alergic la frig? întrebă el.

— Cel puţin de o mie de ori.

— Sângele meu italian, moştenit de la mama, nu circulă prin vene cum trebuie în condiţiile astea de frigider.

— Aş spune că circulaţia ta sanguină are mai mult de-a face cu atracţia ta pentru fumat şi pizza cu pepperoni decât cu mama ta.

Giordino îl privi recunoscător pentru că îi adusese aminte de fumat, apoi scoase o rămăşiţă de ţigară şi o strecură între dinţi. Găsi apoi o copie a imaginii obţinute cu sonarul şi şi-o desfăşură în poală.

— Ce vrei să facem după ce ajungem în preajma epavei?

— Mă gândesc că trebuie să urmărim trei obiective, răspunse Pitt, care-şi planificase cu grijă scufundarea. Mai întâi – şi cel mai important – trebuie să o identificăm. Ştim că *Erebus* a avut un rol în povestea cu ruteniul obţinut de la inuiţi. Nu ştim dacă aceeaşi poveste se aplică şi în cazul lui *Terror.* Dacă epava este a navei *Terror,* atunci s-ar putea să nu găsim nici un indiciu. Al doilea obiectiv este să pătrundem cumva în magazie şi să vedem dacă există acolo cantităţi semnificative de mineral. Al treilea obiectiv este şi cel mai simplu: trebuie să cercetăm cabina căpitanului şi să căutăm un jurnal, dacă bineînţeles mai există.

— Ai dreptate, consimţi Giordino. Jurnalul lui *Erebus* ar fi ca Sfântul Graal pentru noi. Cu siguranţă am putea afla din paginile lui unde a fost găsit ruteniul, deşi sunt şanse foarte mici să fi rămas intact.

— Fireşte, dar nici pe departe imposibil. Probabil că avea coperte groase din piele şi era ţinut într-un cufăr sau o ladă. Având în vedere că apele sunt atât de reci, putem cel puţin să sperăm că îl vom găsi întreg. Îl luăm cu noi şi îl predăm unor restauratori, care vor şti în ce condiţii s-ar putea păstra şi care, bineînţeles, l-ar putea şi descifra.

Giordino privi cadranul care afişa adâncimea.

— Ne apropiem de două sute nouăzeci de metri.

— Ajustez setările pentru flotabilitate neutră, răspunse Pitt, reglând tancul de imersiune.

Viteza se apropie de zero când trecură de trei sute de metri şi în câteva minute zăriră fundul mării, care era drept, dar plin de bolovani. Pitt acţionă comenzile pentru propulsie şi pilotă până ajunseră la doar câţiva centimetri deasupra fundului.

Peisajul din adâncuri era de-a dreptul dezolant: fundul mării

era maro şi stâncos, iar fauna lipsea aproape cu desăvârşire. Lumea subacvatică nu se diferenţia prea tare de ţinuturile îngheţate de la suprafaţă. Pitt orientă submarinul pe direcţia curentului, apoi începu să vireze printre bolovani. Ajunseră exact deasupra locului în care ar fi trebuit să se afle epava, dar Pitt realiză că fuseseră duşi de curent cu mult spre sud.

Giordino fu primul care o zări prin hubloul de la tribord. Pitt încercă apoi să orienteze submarinul spre dreapta, pentru a putea intra în raza lor vizuală.

Se aflau în faţa unei corăbii cu pânze din secolul al nouăsprezecelea. Era una dintre cele mai impresionante epave pe care Pitt le văzuse vreodată. Apele glaciale ale Arcticii o păstraseră într-o stare foarte bună. Între timp se depusese pe ea un strat foarte subţire de nisip, dar structural părea intactă, începând cu vârful arborelui artimon şi terminând cu cârma. Doar catargele fuseseră dislocate în timp ce nava se scufundase, iar acum atârnau peste balustrada laterală.

Împotmolită pentru totdeauna, corabia străveche emana o aură tristă. Lui Pitt îi trecu prin minte că seamănă cu o piatră de mormânt dintr-un cimitir gol. Simţi fiori pe şira spinării gândindu-se la marinarii care însufleţiseră altădată puntea, dar care fuseseră obligaţi să-şi abandoneze corabia ce le fusese ca o casă timp de trei ani, în cele mai disperate condiţii.

Pitt direcţionă submarinul în jurul epavei, în timp ce Giordino activă camera video montată la prora. Bordajul părea solid şi intact, iar în locurile în care încă nu se aşternuse stratul de depuneri, se mai putea distinge vopseaua originală. Ajunşi în dreptul pupei, Giordino zări aripile elicei ieşind din nisip şi tresări.

— Aveau motor cu aburi? întrebă el.

— Le era de mare folos atunci când navigau printre sloiuri, confirmă Pitt. Ambele corăbii erau echipate cu motoare termice pe bază de cărbune, care îi ajutau să înainteze prin straturile subţiri de gheaţă. Motorul le era util şi pentru încălzirea interiorului corabiei.

— Nu-i de mirare. Franklin s-a bazat pe performanţa navelor dacă a avut curajul să traverseze Strâmtoarea Victoria spre sfârşitul verii.

— Ce este posibil să nu fi avut chiar atât de mult pe cât şi-ar fi dorit în expediţie este cărbunele. Unii presupun că au rămas fără rezervele de combustibil şi de aceea au devenit captivi în gheaţă.

Pitt orientă submarinul cu babordul spre epavă, nerăbdător să descopere numele scris pe aceasta. Din păcate însă, descoperi în loc de nume o spărtură în bordaj, singura de altfel. Lemnul fusese sfărâmat din cauza gheţii, care prinsese nava şi o strânsese ca într-o gheară. Spărtura se întindea până la puntea superioară, atunci când porţiunea slăbită se lovise de fundul mării, iar bordajul de deasupra se curbase. Partea de la pupa se pliase ca un acordeon de-o parte şi de cealaltă a liniei de centru, până la câţiva metri de curbura provei. Pitt manevră cu răbdare submarinul pe ambele laterale ale prorei, în timp ce Giordino curăţa nisipul de pe aceasta cu ajutorul unui braţ articulat. Nu zăriră însă nici o inscripţie.

— Văd că se lasă greu cucerită, bombăni Pitt.

— Ca majoritatea femeilor cu care am ieşit, râse Giordino. Cred că trebuie să ne mulţumim doar cu clopotul pentru Dahgren.

Pitt îndreptă submersibilul deasupra punţii, apoi roti spre pupa. În mod absolut spectaculos, pe punte nu era nici urmă de depuneri, ca şi cum nava ar fi fost setată pe modul *hibernare* înainte de a fi abandonată. Singurul obiect ciudat care le atrase atenţia fu o structură mare cu pânză care zăcea în mijlocul punţii. Pitt ştia din mărturiile istorice că puntea era de obicei acoperită iarna cu pânză de cort, pentru a proteja echipajul care stătea în cabinele de pe puntea inferioară.

Pitt continuă să înainteze spre pupa, unde zăriră cabina timonierului şi o timonă mare de lemn, ce stătea încă la locul ei şi era ataşată direct de cârmă. Lângă timonă se afla un clopoţel, dar nici acesta nu era inscripţionat.

— Ştiu eu unde se află clopotul, declară Pitt, întorcând spre prora.

Arătă spre mormanul de scânduri şi depuneri sub care fusese îngropată prora.

— E sub grămada aia de acolo.

— Cred că acolo poate fi, încuviinţă Giordino din cap. Dar se pare că azi nu e ziua noastră norocoasă. Nici noaptea noastră. Verifică bordul şi adăugă: Bateriile ne mai ţin încă patru ore. Vrei să scotocim după clopot sau vrei să ne vârâm nasul înăuntru?

— Hai să scoatem Roverul la o plimbare. Putem să-l introducem în interior prin spărtură, cel puţin aşa cred.

Pitt conduse *Bloodhound* deasupra unei porţiuni intacte de punte, apoi coborî cu grijă. După ce se asigură că puntea nu va

ceda sub greutatea lor, opri motoarele.

Giordino era preocupat să activeze un alt dispozitiv. Între tălpile submarinului se afla o ladă mică, iar în ladă un ROV. Echipat cu o cameră miniaturală şi cu lumini, dispozitivul se putea strecura în cele mai ascunse colţuri ale epavei.

Manevrându-l cu un joystick, Giordino scoase Roverul din cadrul lui, apoi îl conduse spre deschiderea din punte. Pitt roti monitorul de deasupra capului, care prelua imaginile transmise de dispozitiv. Strecurându-se cu mare atenţie printre resturile de pe punte, Giordino găsi în cele din urmă o crăpătură mai mare şi introduse ROV-ul pe acolo.

Pitt desfăcu diagrama care reprezenta partea din dreapta a pupei navei *Erebus* şi încercă să localizeze ROV-ul. Nava avea două rânduri de punţi inferioare, plus o cală aflată mai jos de linia de plutire, în care se aflau motorul, cazanul cu aburi şi rezervele de cărbune. Zonele de recreere pentru echipaj şi ofiţeri erau organizate pe puntea inferioară situată sub puntea principală. Sub puntea inferioară se afla puntea inferioară falsă, care fusese destinată strict depozitării alimentelor, uneltelor şi pieselor de schimb.

— Ar trebui să te apropii de bucătărie, spuse Pitt. Se află chiar lângă holul de trecere de lângă camera de zi a echipajului, care pare destul de mare.

Giordino manevră Roverul până când ajunse la punte, apoi îl roti panoramic. Apa din interiorul epavei era extraordinar de limpede şi prin urmare vizibilitatea era perfectă. Pitt şi Giordino observară, la nici doi metri în faţa ROV-ului, soba uriaşă de gătit din bucătărie, înjghebată deasupra unor cărămizi. Era o structură masivă din fontă cu şase ochiuri, deasupra căreia erau agăţate câteva cratiţe de diferite dimensiuni.

— Vă prezint bucătăria comandată, spuse Giordino.

Orientă apoi ROV-ul pe direcţia pupei, scanând centimetru cu centimetru distanţa parcursă. Pereţii despărţitori se năruiseră, dezvăluind încăperea deschisă în care locuia echipajul. Podeaua era parţial liberă, cu excepţia unor scânduri care acopereau uniform puntea.

— Popota cu mese pliabile, explică Pitt în timp ce camera Roverului era focalizată pe una dintre mese. Erau prinse deasupra capetelor, pentru ca dedesubt oamenii să-şi poată întinde hamacurile, iar la ora mesei să le poată strânge pentru a mânca. Au căzut pe jos pentru că funiile s-au deteriorat.

ROV-ul continuă să înainteze spre pupa, apoi se opri în dreptul unui perete despărţitor gros.

— Aici cred că e gura magaziei principale, explică din nou Pitt. Continuă spre pupa, aşa că ar trebui să dăm de puţul scării care duce până la puntea falsă. Au închis-o cu ceva pentru a bloca curentul şi să sperăm că n-a fost dislocată când nava s-a scufundat.

Giordino plimbă ROV-ul în jurul tambuchiului, apoi îl opri brusc. Îl înclină spre punte şi zăriră în punte o spărtură circulară mare.

— Nu-i nici o uşă pe aici, spuse el.

— Aşa e, dar putem coborî prin sabord, răspunse Pitt.

Prin sabordul din punte trecea unul dintre cele trei catarge, care cobora până în cală. Când nava se scufundase, catargele fuseseră smulse, găurind toate punţile în care fuseseră fixate.

Roverul se strecură prin fantă, luminând puntea superioară falsă. Timp de cincizeci de minute scotoci prin toate colţurile, Giordino încercând să găsească o urmă de minereu. Găsiră doar scule, unelte, arme şi velele de rezervă, dar nici un obiect care să mai vadă lumina zilei vreodată. Giordino aduse dispozitivul în punctul de plecare, de unde îl coborî în magazia de dedesubt – aici găsiră doar câteva resturi de cărbune lângă un cazan masiv. Dezamăgit că nu descoperiseră nimic, Giordino manevră ROV-ul din nou pe puntea inferioară, moment în care staţia radio începu să pârâie.

— *Narwhal* către *Bloodhound,* sunteţi pe recepţie? se auzi vocea inconfundabilă a lui Jack Dahgren.

— Aici *Bloodhound.* Spune, Jack, răspunse Pitt.

— Căpitanul m-a rugat să vă comunic că prietenul cu barja şi-a luat tălpăşiţa şi a dispărut de pe ecranul radarului. De fapt, se pare că staţionează cam la zece mile la nord de noi.

— Recepţionat. Vă rog să ne ţineţi la curent.

— Aşa o să facem. Voi aveţi ceva noroc acolo jos?

— Noi suntem norocoşi, dar aici n-am găsit mai nimic. Am lansat Roverul, care e acum pe cale să găsească cabina căpitanului.

— Cum staţi cu bateriile?

Pitt trase cu ochiul la cadranele şi la contoarele de deasupra capului.

— Mai rezistăm încă nouăzeci de minute pe fund şi probabil că o să le descărcăm complet.

— Recepţionat. Atunci o să vă căutăm noi la suprafaţă peste

două ore. *Narwhal* terminat.

Pitt rămase holbându-se la abisul întunecat de deasupra submersibilului, gândindu-se la spărgătorul de gheaţă care le dădea târcoale. Dacă totuşi monitorizau nava *Narwhal?* Instinctul îi spunea că da. N-ar fi fost prima întâlnire cu trimişii lui Mitchell Goyette, o ştia foarte bine. Şi ce era de fapt cu acel Clay Zak? Era oare posibil ca sluga lui Goyette să se afle la bordul spărgătorului?

Giordino îl trezi din contemplaţie:

— Suntem gata să revenim la pupa.

— Trece timpul, spuse Pitt încet. Hai să trecem la treabă.

65

Peste Strâmtoarea Victoria se lăsă amurgul şi, odată cu el, o ceaţă densă şi rece, care învălui nava *Otok. Narwhal* dispăruse de ceva timp din raza lor vizuală, dar Zak o urmărea în continuare pe radar. Sus, pe punte, căpitanul spărgătorului se plimba încoace şi încolo, plictisit peste măsură fiindcă în ultimele ore fuseseră nevoiţi să staţioneze.

Pe chipul lui Zak nu se vedea însă nici o umbră de plictiseală. Ba chiar din contră, ar fi fost de părere căpitanul. La fel ca în momentele dinainte de a comite o crimă, Zak îşi simţea tot corpul cuprins de o febră care-l făcea să reacţioneze la viteză maximă. Deşi ucisese de multe ori, nu o făcuse niciodată la o scară atât de mare. Îi plăcea să creadă că simţul pericolului îi pune cu adevărat sângele în mişcare, dându-i o senzaţie de invincibilitate, care îi sporea şi mai mult dorinţa de putere.

— Du-ne la opt kilometri de *Narwhal,* îi ordonă el în cele din urmă căpitanului. Şi fă-o discret.

Căpitanul roti de timonă şi orientă nava şi remorca pe direcţia sud. Ajutat de curentul care trăgea tot spre sud, spărgătorul de gheaţă pluti cu uşurinţă, parcurgând distanţa în mai puţin de o oră. Ajungând pe poziţii, căpitanul orientă prora transversal pe curent, pentru a rămâne pe loc.

— Opt kilometri şi staţionăm, îi raportă el lui Zak.

Zak privi pe geam şi plescăi mulţumit.

— Pregăteşte desprinderea barjei la comanda mea, spuse el.

Căpitanul îl privi ca pe un nebun.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el.

— Ce-ai auzit. O să desprindem barja.

— E o navă de zece milioane de dolari. În ceaţa asta şi cu asemenea curenţi marini, n-o să mai putem să o recuperăm. O să se izbească de o banchiză sau chiar de malul unei insule. În oricare dintre variante, o să am de-a face cu domnul Goyette.

Zak dădu din cap şi zâmbi uşor.

— N-o să ajungă atât de departe. Cât despre Goyette, adu-ţi aminte de scrisoarea semnată de el, pe care ţi-am dat-o în Kugluktuk, în care se specifică foarte dar că, atâta vreme cât mă aflu la bordul acestei nave, trebuie să mi se îndeplinească toate ordinele. Şi, crede-mă, va considera că merită să piardă o navă

pentru a elimina o problemă care l-ar costa altfel sute de milioane de dolari. În afară de asta, adăugă el cu un zâmbet de convenienţă, nu de-asta există asigurările?

Căpitanul se văzu nevoit să ordone marinarilor de punte să desfacă parâmele de remorcare. Oamenii aşteptară în frig până când Zak se duse în cabină, apoi se întoarse cu săculeţul de piele. La comanda lui, căpitanul dădu cu spatele şi se îndepărtă de barjă, în timp ce parâmele groase căzură în apă. Marinarii acţionară sistemul de blocare, apoi descolăciră parâmele de pe bolarzi şi le aruncară în apă. Rămaseră privind neputincioşi cum capetele frânghiilor se scurg de pe punte şi dispar în apele negre.

După ce primi undă verde de la Zak, căpitanul trase nava mai în faţă, apoi întoarse spre tribordul barjei. Ceaţa era din ce în ce mai densă şi, deşi barja se afla la doar câţiva metri de navă, abia se zărea. Zak scoase din săculeţ un dispozitiv de emisie-recepţie, apoi se îndreptă spre bordul punţii de comandă. Întinse antena, apăsă butonul de pornire al dispozitivului, apoi – în secunda următoare – butonul roşu de transmitere.

Semnalul radio avea de străbătut o distanţă foarte scurtă până la bomba ce fusese amplasată la prora barjei. O secundă mai târziu, fitilul dinamitei se aprinse.

Explozia nu fu nici prea zgomotoasă, nici extraordinar de spectaculoasă – doar o bufnitură care răsună pe barjă, urmată de un nor de fum ce se înălţă deasupra punţii de la pupa. Zak urmări scena doar câteva secunde, apoi puse din nou în sac telecomanda şi se duse în dunetă.

— Nu-mi place deloc că mi-am pătat mâinile cu sângele acelor oameni, bombăni căpitanul.

— N-ai înţeles nimic, căpitane. Pierderea barjei a fost cu totul accidentală.

Căpitanul se holbă la el cu o privire îngrozită.

— E foarte simplu, continuă Zak. Aşa ar trebui să-ţi notezi în jurnal şi aşa ar trebui să raportezi autorităţilor când vom reveni în port: că nava de cercetare americană s-a ciocnit de barja noastră din cauza ceţii şi că ambele vase s-au scufundat. Iar noi, din fericire, am reacţionat prompt, desfăcând parâmele la timp, ca să nu fim traşi şi noi după ei. Din nefericire, n-am găsit nici un supravieţuitor de pe nava NUMA.

— Dar nava NUMA nu s-a scufundat, protestă căpitanul.

— Nu încă, răspunse Zak cu un mârâit.

66

La trei sute de metri adâncime şi o oră mai târziu, Pitt şi Giordino se simţeau de-a dreptul frustraţi. În timp ce Roverul se plimbase spre pupa de pe puntea inferioară, Giordino privise neputincios cum ROV-ul se poticneşte de ceva şi rămâne blocat. Încercând să îl urnească din loc, observă cablul de alimentare, care se încurcase în câteva resturi de prin capătul bucătăriei. Situaţia se înrăutăţise apoi când elicea ROV-ului intrase în mâl. Avuseseră nevoie de zece minute pentru ca vizibilitatea să revină la normal şi să poată elibera cablul.

În submarin se făcuse extrem de cald, iar pe faţa lui Giordino curgeau şiroaie de sudoare din cauza tensiunii cauzate de manevrarea ROV-ului pe acelaşi drum pe care venise, până la prora corabiei.

— Unde-o fi sala mare pe corabia asta? Cred că mie şi Roverului ne-ar prinde bine câte o bere rece după ce terminăm aici, mormăi el.

— Ar fi trebuit să intri în sala băuturilor de pe puntea falsă, acolo unde era depozitat romul. Bineînţeles că, în cazul în care această navă ar fi *Erebus*, iar n-ai avea noroc, pentru că Franklin era abstinent.

— Atunci asta e, spuse Giordino. Nu mai am nevoie de alte dovezi. Declar pe proprie răspundere că nava asta este *Erebus.*

În ciuda faptului că timpul trecea şi bateriile erau pe terminate, nici unul dintre ei nu părea dispus să renunţe la căutare. Conduseră în continuare ROV-ul prin culoarul spre pupa, prin cabinele strâmte ale ofiţerilor, până la un compartiment mare din extremitatea prorei. Numit „cabina mare”, acesta se întindea pe toată lăţimea navei şi fusese un adăpost confortabil pentru oamenii de la bord sau cel puţin pentru ofiţeri. Aici se găseau cărţi, table de şah, cărţi de joc şi alte surse de distracţie; de asemenea, putea fi locul în care căpitanul să fi ales să ţină jurnalul de bord. La fel ca şi celelalte locuri de pe navă însă, nici „cabina mare” nu oferea vreun indiciu despre identitatea navei.

Pe punte şi pe mesele răsturnate erau împrăştiate o mulţime de cărţi. Iniţial fuseseră aranjate în rafturile de pe pereţi, dar în momentul scufundării vitrinele se spărseseră şi cărţile căzuseră care încotro. Giordino plimbă ROV-ul cu încetinitorul de-a lungul

fiecărui perete, studiind cu atenţie dezordinea din jur.

— Zici că-i biblioteca din San Francisco după marele cutremur, spuse Giordino.

— Biblioteca de pe navă conţinea douăsprezece mii de cărţi, răspunse Pitt, privind dezarmat spre haosul din încăpere. Dacă jurnalul se află printre acestea, căutarea o să dureze o lună şi vom avea nevoie de un noroc uriaş ca să-l găsim.

O altă transmisie radio de la Dahgren le întrerupse frustrarea.

— Îmi pare rău că vă stric petrecerea, dar limba mare de pe ceas zice că e timpul să veniţi sus, spuse el.

— Venim repede, răspunse Pitt.

— În regulă. Căpitanul m-a rugat să vă spun că umbra s-a apropiat de noi la mai puţin de patru mile şi că pare uşor în avantaj. Căpitanul nostru cred că s-ar simţi uşurat dacă v-aţi mişca de urgenţă fundurile la bord.

— Am priceput. *Bloodhound* terminat.

Giordino se uită spre Pitt şi i se păru că observă pe chipul lui o umbră de îngrijorare.

— Crezi că tipul care te-a urmărit la Miners Co-op se află la bordul spărgătorului?

— Asta mă întreb şi eu, răspunse Pitt.

— Hai să mai vârâm nasul şi-n cabina căpitanului şi dup-aia ne cărăm.

Cabina căpitanului era amplasată în partea opusă „cabinei mari” şi era cam ultima speranţă de a mai găsi jurnalul. Uşa glisantă a cabinei era însă încuiată şi toate tentativele ROV-ului de a pătrunde în interior dădură greş. Bateriile îi mai ţineau ceva mai puţin de o oră, iar până sus aveau de mers circa douăzeci de minute.

Pitt declară misiunea oficial încheiată şi îl rugă pe Giordino să aducă Roverul înapoi.

Giordino pilotă ROV-ul înapoi prin bucătărie şi prin deschizătura din prora, în timp ce cablul de alimentare era retras la locul lui. Pitt porni elicea submarinului, apoi se uită prin hublou la dispozitivul electronic în timp ce aştepta ROV-ul.

— Cum s-a comportat detectorul de metale? întrebă el, arătând spre sonar.

— Lucrează ca un profesionist, răspunse Giordino cu ochii lipiţi de monitorul de deasupra lui şi concentrat să treacă ROV-ul peste nişte grămezi de moloz. Nu putem să-i măsurăm acurateţea decât după ce o să testăm mostrele la sediu.

Pitt se întinse şi activă senzorul, urmărind pe un alt monitor afişările rezultatelor. Nu se miră când observă concentraţia mare de fier şi ceva urme de cupru şi zinc. Nava era plină de obiecte de fier, de la ancore şi lanţuri de ancoră până la motor. Atenţia îi fu însă atrasă de un alt element care se afla în concentraţii mici. Aşteptă până când ROV-ul se strecură afară din compartimentul punţii inferioare, apoi porni elicele şi urcă submarinul. Începu să se deplaseze încet, până aduse submersibilul deasupra porţiunii deteriorate a prorei, cu jumătate de ochi la monitor.

— Dacă poţi găsi nişte aur pentru noi, atunci scufundarea asta va rămâne de pomină, spuse Giordino.

Pitt aduse submarinul deasupra zonei acoperite de moloz şi aluviuni, focalizând o porţiune mică din apropierea liniei de centru a navei. Găsi o altă zonă stabilă şi coborî submarinul. Giordino tocmai trăsese cablul ROV-ului şi se pregătea să-l repună la locul lui.

— Aşteaptă, spuse Pitt. Vezi bucata aia sfărâmată de lemn care se află cam la trei metri de noi?

— O văd.

— E ceva ascuns acolo, la baza ei, un pic spre dreapta. Vezi dacă poţi s-o dai la o parte cu ROV-ul.

Giordino scoase Roverul din nou, cât ai bate din palme. Îi opri alimentarea şi îl lăsă să se scufunde până ajunse la o moviliţă de materie solidă. Odată ce maşinăria atinse bucata de lemn, Giordino îi porni elicea la capacitate maximă. Aparatul fu aruncat spre spate şi în apă se stârni un nor gros de nisip. Curentul maritim îndepărtă însă rapid apa tulbure, lăsând la vedere un obiect cu un luciu auriu.

— Lingourile mele de aur, spuse Giordino în glumă.

— Cred că e ceva şi mai valoros, răspunse Pitt.

Nu mai aşteptă ca Giordino să îndrepte ROV-ul spre obiect, ci porni submarinul în acea direcţie. Se uită prin hublou şi zări conturul de neconfundat al unui clopot mare.

— Sfinte Sisoe, cum ai zărit chestia asta în mâl? întrebă Giordino.

— *Bloodhound* a adulmecat-o. Am văzut nişte valori scăzute de cupru şi de zinc şi mi-am adus aminte că asta-i compoziţia bronzului. M-am gândit că ori e un tachet, ori e clopotul navei.

Rămaseră cu privirile aţintite pe clopot şi observară o gravură, pe care însă nu o putură descifra. În cele din urmă Pitt mută submarinul din calea ROV-ului şi îl lăsă să focalizeze.

Clopotul era plin de mâl şi de crustacee, dar imaginea de prim-plan dezvălui două dintre literele gravate: ER.

— Nu merge să scrii *Erebus* fără literele astea două, remarcă Giordino, oarecum uşurat.

— Mai pocneşte o dată clopotul, spuse Pitt.

În timp ce Giordino făcea manevrele necesare, Pitt verifică bateria şi văzu că mai rezistau încă treizeci de minute. Nu mai aveau nici o clipă de pierdut.

Lovitura a doua fu mai puternică. Lui Pitt i se păru că s-au scurs ore întregi până când apa s-a limpezit din nou, deşi se scurseseră doar câteva secunde. Giordino se grăbi să ghideze ROV-ul spre clopot. Rămaseră tăcuţi, cu ochii pironiţi pe ecranul monitorului, până văzură tot cuvântul gravat.

Era TERROR.

67

După trei zile de stat în beznă şi în frig, prizonierii de pe barjă se confruntau cu un alt fel de teroare. Roman le ordonase oamenilor să aprindă pe rând lanternele pentru a face economie, aşa că majoritatea timpului o petreceau în întuneric. Sentimentele iniţiale de furie şi de dorinţă de a evada se transformaseră în disperare, iar oamenii stăteau acum înghesuiţi unii în alţii pentru a se mai încălzi un pic. Speranţa le mai revenise puţin atunci când barja trăsese la doc şi turnichetul fusese crăpat uşor. Se dovedise însă a fi doar o inspecţie a paznicilor înarmaţi, care le aduseseră totuşi nişte mâncare şi ceva pături înainte de a ieşi în fugă. Roman interpretase gestul ca un semn bun. Nu ar fi primit de mâncare dacă nu s-ar fi dorit ca ei să rămână în viaţă.

Acum însă, nu mai era la fel de sigur. Când Bojorquez îl trezise ca să îi raporteze că motoarele spărgătorului de gheaţă scot un altfel de zgomot, se gândi că poate ajunseseră la destinaţie. Apoi însă, smuciturile ritmice provocate de remorcarea lor încetaseră, iar mişcările valurilor de hulă nu. Îşi dăduse seama că fuseseră lăsaţi să plutească în derivă.

Câteva secunde mai târziu, Zak detonase dinamita. Suflul exploziei răsunase cu putere în toate încăperile goale ale barjei, ca un fulger într-o sticlă. Într-o clipă, soldaţii din trupa de comandă şi echipajul de pe *Polar Dawn* erau cu toţii în picioare, întrebându-se ce s-a întâmplat.

— Căpitane Murdock, strigă Roman, aprinzându-şi lanterna.

Murdock apăru târându-şi picioarele, tras la faţă şi cu cearcăne adânci.

— Ai o teorie? întrebă Roman calm.

— Cred că s-a auzit din puţul de la pupa. Sugerez să mergem să vedem.

Roman fu de acord. Zărind însă privirile înfricoşate ale oamenilor de lângă el, îl chemă pe Bojorquez.

— Sergent, du-te şi vezi ce poţi face cu bocaportul acela. Aş dori ca până la micul dejun să ne bucurăm cu toţii de o gură de aer proaspăt.

Câteva momente mai târziu, sergentul îndesat bătea din nou în trapa bocaportului cu ciocanul cel mic. Roman sperase că

zgomotul le va mai distrage oamenilor atenţia, mascând totodată zgomotele care se auzeau de afară.

Roman îl conduse pe Murdock spre bocaportul deschis de la pupa şi îi lumină calea. Scara cu trepte metalice cobora direct într-un spaţiu gol şi întunecat.

— După dumneavoastră, comandante, spuse Murdock tăios.

Roman prinse lanterna între dinţi, apoi se agăţă de treapta de sus şi începu să coboare încet. Deşi nu avea rău de înălţime, nu îi făcea nici o plăcere să coboare în beznă într-un puţ care părea fără fund, pe un vapor purtat de valuri.

Scara părea că nu se mai termină, dar – după a patruzecea treaptă – ajunse pe duşumeaua magaziei numărul unu. Aprinse lanterna şi îl zări pe Murdock exact lângă el. Bărbat solid de peste şaizeci de ani, căpitanul bărbos şi cărunt nici măcar nu răsufla cu greutate.

Murdock îşi croi drum prin cală şi tresări la apariţia unor şobolani care, în mod inexplicabil, păreau să nu fie prea deranjaţi de ger.

— N-am vrut să spun de faţă cu ceilalţi, dar mie mi s-a părut că zgomotul a fost produs de o explozie de aici, de pe navă, spuse el.

— Acelaşi lucru îl cred şi eu, răspunse Roman. Credeţi că au vrut să ne scufunde?

— Vom afla în curând.

Cei doi găsiră o altă scară metalică în partea opusă a calei, pe care o urcară, apoi traversară un coridor scurt şi ajunseră în magazia numărul doi. Repetară mişcarea încă de două ori, trecând prin alte două magazii. După ce ieşiră din magazia numărul trei, auziră un clipocit de apă. Ajunseră în ultimul coridor, apoi Roman aprinse lanterna şi cercetă magazia numărul patru.

În colţul opus observară o spărtură în perete, prin care intra apă, iar pe jos se strânsese deja o cantitate însemnată. Explozia nu spărsese coca navei, ci mai degrabă ciuruise pereţii metalici, prin care apa intra acum ca printr-o sită. Murdock evaluă situaţia şi clătină din cap.

— N-avem cum să astupăm găurile, spuse el. Chiar dacă am avea cu ce, sunt prea multe.

— Debitul nu pare foarte mare, completă Roman, încercând să rămână optimist.

— O să fie din ce în ce mai rău. Cred că stricăciunea e

deasupra liniei de plutire, dar din cauză că marea e agitată, o să tot intre apă. Odată ce cala se va umple cu apă, barja se va înclina spre pupa şi se va inunda tot mai tare.

— Putem bloca însă bocaportul din capătul culoarului. Dacă apa rămâne doar în magazia asta, nu credeţi că va fi bine? întrebă Roman.

Murdock îi arătă ceva spre tavan. La trei metri deasupra capetelor lor, peretele de compartimentare se termina, iar până în tavan fuseseră montate nişte traverse care treceau prin tavan şi pătrundeau în puntea de deasupra.

— Magaziile nu sunt etanşe, spuse el. Dacă magazia asta se inundă, atunci apa va pătrunde în magazia trei şi tot aşa.

— Cât poate să reziste nava inundată?

— De vreme ce nu-i încărcată, poate rămâne pe linia de plutire cu două magazii inundate. Dacă marea ar fi calmă, poate cu trei. Dar odată ce apa inundă complet magazia numărul unu, procesul va fi ireversibil.

Temându-se de răspuns, Roman îl întrebă cât timp mai aveau la dispoziţie.

— Nu pot decât să presupun, răspunse Murdock cu vocea pierdută. Aş spune că maxim două ore.

Roman îndreptă lanterna care începuse deja să pâlpâie spre şiroaiele de apă şi apoi spre fundul calei. Sectorul era deja inundat parţial, iar apa neagră se reflecta sumbru în lumina slabă a lanternei, ca un vestitor al morţii.

68

La primele semne vizibile de canarisire spre pupa, Zak ordonă ca *Otok* să se îndepărteze de barjă. Nava pe cale de scufundare era înghiţită rapid de un banc de ceaţă, care voia parcă să ascundă de ochii celorlalţi ceea ce avea să urmeze. Până şi Zak se întoarse cu spatele la barjă şi la condamnaţii aflaţi la bordul acesteia.

— Vezi pe unde e nava NUMA şi ia-te după ea, ordonă el. Şi stinge luminile de marş.

Căpitanul dădu afirmativ din cap, orientând timona pe direcţia navei de cercetare, apoi acceleră treptat până atinse viteza de zece noduri. Farurile lui *Narwhal* nu puteau fi observate prin ceaţa groasă, dar vasul putea fi reperat de radar. Nava de cercetare stătea încă pe loc, aşa că distanţa dintre ele fu repede recuperată.

— Căpitane, când ne apropiem cam la trei kilometri, vreau să accelerezi la maxim. Vreau să-i tăiem calea pe la prora, pe la o distanţă cam de un kilometru, ca să-i facem să creadă că ne îndreptăm spre ţărm, apoi cotim brusc şi o lovim exact în centru.

— Adică doriţi să o lovesc pur şi simplu frontal? întrebă căpitanul nevenindu-i să creadă. Asta ne va omorî pe toţi!

Zak îi întoarse privirea amuzat.

— Nu chiar. După cum bine ştii, această navă e dublu ranforsată, iar bordajul metalic al prorei are o grosime de un metru şi jumătate. Ar putea intra şi în barajul Hoover şi nici măcar nu s-ar zgâria. Presupunând că te pricepi să eviţi prora lui *Narwhal,* o să intrăm în ei ca-n brânză.

Căpitanul se uită la Zak cu o privire respectuoasă, dar plină de ură.

— Bag seamă că mi-aţi studiat cu atenţie nava, îndrăzni el să ridice vocea. Îmi doresc ca domnul Goyette să plătească reparaţiile din salariul dumneavoastră şi nu din al meu.

Zak bufni în râs.

— Dragul meu căpitan, dacă ştim să ne jucăm cărţile cum trebuie, promit că eu personal vă voi cumpăra propria flotă de spărgătoare de gheaţă.

*** * ***

Deşi noaptea se lăsase demult, iar vizibilitatea era aproape

zero din cauza ceţii, Bill Stenseth urmărea extrem de atent toate mişcările spărgătorului de gheaţă. În lipsa unui operator – care fusese debarcat împreună cu o mare parte din echipaj în Tuktoyaktuk – Stenseth nu avusese încotro şi fusese nevoit să monitorizeze radarul. Devenise foarte atent în momentul în care observase că imaginea distantă de pe radar se împărţise încet-încet în două. Bănuind că barja fusese separată de nava care o remorcase, începuse să le urmărească pe amândouă.

Urmări din ce în ce mai îngrijorat cum spărgătorul ajunge la trei mile distanţă pe un curs care urma să îi intersecteze, după care încercă să contacteze pe cineva pe frecvenţa de ultrascurte.

— Navă neidentificată se apropie din sud la 69,2955 nord, 100,1403 vest, aici nava de cercetare *Narwhal.* Ne aflăm în aceste ape pentru un proiect de cercetare a vieţii marine. Vă rugăm să ne confirmaţi permisiunea de a naviga pe o rază de doi kilometri.

Stenseth repetă apelul, dar nu primi nici un răspuns.

— Când urmează să ajungă *Bloodhound?* îl întrebă el pe timonier.

— Ultima oară când am vorbit cu Dahgren, erau încă lângă epavă. Prin urmare, sunt cu cel puţin douăzeci de minute în urmă.

Stenseth se apropie de ecran pentru a vedea mai bine, remarcând că spărgătorul de gheaţă era deja la doar două mile distanţă şi accelera în continuare. Părea totuşi că nava îşi modificase uşor cursul, ca şi cum nu s-ar mai fi îndreptat către prora navei *Narwhal,* ci ar fi vrut să îi lovească la tribord. Indiferent de intenţiile lor însă, Stenseth privea foarte circumspect toată situaţia.

— Înainte cu o treime din capacitate, îi ordonă el timonierului. Relevment de trei sute de grade.

Stenseth ştia că perspectiva unei coliziuni în ceaţa aceea deasă era coşmarul cel mai de temut al oricărui marinar. Îşi aduse aminte de *Stockholm,* care se ciocnise de *Andrea Doria* şi orientă nava spre nord, sperând să evite un dezastru de acelaşi gen. Răsuflând uşurat o clipă, văzu că cealaltă navă menţinea cursul sud-est, părând să ocolească punctul virtual în care s-ar fi intersectat. Această senzaţie fu însă de scurtă durată.

Când cele două nave se apropiară la mai puţin de-o milă, spărgătorul acceleră brusc, aproape dublându-şi viteza. Fiind dotată cu două turbine cu gaz, nava era atât de puternică, încât

putea remorca mai multe barje deodată. Nefiind încărcat, remorcherul se dovedi a fi şi extrem de agil, rulând peste valuri cu mai mult de treizeci de noduri. Sub comanda lui Zak, nava funcţiona la capacitate maximă şi spinteca valurile în cea mai mare goană.

În doar câteva secunde, Stenseth observase că nava şi-a modificat viteza; menţinu însă cursul până când imaginea de pe radar îi indică faptul că spărgătorul de gheaţă se îndrepta acum cu toată viteza spre vest.

— Cu toată viteza înainte! ordonă el, fără a-şi dezlipi privirea de pe ecranul radarului.

Ideea că spărgătorul de gheaţă îşi schimbase cursul şi se îndrepta acum direct către nava pe care se afla îl înspăimânta de moarte. Orice urmă de îndoială pe care o mai avea cu privire la intenţia reală a celeilalte nave se spulberase. Era mai mult decât evident că intenţiona să se izbească cu toată forţa de *Narwhal.*

Hotărârea de a accelera pe care o luase Stenseth dejucă planurile lui Zak, care dorise să-i prindă nepregătiţi. În continuare însă spărgătorul avea un avantaj, cel al vitezei, dacă nu şi altele. *Otok* se apropiase la mai puţin de un sfert de milă şi, în sfârşit, nava de cercetare prinse viteza de douăzeci de noduri. Stenseth se uită prin hubloul dinspre pupa, dar nu văzu nimic prin ceaţa groasă.

— Se apropie foarte rapid, spuse timonierul, uitându-se la dâra de pe ecranul radarului, care se apropia de centru.

Stenseth se aşeză şi setă din nou radarul, reajustându-i scara la un increment de o sută de metri.

— O să-i lăsăm să se apropie. Când vor ajunge însă la o sută de metri distanţă, vreau să virezi brusc spre tribord, pe direcţia est. De-a lungul coastei Insulei King William e încă o porţiune mare de gheaţă. Dacă putem să ne apropiem suficient, s-ar putea să ne piardă urma de pe radar.

Se uită pe hartă şi constată că se aflau la mai mult de cincizeci de mile de Insula King William. Destul de departe, ce-i drept, dar nici nu aveau alte opţiuni. Dacă mai puteau rezista puţin, poate că urmăritorii aveau să renunţe în cele din urmă. Se ridică şi urmări mişcările de pe ecranul radarului până când văzu că ţinta merge în linie dreaptă, apoi îi făcu semn timonierului.

Nava de cercetare era greoaie şi gemea, căci cârma aproape depăşise limitatorul de unghi în încercarea de a-şi schimba cursul. Era un joc care se putea sfârşi rău, un fel de ruletă cu

cacealma. Pe ecranul radarului se vedea cum spărgătorul se îndreaptă spre poziţia în care se aflau ei, dar Stenseth nu îl putea vedea. *Otok* îşi continuă cursul spre vest încă un minut înainte de a observa manevra navei *Narwhal,* după care viră brusc spre est.

Acţiunea lui Stenseth dăduse un răgaz motoarelor, care putuseră acum să accelereze la maximum, în timp ce echipajul era pe poziţii şi executa ordinele. Nu după mult timp însă, spărgătorul se apropie din nou de pupa lui *Narwhal.*

— Cu toată puterea spre babord, ordonă Stenseth când *Otok* ajunse din nou la o sută de metri de ei.

Spărgătorul de gheaţă le anticipase mişcarea, dar nu ghicise şi direcţia, aşa că viră spre tribord. Îşi reveni însă repede şi porni din nou în urmărirea lui Stenseth, care încerca să se apropie pieziş de Insula King William. Nava rapidă se apropie imediat, aşa că *Narwhal* se văzu nevoită să îi fenteze din nou – Stenseth hotărî să mai vireze o dată brusc şi maxim spre stânga. De data asta însă, Zak îi intui mişcarea.

Asemenea unui rechin flămând care loveşte din adâncurile nevăzute ale apelor, spărgătorul de gheaţă îşi făcu apariţia în forţă din norul de ceaţă, nimerind în plin cu prora sa nava *Narwhal.* Lovitura extrem de puternică atinse nava în zona pupei, exact lângă bazinul pentru submarin, prora spărgătorului de gheaţă intrând pur şi simplu cu aproximativ patru metri în interiorul lui *Narwhal*, care aproape se răsturnă, cutremurându-se din toţi rărunchii deasupra valurilor. Pe punte năvăli un val imens de apă îngheţată, iar nava încercă din greu să îşi recapete centrul de gravitate.

În momentul coliziunii, toate angrenajele mecanice începură să scrâşnească – oţel frecându-se de oţel, maşinării hidraulice care păreau că explodează, tabla bordajului care se spărgea, centrala termică care făcuse implozie. După impactul care afectase extrem de serios nava, urmă un moment ciudat de linişte, apoi bocetul de violenţă se transformă într-un murmur gemut prevestitor de moarte.

Spărgătorul se retrase din rana deschisă pe care o provocase în corpul lui *Narwhal,* luând cu el şi o bucată din pupa. Prora ascuţită a navei se turtise, în rest nava era intactă datorită bordajului ranforsat. *Otok* se opri câteva momente, iar Zak şi echipajul său îşi priviră admirativ opera distructivă. După alte câteva clipe, vaporul cu porniri ucigaşe dispăru în noapte, asemenea unei fantome criminale.

Între timp, pentru *Narwhal* era începutul sfârşitului. Camera motoarelor se inundă aproape instantaneu, consecinţa imediat următoare fiind scufundarea dinspre pupa. Doi dintre pereţii etanşeizaţi din jurul bazinului fuseseră pur şi simplu spulberaţi, aşa că punţile inferioare începuseră să se inunde. Deşi construită astfel încât să înainteze printre sloiuri de până la doi metri, *Narwhal* nu fusese proiectată să reziste fără traverse de punte. La doar câteva minute după impact, nava era deja pe jumătate sub apă.

Castelul central în care se afla Stenseth se transformase imediat într-o peşteră întunecată. Toate sistemele electrice fuseseră avariate în urma impactului, incluzând generatorul de urgenţă aflat în centrul navei. Întreaga ambarcaţiune se afla în beznă, în mijlocul unei nopţi ceţoase.

Timonierul îl strigă pe Stenseth prin camera de urgenţă din spatele dunetei şi scoase rapid o lanternă.

— Căpitane, sunteţi întreg? îl întrebă el, plimbând fasciculul de lumină prin încăpere până când întâlni figura impozantă a lui Stenseth.

— Mai întreg decât nava mea, răspunse el, frecându-şi umărul lovit. Hai să vorbim cu echipajul! Mă tem că în scurt timp va trebui să abandonăm nava.

Cei doi îşi luară hanoracele groase şi se grăbiră să ajungă pe puntea principală, care era deja înclinată în mare măsură spre pupa. Intrară în bucătărie, luminată acum de câteva lanterne. Majoritatea celor din micul echipaj erau deja pregătiţi cu echipamentul de protecţie împotriva frigului, dar bântuiţi cu toţii de un sentiment îngrozitor de teamă. Un bărbat scund cu faţă de buldog se apropie de cei doi.

— Căpitane, camera motoarelor este complet inundată şi o porţiune din pupa a fost pur şi simplu smulsă, spuse bărbatul, inginer-şef pe *Narwhal.* Apa a pătruns şi în magazia de la prora. N-avem cum să o oprim.

Stenseth dădu din cap în semn că a înţeles situaţia.

— Răniţi sunt?

Inginerul îi arătă, sprijinit de un perete al bucătăriei, un om pe al cărui chip se citea suferinţa şi care avea braţul înfăşurat într-un bandaj improvizat.

— Bucătarul şi-a rupt mâna atunci când am fost loviţi. Cred că, în rest, nu mai e nimeni rănit.

— Cine lipseşte? întrebă Stenseth care, între timp, îşi

numărase oamenii şi constatase că nu sunt toţi.

— Dahgren şi Rogers, electricianul navei. S-au dus să încerce să lanseze şalupa.

Stenseth se întoarse spre ei şi spuse:

— Mă tem că trebuie să abandonăm nava. Vreau ca toată lumea să fie pe punte. Acum! Dacă nu putem folosi şalupa, atunci o să luăm una dintre bărcile de salvare de la babord. Hai să ne grăbim!

Bărbaţii îl urmară afară pe Stenseth, care se opri puţin să constate că apa inundase deja baza suprastructurii. Îşi iuţi paşii şi se îndreptă spre prelungirea îngheţată a punţii de la prova, încercând să-şi păstreze echilibrul pe nava înclinată. De cealaltă parte a punţii, zări un fascicul de lumini între doi oameni care dădeau la manivela unui troliu manual. Deasupra acestora atârna un schif lung de trei metri jumătate, dar unghiul ciudat în care era înclinată puntea împiedica coborârea ambarcaţiunii peste balustradă. Prin gerul nopţii răzbăteau o sumedenie de obscenităţi spuse cu un accent texan de unul dintre ei.

Stenseth se grăbi spre ei şi, cu ajutorul câtorva membri ai echipajului, reuşi să redreseze oarecum poziţia punţii şi să treacă schiful peste bord. Dahgren slăbi maneta troliului şi coborî cu repeziciune barca în apă. Stenseth apucă parâma cu care era legată barca şi se urcă la bordul acesteia, apoi trase de parâmă cam şase metri, până când apa de pe punte îi ajunse la picioare. Echipajul reuşi astfel să urce direct de pe *Narwhal* la bordul schifului.

Stenseth îi numără şi constată că erau treisprezece, apoi se urcă şi ultimul, bucătarul rănit, care se aşeză la pupa. Prin ceaţa deasă pătrunse un val de aer rece care avu ca urmare creşterea intensităţii valurilor. Se îndepărtară câţiva metri de nava pe jumătate scufundată.

Abia înaintaseră o distanţă scurtă când prora navei turcoaz se ridică la verticală, luptându-se cu forţa gravitaţiei. Cu un sunet ce părea un oftat prelung, *Narwhal* se scufundă în apele întunecate, dispărând brusc în adâncuri.

Stenseth se simţi cuprins de furie, apoi privi spre echipaj şi avu un sentiment de uşurare. Fusese un miracol că nimeni nu murise în urma accidentului şi că toată lumea reuşise să se salveze. Căpitanul se înfioră la gândul că Pitt fusese totuşi inspirat să lase o mare parte din echipaj în Tuktoyaktuk.

— Am uitat nenorocitele de pietre.

Stenseth se întoarse spre bărbatul de lângă el, realizând că era Dahgren, care stătea lângă cârmă.

— Cele de la izvorul termal, continuă el. Rudi le lăsase pe dunetă.

— Mai bine te-ai gândi cât eşti de norocos c-ai scăpat cu viaţă, răspunse Stenseth. Ai făcut treabă bună cu lansarea bărcii.

— N-aş fi vrut să plutesc pe la Polul Nord într-o barcă de cauciuc, răspunse el. Adăugă apoi în şoaptă: Tipilor ăstora nu prea le place să renunţe, nu-i aşa?

— Nu se dau în lături de la nimic pentru a pune mâna pe ruteniu.

Îşi înălţă capul, încercând să detecteze spărgătorul de gheaţă. Un zgomot din depărtare îl linişti; nava nu se mai afla prin apropiere.

— Domnule, în capătul de sud-est al Insulei King William se află o mică aşezare, numită Gjoa Have, interveni timonierul. Puţin peste o sută de mile de aici. Din păcate, e cea mai apropiată de pe hartă.

— Ar trebui să ne ajungă combustibilul până la Insula King William. Apoi ne vom lua picioarele la spinare, răspunse Stenseth. Se întoarse spre Dahgren şi îl întrebă: Ai primit vreun mesaj de la Pitt?

— Am apucat doar să-i spun că plecăm de la epavă, după care am pierdut legătura şi nu am mai putut să-l avertizez să nu se întoarcă. Încercă să vadă ora pe ceas, apoi continuă: Ar trebui să iasă la suprafaţă în curând.

— Nu avem încotro, decât să ghicim cam pe unde. E aproape imposibil să-i găsim prin ceaţa asta. O să încercăm să revenim în zona aceea, dar după ar trebui să ne apropiem de linia de coastă şi să căutăm ajutor. Nu putem risca să ne prindă vântul în larg.

Dahgren dădu din cap cu o privire abătută. Se gândi că Pitt şi Giordino erau într-o situaţie asemănătoare cu a lor. Porni motorul bărcii şi o orientă spre sud, după care dispărură în bancul întunecat de ceaţă.

69

Pitt şi Giordino planau pe deasupra clopotului atunci când primiră un apel radio de la Dahgren, care îi informa că *Narwhal* se îndepărtează de ei. Atenţi la inscripţia de pe clopot, nu dăduseră prea mare importanţă informaţiei.

Pitt se simţise uşurat când descoperise că epava era de fapt *Terror.* Cum nu găsiseră nici o dovadă că la bord ar fi fost vreo urmă de ruteniu, încă mai putea spera. Cu siguranţă inuiţii obţinuseră minereul de pe *Erebus* şi poate că nava era singura care păstra secretul mult râvnitului mineral. Întrebarea era însă unde se afla *Erebus.* Se ştia că cele două nave fuseseră abandonate simultan, aşa că erau şanse mari să se fi scufundat una în apropierea celeilalte. Pitt se simţea încrezător şi se gândea că trebuie să lărgească aria de căutare a AUV-ului pentru a găsi şi cea de-a doua epavă.

— *Bloodhound* către *Narwhal,* începem ascensiunea, transmise Giordino prin staţie. Care vă este poziţia?

— Acum suntem în mişcare. Încerc să aflu ultimele coordonate de pe puntea centrală. O să vă contactez eu după ce le preiau. Terminat.

Aceasta fusese ultima discuţie cu Dahgren. Cum timpul petrecut pe fundul mării se prelungea, cei doi erau mai preocupaţi pentru moment de cum ar fi putut economisi energie pentru a ajunge la suprafaţă. Pitt stinse farurile şi echipamentul de detecţie, iar Giordino procedă la fel cu computerele neimportante din interior. Submersibilul rămase în întuneric şi începură să urce; Giordino se lăsă pe spate în scaun, îşi încrucişă braţele şi închise ochii.

— Să mă trezeşti când ajungem la aer proaspăt, mormăi el.

— O să am grijă ca Jack să te aştepte cu papucii şi cu ziarul.

Pitt îşi îndreptă din nou atenţia către valorile care indicau starea bateriilor. Era suficientă energie de rezervă pentru sistemele critice şi pentru pompele de control al balastului, dar nu şi pentru celelalte. Opri fără nici o tragere de inimă sistemul de propulsie, ştiind că, procedând astfel, se lăsau pradă curenţilor marini. Presupunând că *Narwhal* pregătise deja bazinul în care parca submarinul, se gândi că, în cel mai rău caz, ar ieşi la suprafaţă la o milă sau două de navă, asta dacă *Narwhal* s-ar fi

întors în locul în care se despărţiseră.

Pitt mai închise câteva sisteme electrice, apoi se mulţumi să se uite la abisul care se întindea în jur. Deodată, în staţie se auzi un strigăt disperat:

— *Bloodhound*, suntem…

Transmisia se întrerupse brusc şi fu urmată de o linişte totală. Giordino sări din scaun şi încercă să îi contacteze din nou, chiar înainte de a-şi fi deschis ochii. În ciuda numeroaselor încercări, *Narwhal* nu mai răspunse.

— Poate semnalul s-a pierdut în zona de termoclină, presupuse Giordino.

— Sau poate conexiunea s-a pierdut pentru că au accelerat, adăugă Pitt.

Continuară să caute tot felul de posibile motive, încercând de fapt să ignore faptul că se temeau să accepte ceva mult mai probabil şi anume că *Narwhal* avea probleme. Giordino încerca continuu să dea de ei prin staţie contactându-i din minut în minut, dar rămase fără răspuns; din păcate, era o situaţie în care nu aveau ce face.

Pitt privi cadranul de adâncime al submarinului şi se întrebă dacă erau încă aproape de fund. De la apelul întrerupt, viteza de înaintare fusese foarte mică sau aşa i se păruse lui Pitt. Încercă să nu se mai uite spre aparatul de măsură, ştiind că, dacă îl privea continuu, ar fi avut senzaţia că înaintează şi mai încet. Se lăsă cu greu în scaun şi închise ochii, încercând să-şi imagineze ce se petrecea la suprafaţă cu *Narwhal,* în timp ce Giordino insista cu apelurile.

În cele din urmă deschise ochii şi remarcă faptul că ajunseseră la o adâncime de treizeci de metri. Câteva minute mai târziu ieşiră la suprafaţă, înconjuraţi de spuma valurilor. Pitt aprinse farurile exterioare, a căror lumină fu reflectată de talazul de ceaţă care îi înconjura. Staţia radio rămase în continuare tăcută, în timp ce ei pluteau în derivă pe valurile înalte.

Singuri pe o mare îngheţată şi pustie, Pitt şi Giordino ştiau că se întâmplase tot ce putea fi mai rău – *Narwhal* dispăruse.

70

— Cum adică trupa de intervenţie a dispărut?

Vocea enervată a preşedintelui răsună cu ecou în sala pentru situaţii de urgenţă de la Casa Albă, aflată la parterul aripii vestice. Un colonel de armată, trimis de generalii de la Pentagon ca miel de sacrificiu, răspundea pe un ton molcom şi calm.

— Domnule preşedinte, echipa nu a reuşit să ajungă la locul şi la ora prestabilite. Echipa de asistenţă de la aeroport nu a fost înştiinţată anterior de nici un fel de problemă, iar oamenii aceştia au fost evacuaţi conform programului.

— Mi s-a promis că misiunea este de risc minim, cu o probabilitate de succes de nouăzeci la sută, spuse preşedintele, privindu-l fix pe secretarul Apărării.

În sală se aşternu tăcerea – nimeni nu dorea să vorbească despre acest subiect delicat.

La două scaune distanţă de preşedinte stătea vicepreşedintele Sandecker, căruia situaţia i se părea uşor amuzantă. Când fusese chemat de urgenţă de către consilierul pe probleme de securitate naţională, constatase cu uimire că în sala de conferinţă erau deja nu mai puţin de cinci generali, adunaţi cu toţii în jurul secretarului Apărării. Ştia că situaţia nu părea de bun augur. Sandecker nu era un fan al secretarului, pe care îl considera îngust la minte şi gata să recurgă la varianta războinică. Cu toate acestea, nu lăsa ca părerile personale să stea în calea rezolvării unei situaţii de criză.

— Colonele, ce-ar fi să ne spuneţi exact ce ştiţi? spuse Sandecker, încercând să îl mai domolească pe preşedinte.

Colonelul le descrise detaliat planul misiunii şi le furniză date despre agenţii care fuseseră implicaţi.

— Partea cea mai de neînţeles este că se pare că echipa reuşise să elibereze prizonierii. Interceptările forţelor canadiene din Tuktoyaktuk au arătat că asaltul asupra complexului în care erau ţinuţi aceştia, precum şi evadarea echipajului de pe *Polar Dawn* chiar au avut loc. În continuare însă, nu avem nici o informaţie despre recapturarea lor.

— Dar dacă trupa forţelor speciale pur şi simplu a întârziat? întrebă Sandecker. Acolo nopţile sunt foarte scurte în această perioadă. Poate că au fost obligaţi să se ascundă pe undeva un

timp, înainte de a-şi continua drumul spre pistă.

Căpitanul dădu din cap în semn că nu.

— Am trimis un avion acolo acum câteva ore, pe timp de noapte. S-au apropiat de sol, dar nu au găsit pe nimeni, au încercat să-i contacteze prin staţie şi nimeni nu le-a răspuns.

— Nu e posibil să fi dispărut aşa, pur şi simplu, bodogăni preşedintele.

— Am analizat imaginile din satelit, traficul radio şi contactele locale de la sol. Nu am aflat nimic, declară Julie Moss, consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională. Singura concluzie pe care o putem trage este că au fost luaţi la rândul lor prizonieri şi relocaţi într-un timp foarte scurt. E posibil să fi fost duşi pe *Polar Dawn* sau la fel de bine e posibil să fi părăsit zona.

— Care a fost răspunsul oficial din partea Canadei la cererea noastră de eliberare a navei şi a echipajului? întrebă Sandecker.

— Nu a existat nici un răspuns, răspunse Moss. Am fost ignoraţi pe toate căile diplomatice, asta în timp ce prim-ministrul şi Parlamentul continuă să facă declaraţii ştiinţifico-fantastice despre imperialismul american care ne recomandă ca republică bananieră.

— Nu ştiu când să se oprească cu insultele, se strecură şi secretarul Apărării în discuţie. Au transmis un cod de alertă forţelor militare şi, în plus, de curând au închis porturile.

— E adevărat, îi susţinu Moss intervenţia. Paza de Coastă canadiană întoarce din drum toate navele sub pavilion american care se îndreaptă spre Vancouver şi Quebec, precum şi barjele care vor să ajungă la Toronto. Ne aşteptăm ca şi graniţele să fie închise temporar peste o zi-două.

— Situaţia ne scapă de sub control, spuse preşedintele.

— Încă nu aţi auzit totul. Am aflat din surse sigure că importurile noastre de gaze naturale în curs din Strâmtoarea Melville au fost suspendate. Avem motive să credem că gazul a fost deturnat către chinezi, deşi nu ştim dacă a fost la ordinul guvernului sau la cel al proprietarului zăcământului respectiv.

Preşedintele se scurse în scaun cu o privire pierdută şi confuză.

— Asta ne pune în pericol chiar viitorul, spuse el abia şoptit.

— Domnule preşedinte, interveni din nou secretarul Apărării, declar cu tot respectul că guvernul Canadei a greşit când ne-a învinovăţit pentru pierderea laboratorului de la Polul Nord şi pentru distrugerea ambarcaţiunii lor de pază. Au capturat ilegal o

navă a Pazei de Coastă a Statelor Unite în ape internaţionale şi ne tratează echipajul ca pe prizonieri de război. Au procedat la fel şi în cazul echipei forţelor speciale sau poate chiar i-au ucis pe toţi, n-avem de unde să ştim. Peste toate astea, ne mai şi ameninţă întreaga naţiune cu un şantaj energetic. Diplomaţia a eşuat, domnule preşedinte. Este timpul să schimbăm tactica.

— Cu greu se pot întruni justificările pentru o intervenţie militară, spuse Sandecker cu amărăciune.

— Poate că ai dreptate, Jim, dar în joc este viaţa acelor oameni, spuse preşedintele. Vreau o cerere oficială către prim-ministru, pentru eliberarea echipajului şi a echipei de intervenţie în maximum douăzeci şi patru de ore. Ai grijă să nu afle presa, pentru a nu-l pune pe prim-ministru într-o situaţie şi mai complicată. Pentru navă putem să mai amânăm negocierile; vreau însă ca acei oameni să fie eliberaţi în acest moment. Şi mai vreau ca toate transporturile de gaze naturale să fie reîntoarse în ţară.

— Care va fi răspunsul nostru dacă nu se conformează? întrebă Moss.

Secretarul Apărării interveni iar:

— Domnule preşedinte, am pregătit deja mai multe opţiuni pentru un angajament preventiv limitat.

— „Angajament limitat”… Ce vrei să spui? întrebă preşedintele.

Uşa sălii de conferinţe se deschise şi un consilier de la Casa Albă intră pe tăcute, înmânându-i lui Sandecker o hârtie.

— Un angajament limitat, continuă secretarul Apărării, ar însemna desfăşurarea unui număr restrâns de trupe, care să împiedice un mare procent din forţele aeriene şi navale ale Canadei, prin atacuri bine puse la punct.

Preşedintele se înroşi de furie.

— Nu vreau să vorbim despre un război în toată regula! Vreau doar ceva care să le atragă atenţia.

Secretarul Apărării bătu în retragere.

— Avem opţiuni şi pentru misiuni unice, spuse el calm.

— Ce părere ai, Jim? întrebă preşedintele, întorcându-se spre Sandecker.

Vicepreşedintele tocmai terminase de citit biletul, iar chipul lui devenise împietrit.

— Tocmai am fost informat de Rudi Gunn de la NUMA că nava lor de cercetare, *Narwhal*, a fost dată dispărută în Pasajul de

Nord-Vest, în apropierea Insulei Victoria. Se presupune că fie că a fost capturată, fie s-a scufundat cu tot echipajul de la bord, incluzându-l şi pe directorul NUMA, Dirk Pitt.

Secretarul Apărării îl privi peste masă pe Sandecker, cu o privire de lup hămesit.

— S-ar părea, spuse el sarcastic, că tocmai au fost întrunite toate justificările.

71

Statele Unite lansaseră incursiuni militare în Canada de cel puţin şase ori. Cea mai sângeroasă invazie avusese loc în timpul Războiului de Independenţă, atunci când generalul Richard Montgomery plecase din Fort Ticonderoga şi marşase spre nord, unde capturase Montrealul, apoi se îndreptase spre Quebec. I se mai alăturase o forţă care pătrunsese în Canada prin Maine, condusă de Benedict Arnold. După un atac fulgerător asupra Quebecului, pe 31 decembrie 1775, americanii au cucerit oraşul, pentru ca la scurt timp să fie învinşi de către englezi, în timpul unei bătălii sângeroase. Suferind din cauza lipsei de hrană şi fără a mai primi întăriri, precum şi din cauza pierderii generalului în timpul bătăliei, americanii nu au mai avut încotro şi s-au năpustit asupra Canadei.

Când ostilităţile s-au înteţit din nou în timpul războiului din 1812, americanii au încălcat de nenumărate ori teritoriul Canadei, pentru a se lupta cu englezii. Majoritatea bătăliilor le pierduseră. Cel mai notabil succes fusese cel din 1813, când Toronto (pe atunci York) fusese jefuit şi clădirile Parlamentului arse din temelii. S-a dovedit că Statele Unite aveau să plătească cu vârf şi îndesat pentru asta un an mai târziu, când englezii au ajuns la Washington. Supăraţi la culme din cauza evenimentului precedent, englezii le-au plătit cu aceeaşi monedă, incendiind clădirile publice din capitala americană.

Câştigându-şi independenţa faţă de statul colonialist în 1783, Canada şi Statele Unite au dezvoltat relaţii de prietenie şi de alianţă. Cu toate acestea, sentimentul de neîncredere reciprocă nu era pe deplin eradicat. În anii 1920, Departamentul de Război al Statelor Unite dezvoltase planuri strategice de invadare a Canadei, în încercarea de a porni un război cu Marea Britanie. „Planul de război roşu”, cum a fost numit, presupunea invazia până în Winnipeg şi Quebec, simultan cu un atac naval asupra oraşului Halifax. Pentru a nu se lăsa mai prejos, canadienii concepuseră şi ei „schema de apărare numărul unu”, pentru un contraatac asupra Statelor Unite. Albany, Minneapolis, Seattle şi Great Falls, Montana, erau programate pentru atacuri-surpriză din partea canadienilor, care sperau că pot rezista până la sosirea trupelor aliate britanice.

Din 1920, tehnologia şi timpurile se schimbaseră şi modificaseră considerabil şi lumea. Marea Britanie nu mai sărea în ajutorul Canadei, iar forţa militară a Americii ar fi putut muta balanţa în favoarea ei. Deşi dispariţia navei *Narwhal* îl înfuriase pe preşedinte, o invazie ar fi putut fi cu greu justificată. Cel puţin nu încă. Organizarea unei forţe ofensive ar fi durat probabil câteva săptămâni şi, oricum, lucrurile nu trebuiau să degenereze atât de mult; preşedintele dorea un răspuns rapid şi clar în patruzeci şi opt de ore.

Planul de apărare cu care fuseseră de acord, în afară de eliberarea captivilor, era simplu, dar în acelaşi timp le dădea şi bătăi de cap. Navele de război ale marinei Statelor Unite urmau să fie trimise să blocheze accesul în portul Vancouver în vest şi la Saint Lawrence River în est, operaţiunea având ca efect blocarea efectivă a comerţului extern al Canadei. Bombardierele invizibile trebuiau să atace primele bazele aeriene de la Cold Lake, Alberta şi Bagotville, Quebec. Trupele Forţei Speciale trebuiau şi ele alertate pentru securizarea centralelor hidroelectrice importante ale Canadei, în cazul în care s-ar fi atentat la întreruperea exportului de energie electrică. Ulterior, se mai pregătea un atac pentru cucerirea zăcământului de gaz de la Melville.

Secretarul Apărării şi generalii de armată se certau, unii dintre ei susţinând că nu li se putea răspunde cu aceeaşi monedă de către Canada. Sub ameninţarea atacurilor aeriene continue, trebuiau să elibereze captivii şi să fie de acord să negocieze condiţiile de traversare a Pasajului de Nord-Vest. Toţi erau însă de acord că nu se va ajunge la asta. Canadienii aveau să ia act de consecinţe dacă nu se conformau în cele douăzeci şi patru de ore. Nu aveau de ales şi erau nevoiţi să accepte.

Mai era însă o problemă pe care vulturii Pentagonului nici măcar nu o luaseră în considerare: guvernul canadian habar n-avea ce se întâmplase cu echipajul navei *Polar Dawn.*

72

Prinşi în sicriul lor metalic pe cale să se scufunde, echipajul de pe *Polar Dawn* ar fi dat orice să mai aibă încă douăzeci şi patru de ore la dispoziţie.

Predicţiile lui Murdock se adeveriseră până atunci. Magazia numărul patru a barjei se inundase complet, după care apa se revărsase spre compartimentul numărul trei. Cu cât prora se scufunda mai mult, cu atât creştea şi debitul apei. Şansele lor de supravieţuire erau însă de ordinul minutelor. Puntea depozitului strâmt în care se aflau se înclina din ce în ce mai ameninţător, iar apa le ajunsese deja până la glezne.

În gura magaziei de la pupa apăru un om, unul dintre soldaţii lui Roman, care respira cu greu după ce urcase scara lungă a depozitului.

— Căpitane, spuse el cu răsuflarea întretăiată, plimbând fasciculul de lumină prin încăpere până îl zări pe Roman, apa a pătruns în magazia numărul doi.

— Mulţumesc, caporale, răspunse Roman. Aşază-te şi trage-ţi sufletul. Nu mai trebuie să pleci în recunoaştere.

Roman îl căută pe Murdock şi îl trase de-o parte.

— Când barja se va scufunda, îi şopti el, e posibil ca trapele bocaporţilor să se deschidă?

Murdock dădu din cap, apoi îl privi nesigur.

— Cu siguranţă se va scufunda complet înainte ca magazia numărul unu să se inunde. Asta înseamnă că se va forma o pungă de aer dedesubt, care va crea din ce în ce mai multă presiune, pe măsură ce nava se va scufunda. Se prea poate ca bocaportul să se deschidă în cele din urmă, dar asta se va întâmpla la o sută cincizeci de metri adâncime.

— E totuşi o şansă, spuse Roman simplu.

— Şi după aceea? răspunse Murdock. Nimeni n-o să reziste mai mult de zece minute în apele astea. Dădu din cap nervos, apoi adăugă: Foarte bine atunci. Duceţi-vă şi spuneţi-le oamenilor că mai există o speranţă. Vă voi da de ştire când o să cred că vasul este gata să se scufunde şi atunci puteţi să vă urcaţi cu toţii pe scară. Cel puţin o să aveţi de ce să vă ţineţi pe drumul spre pierzanie.

Aflat lângă bocaportul de la intrare, Bojorquez ascultase

schimbul de replici, apoi revenise la ciocănitul lui în zăvor, deşi ştia că gestul lui este complet inutil. Ciocanul său minuscul n-avusese nici un impact asupra uşii imense din oţel dur. După ore întregi de bătut în zăvor, reuşise doar să îi îndoaie puţin bara. Ar mai fi avut nevoie de multe ore, dacă nu de zile întregi, pentru a reuşi să spargă mecanismul.

Între lovituri, arunca priviri spre camarazii lui, captivi ca şi el. În ciuda frigului, a foamei şi a descurajării, rămăseseră uniţi, iar mulţi îi adresau o privire plină de speranţă disperată. În mod surprinzător, atmosfera nu era încărcată de panică. Emoţiile le erau la fel de îngheţate ca şi oţelul din care era fabricată barja şi toţi îşi acceptaseră cu calm soarta.

73

Barca de salvare de pe *Narwhal* era supraîncărcată. Concepută pentru doisprezece oameni, barca se dovedise destul de încăpătoare pentru cei paisprezece care părăsiseră nava, însă surplusul de greutate îi afecta caracteristicile de navigare pe o mare agitată. Valurile uriaşe se loveau în permanenţă de bordurile laterale şi era doar o chestiune de timp până ce apa rece ca gheaţa avea să le ajungă la picioare.

Stenseth se ocupa de eche, după ce se chinuise o bună bucată de vreme să pornească motorul îngheţat. Aveau două canistre de motorină de patruzeci de litri, care le ajungeau până la Insula King William. Stenseth nu se simţea însă atât de sigur pe el, dându-şi seama că traseul spre Gjoa Haven era identic cu cel parcurs de echipajul condamnat al lui Franklin.

Speriat de valurile care i-ar fi putut uda, căpitanul reduse viteza în timp ce treceau peste valurile înalte. Ceaţa nu se împrăştiase complet, dar putea zări lumina slabă reflectată în valuri, care îi spunea că scurta noapte arctică se apropie de sfârşit. Nu mai viră direct spre est către Insula King William, pentru că îşi aminti promisiunea pe care o făcuse de a-i căuta pe Pitt şi pe Giordino. Deoarece vizibilitatea era aproape zero, ştia că şansele să observe submarinul erau foarte scăzute, iar pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, la bord nu exista un aparat GPS şi nici nu se puteau baza pe busolă, afectată de apropierea de nordul magnetic; aşadar, drumul direct până la epavă ieşea din discuţie.

Timonierul estimă că spărgătorul de gheaţă intrase în ei cam la şase mile pe direcţia nord-vest faţă de poziţia epavei. Stenseth făcu şi el câteva calcule, în funcţie de forţa curentului şi de viteza lor de deplasare, după care orientă barca spre sud-est, mai merseră douăzeci de minute şi opri motorul. Începură să îl strige pe Pitt, dar singurul sunet pe care îl auziră drept răspuns era zgomotul valurilor care se izbeau de barcă.

Stenseth reporni motorul şi navigă încă zece minute spre sud-est, apoi îl opri din nou. Strigară din nou şi din nou nu primiră nici un răspuns. Porni apoi motorul şi făcură acelaşi lucru încă o dată. După a treia încercare fără ecou, se adresă echipajului:

— Nu ne putem permite să rămânem fără combustibil. Cel mai

bine ar fi să mergem spre est, spre Insula King William şi să încercăm să găsim ajutor. După ce vremea se stabilizează, putem găsi repede submarinul. Şi pot să vă asigur că Pitt şi Giordino se simt mai confortabil în submarinul acela decât noi aici, în barcă.

Echipajul fu de acord. Cu toţii îi apreciau pe Pitt şi pe Giordino, dar situaţia lor era departe de a fi una bună. Se puseră în mişcare şi navigară spre est, până când motorul ataşabil se opri şi fură nevoiţi să folosească prima canistră cu motorină. Stenseth se pregătea să mute furtunul la a doua canistră şi era pe cale să repornească motorul, când timonierul strigă deodată:

— Aşteaptă!

Stenseth se întoarse spre bărbatul care stătea lângă el.

— Cred că am auzit ceva, îi spuse căpitanului, de data asta în şoaptă.

Cu toţii tăceau şi parcă îşi ţineau respiraţia, încercând să audă ceva. Trecură câteva secunde, după care auziră cu toţii acelaşi lucru – de undeva de departe se auzea un zgomot ce părea a fi un dangăt de clopot.

— Sunt Pitt şi Giordino, izbucni Dahgren. Ei trebuie să fie. Bat un SOS în carcasa lui *Bloodhound*.

Stenseth îl privi cu scepticism – Dahgren se înşela. Erau prea departe de ultima poziţie cunoscută a submarinului. Dar, pe de altă parte, cine altcineva ar fi putut transmite un semnal în noaptea aceea mohorâtă?

Stenseth porni motorul ataşabil şi pilotă barca în cercuri din ce în ce mai mari, oprind motorul la intervale regulate, pentru a încerca să detecteze din ce parte se auzise sunetul. În cele din urmă zgomotul se auzi mai tare dinspre est, aşa că o porni în direcţia aceea. Căpitanul conducea încet, dar foarte încordat, temându-se ca nu cumva sunetul să înceteze înainte de a-şi da seama de unde vine. Ceaţa începea să se mai împrăştie, dar din păcate dimineaţa întârzia să apară. Oricât de aproape ar fi fost, ştia că ar fi putut pierde submarinul dacă s-ar fi aşternut liniştea.

Din fericire, dangătul se auzi din nou; apoi se desluşi din ce în ce mai tare, chiar şi când motorul bărcii era pornit. Stenseth manevra echea cu grijă, virând uşor, până când auzi sunetul ca un ecou în urechi. Înaintând orbeşte prin ceaţa întunecată, opri brusc în faţa unei enorme suprafeţe negre.

De când o văzuse ultima oară, remorcată de spărgătorul de gheaţă, barja părea că se micşorase. Apoi înţelese de ce. Barja

se scufunda de la pupa şi era deja pe jumătate sub apă. Prora se înălţa într-un unghi ciudat, care îi aducea aminte de *Narwhal.* Cu memoria încă proaspătă după ce îşi văzuse propria navă scufundându-se, Stenseth ştiu că şi barja mai avea doar câteva minute până să se scufunde complet, dacă nu cumva secunde.

Toţi se arătară dezamăgiţi de această descoperire. Speraseră că i-au găsit pe Pitt şi pe Giordino. Apoi deziluzia li se transformă în oroare când îşi dădură seama că barja urma să se scufunde. Şi că sunetul acela era făcut de cineva care era încuiat la bord.

74

Dahgren îşi îndreptă lanterna spre puntea expusă a barjei, căutând o intrare, dar nu observă decât pereţi de compartimentare, bine fixaţi, care duceau probabil către magazia de la prora.

— Du-ne în jurul tribordului, căpitane, ceru el.

Stenseth îndreptă barca spre prora barjei, încetinind când se apropiară de cală. Sunetul acela metalic, ritmic, se auzi dintr-odată mult mai tare.

— Acolo, exclamă Dahgren, luminând bocaportul cu lanterna.

În jurul zăvorului se vedea un lanţ, securizat cu un baston de balustradă.

Fără a mai spune ceva, Stenseth duse barca de-a lungul barjei, până când dădu de o balustradă ce ieşea din apă. Dahgren se ridicase şi sărise deja pe puntea barjei, aterizând lângă bocaportul parţial inundat al magaziei numărul trei.

— Grăbeşte-te, Jack, îi strigă Stenseth. Nu mai rezistă mult la suprafaţă.

Se îndepărtă cu barca de lângă barjă, din teama de a nu fi aspiraţi în cazul în care aceasta s-ar fi scufundat brusc în adâncuri.

Dahgren alergă pe puntea înclinată, apoi urcă în grabă cele câteva trepte până la compartimentul încuiat. Bătu cu pumnul înmănuşat în uşa bocaportului şi strigă:

— E cineva acasă?

De dincolo de uşă se auzi instantaneu vocea surprinsă a sergentului Bojorquez:

— Da. Puteţi să ne scoateţi de aici?

— Încerc acum, răspunse Dahgren.

Studie rapid sistemul de prindere şi lanţul care fusese petrecut în duşmănie peste zăvor şi încolăcit în jurul bastonului de balustradă. Trebuia să găsească o cale să slăbească puţin strânsoarea, dar în momentul în care nava începuse să se scufunde, traversele se strâmbaseră, iar lanţul era acum întins la maximum. Verifică tot traseul acestuia şi în final se hotărî să se concentreze asupra bastonului, care părea mai accesibil.

Îşi scoase mănuşile şi apucă strâns de lanţ, după care trase cu toată puterea. Simţi cum zalele îngheţate îi intră în carne, dar nu

reuşi să clintească nici cu un centimetru structura. Se încordă cu toată forţa şi trase din nou, împingând în picioare, efort care aproape îi smulse degetele din încheieturi. Lanţul nu se mişcă din loc.

Puntea de sub picioare se clătină brusc şi simţi cum nava începe să se rotească ciudat, din cauza debitului mare de apă care inunda magaziile şi o dezechilibra. Dădu drumul zalelor de lanţ, cu degetele deja rănite şi îngheţate, după care încercă o altă tactică. Se sprijini de podea şi începu să lovească nodul cu picioarele, calculând în prealabil şi unghiul potrivit. Din cală răzbăteau până la el strigătele panicate ale oamenilor, care îl implorau să se grăbească. Echipajul lui *Narwhal* începuse şi el să strige, iar Dahgren se simţea acum prins la mijloc şi la propriu şi la figurat. Pentru ca tensiunea să fie şi mai mare, barja scoase un geamăt metalic de undeva din zona deja scufundată.

Lui Dahgren îi bătea inima într-un ritm nebunesc, dar găsi puterea să lovească în continuare lanţul cu piciorul. Apoi dădu un şut cu călcâiul. Lovi din ce în ce mai tare, simţindu-se tot mai furios, ca şi cum însăşi viaţa lui ar fi depins de asta. Lovi până când o singură za se desprinse din lanţul încolăcit.

Lanţul se slăbise de-acum suficient pentru ca următorul şut să îi mai zboare o za, apoi încă una. Dahgren era acum în genunchi, smucind şi lovind capătul liber al lanţului cu pumnul şi cu degetele pe care nici nu şi le mai simţea. Descolăci lanţul de pe baston şi apoi îl trase şi de pe zăvor. Se ridică în picioare şi desfăcu zăvorul, apoi deschise şi trapa bocaportului.

Dahgren nu ştiuse la ce să se aştepte atunci când deschisese bocaportul, iar acum orbecăia cu lanterna şi vedea tot felul de umbre care se îndreptau spre ieşire. Îndreptă fasciculul de lumină spre interior şi fu şocat să numere patruzeci şi şase de bărbaţi jigăriţi şi îngheţaţi, care îl priveau cu toţii ca pe salvatorul lor. Bojorquez era cel mai aproape de bocaport şi încă nu se oprise din ciocănit.

— Nu ştiu cine sunteţi, dar cu siguranţă mă bucur să vă văd, îi spuse sergentul cu gura până la urechi.

— Jack Dahgren, de pe nava de cercetare a NUMA, *Narwhal.* Haideţi, nu ieşiţi de acolo?

Prizonierii se grăbiră spre ieşire, clătinându-se pe puntea înclinată. Dahgren fu surprins să constate că unii dintre ei erau îmbrăcaţi în haine militare, iar pe umeri aveau embleme cu steagul Statelor Unite. Roman şi Murdock ieşiră ultimii şi se

apropiară de Dahgren vizibil uşuraţi.

— Eu sunt Murdock, de pe *Polar Dawn.* Acesta este comandantul Roman, care a încercat să ne salveze în Kugluktuk. Nava dumneavoastră se află în apropiere, nu-i aşa?

Stupefacţia lui Dahgren când realiză că îi găsise pe americanii capturaţi fu temperată de veştile pe care urma să i le dea.

— Nava noastră a fost lovită şi scufundată de nava care v-a remorcat pe voi, spuse el încet.

— Păi şi cum aţi ajuns aici? îl întrebă Roman.

Dahgren îi arătă barca, abia vizibilă, care aştepta la câţiva metri de barjă.

— Abia am reuşit să ne salvăm. Am auzit bufniturile în bocaport şi am crezut că e un submarin de-al nostru.

Se uită în jur, la oamenii aceia greu încercaţi, încercând să înţeleagă cu adevărat prin ce treceau ei în acel moment. Îi scăpase de la o moarte sigură, iar acum se simţea exact ca un călău. Se întoarse spre Roman şi spre Murdock şi le comunică poate cea mai groaznică scuză din lume:

— Îmi pare rău să vă spun, dar nu avem loc decât pentru un singur om.

75

Stenseth se uită spre valurile care acopereau magazia numărul doi de pe barjă, observând că doar magazia unu şi o parte din prora mai erau la suprafaţă. N-ar fi putut să spună de ce nava nu se scufundase încă, dar ştia că nu mai avea prea mult.

Îşi îndreptă privirea spre şirul de oameni speriaţi care stăteau lângă balustradă, citindu-li-se pe chip disperarea. Ca şi Dahgren, fusese şocat să vadă cât de mulţi ieşiseră din cală. Tentativa flagrantă de genocid a echipajului spărgătorului de gheaţă îl lăsa fără cuvinte. Ce fel de animal comanda vasul-remorcă?

Temerile lui se îndreptară asupra siguranţei propriilor oameni. Când barja avea să se scufunde, ştia că totul va degenera şi se va transforma în ceva cumplit, cu naufragiaţi care vor încerca cu orice preţ să se urce în barca lor. Nu putea risca să mai ia la bord alţi oameni, într-o barcă deja supraîncărcată. Menţinu barca la o distanţă sigură de barjă, întrebându-se cum ar putea să-l recupereze pe Dahgren fără ca ceilalţi să dea năvală peste ei.

Îl zări vorbind cu doi bărbaţi, iar unul dintre aceştia arăta spre pupa inundată a barjei. Dahgren se apropie apoi de balustradă şi strigă la Stenseth să se apropie. Căpitanul aduse barca exact lângă Dahgren, privindu-i circumspect pe ceilalţi; însă nici unul nu se grăbi să îl urmeze pe Dahgren când acesta se urcă la bordul bărcii.

— Căpitane, du-ne te rog la pupa barjei, cam şaizeci de metri înapoi. Repede, îl zori Dahgren.

Stenseth întoarse schiful şi trecu în grabă pe lângă corpul scufundat al navei, spre pupa care încă nu se zărea. Nici nu observă când Dahgren îşi scoase ghetele şi se dezbrăcă până la piele, punându-şi apoi din nou hanoracul.

— Au arimate la pupa două bărci Zodiac, strigă el ca o explicaţie.

În sfârşit nişte veşti bune şi un pic de noroc, se gândi Stenseth. Ori le găseau plutind, ori erau legate pe punte, respectiv la zece metri sub apă. Îl văzu pe Dahgren în picioare la prora, îndreptând lanterna către ceva ce se vedea ieşind din apă.

— Acolo, îl îndemnă el.

Stenseth strecură schiful printre mai multe obiecte întunecate

ce pluteau la suprafaţă. La câţiva metri în faţă se zăreau două obiecte conice, care răsăreau din când în când din apă în acelaşi timp.

— Are cineva un cuţit? întrebă Dahgren.

— Jack, nu poţi intra în apă, îl sfătui Stenseth, observând în sfârşit că Dahgren se dezbrăcase. O să mori.

— N-am de gând să stau mult în valuri, răspunse el zâmbind.

Inginerul-şef scoase un briceag din buzunar şi i-l întinse lui Dahgren.

— Te rog, puţin mai aproape, căpitane, îi ceru Dahgren, în timp ce îşi scotea hanoracul.

Stenseth apropie barca la câţiva metri de bărcile Zodiac, apoi lăsă în jos maneta de acceleraţie. Dahgren se ridică, deschise briceagul, apoi – fără a mai ezita – trase adânc aer în piept şi sări în apă.

Dahgren era un scufundător experimentat, care se scufundase în apele reci ale multor mări, dar nici un antrenament din lume nu l-ar fi putut pregăti pentru şocul celor minus două grade. Toate terminaţiile nervoase îi transmiteau senzaţii dureroase. Toţi muşchii i se încordaseră, iar plămânii îi dădeau senzaţia involuntară că trebuie să respire. Întregul corp îi paralizase din cauza frigului, ignorând comenzile transmise de creier, care îi spuneau să se mişte. Fu cuprins apoi de o senzaţie de panică şi de un impuls imperativ de a reveni la suprafaţă. Voinţa lui Dahgren trebuia să învingă instinctul său de conservare, iar membrele trebuiau să îl asculte. Îşi reveni încet din şoc şi îşi impuse să înoate.

Nu avea lanternă, dar nici nu îi trebuia. Întinse o mână şi simţi corpul uneia dintre bărci – era singurul punct de reper de care avea nevoie. Începu să înoate cu putere de-a lungul acesteia şi, după câţiva metri, simţi colţul spre prora. Se bază în continuare pe simţul lui tactil şi într-un final atinse parâmele cu care fusese legată barca, care erau acum întinse. Apucă funia cu mâna liberă şi trase de ea, încercând să afle locul de care fuseseră legate cele două bărci.

Expunerea prelungită în apa glacială îi încetinise motricitatea şi trebuia să se forţeze pentru a coborî în continuare. La şase metri sub Zodiac ajunse la barjă, apoi atinse tachetul de care fuseseră legate parâmele celor două bărci. Reacţionă imediat şi atacă prima funie, folosind briceagul ca şi cum ar fi fost un ferăstrău. Lama nu era ascuţită, dar reuşi să o taie în câteva

secunde, iar barca ţâşni spre suprafaţă. Se întinse apoi după a doua parâmă, dar deja plămânii îl dureau din cauză că îşi ţinuse atât de mult respiraţia, iar corpul începea să îi amorţească. Întreaga fiinţă îi striga să renunţe şi să iasă la suprafaţă, dar voinţa şi încăpăţânarea nu îi permiseră. Începu să agite briceagul în gol, până când dădu peste funie, apoi, cu un ultim avânt, trecu la partea cu tăiatul.

Parâma cedă cu un şuierat pe care Dahgren îl auzi. La fel ca şi cealaltă barcă gonflabilă, ţâşni şi aceasta ca din puşcă, sărind cu totul din apă, după care se prăbuşi într-o parte. Dahgren nu reuşise să se ţină de funie decât un metru sau doi, după care o scăpă din mână. Din inerţie însă, continuă să urce cu viteză, apoi ieşi la suprafaţă icnind după o gură de aer, în timp ce încerca să plutească.

Schiful ajunse instantaneu lângă el şi şase braţe se întinseră să îl scoată din apă. Îl frecară cu o pătură veche, apoi Dahgren îmbrăcă mai multe rânduri de haine, donate de colegii lui. Înfăşurat în hanorac şi încălţat, îl privea pe Stenseth tremurând.

— E o piscină cam rece, bombăni el. N-aş mai vrea să fac baie aici.

Stenseth nu mai pierdu nici o secundă – trase schiful lângă celelalte bărci şi le recuperă parâmele, apoi porni motorul. Cu bărcile Zodiac remorcate, trecu în viteză pe lângă barja care devenea din ce în ce mai mică. Apa pătrunsese deja şi în cala numărul unu, dar nava refuza în continuare să se scufunde.

Captivii erau îngrămădiţi deasupra calei, convinşi că echipajul din schif îi lăsase să moară. Când auziră motorul bărcii venind spre ei, îşi îndreptară privirile pline de speranţă către întuneric. Câteva secunde mai târziu, schiful apăru de nici unde, având lângă el două bărci Zodiac libere. Unii dintre ei începură să chiuie de bucurie, apoi li se alăturară şi ceilalţi, până când de pe barjă răsună un urlet comun de recunoştinţă.

Stenseth trase barca în dreptul magaziei numărul unu, apoi făcu loc celor două bărci Zodiac. În timp ce oamenii se îmbarcau, Murdock se urcă la bordul schifului.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, se adresă el întregului echipaj.

— Poţi să-i mulţumeşti texanului ăla congelat din faţă, asta după ce se opreşte din tremurat, spuse Stenseth. Între timp, vă sugerez să ne îndepărtăm de namila asta, până nu ne trage pe toţi după ea.

Murdock încuviinţă din cap şi se urcă într-una dintre bărcile Zodiac. Bărcile gonflabile se umplură imediat, apoi se îndepărtară rapid de barjă. Cu motoarele inundate şi fără vâsle, erau complet la mila schifului, care le remorca. Unul dintre oamenii de pe *Narwhal* le aruncă o parâmă şi cele două bărci Zodiac se legară în tandem.

Cele trei ambarcaţiuni plutiră în derivă până se îndepărtară de barja care se scufunda, apoi Stenseth le făcu semn şi porni motorul ataşabil. Nimeni nu simţea nevoia să-şi ia adio de la barja care le adusese numai necazuri şi nenorociri tuturor. Se îndreptară spre est, părăsind nava într-un nor de ceaţă. Fără nici un fel de zgomot, leviatanul negru se inundă complet, după care se făcu nevăzut în adâncuri.

76

— E la fel de beznă aici ca şi pe fundul mării, la trei sute de metri.

Giordino exagera puţin cu descrierea peisajului pe care îl vedea prin hublou. Cu doar câteva clipe în urmă, *Bloodhound* ieşise la suprafaţă într-o baie de spumă şi bule de aer. Cei doi încă mai sperau să zărească farurile lui *Narwhal* scăpărând lângă ei, în schimb nu vedeau decât apa rece şi întunecată, învăluită într-o ceaţă grea.

— Mai bine mai încerci la staţia aia până nu rămânem complet fără benzină, spuse Pitt, pe jumătate în glumă.

Rezervele de baterie ale submersibilului erau pe terminate şi Pitt încercase să le păstreze pentru a putea folosi în continuare staţia. Se întinse şi trase o manetă pentru a aduce bancul de balast mai aproape, apoi închise sistemul intern de filtrare a aerului, care oricum abia mai funcţiona. Erau nevoiţi să crape puţin trapa de deasupra pentru a mai intra ceva aer proaspăt, deşi foarte rece.

Emiseră din nou un apel, dar rămaseră iar fără răspuns. Semnalul lor slab era recepţionat doar de *Otok,* dar la ordinul lui Zak era ignorat. Acum erau convinşi că *Narwhal* dispăruse pentru totdeauna.

— Tot nici un răspuns, spuse Giordino deprimat. Contemplând tăcerea staţiei radio, întrebă: Cam cât de prietenos ar fi amicul tău de pe spărgătorul de gheaţă dacă ar da nas în nas cu *Narwhal?*

— Nu foarte, răspunse Pitt. Are o înclinaţie deosebită pentru aruncatul lucrurilor în aer, fără să-i pese câtuşi de puţin de consecinţe. Vrea să pună mâna pe ruteniu cu orice preţ. Dacă se află la bordul spărgătorului, atunci se va lua şi după noi.

— Eu pariez pe toţi banii că Stenseth şi Dahgren îi vor da de furcă.

Vorbele nu îl consolară prea mult pe Pitt. El era cel care adusese nava acolo şi tot el era cel care pusese în pericol întregul echipaj. Fără să ştie ce se întâmplase de fapt cu nava, se învinovăţea îngrozitor. Giordino sesiză lupta pe care Pitt o duce cu propria conştiinţă şi încercă să îi distragă atenţia.

— Elicea mai funcţionează? întrebă el, ştiind deja răspunsul.

— Nu, răspunse Pitt. Suntem la mila vântului şi a curentului.

Giordino aruncă o privire prin hublou.

— Mă întreb care-i următoarea staţie în care vom opri.

— Cu puţin noroc, vom fi purtaţi către una dintre Insulele Royal Geographical Society. Dacă însă curentul ocoleşte zona, s-ar putea să mai plutim ceva vreme.

— Dacă ştiam că plecăm de fapt în croazieră, mi-aş fi luat o carte bună… şi izmenele.

Amândoi purtau doar nişte pulovere subţiri, pentru că nici nu le trecuse prin cap că s-ar putea să aibă nevoie de haine mai groase. După ce echipamentul electronic al submarinului fusese oprit, în interior se răcorise destul de bine.

— Aş vrea să comand un sandvici cu friptură de vacă şi o tequila, spuse Pitt.

— Să nu aduci vorba de mâncare, se lamentă Giordino.

Se lăsă în scaun şi îşi încrucişă braţele, încercând să se mai încălzească.

— Ştii, continuă el, sunt zile în care scaunul ăla de piele comod de la birou nu mai pare chiar atât de nasol.

Pitt îşi ridică o sprânceană.

— V-aţi făcut norma de zile pe teren?

Giordino bombăni ceva, apoi dădu din cap.

— Nu. Ştiu care e adevărul: imediat ce pun piciorul în biroul ăla, vreau să mă întorc pe apă. Dar tu?

Pitt încă se mai gândea la întrebare. De-a lungul timpului, plătise un preţ destul de piperat – atât fizic, cât şi psihic – pentru toate escapadele lui aventuroase. Şi ştia că nici n-ar fi putut altfel.

— Viaţa e un lung şir de căutări, doar că eu am tratat fiecare căutare ca pe cea mai importantă din viaţa mea. Se întoarse spre Giordino şi se strâmbă la el: Probabil că vor trebui să ne oblige să renunţăm.

— Mă tem că ai microbul în sânge.

Simţind că nu-şi mai poate controla destinul, Pitt se lăsă greu în scaun şi închise ochii. Mintea îi zbură spre *Narwhal* şi spre echipajul navei, apoi se gândi la Loren, care era în Washington. Imaginea care îi tot revenea în minte era însă cea a unui bărbat lat în umeri, cu un chip ameninţător. Era portretul lui Clay Zak.

77

Submersibilul ieşi la suprafaţă şi rulă peste apele agitate pe direcţia sud, cu o viteză de aproape trei noduri. Începea să se crape de ziuă în Arctica, iar ceaţa gri care plutea pe deasupra apei se lumină şi ea. Neavând ce face în afară de monitorizarea staţiei radio, cei doi încercau să se odihnească, dar temperatura din interior scăzuse atât de tare, că nu prea puteau să mai doarmă confortabil.

Pitt tocmai încerca să închidă trapa de deasupra când auzi un sunet metalic, după care submersibilul se opri zgomotos.

— Pământ la orizont, mormăi Giordino, deschizându-şi ochii adormiţi.

— Pe aproape, răspunse Pitt, trăgând cu coada ochiului prin hublou.

Ceaţa fu împrăştiată un moment de o briză uşoară, dezvăluind un sloi de gheaţă. Bucata uriaşă de gheaţă dispărea în ceaţă câteva sute de metri mai departe.

— Aş zice că sunt şanse să fie pământ la capătul acestui sloi, presupuse Pitt.

— Şi o să găsim o tarabă care serveşte cafea fierbinte? întrebă Giordino, frecându-şi palmele să se mai încălzească.

— Da… cam la trei sute douăzeci de kilometri la sud de aici. Se uită la Giordino şi adăugă: Avem două opţiuni. Să stăm aici în turnuleţul de titan sau să ne străduim să găsim şi alte forme de relief. Inuiţii încă vânează în regiune, aşa că poate dăm de o aşezare. Dacă ceaţa se ridică, avem oricând o şansă să facem semn unui vas care trece pe aici. Se uită spre hainele cu care era îmbrăcat şi adăugă: Din nefericire, nu suntem echipaţi pentru o excursie lungă.

Giordino se întinse şi căscă.

— Eu m-am cam plictisit să stau în conserva asta. Hai să facem ceva mişcare şi să vedem ce găsim prin vecini.

— De acord, spuse Pitt.

Giordino mai încercă o dată să contacteze nava *Narwhal,* apoi închise echipamentul radio. Ieşiră prin trapă şi fură întâmpinaţi de un ger de -13°C. Prova se înfipsese destul de bine în stratul de gheaţă, aşa că le fu uşor să iasă din submarin şi să urce pe suprafaţa îngheţată. Briza polară începuse să mai împrăştie

ceaţa. În faţa lor nu era decât o întindere nesfârşită de gheaţă, aşa că începură să se târâie prin zăpada care scârţâia sub picioarele lor.

Banchiza era destul de plană, dar existau şi câteva ridicături de gheaţă din loc în loc. Merseseră destul de puţin când Giordino observă ceva în stânga lor. Semăna cu o peşteră mică de gheaţă, săpată destul de primitiv în peretele unei movile mai mari.

— Pare ceva făcut de mâna omului, spuse Giordino. Poate a lăsat cineva pentru noi nişte apărătoare de urechi.

Giordino se apropie de gura peşterii, apoi se lăsă în genunchi şi-şi băgă capul înăuntru. Pitt se apropie şi el, după care se opri să studieze o amprentă întipărită în zăpada din apropiere. Rămase împietrit când recunoscu forma.

— Al, spuse el în şoaptă, pe un ton care nu prevestea nimic bun.

Giordino deja ezita. La câţiva metri în faţă, în pasajul întunecat, zărise cum peştera se extinde într-o hrubă mai mare. În interiorul neclar zărise un smoc mare de blană albă, care inspira şi expira cu greu. Ursul polar ieşise din perioada de hibernare, dar venise acum în vizită la adăpostul său de iarnă, pentru a trage un pui de somn. Cunoscut pentru caracterul său imprevizibil, un urs polar flămând ar fi putut să-i servească pe amândoi la cină.

Realizând situaţia delicată în care se aflau, Giordino ieşi fără să facă nici cel mai mic zgomot. Pitt îi citi de pe buze cuvântul „urs” şi amândoi se grăbiră să se îndepărteze de peşteră, păşind cu grijă pe gheaţă. După ce se distanţară de zona în care ursul ar fi putut să-i audă, Giordino îşi încetini pasul şi culoarea îi reveni în obraji.

— Sper că sunt multe foci prin zonă şi, dacă se poate, foarte încete, spuse el dând din cap, încă nevenindu-i să creadă.

— Da, nu mi-ar plăcea să te văd că ajungi covoraş în vizuina unui urs, răspunse Pitt, abţinându-se să nu râdă.

Pericolul era cât se poate de real, aşa că din când în când se mai uitau în spate, pe măsură ce se îndepărtau de mare.

Peştera ursului dispăru în ceaţă, iar prin pâcla din faţa lor apăru o fâşie de ţărm stâncos. Pete maro şi gri se vedeau pe linia orizontului, ca un val din creste şi ravene pe coasta de nord-est a Insulelor Royal Geographical Society, după cum prezisese Pitt că vor ajunge spre Insula West. Stratul gros de gheaţă, format din acumularea de zăpadă de peste iarnă care se adunase în

Strâmtoarea Victoria, acoperise destul de mult linia ţărmului, ajungând în unele zone la opt sute de metri. Aflată în vecinătatea mării îngheţate, insula aridă părea doar o întindere pustie.

Cei doi se aflau în apropiere de linia ţărmului, când Pitt rămase brusc pe loc. Giordino se întoarse spre el şi îl privi, apoi îşi ciuli urechile. De la distanţă răzbătea un sunet slab ca o trosnitură, acompaniat de un bubuit înfundat.

— Cu siguranţă e o navă, murmură Giordino.

— Un spărgător de gheaţă, spuse Pitt.

— *Acel* spărgător de gheaţă?

Răspunsul la întrebarea lui Giordino veni câteva minute mai târziu, când uriaşul corp al lui *Otok* se ivi din ceaţă la câteva sute de metri de mal. Prora lui înaltă trecea ca prin brânză peste stratul de gheaţă de câţiva metri, aruncând bucăţi sfărâmate în toate direcţiile. De parcă ar fi ştiut că Pitt şi Giordino se aflau în zonă, spărgătorul încetini motoarele şi într-un final se propti în banchiză.

Pitt se oprise şi se uita fix la navă, simţind în tot corpul lui îngheţat o senzaţie de rău. Observase imediat prova turtită a navei, rezultatul evident al unei coliziuni puternice. Era un semn recent, căci de pe unele dintre filele de oţel din bordaj sărise vopseaua, dar porţiunile respective încă nu ruginiseră. Petele de vopsea turcoaz erau şi mai sugestive şi se suprapuneau pe zone întinse din prora zgâriată şi deformată.

— A dat peste *Narwhal,* spuse Pitt, fără nici un dubiu.

Giordino dădu tăcut din cap, fiindcă ajunsese şi el la aceeaşi concluzie. Priveliştea avu un efect devastator asupra lor, pentru că ştiau acum că cele mai negre coşmaruri ale lor tocmai se adeveriseră. *Narwhal* zăcea cu siguranţă pe fundul Strâmtorii Victoria, împreună cu echipajul său. Apoi Giordino mai observă ceva, aproape la fel de devastator.

— *Narwhal* nu este singura navă peste care a dat, spuse el. Uită-te la bordaj în jurul nărilor de ancoră.

Pitt cercetă carena şi observă o scobitură formată în urma coliziunii. Carena de culoare roşie a spărgătorului de gheaţă fusese cojită, descoperind culoarea gri de dedesubt. Un petic alb dreptunghiular apăruse în capătul scobiturii.

— Navă de război într-o altă viaţă? încercă el să presupună.

— Ce zici de modelul FFG-54, ca să fim mai exacţi? O fregată a marinei noastre, cunoscută sub numele de *Ford.* Am trecut pe lângă ea în Marea Beaufort, acum câteva săptămâni.

Supravieţuitorii taberei canadiene de pe gheaţă au descris un vas asemănător. Mai mult ca sigur că acolo e scrisă cu alb cifra cinci.

— O revopsire rapidă în nuanţa de gri a marinei Statelor Unite şi, ca să vezi, în clipa următoare apare un incident internaţional.

— Să devastezi tabăra de pe gheaţă în mijlocul unei furtuni, ţinând la vedere steagul cu steluţe şi cu dungi... Nu e de mirare că oamenii de ştiinţă de acolo s-au păcălit. Întrebarea este, însă, de ce ai face una ca asta?

— Între ruteniu şi resursele de petrol şi gaz de aici, aş spune că lui Mitchell Goyette îi place să se joace de-a baronul local în Arctica, zise Pitt. Pentru el e mai uşor să câştige dacă evacuează, într-un fel sau altul, prezenţa americană din regiune.

— Iar în aceste momente, această prezenţă este reprezentată de noi doi.

În timp ce vorbeau, trei bărbaţi îmbrăcaţi în jachete negre ieşiră pe puntea spărgătorului şi se apropiară de balustradă. Fără nici o clipă de răgaz, fiecare scoase câte o armă semiautomată Steyr, focalizară vizoarele pe Pitt şi pe Giordino, apoi deschiseră focul.

78

La câteva mile spre nord-est, pe deasupra valurilor răsunară un pârâit şi un sunet înfundat. Înecându-se fără combustibil, motorul ataşabil al schifului îşi trase ultimele picături de motorină, după care se opri brusc. Bărbaţii din ambarcaţiune rămaseră tăcuţi, aruncându-şi priviri nervoase unul celuilalt. În cele din urmă, timonierul lui *Narwhal* ridică în aer una dintre cele două canistre goale.

— Nu mai e nici măcar o picătură, îi spuse el lui Stenseth. Căpitanul navei *Narwhal* ştia ce o să urmeze. Ar fi putut ajunge la ţărm dacă n-ar fi avut remorcă, însă cele două bărci Zodiac pline îi trăseseră în urmă ca o ancoră, sabotându-le viteza. Nici navigarea prin valurile înalte şi curentul nu îi ajutaseră prea mult. Nu fusese vorba însă nici o clipă să îi abandoneze pe ceilalţi.

— Scoateţi ramele! Fiecare om să ia câte una, ordonă Stenseth. Să încercăm să nu fim traşi înapoi de curent.

Se trase spre timonier, care era un navigator experimentat şi îl întrebă în şoaptă:

— Cam cât crezi că ar mai fi până la Insula King William?

Chipul timonierului se schimonosi.

— E dificil să aproximez cât am înaintat în condiţiile astea, răspunse el pe un ton coborât. Cred însă că ar trebui să fim cam la cinci mile de insulă.

Ridică uşor din umeri, semn că n-avea cum să fie sigur.

— Aşa m-am gândit şi eu, răspunse Stenseth, deşi speram să fim un pic mai aproape.

Începea să fie chinuit de perspectiva sumbră că nu vor reuşi să ajungă la ţărm. Valurile erau la fel de mari, iar vântul se mai înteţise puţin. Anii petrecuţi pe mare îi ascuţiseră simţurile când venea vorba de vreme. Simţea şi acum în oase că valurile aveau să fie şi mai mari şi, având în vedere că toate cele trei ambarcaţiuni erau destul de firave, existau şanse ca până la urmă să fie răsturnaţi.

Îşi întoarse privirea către bărcile de cauciuc, aflate undeva în spate, în ceaţă. În curând se lumina de ziuă, aşa că putu să zărească chipurile oamenilor pe care îi salvaseră. Unii dintre ei erau mai mult decât istoviţi şi sufereau din cauza condiţiilor

vitrege la care fuseseră şi încă mai erau supuşi. Priviţi însă ca un grup unitar, reprezentau un model de curaj şi de calm şi nici unul dintre ei nu se lamenta.

Murdock surprinse privirea lui Stenseth şi strigă spre el:

— Domnule căpitan, aveţi vreo idee cam pe unde suntem?

— Strâmtoarea Victoria. Chiar la vest de Insula King William. Aş vrea să vă pot spune că am primit veşti cum că în curând vom fi salvaţi de un vas de croazieră care trece pe aici, dar din păcate suntem pe cont propriu.

— Vă suntem recunoscători că ne-aţi salvat şi ne-aţi remorcat. Mai aveţi un rând de vâsle şi pentru noi?

— Nu, mă tem că tot de noi depindeţi şi-n continuare. Ar trebui să ajungem în curând la mal, strigă el, prefăcându-se optimist.

Echipajul lui *Narwhal* începu să tragă la rame, inclusiv Stenseth, care îşi dădea toată silinţa. Eforturile de a înainta erau foarte mari şi se simţeau frustraţi din cauză că ceaţa îi împiedica să aprecieze cam câţi metri parcurseseră. Din când în când Stenseth îşi ciulea urechile, sperând că va auzi sunetul produs de valurile sparte de ţărm, însă tot ce auzea era sunetul valurilor izbindu-se de bărcile lor.

Prognoza lui Stenseth se adeveri şi în curând vântul se intensifică, iar valurile crescură. Din ce în ce mai multe valuri depăşeau marginea schifului şi, curând după aceea, câţiva dintre oameni se ocupau numai cu scoaterea apei din barcă. Stenseth observă că şi cei din bărcile Zodiac se confruntau cu aceeaşi problemă. Situaţia se înrăutăţea şi, din păcate, nu existau semne că s-ar apropia de ţărm.

Oamenii tocmai îşi schimbau locurile la vâsle, când cel care se afla la prora strigă deodată:

— Domnule, e ceva în apă.

Stenseth şi ceilalţi se uitară imediat şi zăriră undeva prin ceaţă un obiect închis la culoare. Ar fi putut fi aproape orice, numai pământ nu.

— E o balenă, strigă cineva.

— Nu, spuse Stenseth abia şoptit, remarcând că obiectul negru neidentificat era parţial scufundat şi extrem de neted.

Îl privea cu suspiciune, observând că nici nu se mişca, nici nu producea vreun sunet.

O voce se auzi apoi cu putere, amplificată de un sistem electronic setat la volum maxim. Oamenii săriră speriaţi, cu inimile cât un purice. Cuvintele care urmară le provocară un

sentiment confuz, care nu se potrivea deloc cu situaţia dificilă în care se aflau.

— Hei! se auzi din nou vocea fără chip. Aici e *Santa Fe,* USS. Pentru aceia dintre dumneavoastră care ştiu să fredoneze melodia *Dixie* putem oferi câte un rom fierbinte şi un pat cald.

79

Lui Clay Zak nu-i venea să-şi creadă ochilor.

După ce scăpase de nava NUMA, ordonase ca ambarcaţiunea să se întoarcă spre Insulele Royal Geographical Society, apoi se retrăsese în cabina lui. Încercase să doarmă, dar aţipise şi se trezise din nou, cu mintea preocupată doar de găsirea ruteniului. Revenise în castelul central după doar câteva ore şi comandase ca vasul să se îndrepte spre Insula West. Nava înainta acum prin marea acoperită de gheaţă, spre locul în care Zak presupunea că va găsi mina de ruteniu.

În curând nava se opri, iar geologii fură treziţi din paturile lor. Un minut mai târziu, timonierul remarcă un obiect care lucea de-a lungul unei banchize.

— Este submersibilul navei de cercetare, spuse el.

Zak sări la geamul dunetei şi privi în direcţia indicată, nevenindu-i să creadă. De la tribord se vedea prin ceaţă un submarin galben, care fusese prins în gheaţă.

— De unde ştiau? bombăni el, fără să realizeze că, de fapt, submersibilul plutise în derivă până acolo.

Inima începu să îi bată cu putere, pe măsură ce se enerva tot mai tare. Doar el avea harta de la Co-op, harta cu ruteniul inuit. Distrusese nava NUMA pe care existau oarecare dovezi şi se îndreptase direct către locul de pe hartă. Şi totuşi Pitt i-o luase înainte.

Căpitanul spărgătorului de gheaţă, care dormise până atunci în cabina lui, apăru pe punte cu ochii cârpiţi de somn.

— V-am spus să ocolim banchizele din cauza prorei stricate, bombăni el.

Drept răspuns primi doar o privire rece, aşa că întrebă:

— Vreţi să mă duc să chem echipa de geologi?

Zak îl ignoră şi îşi îndreptă atenţia către ofiţerul executiv, care îi arăta ceva prin geamul dinspre prora.

— Domnule, sunt doi oameni pe gheaţă, raportă el.

Zak studie cele două siluete, apoi se relaxă.

— Lasă-mă cu geologii, spuse el rânjind din nou. Du-te şi cheamă echipa de securitate. Acum.

* * *

Nu era prima dată când se trăgea asupra lor, aşa că Pitt şi

Giordino reacţionară imediat. O luară la goană spre insulă, după ce primele gloanţe aterizaseră la doar câţiva centimetri în urma lor. Nu era deloc simplu să alerge pe suprafaţa neregulată, dar fugeau în zigzag, pentru a fi mai greu de nimerit. Se despărţiră, obligându-i pe trăgători să piardă câteva clipe ca să aleagă asupra căruia să tragă în continuare.

Cele trei arme se declanşară răsunară din nou, la picioarele lor răsunând un ta-ra-ta-ta care îi făcu să danseze peste aşchiile de gheaţă ce zburau în toate părţile. Pitt şi Giordino se îndepărtaseră însă destul de mult, iar precizia trăgătorilor de pe navă scăzuse. Alergară amândoi spre norul de ceaţă ce plutea deasupra litoralului şi care îi învălui ca o mantie în timp ce ajungeau pe faleză, devenind invizibili pentru cei de pe navă.

Gâfâind din cale-afară, cei doi se apropiară unul de celălalt de-a lungul unei porţiuni de plajă acoperite de gheaţă.

— Exact ce-aveam nevoie, încă o primire călduroasă în avanpostul acesta congelat, spuse Giordino, în timp ce din gură îi ieşeau aburi.

— Vezi partea bună a lucrurilor, spuse Pitt cu respiraţia întretăiată. Timp de câteva secunde, am uitat cât de frig este.

Nici unul nu avea căciulă, mănuşi sau hanorac, aşa că erau aproape îngheţaţi. Sprintul le pusese sângele în mişcare, dar feţele şi urechile îi dureau de frig, iar degetele le amorţiseră. Efortul fiziologic de a-şi menţine căldura corpului îi seca de energie, iar după acea alergare scurtă se simţeau extrem de slăbiţi.

— Ceva îmi spune că noii noştri amici vor apărea pe aici destul de curând, cu tot cu hainele lor călduroase, spuse Giordino. Ai vreo preferinţă în ce direcţie să fugim?

Pitt cercetă cu atenţie linia de coastă, atât cât îi permitea vizibilitatea redusă. În faţa lor se afla o stâncă abruptă, a cărei creastă se înălţa spre stânga. Culmea descreştea spre dreapta, apoi urca spre un deal oarecum sferic.

— Trebuie să ne îndepărtăm de zona asta cu zăpadă, pentru a nu lăsa urme. Mi-ar conveni să mergem pe creastă. Se pare că cel mai bine ar fi să ne îndreptăm spre centrul insulei, menţinând coasta pe partea dreaptă.

Cei doi începură să alerge uşor, împotriva vântului care le arunca particule de gheaţă în faţă. Vântul – care creştea în intensitate – se putea transforma în duşmanul lor numărul unu, pentru că ar fi putut spulbera ceaţa în spatele căreia se

ascundeau. Ajunseră în dreptul unei stânci şi se apropiară de ravena plină de gheaţă care traversa creasta. Se gândiră că ar fi fost mai bine să o ocolească şi să găsească o altă scurtătură către insulă. Înaintară încă opt sute de metri de-a lungul malului, după care vântul începu să bată cu putere.

Simţeau cum vântul rece le pătrunde în fiecare por, în timp ce plămânii li se luptau din greu să absoarbă aerul îngheţat. Actul respiraţiei se dovedea a fi un exerciţiu agonizant, dar nici unul dintre ei nu încetini. Apoi se auzi din nou răpăitul semiautomatelor, iar gloanţele ricoşară de stâncă la doar câţiva metri în spatele lor.

Pitt se uită peste umăr şi observă că vântul împrăştiase toată ceaţa din spatele lor. Puteau fi văzuţi cu uşurinţă de la distanţă. Zak îşi împărţise echipa de terorişti în trei grupuri, fiecare pornind într-o altă direcţie, iar grupul care o luase spre vest îi zărise pe cei doi fugari.

Sus, pe coastă, Pitt zări un alt banc de ceaţă care se întindea în faţa lor. Dacă puteau să se ferească încă un minut din calea gloanţelor, se puteau ascunde din nou.

— Tipii ăştia încep să mă enerveze, spuse Giordino cu respiraţia întretăiată, în timp ce grăbeau amândoi pasul.

— Din fericire şi ursul polar e de acord cu tine, răspunse Pitt.

O altă rafală de gloanţe se abătu în direcţia lor, la mică distanţă de ei. Posesorii armelor trăgeau în ţintele aflate în mişcare şi se aflau suficient de aproape cât să îi poată nimeri cu un glonţ mai norocos. Grăbindu-se să se ascundă în ceaţă, Pitt studie creasta din stânga. Stânca se prelungea către o albie, mai lată decât ravena precedentă. Era plină de bolovani şi de gheaţă, dar ceva mai uşor de escaladat.

— Hai să încercăm să trecem prin ravena asta când se lasă ceaţa, rosti el gâfâind.

Giordino încuviinţă din cap şi amândoi se îndreptară spre zidul de ceaţă, care era la încă cincizeci de metri de ei. O altă rafală de gloanţe se abătu asupra lor, de data asta extrem de aproape. Trăgătorii se opriseră din urmărire, pentru o mai mare precizie.

— Nu cred c-o să reuşim să scăpăm, spuse Giordino cu jumătate de gură.

Se aflau foarte aproape de ravenă, dar ceaţa era încă la distanţă. La câţiva metri în faţă, Pitt zări o lespede verticală acoperită de gheaţă, care ieşea din râpă. Arătă spre ea.

Pe panta de deasupra capetelor lor începură să cadă bolovani

şi pietriş, semn că trăgătorii îşi reglaseră tirul de artilerie. Se lăsară instinctiv pe vine, apoi se întinseră spre lespedea pe care o văzuseră şi se strecurară în spatele ei, în timp ce în direcţia lor se năpustea o ploaie de gloanţe. Se întinseră la pământ şi încercară să îşi menajeze plămânii, ţinându-şi respiraţia în aerul geros. Corpurile îi dureau din toate încheieturile şi se simţeau epuizaţi. Focurile de armă încetară şi, în cele din urmă, fură învăluiţi de norul de ceaţă.

— Cred că ar trebui să ne căţărăm pe aici, spuse Pitt, încercând cu greu să se ridice în picioare.

Ploaia de bolovani umpluse ravena, dar cărarea i se părea într-o parte destul de accesibilă.

Giordino încuviinţă, apoi se ridică şi păşi spre versant. Începu să se caţere, dar observă la un moment dat că Pitt nu se mai mişcă. Se întoarse şi îl văzu cum stă holbându-se la lespedea din stâncă, în timp ce o freca puternic cu mâinile.

— Poate nu-i chiar momentul potrivit să pierdem timpul admirând rocile, îl certă el.

Pitt împinse placa spre peretele dealului, apoi îşi ridică privirea.

— Nu e o rocă, spuse el încet, e o cârmă.

Giordino se uită la Pitt ca la un nebun, apoi îi urmări privirea înspre ravenă. Deasupra era o masă de roci acoperită de un strat subţire de gheaţă. Cercetă cu şi mai mare atenţie dealul şi, la un moment dat, simţi cum îi cad fălcile de uimire. Nu era deloc o grămadă de bolovani.

Deasupra lor, zidit în masa de gheaţă, se afla corpul de lemn al unei corăbii din secolul al nouăsprezecelea.

80

Erebus se înălţa semeţ ca o relicvă de mult uitată, dintr-o epocă demult apusă. Prinsă într-o banchiză care o separase de nava-soră, *Erebus* fusese târâtă spre ţărm de un gheţar mamut, ce intrase în Strâmtoarea Victoria cu o sută şaizeci de ani în urmă. Epava refuzase să ajungă pe fundul mării şi sfârşise în acea ravenă, care se acoperise ulterior de gheţuri.

Gheaţa învelise corpul navei şi îi cimentase bordul babord în râpa abruptă. Cele trei catarge erau încă în picioare, dar înclinate în diferite unghiuri şi încastrate într-un strat de gheaţă ce se continua pe un alt deal. Pe tribord şi pe punte era, în mod neaşteptat, foarte puţină gheaţă, ceea ce Pitt şi Giordino constatară când se căţărară pe viroagă şi săriră peste parapetul navei. Cei doi se simţeau de-a dreptul copleşiţi de faptul că se aflau şi păşeau la bordul corabiei ce navigase odinioară sub pavilionul lui Franklin.

— Topeşte toată gheaţa de pe ea şi-o să arate ca şi cum ar fi gata să navigheze înapoi în Anglia, remarcă Giordino.

— Dacă transportă niscaiva ruteniu, m-aş gândi c-ar trebui să treacă întâi prin Potomac, răspunse Pitt.

— Eu aş pregăti nişte pături şi o sticlă de rom.

Cei doi tremurau continuu, iar trupurile lor se luptau din greu ca să-şi menţină temperatura. Amândoi se simţeau letargici, iar Pitt ştia că era absolut necesar să găsească cât mai repede un adăpost cald. Păşi peste puţul scării de la pupa şi trase de o copertină din pânză zdrenţuită, întinsă peste bocaportul central.

— Ai un foc? îl întrebă el pe Giordino în timp ce trăgea cu ochiul în interiorul întunecat al navei.

Giordino îşi scoase bricheta Zippo şi i-o întinse.

— Vreau să mi-o dai înapoi dacă vom găsi ceva trabucuri cubaneze la bord.

Pitt coborî primul treptele înclinate, aprinzând bricheta când ajunse pe puntea inferioară. Zări două felinare atârnate pe un perete de compartimentare şi le aprinse fitilurile. În ciuda vremii care trecuse peste ele, lămpile încă ardeau cu putere, împrăştiind o lumină intensă pe coridorul cu lambriuri de lemn. Giordino găsi prin preajmă o lampă cu ulei de balenă, pe care o folosiră pentru a-şi lumina calea mai departe.

Traversară coridorul şi zăriră la lumina lămpii o scenă bizară, cu elemente de film de groază. Spre deosebire de *Terror*, pe care domnea o curăţenie spartană, *Erebus* era un haos: lăzi, gunoaie şi tot felul de resturi erau împrăştiate de-a valma pe coridor. Peste tot zăceau căni de tablă aruncate şi peste toate domnea un miros de rom, precum şi alte diferite miasme şi miresme ceva mai atenuate. Şi mai erau şi nişte trupuri de oameni.

Înaintară spre cabinele echipajului. Pitt şi Giordino erau aşteptaţi acolo de doi bărbaţi la bustul gol, care zăceau îngheţaţi pe punte. Unul avea jumătate de craniu zdrobit, iar lângă el se afla o cărămidă pătată de sânge. Celălalt avea un cuţit mare de bucătărie înfipt în cutia toracică. Erau îngheţaţi bocnă şi într-un stadiu excepţional de conservare, astfel că Pitt putea spune chiar şi ce culoare aveau ochii lor. Trecură apoi prin alte cabine, unde mai găsiră şi alte trupuri neînsufleţite, aproximativ în aceeaşi stare. Pitt observă chipurile chinuite pe care le aveau toţi, ca şi cum moartea lor se datorase cu totul altor cauze decât condiţiilor meteo.

Pitt şi Giordino mai zăboviră o vreme analizând scenele terifiante, apoi se retraseră spre puţul scării şi coborâră pe ultima punte. Se opriră din căutarea ruteniului când ajunseră la magazia de haine. În depozit erau păstrate hainele groase pentru afară – ghete, jachete, căciuli şi şosete groase. Scotociră prin rafturi şi aleseră nişte haine din lână groasă pentru ofiţeri, care le erau apropiate ca măsură, apoi se îmbrăcară cu ele şi mai luară şi căciuli şi mănuşi. După ce se încălziră un pic, reveniră la cercetarea punţii.

Ca şi cea de deasupra, puntea inferioară falsă era un dezastru din punct de vedere al ordinii. Butoaie şi containere de alimente goale erau îngrămădite unele peste altele, confirmând cantitatea mare ce hrănise altădată echipajul. Intrară în depozitul pentru băuturi, unde erau păstrate rezervele de alcool şi armele. În afară de un raft pe care se aflau ordonate nişte muschete, în restul magaziei era un talmeş-balmeş, cu butoiaşe de rom şi de brandy împrăştiate pe punte şi cu căni de tablă răsturnate peste tot. Înaintară spre pupa şi găsiră pe drum nişte containere mari, în care ar fi trebuit să se afle cărbune pentru motorul cu aburi al navei. Erau goale, dar Pitt remarcă ceva ce lucea cu sclipiri argintii şi aurii pe fundul unuia dintre containere. Luă una dintre bucăţile acoperite de praf şi observă că era prea grea ca să fie cărbune. Giordino văzu pe jos un sac mototolit din pânză groasă,

pe care scria BUSHVELD, AFRICA DE SUD.

— L-au avut la bord, dar este evident că l-au dat la schimb inuiţilor, gândi Pitt cu voce tare, aruncând înapoi în butoi bucata de rocă.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să găsim jurnalul de bord şi să citim acolo care le-a fost sursa, spuse Giordino.

De afară răzbătu un strigăt.

— Se pare ca prietenii noştri s-au apropiat, spuse Giordino. Hai s-o întindem de-aici.

Urcă prima treaptă a scării interioare şi constată că Pitt nu se grăbeşte să îl urmeze. Parcă îi vedea deja rotiţele din cap învârtindu-se.

— Eşti de părere că trebuie să rămânem la bord, nu-i aşa? îl întrebă Giordino.

— Da, pentru că eu cred că le putem oferi o primire extrem de călduroasă, răspunse Pitt concentrat.

Flutură lampa cu ulei şi îl conduse pe Giordino înapoi în depozitul de băuturi. Aşeză lampa pe o ladă lungă acoperită de gheaţă şi luă una dintre muschetele Brown Bess pe care le ochise mai devreme. Se uită cu atenţie la ea şi constată bucuros că era ca nouă.

— Nu e o armă automată, dar cred că ne poate ajuta, spuse el.

— Cred că fostul proprietar n-o să se supere pe noi, răspunse Giordino.

Pitt se întoarse, puţin derutat de răspunsul prietenului său. Giordino îi arătă lada pe care aşezase lampa. Pitt se apropie şi constată că nu era nicidecum o ladă, ci un sicriu de lemn, prins cu nişte potcoave de cai. Lumina lămpii pâlpâi peste o plăcuţă bătută în cuie în partea mai lată a sicriului. Pitt se aplecă şi curăţă gheaţa de pe aceasta, dezvăluind un şir de caractere pictate cu alb pe plăcuţă. Citi epitaful şi simţi un fior rece pe şira spinării.

SIR JOHN FRANKLIN
1786-1847
SUFLETUL LUI APARŢINE MĂRII

81

Zak aşteptase până când echipa lui de bodyguarzi se apropiase de Pitt şi de Giordino şi abia apoi se îndurase să plece de pe spărgătorul de gheaţă, care era atât de confortabil. Deşi nu era perfect convins că unul dintre cei doi este Pitt, instinctul îi spunea totuşi că nu se înşală.

— Thompson şi White au dat de urma lor atunci când încercau să pătrundă în interiorul insulei, raportă unul dintre mercenarii care reveniseră pe navă. Pe ţărm se află o navă veche şi cred că au intrat acolo.

— O navă? întrebă Zak.

— Da, un fel de corabie cu pânze. E prinsă într-o ravenă şi e acoperită cu gheaţă.

Zak făcu ochii mari spre harta furată de la Co-op, care era întinsă pe masă. Iar calculase greşit? Nu exista de fapt nici o mină şi tot ruteniul inuit provenea de pe o navă?

— Duceţi-mă la corabie, lătră el. Mă ocup eu.

Vântul bătea în rafale răzleţe, iar drumul pe gheaţă era obositor. Ceaţa de la sol începu să se risipească şi Zak putea acum să îi vadă pe câţiva dintre oamenii lui, mai jos pe coastă, la baza unei faleze abrupte. Nu se vedea nici o corabie şi începu să se întrebe dacă nu cumva echipa de securitate stătuse prea mult în frig. Se apropie de ravenă şi atunci zări corpul masiv al navei *Erebus* ieşind din peretele dealului. Rămase mut de uimire, însă atenţia îi fu distrasă de unul dintre oamenii săi.

— Urmele duc spre râpă. Suntem destul de siguri că s-au vârât în corabie, i se adresă un bărbat ştirb, pe nume White.

— Ia-ţi doi oameni şi urcaţi la bordul ei, răspunse Zak, timp în care ceilalţi cinci oameni se strângeau în jurul lui. Restul împrăştiaţi-vă pe plajă, în caz că vor să fugă pe acolo.

White alese doi oameni şi începură cu toţii să urce pe viroagă, cu Zak în spatele lor. Terenul plin de bucăţi de gheaţă se termina la câţiva metri de puntea superioară, după care trebuiau să se caţere pe peretele navei şi să sară peste balustradă. White escaladă primul, cu arma pe umăr. Apucă să îşi treacă un picior peste balustradă şi, în momentul în care atinse puntea, zări în faţa lui un bărbat brunet, care urca prin puţul scării cu un braţ plin de muschete vechi.

— Stai pe loc! ţipă White pe un ton autoritar.

Dar Pitt nu se opri.

În clipa următoare se repeziră amândoi să ducă arma la ochi, ca într-o competiţie mortală. White avea avantajul unei arme mai mici, dar stătea într-o poziţie dubioasă, cu doar un picior pe punte. Apucă tocul pistolului şi roti butoiaşul, dar – din cauză că se grăbi prea tare – apăsă pe trăgaci înainte să ţintească. Gloanţele se înfipseră în punte, într-o porţiune acoperită cu gheaţă de lângă puţul scării, după care se auzi o altă împuşcătură, de data asta mai tare.

Cu un sânge la fel de rece precum gheaţa care ţinea captivă nava, Pitt dăduse drumul tuturor armelor, cu excepţia uneia, apoi sprijinise patul muschetei Brown Bess pe umăr. Gloanţele ricoşaseră în jurul lui în timp ce el îndrepta ţeava lungă spre celălalt trăgător, apoi apăsă pe trăgaci. Pitt avu senzaţia că trecuseră minute bune până ce capsa detonantă aprinse încărcătura de praf de puşcă, iar bila de plumb ieşi din gura armei.

La distanţă mică, muscheta Brown Bess avea o precizie fatală, iar Pitt ţinti cu atenţie. Bila de plumb îl nimeri pe White sub claviculă, iar în urma impactului căzu pe spate peste balustradă, prăbuşindu-se pe pământul îngheţat până la picioarele lui Zak. Se uită spre el cu o privire confuză, apoi îşi dădu duhul.

Zak trecu cu nepăsare peste el şi îi smulse din mână pistolul Glock.

— Puneţi mâna pe ei, le spuse el printre dinţi celorlalţi doi, fluturându-şi arma spre navă.

Schimbul de focuri era ca un joc mortal de-a şoarecele şi pisica. Pitt şi Giordino ieşeau pe rând din puţul scării şi trăgeau două-trei focuri, după care se ascundeau când era rândul armelor automate. Pe deasupra punţii plutea un fel de nor din praf de puşcă ars şi nici unul dintre beligeranţi nu avea vizibilitate bună. Toţi trăgeau la întâmplare.

Pitt şi Giordino improvizaseră un spaţiu de reîncărcare la baza puţului şi trăgeau pe rând, în timp ce unul dintre ei încărca armele. Pitt găsise un poloboc în depozitul băuturilor, ce conţinea cam două kilograme de praf de puşcă şi îl adusese pe puntea inferioară. Din butoiaş, praful de puşcă se vărsa în nişte ploşti, apoi din acele ploşti turnau pulberea în muschete, în arme de vânătoare şi în pistoale cu percuţie. Pe vremuri, procesul de încărcare necesita un timp destul de îndelungat – pulberea era

turnată în butoiaşul armei şi îndesată cu o vergea specială, apoi se introduceau o bucăţică de plumb şi un strat de vată, după care se îndesa din nou totul cu vergeaua. Încărcarea unei muschete cu ţeavă lungă dura jumătate de minut, dar – după ce exersară un pic – şi Pitt şi Giordino reuşiră s-o facă în mai puţin de cincisprezece secunde. Ieşeau apoi din capul scării, pe rând sau amândoi în acelaşi timp şi trăgeau, încercând să-i ia prin surprindere pe adversari.

În ciuda faptului că aveau arme mult mai performante, Zak şi oamenii lui nu se descurcau prea bine. Se văzuseră nevoiţi să se caţere pe navă şi să sară peste balustradă, apoi să se pitească în timp ce încercau să ţintească cu armele. Pitt şi Giordino le reperau cu uşurinţă mişcările şi trăgeau spre balustradă, aşa că, în curând, cei care încercaseră să urce la bord aveau palmele însângerate din cauza aşchiilor. Zak trecu în faţa celorlalţi doi şi se lipi de balustrada exterioară. Într-o pauză scurtă din schimbul de focuri, el le şopti:

— După ce se opresc, ne ridicăm şi tragem toţi deodată.

Cei doi încuviinţară din cap, apoi aşteptară ascunşi următoarea repriză. Era rândul lui Pitt să tragă; se ghemui în vârful scării, având pe trepte o puşcă cu cremene de rezervă şi încă două muschete în poală. Puse una dintre muschete pe umăr şi se uită spre marginea punţii, scanând parapetul prin urma de fum rămasă de când trăsese Giordino. Zări un hanorac negru şi trase în direcţia acestuia. Mai aşteptă un pic, dar omul nu se mai ridică. Decise să mai tragă totuşi pentru a testa rezistenţa parapetului şi ţinti un pic mai jos decât prima dată.

Glonţul de plumb străpunse lemnul vechi şi intră în gamba celui din spatele său. Apucase însă să se ridice să tragă, iar la trei metri de el se ridică şi cel de-al doilea trăgător.

Pitt îi zări totuşi la timp pe amândoi şi apucă să se retragă în puţ. Începu să coboare, apoi se întoarse să înhaţe arma lăsată pe treaptă. Rămase ascuns sub punte, cu mâna înarmată îndreptată în sus. Roti butoiaşul armei, îl îndreptă spre capul bărbatului care se apropia şi apăsă pe trăgaci.

Pe punte se auzi o explozie de gloanţe, urmată de o ploaie de schije. Avea impresia că una dintre mitraliere se oprise din tras, în timp ce o alta împroşca cu gloanţe puţul scării. Se retrase uşor ameţit, pe puntea inferioară, unde Giordino pregătise alte două pistoale de lemn şi o puşcă de vânătoare Purdey.

— Cred că l-am nimerit pe unul dintre ei.

Giordino se opri brusc, văzând o baltă de sânge la picioarele lui Pitt.

— Eşti rănit.

Pitt privi în jos, apoi îşi ridică braţul drept. Pe mânecă se zărea, în dreptul antebraţului, o gaură în formă de V, din care curgea destul de mult sânge. Pitt strânse pumnul în care încă mai ţinea pistolul.

— N-a nimerit osul, spuse el.

Îşi dădu jos haina de lână, iar Giordino îi rupse mâneca puloverului. Antebraţul îi era găurit în două locuri, dar aparent gloanţele nu nimeriseră osul sau vreun nerv. Giordino improviză câteva fâşii cu care îi legă strâns rănile, apoi îl ajută să se îmbrace la loc.

— Încarc armele, spuse Pitt, în timp ce culoarea îi revenea în obraji.

Rânji spre Giordino şi îl privi hotărât în ochi.

— Du-te şi fă-i praf!

82

Zak rămăsese ascuns după parapet atunci când cei doi se ridicaseră şi trăseseră. Îi folosise drept paravan, apoi se ridicase şi sărise peste balustradă, alergând pe punte către arborele trinchet. Se uitase spre pupa, dar nu putea trage direct spre tambuchiul care acoperea puţul scării, din cauza grămezii de gheaţă din mijlocul punţii, ce se înălţa ca o barieră între cele două poziţii.

Situaţia era absurdă, după părerea lui – nu putea să se lupte cu nişte oameni înarmaţi cu puşti vechi de un secol şi jumătate. Le admira însă şiretenia şi perseverenţa, calităţi pe care nu le prea văzuse la oamenii lui de pază. Căută cu privirea un alt loc în care ar fi putut să se ascundă şi să tragă, dar – negăsind nici unul – se hotărî să caute o intrare spre punţile inferioare. Ochi bocaportul de la prora, dar era îngropat sub jumătate de metru de gheaţă şi nici nu exista un puţ al scării la prora. Îşi îndreptă privirea în sus şi remarcă faptul că arborele trinchet era înclinat ciudat. Unul dintre stâlpii de susţinere ai catargului se înfipsese în dealul de lângă şi-l strâmbase spre tribord. Catargul greu fusese smuls parţial, făcând o gaură în punte de aproximativ jumătate de metru.

Dacă Zak ar fi fost atent la schimbul de focuri, ar fi fost martor la moartea celui de-al doilea om al său şi poate şi-ar fi schimbat planul. El anticipase însă următoarele trei mutări, aşa că îşi băgă pistolul în buzunar, apoi coborî prin spărtură şi sări pe puntea de dedesubt.

Giordino scoase cu prudenţă capul prin tambuchi şi privi repede peste margine. Pe punte era linişte şi nu văzu nici o mişcare. Apoi auzi un strigăt, dar nu de la bordul corabiei. Trase siguranţa pistolului, îşi făcu avânt şi sări spre parapet.

În exteriorul navei zări două trupuri, care zăceau cu faţa în gheaţă. Primul era White, care rămăsese cu ochii deschişi, iar în dreptul pieptului avea o baltă de sânge. Lângă el se afla un alt trăgător, cu o gaură mare în frunte, făcută de Pitt în ultima sa intervenţie. Giordino mai văzu şi un al treilea om pe plajă, cel care strigase după ajutor. Îşi târa fără vlagă un picior, lăsând în urma lui o dâră de sânge.

Giordino auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse atât cât să

îl vadă pe Pitt urcând treptele destul de nesigur pe el, cu pistolul în mâna nerănită şi cu muscheta pe umăr.

— Am reuşit să-i speriem? întrebă el.

— Mulţumită faptului că eşti un ţintaş de elită, răspunse Giordino, arătând spre cei doi bărbaţi doborâţi. Aş zice c-ai câştigat concursul local de tras la ţintă.

Pitt privi corpurile neînsufleţite ale celor doi, fără să simtă pentru ei prea multă compasiune. Deşi ideea de a ucide pe cineva nu îi plăcea deloc, nu avea nici un fel de milă pentru asasinii plătiţi şi mai cu seamă pentru cei care avuseseră un amestec în scufundarea navei *Narwhal.*

— Cred că mai au ceva colegi pe plajă, spuse el. Vor reveni cu forţe proaspete.

— Aşa m-am gândit şi eu, răspunse Giordino.

Se uită la mâneca însângerată a lui Pitt, apoi îi spuse îngrijorat:

— Fără supărare, dar n-am chef să transform barca asta bătrână în câmpul de luptă de la Alamo.

— Crezi c-avem şanse mai mari să ieşim prin ravenă?

Giordino dădu afirmativ din cap.

— Cred c-a sosit momentul să părăsim incinta. Ceilalţi ar putea să aştepte să se întunece şi să ne atace atunci sau şi mai rău, ar putea să dea foc hardughiei ăsteia. Nici pe puşcoacele astea nu mai putem să ne bazăm prea mult. Or să ne împresoare încet şi cu precauţie de data asta, dar între timp noi putem să urcăm dealul. Putem să luăm cu noi o grămadă de arme şi de praf de puşcă, cu care să-i ţinem la o oarecare distanţă. Să sperăm că în cele din urmă vor renunţa să ne mai urmărească şi ne vor lăsa să murim singuri de frig, adăugă el cu un aer caraghios.

— O să mai avem nevoie de ceva, remarcă Pitt.

— Nici nu-mi vine să cred că încă n-ai fugit de aici cu el între dinţi, răspunse Giordino zâmbind. Cheia întregii tevaturi. Jurnalul corabiei.

Pitt dădu scurt din cap, sperând că îl vor găsi şi că paginile acestuia vor conţine suficiente explicaţii pentru toate întâmplările nefericite care avuseseră loc.

— Stai şi odihneşte-te, mă duc eu să-l caut, spuse Giordino, îndreptându-se spre scară.

— Nu, mă duc eu, răspunse Pitt, masându-şi braţul rănit. N-aş putea să trag prea bine cu puşca din cauza aripii ăsteia rănite.

Îşi dădu jos de pe umăr muscheta şi i-o întinse lui Giordino, apoi îi dădu şi pistolul.

— Du-te şi trage în ei până le vezi albul ochilor.

Pitt coborî scara, simţindu-se cam ameţit din cauza sângelui pierdut. Se deplasă spre pupa, trecând prin coridorul care ducea la cabinele ofiţerilor, luminat de felinarele pe care le aprinseseră mai devreme. În cele din urmă rămase în beznă, ajuns într-o zonă pe care nu apucaseră încă să o exploreze. Se admonestă în gând fiindcă uitase să ia cu el lampa cu ulei de balenă şi era pe cale să se întoarcă, când observă în întuneric o lumină foarte slabă. Înaintă câţiva paşi şi văzu o lumină pâlpâitoare în capătul coridorului, pe care el şi Giordino nu o aprinseseră.

Merse în vârful degetelor până aproape de capătul pasajului, care se deschidea în cabina căpitanului. Pitt zări flacăra unei lumânări şi umbrele reflectate de aceasta pe pereţi, lungi şi negre. Crăpă uşa şi se uită înăuntru.

Cu dinţii sclipind în lumina de culoarea chihlimbarului, Clay Zak îşi ridică privirea de la masa-aflată în centrul camerei, cu un zâmbet maliţios.

— Hai, intră, domnule Pitt, spuse el cu răceală. Te aşteptam.

83

La zece metri de marginea banchizei de gheaţă, o focă cu barbă se juca în apele verzi, în căutarea unui cod de Arctica rătăcit. Mamiferul cu blană gri zări ceva care ieşea din apă şi se duse să vadă ce este. Dădu cu botul mustăcios de obiectul metalic negru, constată că nu e nimic de mâncare, apoi se întoarse şi înotă mai departe.

La douăzeci de metri sub apă, comandantul Barry Campbell chicoti la apariţia animalului. Focaliză apoi lentilele periscopului de cercetare 18 asupra spărgătorului de gheaţă roşu aflat la patru sute de metri depărtare şi examină cu atenţie nava. Se îndepărtă apoi de periscop şi îi făcu un semn cu mâna lui Bill Stenseth, care stătea şi el în camera de control înghesuită a navei de război *Santa Fe.*

Stenseth îl simpatizase imediat pe energicul căpitan al submarinului. Blond şi bărbos, cu o sclipire în privire şi cu zâmbetul mereu pe buze, Stenseth îl vedea pe Campbell ca pe un Moş Crăciun mai tânăr, înainte de a face burtă şi de a albi. Aflat în marină de douăzeci de ani, jovialul Campbell acţiona întotdeauna cu discernământ. Nu ezitase nici o clipă atunci când Stenseth îi ceruse să facă tot posibilul să îi caute pe Pitt, pe Giordino şi submersibilul lor. Campbell se îndreptase imediat spre sud, pornind tot echipamentul electronic necesar. Când în zonă fusese detectat spărgătorul de gheaţă, Campbell ordonase scufundarea, pentru a nu fi observaţi.

Stenseth se apropie de periscop şi privi prin ocularul dublu. Prin lupele lui, imaginea periscopului era extrem de clară. Stenseth cercetă cu atenţie prora spărgătorului, surprins că, din cauza vitezei pe care nava o avusese în momentul impactului cu *Narwhal,* stricăciunile nu fuseseră mai mari.

— Da, sir, acesta este vasul care a dat peste noi, rezumă el.

Se concentră apoi asupra unui bărbat îmbrăcat în negru, care se apropia pe jos de vas. Îl urmări şi observă că pe plajă mai erau şi alţii, îmbrăcaţi la fel.

— Sunt mai mulţi bărbaţi pe ţărm, îi spuse el lui Campbell. Cred că sunt înarmaţi.

— Da, i-am văzut şi eu, răspunse Campbell. Roteşte periscopul spre dreapta la nouăzeci de grade, îi sugeră el.

Stenseth se conformă, rotind dispozitivul până când în vizor îi apăru un obiect galben neclar. Reglă lentilele, simţind deja un nod în gât. Era *Bloodhound*, prins în marginea banchizei şi cu trapa de deasupra deschisă.

— Acela este submersibilul nostru. Cred că oamenii noştri, Pitt şi Giordino, au debarcat, spuse el, ridicând uşor vocea.

Se ridică şi îl privi pe Campbell.

— Căpitane, bărbaţii aceia de pe spărgător mi-au scufundat nava şi au încercat să-i omoare pe membrii echipajului de pe *Polar Dawn.* O să-i omoare şi pe Pitt şi pe Giordino, dacă nu cumva au făcut-o deja. Trebuie să vă rog să interveniţi.

Lui Campbell îi mai pieri din zâmbet.

— Căpitane Stenseth, noi navigăm în apele Strâmtorii Victoria strict pentru misiuni de tipul „caută şi salvează”. Ordinele mele sunt clare. Nu voi angaja forţe militare canadiene în nici o situaţie. Orice abatere necesită aprobare de la superiori, iar răspunsul vine în douăzeci şi patru de ore.

Căpitanul submarinului răsuflă prelung, apoi îi zâmbi cam strâmb lui Stenseth, în timp ce ochii îi scăpărau.

— Pe de altă parte însă, dacă îmi spuneţi că doi dintre oamenii noştri sunt daţi dispăruţi, atunci intră în atribuţiile mele să autorizez o misiune de căutare şi de salvare.

— Da, domnule, răspunse Stenseth, înţelegând unde bate. Cred că doi dintre membrii echipajului *Narwhal* sunt fie la bordul spărgătorului de gheaţă, în aşteptarea noastră, fie pe ţărm undeva, fără hrană, haine sau adăpost şi au nevoie de ajutorul nostru.

— Căpitane Stenseth, eu nu ştiu cine sunt oamenii ăştia, dar cu siguranţă nu arată şi nici nu se comportă ca soldaţii canadieni. O să mergem să vă aducem înapoi băieţii de la NUMA. Iar dacă aceşti clovni au de gând să intervină şi să nu ne lase să ne facem treaba, vă garantez că îşi vor dori să n-o fi făcut vreodată.

* * *

Rick Roman nu voia să accepte un refuz. Deşi el şi trupa lui de comando avuseseră de suferit cât stătuseră închişi pe barjă, ştiau că povestea nu se terminase aici. Apoi, printre membrii echipei SEAL de la bordul submarinului se zvonise că trebuie să se pregătească pentru o misiune de căutare a lui Pitt şi Giordino, iar Roman insistase pe lângă căpitanul de pe *Santa Fe* să le permită să participe. Recunoscând că nu are suficienţi oameni,

Campbell acceptase, deşi cu strângere de inimă. Pentru a-l recompensa însă, îl pusese pe Roman în fruntea comandamentului care urma să urce la bordul spărgătorului de gheaţă.

Roman făcuse o baie fierbinte, primise haine uscate şi mâncase de două ori la cantina ofiţerilor, aşa că se simţea acum din nou o fiinţă umană. Se echipă cu o uniformă albă de soldat, apoi se întâlni cu echipa proprie şi cu soldaţii SEAL în sala de mese.

— V-aţi fi gândit vreodată că urmează să participaţi la o operaţiune militară amfibie de la bordul unui submarin nuclear? îl întrebă el pe Bojorquez.

— Nu, domnule. Sunt şi voi fi un om de uscat. Deşi, după ce am gustat mâncarea pe care o servesc aici la bord, am început să-mi reconsider opţiunea de a mă alătura armatei.

Comandantul Campbell se afla în camera de control, cu un etaj mai sus, scufundând *Santa Fe* spre marginea banchizei de gheaţă. Ochise câteva movile mai mari după care s-ar fi putut ascunde şi care erau la o oarecare distanţă faţă de spărgător. Coborî periscopul, îi urmări pe ofiţerii scafandri cum stabilizează submarinul sub gheaţă, apoi opri şi scoase submarinul la suprafaţă.

Cu o precizie ieşită din comun, *Santa Fe* pătrunse doar câţiva metri în banchiză. Echipa lui Roman împreună cu doi soldaţi SEAL traversară rapid pasarela, ajungând pe banchiză. Cinci minute mai târziu, submarinul se făcu nevăzut, dispărând ca o fantomă a adâncurilor.

Soldaţii se despărţiră – cei doi SEAL se îndreptară spre *Bloodhound*, iar Roman împreună cu oamenii lui spre spărgătorul de gheaţă. Nava se afla la aproximativ opt sute de metri, iar suprafaţa gheţii era destul de plată, cu doar câteva moviliţe după care s-ar fi putut ascunde. Înaintară metodic, dinspre mal, apoi înconjurară prova pentru a evita zona spartă de aceasta. Roman zări scara exterioară de pe partea stângă a corpului navei, apoi se apropiară cu toţii la mai puţin de douăzeci de metri şi se ascunseră în spatele unei ridicături. În câteva secunde, pe scară coborâră doi bărbaţi îmbrăcaţi cu hanorace negre, care se îndreptară spre ţărm fără ca măcar să arunce o privire spre Roman şi spre oamenii lui.

Aflaţi pe poziţii sigure, Roman şi echipa sa aşteptau în bătaia vântului.

84

Marinarul de punte care făcea de cart pe puntea lui *Otok* fu primul care remarcă ceva suspect.

— Domnule, îl chemă el pe căpitan, e ceva acolo care sparge gheaţa, la travers babord.

Căpitanul, care tocmai îşi bea cafeaua în cabina sa, fu vizibil enervat de aflarea acestei veşti şi se ridică încet, îndreptându-se spre fereastra de la babord. Văzu cu propriii ochi cum o masă de gheaţă mare cât o casă se ridică şi se năruieşte, la suprafaţă ieşind două tuburi gri. Imediat zări ieşind corpul negru al submarinului *Santa Fe*, împrăştiind cioburi de gheaţă în toate direcţiile.

Submarin de atac din clasa Los Angeles 688-I, *Santa Fe* fusese modificat pentru operaţiuni sub gheaţă. Corpul îi era ranforsat, dispunea de aripi de planare şi de o capsulă în care se aflau periscoapele, antenele şi snorkelul, putând penetra cu uşurinţă un strat de gheaţă de un metru. Aflat la aproximativ cincizeci de metri de babordul lui *Otok*, corpul de oţel al submarinului *Santa Fe* ieşise pe toată lungimea sa de nouăzeci de metri prin banchiză.

Căpitanul lui *Otok* rămase cu privirea pironită, nevenindu-i să creadă că în faţa lui apăruse un asemenea vas de război. Zări apoi cum mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în alb şi cu mitraliere dădură buzna afară din submarin şi simţi că mintea i-o ia razna. Se mai linişti puţin când observă că oamenii înarmaţi se îndreptau spre insulă şi nu spre nava lui.

— Repede, ridică scările, strigă el la marinarul de punte. Se întoarse apoi spre operator şi se răţoi la el: Alertează toate forţele de securitate aflate la bord.

Era însă prea târziu. În secunda următoare, uşa castelului central se deschise şi trei siluete albe preluară comandă. Înainte să poată reacţiona, asupra lui era deja îndreptată o armă. Ridică automat mâinile în semn că se predă, apoi se uită fix în ochii căprui ai celui care îndreptase arma spre el.

— De unde… de unde aţi apărut? se bâlbâi el.

Rick Roman îi întoarse privirea, apoi îi zâmbi rece.

— Eu vin din congelatorul magaziei pe care v-aţi hotărât s-o scufundaţi ieri noapte.

85

Zak se aşezase confortabil la capătul mesei masive de lemn din centrul cabinei căpitanului. La lumina pâlpâitoare a felinarului, în mijlocul mesei se vedea un volum gros învelit în piele. În faţa lui Zak se afla un teanc de plăcuţe de sticlă, de mărimea unor vederi folosite pe vremuri ca negative foto. La câţiva centimetri de mâna sa dreaptă stătea ostentativ pistolul Glock.

— Remarcabilă corabie, spuse Zak, am găsit foarte multe documente şi consemnări interesante.

— *Erebus* a fost foarte aproape să devină prima corabie care reuşea să traverseze Pasajul de Nord-Vest, Clay, răspunse Pitt.

Una dintre sprâncenele lui Zak se ridică o fracţiune de secundă, la auzul propriului nume.

— Văd că ţi-ai făcut temele. De fapt, nici nu mă mir. Eşti o persoană deosebită, am aflat asta pe parcurs. Şi foarte perseverentă.

Pitt îl privea fix pe Zak, supărat că nu-şi luase cu el o armă. N-avea nici o şansă în faţa asasinului, rănit cum era şi cu mâinile goale. Poate dacă trăgea suficient de timp, Giordino ar fi pornit să îl caute şi ar fi adus cu el şi un pistol.

— Mi-e teamă că tot ce-am aflat eu despre Clay Zak este faptul că îi place să slugărească şi să ucidă oameni nevinovaţi, spuse Pitt cu răceală.

— Plăcerea nu intră în discuţie aici. Ai putea să-i spui „îndatorire de serviciu”.

— Şi, mai exact, ce serviciu ai tu încât să merite să faci orice pentru ruteniu? îl întrebă Pitt.

Zak pufni cu dispreţ.

— Pentru mine aproape că este doar un metal lucios. Pentru şeful meu însă este cu mult mai valoros. Şi, în mod evident, are o valoare strategică pentru ţara ta. Dacă cineva poate împiedica folosirea lui în centralele de fotosinteză artificială, atunci şeful meu rămâne un om extrem de bogat; iar dacă poate monopoliza furnizarea de ruteniu, atunci o să fie şi mai bogat.

— Mitchell Goyette are deja mult mai mulţi bani decât ar putea cheltui în viaţa asta, însă lăcomia asta patologică a lui riscă să afecteze milioane de oameni din întreaga lume.

— Oh, eşti şi sentimental, spuse Zak, pufnind în râs. Ăsta-i un semn de slăbiciune.

Pitt nu îl băgă în seamă, încercând în continuare să tragă de timp. Zak părea că nu remarcase – sau poate că nu îi mai păsa – că nu se mai auzeau focuri de armă de deasupra sau poate presupunea că Giordino fusese ucis.

— Ce păcat că ruteniul nu există cu adevărat! E doar un mit, spuse Pitt. În cele din urmă, iată că eforturile amândurora au fost în van.

— Ai verificat bine toată corabia?

Pitt încuviinţă din cap.

— Aici nu-i nici urmă de ruteniu.

— Ai dedus foarte bine că minereul inuit provenea de pe un vas. Cum ai ajuns însă la concluzia asta? Eu căutam o mină pe insulă.

— Informaţiile înregistrate la Miners Co-op, pe care ai omis să le furi, se refereau la minereu numindu-l „kobluna negru". Numele şi data corespundeau perioadei în care *Erebus* naviga sub comanda lui Franklin, dar uite că şi eu m-am înşelat, minţi Pitt.

— A, da, decrepiţii ăia de la Miners Co-op! Se pare că au reuşit să ia tot ruteniul care se afla la bord. Subliniez faptul că *a fost* la bord, adăugă el, sfredelindu-l cu privirea.

Zak luă unul dintre negativele de sticlă şi îi făcu vânt spre Pitt. Acesta îl ridică şi îl studie la lumina lumânării. Era un dagherotip, obţinut prin prima tehnică reuşită de imortalizare din istoria fotografiei, când imaginea expusă era capturată pe o suprafaţă argintată, apoi închisă într-o carcasă cu pereţi de sticlă. Pitt îşi aduse aminte că Perlmutter îi menţionase în treacăt că Franklin avusese la bord un aparat de dagherotipie în timpul expediţiei. Placa pe care o ţinea în mână reprezenta un grup de oameni de pe *Erebus,* care încărcau pe navă nişte saci grei ce păreau umpluţi cu ceva roci. În fundal, în spatele corăbiei, se vedea întinderea de gheaţă, semn că mineralul fusese găsit undeva prin Arctica.

— Logica ta a fost corectă până la un punct, spuse Zak. Minereul s-a aflat la bordul acestei corăbii, deci întrebarea unde a fost găsit rămâne în continuare fără răspuns.

Se întinse spre mijlocul mesei şi bătu uşor cu palma coperta jurnalului.

— Căpitanul a fost destul de drăguţ încât să lase jurnalul la

bord, continuă Zak cu infatuare. Sursa ruteniului trebuie să fie menţionată în paginile lui. Cam cât crezi că valorează jurnalul, domnule Pitt? Un miliard de dolari?

Pitt dădu din cap, profund dezgustat.

— În nici un caz vieţile sacrificate până acum.

— Sau vieţile care vor fi sacrificate de-acum încolo? adăugă Zak cu un zâmbet diform.

Liniştea fu întreruptă de răpăitul gloanţelor trase de o mitralieră. Zgomotul se auzea, în mod ciudat, de la depărtare şi nu de pe puntea de deasupra. Era mult prea departe pentru ca ţinta să fi fost corabia şi nici nu se auzea arma lui Giordino, care să fi tras şi el. Totodată, se puteau distinge două sunete diferite, semn că se trăgea cu două tipuri diferite de arme. Undeva în depărtare, spre mare, se ducea o bătălie între două tabere necunoscute.

Pitt observă îngrijorarea de pe chipul lui Zak. Giordino nu îşi făcuse apariţia încă, dar Pitt concepuse între timp un plan de rezervă. Deşi simţea că în curând avea să leşine din cauza sângelui pierdut, ştia că venise timpul să acţioneze. Era poate ultima lui şansă.

Se trase puţin mai în spate şi lăsă negativul de sticlă ceva mai jos, mimând că s-ar uita încă la el. Apoi se prefăcu că îl aruncă pe suprafaţa mesei, spre Zak, încercând să se mişte cât mai natural. În loc să atingă însă masa, placa zbură la câţiva centimetri pe deasupra, direct spre felinarul din mijlocul mesei.

Placa grea de sticlă sparse gemuleţul felinarului, iar cioburile săriră în toate direcţiile; însă cel mai important – şi ceea ce intenţionase de fapt să facă – fu că lumânarea se stinse. În clipa următoare, cabina căpitanului fu complet învăluită în beznă.

După ce lansase bucata de sticlă, Pitt se aruncase spre podea, rămânând cu un genunchi în spatele mesei. Zak nu era însă vreun amator. Asasinul plătit înşfăcase deja pistolul, dinainte chiar ca lumânarea să se stingă, după care trăsese spre capătul celălalt al mesei.

Glonţul trecu pe deasupra capului lui Pitt, care apucă cu mâinile cele două picioare masive ale mesei şi o împinse cu forţă spre Zak. Asasinul mai trase două focuri, încercând să îl repereze pe Pitt prin încăpere la lumina de o fracţiune de secundă care apărea în momentul în care trăgea. Îşi dădu seama că Pitt împinge masa spre el, aşa că trase undeva deasupra acesteia şi încercă să se ridice de pe scaun. Ţintea cu precizie, dar se mişca

destul de greu.

Gloanţele şuierară din nou la doar câţiva centimetri de capul lui Pitt şi se opriră în lemnul greu de mahon. Pitt continuă să înainteze spre Zak cu toată forţa, ascuns în spatele mesei, ignorând durerea din braţ şi ameţeala pe care o simţea.

Marginea mesei îl lovi în plex pe Zak, care se prăbuşi înapoi în scaun. Plăcile de sticlă căzură peste el şi, timp de câteva momente, nu se mai auzi nici un foc de armă. Pitt continuă să împingă masa ca pe un berbec dreptunghiular, cu tot cu Zak. După câţiva metri, picioarele din spate ale scaunului se loviră de o ridicătură din punte. Pitt împinse iar masa cu putere, aruncându-l pe Zak pe spate şi izbindu-l cu putere de punte. Zak mai trase câteva focuri, nimerind tot masa.

Pitt auzi bufnitura, dar abia după ce Zak mai trase de câteva ori spre el se convinse că acesta este la podea. Se afla acum în bătaia armei lui Zak, care putea trage nestingherit de sub masă, dar nu ezită şi îşi propti umărul în tăblia mesei, apoi – cu un efort supraomenesc – ridică masa şi o lăsă să cadă pe picioarele lui Zak. Aproape reuşise să răstoarne complet masa, când îşi simţi piciorul stâng îndoindu-se. Întins pe spate, Zak mai trăsese trei gloanţe, după care reuşise să îşi elibereze picioarele. Două dintre gloanţe trecuseră razant pe lângă Pitt, dar cel de-al treilea îl nimerise în picior, pătrunzându-i în coapsă. Pitt îşi pierdu echilibrul pentru o clipă, apoi se sprijini cu tot corpul pe piciorul drept şi se întinse peste masă.

Din păcate, întârzie câteva secunde. Zak se ridicase în genunchi şi împinsese masa într-o parte, anticipând următoarea mişcare a lui Pitt. În timp ce masa se clătina, Zak se ridică în picioare şi o împinse cu toată forţa într-o parte.

Fără nici un punct de sprijin, Pitt fu aruncat cu masă cu tot, izbindu-se de rafturile de pe perete, ale căror vitrine se sparseră. Sunetul sticlei sparte răsună în toată încăperea, apoi Pitt se prăbuşi cu putere peste un cufăr. Căzu la podea, iar peste el ateriză cu o bufnitură surdă şi masa, care angrenase în drumul ei tumultuos toate rafturile de cărţi. Pitt se prăbuşi în final sub un morman de cărţi, rafturi din lemn masiv şi cioburi.

Zak rămase lângă el, respirând din greu, dar stăpân pe situaţie, apoi îndreptă pistolul spre masă. Îşi ciuli urechile, dar nu auzi nimic. Nici un geamăt şi nici o mişcare de sub mormanul sub care zăcea Pitt. Ochii i se obişnuiseră deja cu întunericul şi zări picioarele inerte ale lui Pitt care ieşeau de sub masă. Îşi îndreptă

privirea spre propriile picioare, unde văzu jurnalul de bord al căpitanului. Îl luă la piept, apoi se îndreptă cu precauţie spre coridorul slab luminat şi plecă fără să mai privească înapoi.

86

Sus, pe punte, Giordino avea şi el probleme. După o pauză destul de lungă, observă trei siluete noi care veneau spre baza ravenei, pe partea ascunsă a acesteia. Se ghemui după parapet, aşteptând ca unul dintre ei să îi între în vizor, dar între timp auzi câteva focuri de armă de undeva din depărtare. Blocat de ravenă şi nevăzând nimic prin ceaţă, Giordino habar n-avea ce se petrece pe plajă; remarcă însă faptul că cei trei care se îndreptau spre el nici nu se întorseseră să vadă. Îi lăsă să se apropie mai mult, apoi sări pe după parapet şi trase asupra primului. Bărbatul se lăsă la pământ, dar glonţul îl atinse razant în haină. Cei trei îşi regândiră strategia şi începură să tragă pe rând, în timp ce avansau şi îi acopereau pe ceilalţi. Giordino îşi schimbă poziţia şi mai apucă să tragă câteva focuri, apoi se ascunse. Reuşise să îl rănească în picior pe unul dintre ei, dar ceilalţi doi se apropiaseră de corabie şi trăgeau simultan. Giordino rămase fără muniţie şi se văzu nevoit să se îndrepte spre puţul scării, întrebându-se de ce Pitt întârzie atât de mult. Concentrat la schimbul de focuri de pe punte, nu auzise împuşcăturile din cabina căpitanului.

— Dirk, trebuie să reîncarc muschetele, ţipă el din capul scării, dar nu primi nici un răspuns.

Ţinti către balustradă, apoi pregăti cele două pistoale cu percuţie pe care le ţinea în poală. Mai avea de tras doar câteva gloanţe, apoi avea s-o încurce dacă Pitt nu se întorcea mai repede.

În apropierea bazei scării îşi făcu apariţia o siluetă înaltă, care înainta încet printre armele antice împrăştiate pe punte. Bărbatul se uită în sus şi îl văzu pe Giordino la trei metri deasupra, sprijinindu-se de primele două trepte de sus şi cu privirea aţintită spre parapetul dinspre babord. Chiar dacă ar fi privit în jos, Giordino tot nu l-ar fi văzut pe Zak, care îl fixa cu privirea, din cauza luminii slabe. Zak se gândi să-şi lase gorilele să-şi facă treaba, apoi realiză că ar fi mai simplu să îl împuşte chiar el. Trecu jurnalul în mâna stângă, îşi înfipse bine călcâiele în podea şi ridică pistolul în direcţia lui Giordino.

Nu auzi însă paşii târşâiţi care înaintau spre el dinspre coridor. Tresări însă cu putere la auzul unui strigăt plin de durere, care răsună prin tot coridorul, exact când se pregătea să apese pe

trăgaci.

— Al!

Zak se întoarse, nevenindu-i să creadă. La cinci metri de el se afla Dirk Pitt, care arăta ca o stafie la lumina lumânării pe care o ţinea în mână. Faţa îi era plină de tăieturi de cioburi, iar pe frunte îi răsărise un cucui uriaş, mov. Mâneca dreaptă era purpurie, ca şi piciorul de altfel, iar în urma lui rămăsese o dâră de sânge. Nu avea nici o armă şi se sprijinea doar în piciorul drept, iar expresia feţei era cea a unui om în agonie. Rănit şi împuşcat, se uita la Zak cu cel mai mare dispreţ.

— Tu urmezi, spuse Zak printre dinţi, apoi se întoarse să tragă în Giordino, care între timp îl auzise pe Pitt, dar nu ştia ce se întâmplă de fapt jos.

Zak îndreptă din nou arma spre Giordino, dar atenţia îi fu distrasă de un fascicul de lumină care se îndrepta spre el. Se întoarse spre Pitt şi văzu că aruncase felinarul spre el. Convins că felinarul n-avea cum să îl nimerească, se uită spre Pitt şi dădu din cap în semn de batjocură, când felinarul se sparse la picioarele lui.

E drept că felinarul nici măcar nu îl atinse. Atinsese în schimb puntea, la doar câţiva centimetri de butoiul de praf de puşcă pe care Pitt şi Giordino îl folosiseră mai devreme pentru a încărca muschetele. În graba lor, vărsaseră suficient praf de puşcă pe lângă ţevile armelor, astfel că podeaua se transformase într-o adevărată capcană mortală. Flacăra felinarului aprinse instantaneu praful, iar picioarele lui Zak fură învăluite în flăcări şi fum. Instinctiv, Zak se dădu mai în spate, fără să ştie că se apropie şi mai mult de butoiul cu pulbere. O secundă mai târziu, flacăra ajunse la butoi şi totul explodă în jur.

Explozia zgudui toată corabia, iar flăcările izbucniră prin puţul scărilor. Pitt fu aruncat la podea de suflul exploziei şi asupra lui căzu din nou o ploaie de schije; din fericire însă, haina groasă pe care o purta îl protejă. Cu urechile ţiuind, aşteptă câteva minute pentru ca fumul să se mai împrăştie, apoi urcă pe scară, înecându-se din cauza fumului. Pereţii de compartimentare fuseseră distruşi, iar în punte se căsca o gaură mare până în puntea cea mai de jos; în rest, corabia părea neatinsă.

Pitt zări o gheată lângă gaura din podea şi constată cu groază că înăuntru rămăsese o bucată de picior. Îşi ridică privirea spre proprietarul ghetelor, aflat la câţiva metri de el.

Clay Zak fusese aruncat de suflul exploziei întâi prin puţul

scării, după care corpul sfârtecat îi rămăsese lipit de trepte. Atârna cu capul în jos, iar privirea îi alunecase în gol. Pitt se apropie de asasin, fără să simtă nici un pic de milă.

— Cred că acum ai aflat şi tu că nu e bine să arunci oamenii în aer, spuse el către corpul neînsufleţit, apoi se întoarse şi se uită în sus prin fumul gros.

87

Forţa exploziei cauzate de praful de puşcă îl aruncase pe Giordino din capul scărilor, apoi îl azvârlise la doi metri şi jumătate pe punte. Cu hainele răvăşite, cu o senzaţie de arsură în plămâni şi cu tot corpul plin de schije şi de vânătăi, reuşise totuşi să rămână întreg. După ce norul gros de fum se evaporă, încercă să îşi revină din ameţeală. Capul îi zvâcnea şi urechile îi ţiuiau, dar reuşi să se rostogolească pe-o parte. Se şterse la ochi de praf şi, în secunda următoare, unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în negru îl trase de păr şi îl dădu cu capul de parapet.

Giordino rămăsese fără nici o armă şi bărbatul observase acest lucru. Se ridică fără teamă, sări peste balustradă şi îl ameninţă cu mitraliera.

Rafala fu destul de scurtă, doar patru-cinci gloanţe. Giordino abia auzi şuierul gloanţelor, din cauza urechilor care îi ţiuiau puternic. Văzu însă rezultatul. Nici un glonţ nu îl nimerise şi nici în podeaua de sub el nu era vreo gaură proaspătă. Chiar şi bărbatul care îl lovise se prăbuşise, lovit de gloanţe. Din gură i se prelingea un firicel de sânge, apoi se scurse încet după balustradă şi căzu cu zgomot peste parapet.

Giordino amuţise şi stătea ascultând rafalele de mitralieră. De după parapet apăru apoi un alt chip, care îndreptă arma spre el. Acesta era însă îmbrăcat în alb şi purta o mască de culoarea fildeşului şi ochelari de protecţie, care îi acopereau toată faţa. În scurt timp i se mai alătură un individ, apoi se apropiară amândoi de Giordino, continuând să îl ţină sub ameninţarea mitralierelor.

Giordino era prea concentrat la cei doi ca să îl mai remarce şi pe al treilea, care sărise peste parapet. Noul venit se uită spre Giordino, apoi strigă ceva la ceilalţi doi. Lui Giordino îi trebuiră câteva secunde pentru a descifra cuvintele.

— Stai locului, locotenente, răcni cel de-al treilea, cu un accent texan familiar. E unul de-ai noştri.

Cei doi soldaţi SEAL de pe *Santa Fe* se opriră brusc, dar nu lăsară jos armele până când Jack Dahgren nu veni în fugă lângă Giordino. Îl ajută să se ridice, trăgându-l de haina groasă şi antică de pe el, apoi îl întrebă:

— Între timp te-ai înrolat în Marina Regală?

— Ni s-a făcut un pic răcoare când am văzut că nu eşti prin

preajmă, ca să ne aduci ceva de băut, îngăimă Giordino, mirat din cale-afară să îl vadă pe Dahgren.

— Unde-i Dirk?

— Era jos. Adică acolo de unde a venit explozia, răspunse el îngrijorat.

Chircindu-se de durere, Giordino îl urmă pe Dahgren către gura tambuchiului şi priviră amândoi în jos. La câţiva metri mai jos, Giordino zări corpul ars şi fumegând al unui bărbat brunet întins pe trepte şi închise ochii. Rămase aşa cam un minut, iar când îi deschise, văzu că Dahgren şi soldaţii se strânseseră în jurul lui. Se uită din nou în jos şi văzu brusc o luminiţă ce părea că le face semn. În capătul scării stătea Pitt, plin de sânge şi de lovituri, uitându-se în sus spre prietenul lui. În mâini ţinea strâns un manuscris cu coperte de piele, uşor ars.

— Are cineva un foc? întrebă el, cu un zâmbet schimonosit de durere.

* * *

Pitt fu transportat de urgenţă pe *Santa Fe* şi trimis la cabinetul medical de pe submarin, împreună cu Giordino. În pofida faptului că pierduse mult sânge, leziunile nu îi puneau viaţa în pericol, iar rănile îi fură rapid curăţate şi bandajate. Deşi medicul militar îi ordonă să rămână în pat, Pitt făcu rost de o cârjă şi, o oră mai târziu, se plimba şchiopătând prin submarin, încercând să dea de echipajul lui *Narwhal.* Intră împreună cu Giordino în popota ofiţerilor, unde se aflau toţi cei trei căpitani, Campbell, Murdock şi Stenseth, care stăteau la masă şi discutau despre spărgătorul de gheaţă.

— Voi doi n-ar trebui să fiţi în pat? îi întrebă Stenseth.

— O s-avem destul timp să dormim pe drumul de întoarcere către casă, răspunse Pitt.

Stenseth îl ajută să se aşeze pe un scaun, iar Campbell le aduse cafea, apoi începu fiecare să povestească prin ce trecuse şi ce descoperiri făcuse.

— Ce faceţi băieţi, daţi cu banul să vedeţi cine pilotează spărgătorul? îi întrebă Giordino un pic mai târziu.

— L-am controlat foarte amănunţit încercând să dăm de voi doi, răspunse Campbell. Nu intenţionam să îl confisc, dar aceşti domni tocmai mi-au povestit toate detaliile legate de implicarea navei în răpirea echipajului lui *Polar Dawn* şi în scufundarea navei *Narwhal.*

— Şi ar mai fi ceva de aflat despre această navă, spuse Pitt.

Al?

Giordino le povesti despre stratul de vopsea gri de pe coca navei şi despre numărul cincizeci şi patru, scris cu vopsea albă, care se putea observa parţial.

— Pun rămăşag pe ferma mea că acelaşi spărgător a distrus şi tabăra canadiană din Arctica, pe vremea când se dădea drept o fregată a marinei americane, spuse el.

Campbell scutură din cap.

— Oamenii ăştia sunt nişte maniaci periculoşi. Erau pe punctul să dea startul celui de-Al Treilea Război Mondial. Bănuiesc că n-avem încotro şi trebuie să-l ducem într-un port din apele Statelor Unite, cât mai repede cu putinţă.

— Este cunoscut deja sub pavilion canadian, aşa că nu va fi greu să treacă prin pasaj, spuse Pitt.

— În plus, aveţi la dispoziţie doi căpitani, care ar dori să ducă nava pe drumul de întoarcere, adăugă Stenseth, iar Murdock îl aprobă tăcut.

— Atunci, să ne jucăm de-a piraţii, spuse Campbell zâmbind. O să ne îndreptăm spre Anchorage, iar eu o să mă ţin după voi, pentru orice eventualitate. Se uită de jur împrejur în sala de mese şi adăugă: Adevărul este că suntem cam înghesuiţi aici.

— Atunci ne luăm echipajele şi ne urcăm la bordul spărgătorului, spuse Murdock, dând din cap spre Stenseth. Căpitanul Roman a raportat că sunt o grămadă de cabine goale.

— Al şi cu mine vă vom însoţi bucuroşi, spuse Pitt. Al e claustrofob, iar eu am ceva urgent de citit.

— Atunci am stabilit programul de călătorie, fu Campbell de acord. O să vă transfer la bord jumătate din echipa SEAL pentru a vă asigura paza, apoi putem să plecăm.

Cei trei căpitani plecară să îşi organizeze echipajele, iar Pitt şi Giordino rămaseră să îşi termine cafelele. Giordino se lăsă pe spate în scaun, uitându-se în tavan şi zâmbind cu gura până la urechi.

— Eşti îngrozitor de vesel, remarcă Pitt.

— Ai auzit ce zicea omul, răspunse Giordino. Mergem la Anchorage. Anchorage, Alaska, repetă el, sorbindu-şi cuvintele. La sud de cercul polar. Ai mai auzit vreodată de un loc mai călduros şi mai primitor? întrebă el, zâmbind din cale-afară de fericit.

88

Avionul B-2 Spirit se afla în aer de mai bine de cinci ore. Bombardierul de tip Stealth decolase de la baza Air Force Whiteman din Missouri şi se îndrepta spre vest, într-un zbor normal de antrenament. La opt sute de kilometri deasupra Pacificului, avionul negru cu gri, ce semăna cu o pisică de mare uriaşă, întoarse spre nord-est, îndreptându-se către coasta statului Washington.

— AC-016 relevment zero-şapte-opt grade, spuse comandantul misiunii cu un uşor accent de Carolina. Exact la ţanc.

— L-am văzut, răspunse pilotul.

Atinse manetele celor patru motoare turbopropulsoare şi înclină avionul până la unghiul de relevment pe direcţia de zbor, apoi se apropie de ţinta albă care se vedea pe fereastra cocpitului. Mulţumit de poziţie, pilotul trase în jos manetele şi adaptă viteza în funcţie de avionul din faţa lui.

La mai puţin de patru sute de metri în faţă şi la trei sute de metri mai jos, se afla un Boeing 777 aparţinând Forţelor Aeriene Canadiene, care se îndrepta spre Toronto de la Hong Kong. Piloţii de la bordul avionului comercial ar fi avut un şoc dacă ar fi ştiut că pe deasupra lor zboară un bombardier de un miliard de dolari, care îi urmăreşte în spaţiul aerian canadian.

Avionul era aproape imposibil de detectat pe radar, aşa că B-2 nu trebuia să se ascundă în umbra avionului 777 pentru a nu îşi compromite misiunea. Având în vedere însă alertele militare de grad înalt de-o parte şi de cealaltă a graniţei, echipajul nu voia să îşi asume nici un risc. Bombardierul escortase nevăzut avionul comercial peste Vancouver, apoi peste Columbia Britanică, spre Alberta.

La aproximativ optzeci de kilometri la vest de oraşul Calgary, avionul canadian virase uşor spre sud-est. B-2 îşi menţinuse cursul, apoi virase scurt spre nord-est.

Ţinta lui era Baza Forţelor Aeriene Canadiene de la Cold Lake, Alberta, una din cele două baze pentru avioanele de vânătoare F-18. Asupra aerodromului urma să se lanseze o rachetă de trei sute cincizeci de kilograme, cu intenţia de a deteriora sau de a distruge cât mai multe avioane de luptă, cu pierderea a cât mai

puţine vieţi omeneşti. După expirarea celor douăzeci şi patru de ore în care guvernul canadian nu transmisese nici un răspuns, preşedintele hotărâse să reducă la jumătate recomandările pentru un prim atac de la Pentagon şi să se rezume la atacarea unei singure baze militare.

— Opt minute până la ţintă, anunţă comandantul misiunii. Executaţi ultimele manevre de lansare a rachetei.

În timp ce revedea secvenţa computerizată pentru controlul armelor, în căşti se auzi un apel urgent:

— Death-12, Death-12, aici comandantul, se auzi vocea lui Whiteman. Vi se ordonă să anulaţi misiunea. Repet, misiunea se anulează. Vă rog, retrageţi-vă şi executaţi ordinul, terminat!

Comandantul misiunii confirmă primirea ordinului în ultimul minut, apoi ordonă retragerea armamentului. Pilotul schimbă direcţia de zbor şi reveni deasupra Pacificului, apoi stabili cursul către baza aeriană de care aparţineau.

— A tăiat-o cam din scurt de data asta, spuse pilotul un pic mai târziu.

— Am remarcat şi eu, răspunse comandantul misiunii, răsuflând uşurat.

— Mă bucur că misiunea asta a fost anulată. Se uită pe geam spre Munţii Stâncoşi Canadieni peste care tocmai treceau şi adăugă: Sper să nu afle nimeni, niciodată, cât de aproape am fost.

89

Bill Stenseth asculta huruitul turbinelor cu gaz ale spărgătorului de gheaţă, apoi îi făcu semn timonierului aflat în spatele lui să pregătească nava. În scurt timp aceasta începu să înainteze prin gheaţă, iar Stenseth ieşi pe puntea îngheţată pentru a-i saluta pe cei de pe *Santa Fe,* care pluteau şi ei în apropiere. Comandantul Campbell stătea în turelă şi-i întoarse gestul, apoi coborî în interiorul submarinului şi dădu comenzile pentru imersie.

Otok întoarse şi înaintă cu greu prin gheaţă spre submersibilul NUMA, oprind exact lângă acesta. Doi membri ai echipajului fură debarcaţi pentru a ataşa de *Bloodhound* cablurile de ridicare. Acesta fu ridicat apoi la bord, cu ajutorului unei macarale şi lăsat într-un colţ al punţii de la pupa. Într-un depozit neîncălzit zăceau corpurile neînsufleţite ale lui Clay Zak şi ale celor doi mercenari ai săi, înfăşurate în saci mortuari, improvizaţi din pânză.

La mică distanţă, un urs polar îşi ridică ochii peste o movilă de gheaţă şi îi conduse cu privirea un timp. Era acelaşi urs pe care Giordino fusese cât pe ce să îl trezească, supărat acum fiindcă fusese deranjat de zgomot. Îi mai urmări puţin, după care se întoarse şi porni încet să caute mâncare.

După ce terminară de legat şi de securizat submersibilul pe punte, spărgătorul de gheaţă o luă din nou din loc, ajungând, spre uşurarea lui Stenseth, în ape deschise. Nava mărşălui spre vest, urmând să traverseze Golful Queen Maud şi apoi să ajungă în Marea Beaufort. *Santa Fe* înainta pe sub banchiză, urmărindu-i de la câteva sute de metri în spate. Stenseth ar fi fost extrem de uimit dacă ar fi aflat că, în momentul în care ieşeau din apele teritoriale ale Canadei, urmau să fie escortaţi de nu mai puţin de trei submarine americane, iar din spaţiul aerian de o unitate întreagă de avioane cu rază mare de acţiune, care aveau să le monitorizeze toate mişcările.

Murdock şi Stenseth se bucurau de ocazia de a comanda o navă nouă pentru ei. Cu echipajul de pe *Narwhal* şi cu majoritatea celor de pe *Polar Dawn* la bord, Stenseth era înconjurat doar de asistenţi capabili. Fostul echipaj al spărgătorului fusese condus şi încuiat pe punţile inferioare, unde era păzit îndeaproape de contingentul de soldaţi SEAL de pe

Santa Fe şi de trupa de comando a lui Rick Roman. Aproape toţi erau bucuroşi că se pot întoarce acasă la bordul spărgătorului, ca un fel de recompensă pentru tot ce suferiseră din cauza acestuia.

După ce părăsiră complet zona cu sloiuri plutitoare, Stenseth se întoarse spre grupul gălăgios din spatele lui. Pitt stătea la masa cu hărţi, cu piciorul bandajat întins pe un scaun pliant şi-şi bea cafeaua fierbinte. Giordino şi Dahgren îl înghesuiau la mijloc şi toţi îşi dădeau cu presupusul despre conţinutul jurnalului învelit în coperte de piele, care trona în mijlocul mesei.

— Aveţi de gând să citiţi ce scrie în jurnalul lui *Erebus* sau vreţi să mă torturaţi în continuare cu tot suspansul acesta? îi întrebă Stenseth pe cei trei.

— Căpitanul are dreptate, spuse Giordino, care avea, ca şi Pitt, faţa bandajată. Împinse apoi jurnalul către Pitt: Cred că această onoare îţi aparţine, adăugă el.

Pitt se uită lung la jurnalul lui *Erebus:* era învelit cu grijă în piele, iar pe prima copertă avea gravat globul pământesc. În urma exploziei se deteriorase puţin, fiind ars pe alocuri. Fără să vrea, Zak îl ferise cu propriul corp în momentul deflagraţiei, iar Pitt fusese nevoit să-l recupereze apoi dintre rămăşiţele lui de pe treptele puţului.

Pitt deschise jurnalul la prima pagină, apoi se opri să citească.

— N-ai de gând să renunţi la suspans, nu? întrebă Stenseth.

— Treci la subiect, şefu', îl imploră Dahgren.

— Bănuiam eu că trebuia să-l ţin în cabină, le răspunse Pitt.

Cu toţi ochii aţintiţi stăruitor asupra lui şi vrând să scape de atâtea întrebări, Pitt renunţă la ideea de a citi în ordine cronologică tot jurnalul şi sări la ultima datare.

— „21 aprilie 1848", începu el să citească, iar ceilalţi tăcură brusc. „Spre regretul meu, astăzi mă văd nevoit să părăsesc nava *Erebus.* Las în urma mea o parte din echipaj, care se află într-o stare maniacală, constituind un pericol atât pentru ofiţeri, cât şi pentru cei ca ei. Este vina argintului greu, aşa cred, deşi nu aş putea spune de ce. Cu cei unsprezece marinari întregi la minte, mă voi îmbarca pe *Terror* şi vom petrece întreaga iarnă acolo, în aşteptarea primăverii. Fie ca Atotputernicul să aibă milă de noi şi de cei bolnavi pe care îi lăsăm în urmă. Căpitan James Fitzjames."

— „Argintul greu", repetă Giordino. Trebuie să fie vorba despre ruteniu.

— Dar de ce să fi înnebunit oamenii din cauza acestuia? întrebă Dahgren.

— Nici eu nu văd de ce, spuse Pitt, deşi am mai auzit o poveste similară de la un geolog – tot nişte cazuri de ţăcăneală subită legate de ruteniu. Mulţi marinari din echipajul de pe *Erebus* fuseseră otrăviţi cu plumb şi sufereau de botulism din cauza conservelor proaste, asta ca să nu mai vorbim de scorbut, degerături şi de efectele psihice pe care le avuseseră asupra lor trei ierni petrecute în pustiu, captivi în gheaţă. Se prea poate să fi existat un cumul de motive.

— Cred că n-a fost tocmai inspirat să părăsească nava, punctă Giordino.

— Da, fu Pitt de acord. *Terror* era prinsă în gheaţă şi probabil că şi-au închipuit că şi *Erebus* o să păţească la fel. Poate fi o explicaţie pentru alegerea de a se îndrepta către ţărm. Dar se pare totuşi că *Erebus* a rămas blocată în gheaţă mai mult decât prevăzuseră şi, ca urmare şi spre ţărm au pornit-o tot prea târziu.

Pitt reveni la jurnal şi începu să citească cu voce tare însemnările din săptămânile şi din lunile anterioare. Manuscrisul vorbea despre o serie de întâmplări cutremurătoare, iar cei din jurul lui Pitt ascultau captivaţi. Fitzjames povestea în detaliu despre încercarea plină de nenorociri a lui Franklin de a traversa Strâmtoarea Victoria, în vara palidă a lui 1846. Vremea se stricase într-un timp foarte scurt şi ambele corăbii rămăseseră prinse în banchize de gheaţă, la o distanţă mare de ţărm. În a doua iarnă petrecută în Arctica, Franklin se îmbolnăvise şi murise. Exact în aceeaşi perioadă oamenii începuseră să se comporte neobişnuit. În mod ciudat, în jurnal se specifica foarte explicit că pe corabia-soră *Terror* nu existaseră cazuri de nebunie. Din ce în ce mai mulţi membri ai echipajului de pe *Erebus* înnebuniseră, iar într-un final Fitzjames se văzuse nevoit să ia cu el restul oamenilor şi să se retragă pe *Terror.*

Paginile de început ale jurnalului cuprindeau activităţile de rutină de la bordul corabiei, iar Pitt răsfoi manuscrisul până găsi un pasaj mai lung care se referea la „argintul greu”.

— Cred c-am găsit ce căutam, spuse el încet, iar ceilalţi se strânseră repede în jurul lui, privindu-l nerăbdători.

— „27 august, 1874. Coordonate 74,36,212 nord, 92,17,432 vest. Lângă Insula Devon. Valuri mici, unele formaţiuni circulare de gheaţă, vânt dinspre vest de cinci noduri. Traversat

Strâmtoarea Lancaster în faţa lui *Terror*, marinarul de veghe le-a zărit velele la 0900. La 1100 ne-am apropiat de baleniera *Governess Sarah*, din Capetown, Africa de Sud, la comandă căpitan Emlyn Brown. Brown a raportat că nava a fost avariată de gheaţă şi blocată în strâmtoare mai multe săptămâni, dar că acum este reparată. Le-am dat un butoi de faină, douăzeci şi două de kilograme de carne de porc în saramură, o cantitate mică de carne la conservă şi un sfert de butoi de rom. Am observat că unii dintre membrii navei *G.S.* se comportau ciudat şi nenatural. Drept mulţumire pentru proviziile primite, căpitanul Brown ne-a dat la schimb zece saci de «argint greu». Minereu rar din Africa de Sud, Brown susţine că este un bun conductor de căldură. Echipajul corabiei îl pune în găleţi şi îl încălzeşte în soba din bucătărie, apoi oamenii pun găleţile sub pat, unde le ţin toată noaptea, iar rezultatele se văd. Mâine ne îndreptăm spre Strâmtoarea Barrow.”

Pitt lăsă cuvintele să i se aştearnă în minte, apoi îşi ridică încet capul. Ceilalţi îl priveau dezamăgiţi, iar Giordino fu primul care vorbi:

— Africa de Sud, repetă el încet. Sacul pe care l-am găsit în depozit. Pe el era scris Bushveld, Africa de Sud. Din nefericire, povestea se confirmă.

— Poate că mai există mine de exploatare a ruteniului în Africa, spuse Dahgren într-o doară.

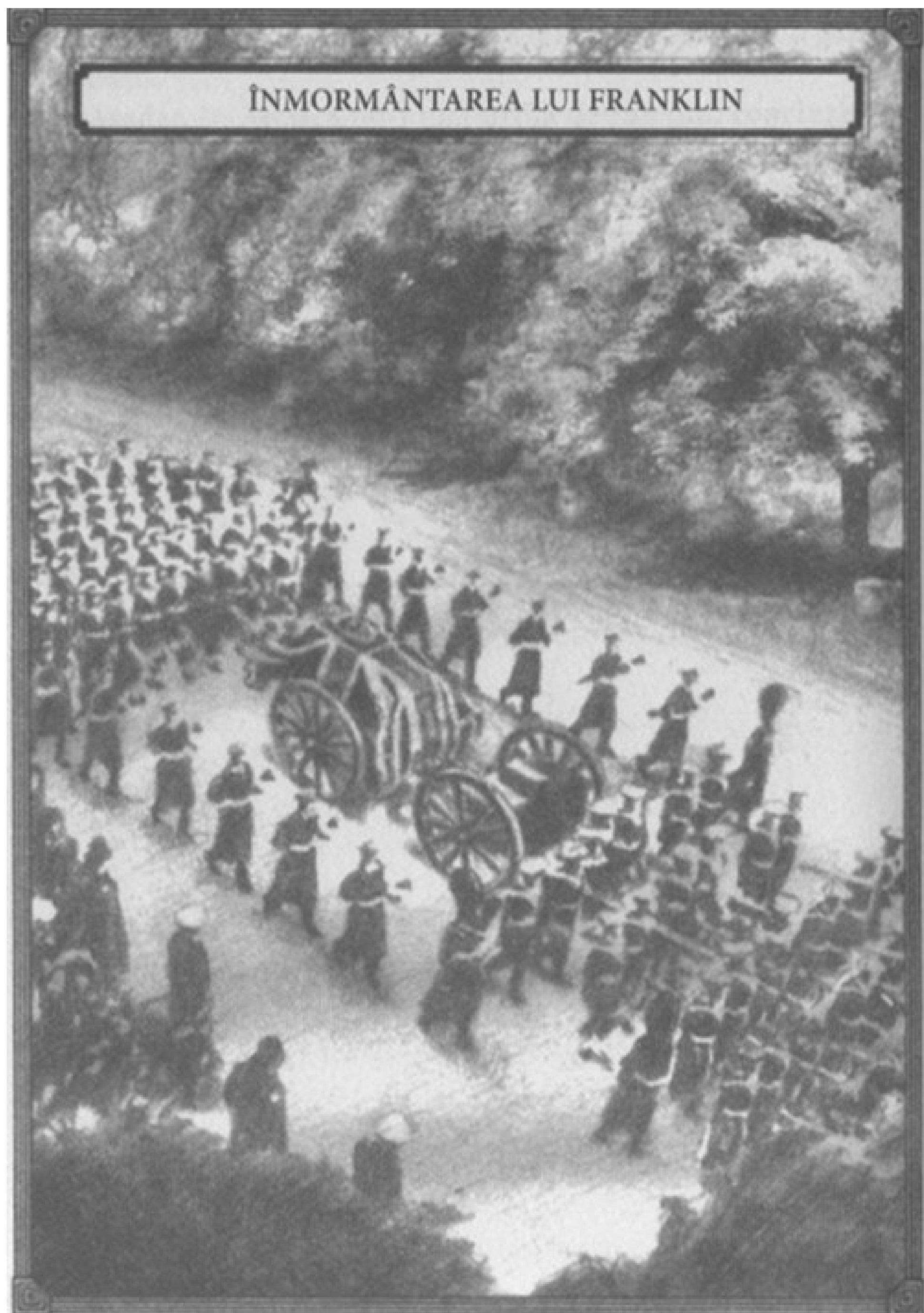
Pitt dădu negativ din cap.

— Trebuia să-i fi reţinut numele. Era una dintre minele pe care le-a verificat Yaeger. În mare, ideea e că mina s-a închis acum patruzeci de ani.

— Aşadar, în Arctica nu-i nici urmă de ruteniu, concluzionă Stenseth.

— Nu, răspunse Pitt închizând jurnalul, cu o privire care spunea că se recunoaşte învins. Ca şi Franklin, am traversat un pasaj rece şi letal spre nicăieri.

EPILOG
ROCA

ÎNMORMÂNTAREA LUI FRANKLIN

90

Deşi nu era nici pe departe o persoană căreia să îi placă să urmeze un program prestabilit, Mitchell Goyette avea totuşi un ritual pe care îl respecta cu sfinţenie. Cât timp se afla în Vancouver, lua masa în fiecare zi de vineri la Club Victoria, un club de golf privat şi foarte elegant, situat pe dealurile din nordul oraşului. Enclava izolată de restul Vancouverului oferea o privelişte uluitoare asupra portului, ce putea fi admirată de la ferestrele clădirii centrale din incinta proprietăţii, situată în apropierea zonei verzi a găurii cu numărul optsprezece. Tânăr fiind, Goyette fusese respins de fiecare dată când solicitase să fie primit în club, aparent fără motiv, de către personalităţile din înalta societate care controlau clubul la vremea aceea. Se răzbunase câţiva ani mai târziu, când cumpărase terenul de golf împreună cu clubul, într-o afacere de zile mari. Îi dăduse afară pe toţi membrii vechi şi repopulase clubul privat cu bancheri, politicieni şi alte categorii sociale de care putea profita într-un fel sau altul pentru a-şi mări averea. Când nu era ocupat cu strânsul de mâini pentru a încheia o afacere, lui Goyette îi plăcea să se relaxeze în timp ce lua masa cu una dintre prietenele lui, într-un separeu cu vedere la port, savurând tot felul de delicatese.

Cu exact cinci minute înainte de ora douăsprezece, şoferul lui Goyette, care conducea un Maybach, ajunse în faţa porţii de la intrare, fiind îndrumat cu promptitudine către intrarea în clădirea clubului. La două cvartale mai jos, pe stradă, un bărbat aflat într-o dubă albă supraveghea Maybachul care intrase pe terenul privat, apoi porni şi el maşina. Pe una dintre lateralele maşinii avea emblema magnetică a firmei pentru care lucra – SERVICII DE CURĂŢENIE COLUMBIA. Şoferul, care purta o şapcă a firmei şi ochelari de soare, trase în dreptul porţii, lângă ghereta paznicilor, apoi deschise geamul şi întinse o mapă de care era prins un bon tipărit.

— Am de livrat un pachet la Club Victoria, spuse şoferul pe un ton plictisit.

Paznicul aruncă o privire la mapă, apoi i-o înapoie, fără să citească biletul.

— Haide, poţi să intri, răspunse el. Intrarea de serviciu e în dreapta ta.

Trevor Miller zâmbi uşor, apoi aruncă mapa cu biletul fals pe scaunul pasagerului.

— O zi bună, îi spuse el paznicului, după care se grăbi să accelereze pe alee.

Trevor nu credea că va trăi o zi în care va simţi că îi vine să omoare pe cineva. Moartea fratelui său şi a multor altora fusese consecinţa directă a lăcomiei fără margini a lui Goyette – era ca şi cum Goyette i-ar fi ucis personal pe toţi. Iar crimele aveau să continue, o ştia prea bine, ca şi devastarea mediului înconjurător. Cu siguranţă existau şi căi legale prin care companiile lui Goyette ar fi putut fi atacate, dar el personal ar fi fost întotdeauna protejat de zidul de politicieni corupţi şi de avocaţii de lux care îl înconjurau. Exista un singur mod prin care toate acestea puteau şi trebuiau să se termine şi asta însemna eliminarea lui Goyette. Ştia că sistemul nu poate face asta, aşa că ajunsese la concluzia că totul depinde de el. Şi cine era mai potrivit decât un angajat greu de descris, care nu ridica suspiciuni şi avea oricum puţine de pierdut?

Trevor parcă duba în spatele bucătăriei clubului, lângă camionul unui producător de legume organice. Deschise uşa din spate, scoase un şasiu rulant şi apoi încărcă patru pachete grele pe un cărucior de marfa. Se îndreptă spre uşa din spate a clădirii, dar fu oprit de bucătarul-şef al clubului, un bărbat grăsuţ, cu strabism la ochiul drept.

— Produse profesionale de curăţenie, îi spuse Trevor ferm, încercând să treacă de el.

— Credeam că tocmai ne-au fost livrate săptămâna trecută, răspunse bucătarul privindu-l încurcat.

Se dădu apoi din calea lui şi îi făcu semn spre nişte uşi batante din bucătărie.

— Toaletele sunt drept înainte şi la stânga. Debaraua e lângă, spuse el. Cred că managerul general se află la biroul de rezervări. Poţi să te duci la el să-ţi semneze.

Trevor încuviinţă din cap şi străbătu bucătăria, apoi ieşi într-un hol scurt, în capătul căruia se aflau toaletele separate. Îşi vârî capul în toaleta bărbaţilor, apoi se dădu la o parte şi aşteptă până când un membru al clubului, îmbrăcat într-un tricou polo auriu, ieşi. Împinse şasiul rulant în interiorul toaletei şi aşeză cele patru pachete pe capacul WC-ului din ultima cabină, apoi închise uşa. Se întoarse la dubă şi mai încărcă în linişte alte patru pachete, pe care le aranjă lângă un perete. Deschise una dintre

cutii şi scoase un radiator pe care îl conectă la priza de sub o chiuvetă, fără să-i dea drumul. Împinse apoi un alt pachet pe podea şi îl lăsă în mijlocul încăperii. Luă un sul de prosoape de hârtie şi se urcă pe pachet ca pe o scăriţă, apoi deşurubă jumătate din becuri, lăsând doar o lumină difuză. Se îndreptă apoi spre instalaţia de aer condiţionat, pe care o opri, apoi sigila gurile de aerisire cu bandă adezivă.

Mulţumit de munca de până atunci, intră într-una dintre cabine şi îşi scoase şapca şi salopeta de muncitor. Pe dedesubt avea o cămaşă de mătase şi o pereche de pantaloni eleganţi, închişi la culoare. Se duse la pachetul desfăcut, scoase un sacou albastru sport şi pantofi asortaţi, apoi se schimbă repede. Se privi în oglindă şi se gândi că se va pierde cu uşurinţă printre ceilalţi, fiind considerat invitat sau un membru al clubului. Îşi răsese barba firavă, se tunsese şi-şi vopsise părul, care acum lucea şi era pieptănat pe spate. Îşi puse apoi o pereche de ochelari de firmă şi se îndreptă spre barul clubului.

Barul şi restaurantul de lângă erau ticsite de oameni de afaceri şi de jucători de golf îmbrăcaţi exagerat de elegant, care luau prânzul. Îl zări pe Goyette în separeul lui de pe colţ şi se aşeză la bar, de unde îl putea supraveghea nestingherit pe magnat.

— Cu ce să vă servesc? îl întrebă barmaniţa, o femeie atrăgătoare, brunetă cu păr scurt.

— O bere Molson, te rog. Mă întrebam dacă aş putea să-i trimit una şi domnului Goyette, întrebă el, arătând spre colţ.

— Sigur. Din partea cui să-i transmit că e berea? îl întrebă ea.

— Spune-i doar că Banca Regală a Canadei îi apreciază munca.

Trevor o urmări cu privirea în timp ce servea berea şi mulţumi în gând cerului pentru că Goyette nici măcar nu catadicsise să se uite spre bar. Goyette era deja la al doilea martini şi primi berea odată cu mâncarea comandată. Trevor aşteptă până când el şi prietena lui începură să mănânce, apoi se întoarse la toalete.

Acolo dădu nas în nas cu un individ, care tocmai ieşea bombănind ceva despre lumina mult prea slabă dinăuntru. Îi ţinu politicos uşa, apoi prinse pe uşă un indicator pe care scria ÎNCHIS PENTRU REPARAŢII – VĂ RUGĂM UTILIZAŢI TOALETA CLUBULUI. Reveni înăuntru şi întinse o bandă galbenă în jurul pisoarelor, apoi îşi puse o pereche de mănuşi. Scoase un cutter şi începu să taie ambalajul tuturor cutiilor, apoi răsturnă conţinutul. Din

fiecare cutie se rostogoliră patru blocuri de câte cinci kilograme de gheaţă carbonică comercială, adică dioxid de carbon îngheţat, înfăşurate în folie de plastic. Din cauza temperaturii ridicate din încăpere, zăpadă carbonică începuse să se topească, dar Trevor o acoperi cu resturile de ambalaj. În lumina aceea slabă, constată mulţumit că vaporii de gaz abia se observau.

Se uită la ceas şi se grăbi să aşeze lângă uşă o trusă mică de scule, şapca şi salopeta. Aprinse o lanternă mică şi deşurubă clanţa cu o şurubelniţă, până când aceasta abia se mai ţinea de uşă. Aruncă uneltele înapoi în trusă, deschise uşa şi se întoarse la bar.

Goyette mai avea puţin şi termina de mâncat, iar Trevor se aşeză şi-şi mai comandă relaxat o bere, trăgând din când în când cu coada ochiului la omul căruia voia să-i facă rău. Goyette râdea zgomotos şi, cu cât îl privea mai mult, cu atât mai tare se convingea că este exact aşa cum bănuise. Vulgar, egoist şi extrem de arogant, un monument umblător de afecţiuni psihologice izvorâte dintr-o serie de complexe. Cu cât îl privea mai mult, cu atât mai tare trebuia să se stăpânească să nu se ducă să îi înfigă cuţitul de unt în ureche.

În cele din urmă Goyette termină de mâncat, împinse farfuria de-o parte ca să nu o lovească cu burta şi se ridică de la masă. În aceeaşi secundă, Trevor aruncă pe tejghea nişte bani pentru barmaniţă şi se grăbi să ajungă pe coridor. Scoase semnul cu ÎNCHIS de pe uşa toaletei, se strecură înăuntru şi îşi puse din nou salopeta. Goyette intră exact când Trevor îşi aranja pe cap şapca. Industriaşul se uită la omul îmbrăcat în haine de lucru şi se încruntă.

— De ce-i aşa de întuneric aici? se răţoi el. Şi ce-i cu aburul ăsta? întrebă el, arătând spre norul de vapori din fundul toaletei.

— Nişte scurgeri de pe ţeavă, răspunse Trevor. E din cauza condensului. Cred că de-aia au făcut scurt nişte becuri.

— Păi pune mâna şi repară, se mai răsti el o dată.

— Da, domnule, imediat.

Trevor îl urmări pe Goyette cum trece de pisoarele blocate de banda galbenă şi cum intră apoi în prima cabină. De îndată ce uşa se închise, Trevor se duse şi porni radiatorul la maximum. Dezveli apoi blocurile de gheaţă carbonică şi le împrăştie prin încăpere. Vaporii de ceaţă începură să se ridice şi să umple camera.

Se duse spre uşă şi luă din trusa de scule o şurubelniţă şi o

proptea din cauciuc pentru uşă, care avea o bucată de sfoară la un capăt, apoi crăpă un pic uşa şi fixă propteaua. Termină de deşurubat clanţa uşii, pe care o luă şi o băgă în trusă.

Se întoarse cu faţa spre încăpere şi simţi deja că atmosfera se încinsese din cauza radiatorului şi, odată cu ea şi norii de dioxid de carbon. Îl auzi pe Goyette trăgându-şi fermoarul de la pantaloni şi îl strigă.

— Domnule Goyette?

— Da? veni răspunsul lui pe un ton iritat. Ce e?

— Steve Miller vă transmite salutări.

Trevor se îndreptă spre uşă şi stinse luminile, apoi începu să lovească întrerupătorul de plastic cu trusa de scule până îl sparse. Se strecură pe uşă afară, îngenunche şi aşeză propteaua pe cealaltă parte a uşii, după care trase sforicica pe sub uşă. Închise uşa şi fixă bine propteaua de cauciuc, trăgând cu putere.

Aranjă din nou inscripţia ÎNCHIS pe uşă, auzindu-l deja pe Goyette cum înjură. Mulţumit, Trevor îşi luă trusa de scule şi ieşi prin bucătărie. În câteva minute părăsi clubul, îndreptându-se către o companie de închirieri de maşini din apropierea oraşului Surrey.

La o temperatură de sublimare de minus şaptezeci şi opt de grade Celsius, zăpada carbonică se transformă direct în gaz la temperatura camerei. Cele şase blocuri de gheaţă uscată lăsate de Trevor se vaporizară rapid, în timp ce radiatorul încălzise camera închisă la peste treizeci şi două de grade. Împleticindu-se în beznă prin toaletă, Goyette simţea o umezeală rece în plămâni de fiecare dată când încerca să respire. Se îndreptă ameţit spre uşă, încercând să aprindă întrerupătorul cu mâna stângă şi să deschidă uşa cu dreapta. Înţelese că ambele fuseseră distruse şi încercă să deschidă uşa cu mâinile, apoi începu să bată cu pumnii şi să strige după ajutor. Aerul devenea din ce în ce mai rece şi mai greu, iar el începu să tuşească, se panică îngrozitor şi realiză că situaţia este extrem de gravă.

Trecură câteva minute bune până când un picolo îi auzi ţipetele şi veni în fugă să vadă ce se întâmplă. După ce observă că uşa fusese blocată din interior, plecă să caute un lăcătuş, treabă care îi luă cam douăzeci de minute. Lăcătuşul sosi cu o cutie de scule, pregătit să scoată uşa din ţâţâni. Între timp lumea se strânsese în hol, iar când uşa fu în sfârşit deschisă şi dinăuntru ieşi un nor alb, sub care se zărea trupul neînsufleţit al lui Goyette, toţi începură să ţipe.

O săptămână mai târziu, laboratorul de medicină legală al districtului Vancouver eliberă raportul autopsiei, care preciza că miliardarul murise asfixiat în urma expunerii la o concentraţie letală de dioxid de carbon.

— Pe vremuri i se spunea „sufocare umedă”, le declarase medicul legist veteran reporterilor, într-o scurtă conferinţă de presă. N-am mai văzut un astfel de caz de câţiva ani.

91

Pe cheiul Pazei de Coastă din Anchorage se împingeau şi se înghesuiau aproape o sută de personalităţi din media şi mai mult de jumătate din presa canadiană, toţi dorind să fie de faţă când *Otok* avea să îşi facă apariţia în port. Spărgătorul de gheaţă de dimensiuni impresionante se apropie încet, permiţând presei să îi fotografieze din toate unghiurile prora turtiră şi nenumăratele straturi de vopsea, după care fu parţial mascat de o şalupă a Pazei de Coastă, numită *Mustang.*

Casa Albă şi Pentagonul nu încercaseră să rezolve ostilităţile dintre Canada şi Statele Unite pe căi diplomatice, ci preferaseră să lase totul în seama publicului. Fuseseră date deja comunicate de presă, în care se preciza clar rolul navei *Otok* în distrugerea taberei canadiene de către o navă de război sub pavilion american. Fotografii color mărite, făcute de pe *Santa Fe,* arătau în prim-plan stratul gri de vopsea şi numărul cincizeci şi patru, caracteristic navei *Ford*, care fuseseră ascunse sub stratul roşu de vopsea. Apăruse chiar şi un martor care declara că văzuse un vapor gri ce ancorase în mijlocul nopţii în docul uscat al lui Goyette, cel de lângă Kugluktuk, după care îl revăzuse peste câteva zile, vopsit în roşu.

Presa era încântată să fotografieze echipajul şi pe căpitanul de pe spărgător, în timp ce erau conduşi sub pază şi luaţi în custodie de forţe guvernamentale, urmând să fie preluaţi ulterior de Jandarmeria Regală Canadiană. Vestea recunoaşterii faptelor – distrugerea taberei de pe banchiză şi răpirea echipajului de pe *Polar Dawn* – se răspândi cu repeziciune.

Căpitanul Murdock împreună cu echipajul său se întâlniră apoi cu reporterii, care ascultară împietriţi relatările despre răpirea din Kugluktuk şi chinurile prin care trecuseră pe barjă. Veni apoi rândul lui Roman şi al lui Stenseth să răspundă la întrebările reporterilor, după care jurnaliştii începură să transmită în direct şi pe toate posturile ştirile de ultimă oră, copleşiţi şi ei de gravitatea celor petrecute. În doar câteva ore, zeci de reporteri de investigaţii luară cu asalt compania Terra Green Industries, încercând să dea în vileag activităţile ilegale şi actele de corupţie pe care Mitchell Goyette le desfăşurase în zona Arcticii.

Pitt coborî şchiopătând şi sprijinindu-se într-o cârjă abia după

ce toată presa plecase. Giordino îl însoţea, ajutându-l să care două genţi de voiaj şi jurnalul corabiei *Erebus.* La capătul docului îi aştepta un Lincoln Navigator de culoarea ardeziei, cu geamuri fumurii. Şoferul, un bărbat tuns soldăţeşte cu o expresie dură, lăsă puţin geamul în jos şi îi privi fără să clipească.

— Vicepreşedintele doreşte să veniţi cu mine, le spuse şoferul foarte serios.

Pitt şi Giordino schimbară câteva priviri, apoi Pitt deschise portbagajul şi îşi aruncă genţile, după care urcară amândoi în maşină. Pe scaunul din faţă era Sandecker, cu un trabuc mare în gură.

— Amirale, ce surpriză plăcută, spuse Giordino în stilu-i caracteristic. Dar să ştii că ne permiteam să luăm un taxi până la aeroport.

— Tocmai mă pregăteam să zic că mă bucur că sunteţi în viaţă, dragi bufoni, dar cred că între timp m-am răzgândit, răspunse Sandecker.

— Mă bucur să te văd, amirale, spuse Pitt. Nu ne aşteptam să dăm peste tine aici.

— Le-am promis şi lui Loren şi Preşedintelui că vă aduc pe amândoi întregi acasă.

Făcu un semn şoferului, care trecu de staţia Pazei de Coastă şi se îndreptă spre aeroportul internaţional din Anchorage, traversând oraşul.

— I-ai promis Preşedintelui? întrebă Giordino.

— Da. Numai eu ştiu ce-am avut de tras când a aflat că *Narwhal,* la bordul căruia se afla directorul NUMA, a fost distrus în mijlocul Pasajului de Nord-Vest.

— Chiar aşa, îţi mulţumim că te-ai gândit să trimiţi după noi submarinul *Santa Fe,* spuse Pitt. Ei ne-au salvat de fapt.

— Am avut noroc că tocmai se aflau prin nordul Arcticii în perioada aceea şi au putut ajunge rapid în zona în care eraţi voi. Dar şi Preşedintele este de acord că s-ar fi ales praful de echipajul lui *Polar Dawn* dacă voi nu v-aţi fi riscat vieţile ca să-i salvaţi.

— Meritul este al lui Stenseth şi al lui Dahgren, răspunse Pitt.

— Cel mai important este că v-aţi priceput să puneţi mâna pe spărgătorul de gheaţă. Nici nu vă puteţi imagina cât de aproape am fost de un război cu Canada. Preşedintele vă acordă tot meritul pentru evitarea unei situaţii de criză majore.

— Atunci ar putea să ne dea o altă navă care să înlocuiască

Narwhal, spuse Giordino.

Afară începuse să plouă, aşa că maşina încetini puţin pe străduţele ude şi întoarse pe lângă parcul Delaney, o zonă verde cu iarbă şi copaci, unde se aflase înainte aeroportul. Aeroportul internaţional Anchorage fusese construit câţiva ani mai târziu, pe un teren plan, la sud-vest de centrul oraşului.

— Ce impact au avut comunicatele de presă? întrebă Pitt.

— Exact cum am sperat. Presa canadiană nu mai vorbeşte despre nimic altceva. Acum se chinuie să ajungă la Ottawa ca să-l ardă pe prim-ministru pentru declaraţiile eronate pe care le-a făcut în legătură cu incidentele din Arctica. El şi cu partidul din care face parte n-or să mai aibă încotro şi vor trebui să suporte consecinţele şi să-şi retracteze declaraţiile compromiţătoare pe care le-au făcut la adresa noastră.

— Sper din tot sufletul ca Mitchell Goyette să o încurce definitiv, spuse Giordino.

— Mă tem că e prea târziu pentru asta, răspunse Sandecker.

— Prea târziu? se miră Giordino.

— Goyette a fost găsit mort ieri, în Vancouver. Se pare că a murit în circumstanţe suspecte.

— S-a făcut dreptate, spuse Pitt în şoaptă.

— Aşa de repede a reacţionat CIA? întrebă Giordino.

Sandecker îi aruncă o privire ofuscată.

— N-am avut nimic de-a face cu asta.

Vicepreşedintele se întoarse spre Pitt şi îl întrebă cu speranţă în glas:

— Aţi găsit ruteniul?

Pitt dădu din cap dezaprobator.

— Al are la el jurnalul de bord de pe *Erebus*. Ruteniul lui Franklin a existat cu adevărat, dar a fost obţinut ca urmare a unui schimb de produse cu o balenieră din Africa de Sud. În Arctica nu există nici o sursă de ruteniu, iar minele din Africa de Sud s-au închis de multă vreme. Mă tem că ne-am întors cu mâinile goale.

În maşină se lăsă o linişte apăsătoare.

— Păi atunci va trebui să găsim o altă variantă, spuse cu calm Sandecker, în cele din urmă. Cel puţin l-aţi găsit pe Franklin, adăugă el şi aţi readus în atenţia lumii mistere de acum o sută şaizeci şi cinci de ani, pe care le-aţi elucidat cumva.

— Sper că în sfârşit şi-a găsit şi el liniştea, spuse Pitt cu solemnitate, apoi îşi îndreptă privirea către Munţii Chugach din

depărtare, în timp ce Lincolnul parca lângă un avion al Forţelor Aeriene 2.

92

Nici măcar moartea lui Mitchell Goyette nu putuse stăvili furtuna media care se abătuse asupra imperiului construit de acesta. Deja o bună parte dintre reporterii specializaţi pe probleme de mediu dăduseră la iveală afacerile de eliminare a dioxidului de carbon care se ascundeau în spatele centralelor de prelucrare de la Kitimat şi accidentul din apropiere, cu nava de croazieră din Alaska. Investigatori de la Ministerul de Mediu al Canadei năvăliseră la centrală cu ordin de închidere, iar pe muncitorii de acolo îi arestaseră ca pe ultimii infractori, enunţând acuzaţii civile împotriva Terra Green. Mai trecură câteva săptămâni până când reuşiră să dea de urma petrolierului GPL responsabil de eliminarea dioxidului de carbon, care se afla pe un şantier naval din Singapore. Alertate, autorităţile locale au pus de îndată sub sechestru nava aflată sub patrimoniul lui Goyette.

Activităţile ilicite ale mogulului ţineau titlurile tuturor ziarelor din Canada şi din Statele Unite. Apoi, investigaţiile poliţiei scoaseră la iveală afacerile prin care Goyette aranjase ani la rând licitaţiile pentru obţinerea drepturilor de exploatare pentru petrol, gaze şi minereuri. Protejat de înţelegerea cu procuratura, care îi asigura imunitatea, ministrul de resurse Jameson începuse să dea declaraţii, iar capetele începuseră să cadă ca la un joc de domino. Fură demascate mitele, deloc neglijabile, pe care prim-ministrul le primise de la Goyette în schimbul facilitării obţinerii aprobărilor necesare extinderii sistemului de centrale pentru capturarea dioxidului de carbon în toată Canada. După ce se dădu de urma acestor bani, se ajunse apoi la dezvăluirea altor şi altor afaceri necurate dintre Goyette şi prim-ministrul Barrett, toate urmărind exploatarea monopolizată asupra tuturor resurselor naturale ale ţării.

Liderii opoziţiei profitaseră imediat de scandalul provocat şi îşi concentraseră şi amplificaseră atacurile împotriva prim-ministrului. Hărţuit deja din cauza acuzaţiilor false pe care le lansase vizavi de incidentele din Arctica, acesta era tras la răspundere acum şi pentru acuzaţiile penale care i se aduceau. Rămas fără suport, prim-ministrul Barrett îşi prezentase demisia în doar câteva săptămâni, laolaltă cu o mare parte din cabinetul său. Marginalizat şi dispreţuit de toată lumea, fostul prim-

ministru fu nevoit să lupte ani întregi în justiţie pentru a răspunde acuzaţiilor penale care îi fuseseră aduse, reuşind în cele din urmă să scape fără o condamnare. Reputaţia lui fusese însă iremediabil ştirbită, aşa că Barrett îşi petrecu restul zilelor într-o existenţă obscură.

Compania lui Goyette, Terra Green Industries, avea să aibă aceeaşi soartă. Investigatorii reuşiseră în cele din urmă să pună cap la cap informaţiile şi să prezinte coerent planul strategic pe care Goyette îl avusese pentru dominarea resurselor din Arctica prin eliminarea competiţiei americane, de monopolizare a transportului local, precum şi sistemul de mituire pe care îl practicase pentru obţinerea aprobărilor şi a drepturilor necesare. Copleşită de amenzile şi de penalizările care ajungeau la sute de milioane de dolari, compania privată dăduse faliment. Unele dintre bunurile companiei, incluzând tancul GPL, Clubul Victoria şi iahtul personal al lui Goyette, fuseseră vândute la licitaţii publice. Multe dintre activele din industria energetică şi flota de nave fură preluate de guvern, care le trecu în administraţia sa. Unul dintre spărgătoarele de gheaţă şi o flotă de barje fură închiriate unei societăţi caritabile contra sumei de un dolar pe an. Relocate în Golful Hudson, barjele transportau acum surplusul de grâu către regiunile înfometate din estul Africii.

Printre proprietăţile companiei Terra Green, analiştii găsiseră şi un portcontainer numit *Alberta.* O echipă de top formată din detectivi de la Jandarmerie demonstrase că era aceeaşi navă care dăduse peste şalupa de patrulare *Harp* a Pazei de Coastă în Strâmtoarea Lancaster, după care numele îi fusese schimbat în *Atlanta.* Ca şi echipajul de pe *Otok,* oamenii care lucraseră pe *Alberta* declarau acum în faţa juraţilor că acţionaseră la ordinele directe ale lui Mitchell Goyette.

În guvernul canadian reveniră la putere forţele moderate, drept urmare relaţiile cu Statele Unite reintrară pe făgaşul normal. *Polar Dawn* fu înapoiat americanilor, iar echipajul fu remunerat ca o compensaţie pentru traumele suferite. Embargoul din Pasajul de Nord-Vest fu ridicat pentru navele sub pavilion american, iar în scurt timp fu semnat un tratat strategic de securitate. În acord era prevăzută o clauză prin care se asigura o apărare mutuală de ambele părţi, Canada obligându-se să garanteze şi să permită tranzitul navelor militare americane prin pasaj. Şi mai important pentru Preşedinte, guvernul canadian permise accesul deschis în Strâmtoarea Melville, la

zăcământul de gaze. În câteva luni, către Statele Unite fură livrate cantităţi însemnate de gaze naturale, care contribuim din plin la depăşirea crizei economice cauzate de creşterea alarmantă a preţului petrolului.

FBI-ul şi Jandarmeria Regală Canadiană redeschiseră dosarul lui Clay Zak. Demonstrară cu uşurinţă că plasarea bombei în laboratorul Universităţii George Washington şi exploziile de la mina de zinc din Arctica fuseseră opera lui, dar pentru celelalte crime nu se găsiseră suficiente probe. Deşi era suspectul principal, nu se putuse demonstra legătura lui cu moartea lui Elizabeth Finlay în Victoria. Rămăsese însă suspect în cazul multor crime neelucidate, toate victimele fiind oponenţi ai lui Mitchell Goyette. Trupul lui neînsufleţit a fost îngropat în cimitirul săracilor din nordul Vancouverului, dar activitatea sa criminală a dat de lucru investigatorilor timp de mulţi ani.

Singurul asociat al lui Goyette care a supravieţuit atacurilor venite din partea justiţiei şi din partea media a fost ministrul de resurse naturale, Arthur Jameson. În ciuda faptului că fusese implicat până peste urechi în sistemul corupt al lui Goyette, Jameson reuşise să revină pe scena publică, ba chiar să-i câştige admiraţia. Dispreţul general faţă de Goyette era atât de puternic, chiar şi după moartea lui, încât fărădelegile lui Jameson fură uitate imediat ce acesta decisese să ajute justiţia, dând în vileag tot ce ştia despre magnat.

Jameson îşi dăduse demisia din minister, dar i se oferise postul de rector la un respectabil colegiu privat din Ontario, unde urma să predea un curs de popularizare a eticii. În scurt timp reuşi să îşi construiască un nou renume ca profesor, iar ticăloşiile din trecut îi fură uitate complet; în scurt timp îşi schimbă cu totul viziunea despre viaţă, dedicându-se în totalitate vieţii şcolare şi unei existenţe modeste. Doar cei patru copii ai săi readuseră în prim-plan, pentru o scurtă perioadă de timp, activităţile din trecut ale tatălui lor, în momentul în care, ajunşi la vârsta de treizeci şi cinci de ani, fiecare primi un cont cu câte zece milioane de dolari, deschis în Insulele Cayman.

Cât despre Goyette, nici după moarte amintirea lui nu putea stârni decât un val de antipatie. Corupţie, viciu şi lăcomie, lipsă totală de consideraţie faţă de efectele devastatoare asupra mediului – nici una dintre acestea nu putea fi uitată de opinia publică. Această atitudine fu adoptată şi de Jandarmeria Regală Canadiană, care închisese cazul morţii sale după o investigaţie

destul de precară. Oficialii îşi dădeau seama că ucigaşul lui Goyette putea să devină o vedetă peste noapte şi atunci preferaseră să trateze ca „accidentale” circumstanţele în care avusese loc crima. Interesul public pentru aflarea criminalului scăzu repede, iar în spatele uşilor închise poliţia susţinea că au fost găsite prea puţine dovezi pentru a putea alege un suspect din lista nesfârşită a duşmanilor lui Goyette. Fără prea mare tam-tam, moartea lui Mitchell Goyette trecu repede în planul doi şi nimeni nu se mai obosi să rezolve cazul.

93

Sicriul din lemn închis la culoare fu purtat de o unitate de elită a Marinei Regale pe treptele capelei anglicane, apoi aşezat pe soclul unui tun din secolul al nouăsprezecelea, plin cu flori. Ceremonia era lungă, caracteristică unei înmormântări regale, cu discursuri din partea prim-ministrului şi a prinţului de Wales, precum şi a altor personalităţi. Sentimentele exprimate erau furtunoase şi patriotice, dar nu foarte personale, pentru că nici unul dintre cei prezenţi nu îl cunoscuse personal pe decedat.

Ceremonia de înmormântare a lui Sir John Alexander Franklin era într-adevăr o chestiune grandioasă şi nobilă, dar în acelaşi timp şi un eveniment înălţător. Descoperirea trupului lui Franklin la bordul lui *Erebus* stârnise un val de nostalgie romantică printre britanici, readucându-le în memorie zilele glorioase în care Welington era stăpân peste pământuri, iar Nelson peste mări. Expediţiile lui Franklin în Arctica – un eveniment istoric de mare importanţă, dar din păcate uitat de generaţiile contemporane – au fost readuse în atenţia publicului, captivându-l.

Fascinaţia publicului pusese presiune pe echipa de arheologi şi de medici legişti specialişti care fusese trimisă să examineze corabia şi să recupereze trupul neînsufleţit. Lucrând zi şi noapte, aceştia rezolvaseră două dintre cele mai mari mistere, exact înainte ca trupul lui Franklin să ajungă la Londra şi să fie amplasat la Westminster Abbey.

Deşi Franklin murise la vârsta de şaizeci şi unu de ani şi se ştia că suferise de mai multe boli, oamenii de ştiinţă puteau acum să afirme cu fermitate că sfârşitul i se datorase tuberculozei, pe care o contactase cu uşurinţă la bordul corabiei îngheţate unde îşi petrecuse iarna. Ce îi intriga însă mai tare pe oameni era de ce o bună parte din echipajul lui *Erebus* îşi pierduse minţile. Conform însemnărilor din jurnal, pe care Pitt îl trimisese autorităţilor britanice, cercetătorii analizaseră o mostră din ruteniul găsit într-una dintre cabinele ofiţerilor. Rezultatele scoseseră la iveală faptul că minereul provenit din Africa de Sud conţinea cantităţi mari de mercur. Pentru că membrii echipajului obişnuiau să îl încălzească în găleţi în cuptorul din bucătărie, pe toată corabia se acumulaseră vapori toxici. După luni întregi în care fuseseră expuşi la aceste substanţe toxice, mulţi dintre ei

începuseră să sufere leziuni neurologice şi episoade de psihoză ireversibile.

Nenumăratele întâmplări tragice confereau o aură deosebită poveştii, iar publicul se îngrămădea să îi aducă un ultim omagiu. Porţile de la Kensal Green, un cimitir vechi aflat la vest de Londra, lângă Forest Lawn, trebuiră să fie închise în ziua înmormântării, pentru că înăuntru se aflau deja peste treizeci de mii de oameni.

Era o zi fierbinte şi umedă de vară, complet diferită de condiţiile din Arctica în care Franklin îşi găsise sfârşitul. Chesonul tras de cai se îndepărtă încet de capelă, luând-o pe poteca din piatră cubică, unde copitele cailor de rasă răsunau cu putere la fiecare pas. Cortegiul nesfârşit de oameni din spatele dricului urmări în tăcere cum chesonul se îndreaptă spre o zonă separată din cimitir, înconjurată de castani. Cioclul opri în dreptul unui lot de familie, aflat în spatele unei porţi deschise. Înăuntru se afla o groapă proaspăt săpată, lângă un mormânt pe care scria LADY JANE FRANKLIN, 1792-1875: soţia iubită a lui Franklin care, mai mult decât oricine altcineva, încercase să afle destinul expediţiei în care îşi pierduse soţul. Prin nenumărate apeluri către guvern şi cheltuieli personale, reuşise să finanţeze nu mai puţin de cinci expediţii de căutare a soţului ei şi a corăbiilor. Toate eşuaseră însă, la fel ca şi cele angajate de guvernul britanic. Cel care avea să descopere însă ce se întâmplase cu Franklin fusese un alt explorator arctic, Francis McClintock. Navigând pe un iaht cu aburi, sponsorizat tot de Lady Franklin, el găsise relicve importante şi o însemnare despre Insula King William, în care se preciza că Franklin murise în 1847, ca urmare a abandonării corăbiilor prinse în gheaţă.

Şi iată cum fusese necesar să treacă o sută şaizeci şi opt de ani de când Franklin îşi sărutase pentru ultima oară soţia, pe malurile Tamisei, până când trupurile lor aveau să fie din nou reunite, de data aceasta pentru veşnicie.

Franklin ar fi avut cu siguranţă încă un motiv de bucurie. Fregata Marinei Regale îi transportase trupul de pe *Erebus* înapoi în Anglia pe ruta lungă, prin Strâmtoarea Bering şi apoi prin Pacific şi prin Canalul Panama.

În cele din urmă, după moarte, Sir Franklin navigase prin Pasajul de Nord-Vest.

94

Pitt se uita pierdut pe fereastra biroului său la râul Potomac, iar gândurile îi zburau aiurea.

De când se întorsese din Arctica, nu se simţise deloc în apele lui, fiind prins între sentimente de anxietate şi dezamăgire. O parte din vină i se datora, ştia prea bine. Piciorul şi rănile de la mână se vindecau bine, iar doctorii îi spuseseră că se va recupera complet. Deşi nu îl durea nimic, îl scotea din minţi faptul că îşi pierduse mobilitatea. Deşi nu mai mergea în cârje, mai avea uneori nevoie să se sprijine într-un baston. Giordino îi uşurase cumva corvoada, făcându-i cadou un baston în care se putea introduce o sticluţă de tequila. Loren îl ajutase şi ea, făcând pe infirmiera Florence Nightingale şi îngrijindu-l de fiecare dată. Ceva totuşi nu îi dădea pace.

Era eşecul, ştia. Problema era că încă nu se obişnuise cu ideea. Aventura în care plecase pentru căutarea ruteniului fusese de o importanţă spectaculoasă, iar el se întorsese cu mâinile goale. Se simţea de parcă ar fi lăsat-o baltă nu numai pe Lisa Lane, ci pe fiecare om de pe planetă. Bineînţeles, nu era vina lui. Urmase toate indiciile şi nu ar fi putut face nimic altceva. Geologii structuralişti din guvern erau deja în căutarea unor noi surse de ruteniu, dar şansele să îl găsească erau foarte mici. Mineralul nu exista în cantităţi mari şi nimeni nu putea schimba asta.

Instinctele îl înşelaseră de data asta, iar acum era chinuit de îndoieli. Poate nu ştiuse să renunţe la timp. Poate sosise momentul ca frâiele să fie preluate de o generaţie mai tânără. Poate că ar trebui să o ia pe Loren şi să se întoarcă în Hawaii, unde să-şi petreacă restul zilelor pescuind.

În uşă ciocăni cineva şi fu anunţat că are un musafir, aşa că încercă să-şi alunge starea de melancolie şi să revină cu picioarele pe pământ.

Uşa se deschise cu zgomot şi înăuntru îşi făcură apariţia Giordino, Gunn şi Dahgren, toţi păşind cu hotărâre, ca şi cum s-ar fi aflat în biroul lor. Toţi încercau să-şi mascheze câte un zâmbet, iar Pitt se prinse că ţineau ceva ascuns la spate.

— Ia te uită, cei trei magi de la răsărit! Mă rog, în cazul vostru, cei trei atotştiutori, spuse Pitt.

— Ai un minut? întrebă Gunn. Am vrea să-ţi arătăm ceva.

— Pentru voi am timp întotdeauna, spuse Pitt, îndreptându-se şchiopătând spre birou şi aşezându-se. Se uită cu suspiciune la ei, apoi îi întrebă: Ce aveţi voi acolo, la spate?

Dahgren flutură nişte pahare de plastic.

— M-am gândit să bem ceva împreună, explică el.

Giordino scoase şi el de la spate o sticlă de şampanie.

— Şi mie mi-e cam sete, adăugă el.

— Nu v-a mai zis nimeni că în clădirile statului există nişte reguli care trebuie respectate cu privire la consumul de alcool? îi mustră Pitt.

— Cred că pe-astea le-am ratat, răspunse Giordino. Jack, tu ştii ceva de ele?

Dahgren făcu o mutră tâmpă şi dădu din cap în semn că nu.

— Bine, mă predau, despre ce e vorba? întrebă Pitt, sătul de atâta maimuţăreală.

— E ideea lui Jack, spuse Gunn. Într-un fel, a salvat situaţia.

— Sau, mai corect spus, ţi-a salvat ţie fundul, spuse Giordino, rânjind către Gunn.

Scoase foiţa aurită de pe gâtul sticlei de şampanie şi apoi scoase dopul. Luă paharele de la Dahgren şi turnă câte unul pentru fiecare.

— Are legătură cu roca, încercă Gunn să-i explice.

— Roca… repetă Pitt, din ce în ce mai contrariat.

— Una dintre mostrele de la izvorul termal submarin pe care l-am localizat prin Alaska, interveni Giordino, exact înainte de chestia cu tabăra de gheaţă canadiană. Am pus toate mostrele de rocă într-un sac, pe care Rudi trebuia să-l aducă aici, la sediu, pentru analize. Dar a uitat sacul pe puntea lui *Narwhal* când a plecat la Tuktoyaktuk.

— Îmi aduc aminte de sac, răspunse Pitt. Mă împiedicam de el aproape de fiecare dată când călcam pe punte.

— Şi eu, bombăni Dahgren.

— Şi n-a rămas acolo? întrebă Pitt.

— Acolo a rămas şi acolo este, spuse Giordino. E încă pe *Narwhal,* pe fundul Strâmtorii Victoria.

— Şi tot nu înţeleg ce-i cu şampania.

— Păi, să vezi, se pare că bunul nostru prieten Jack a găsit o rocă în buzunar când a ajuns acasă, spuse Gunn.

— Nu sunt cleptoman, jur, spuse Dahgren zâmbind. M-am împiedicat şi eu de sac şi aşa, din întâmplare, am ridicat una

dintre pietrele care ieşiseră de acolo şi am băgat-o în buzunar. Dup-aia am şi uitat de ea, până când am ajuns pe *Santa Fe* şi mi-am schimbat hainele. Şi m-am gândit s-o păstrez în continuare.

— O decizie extrem de înţeleaptă, fu Gunn de acord.

— Săptămâna trecută am dus-o la laboratorul de geologie pentru analize şi în dimineaţa asta m-au sunat cu rezultatele.

Gunn scoase mostra şi o aruncă pe biroul lui Pitt. Acesta o ridică şi o studie un pic, remarcând că era destul de grea şi că avea un luciu argintiu mat. Inima începu să-i bată cu putere, amintindu-şi de mostra de minereu pe care i-o dăduse bătrânul geolog de la Miners Co-op.

— Nu cred că-i aur, spuse el, testându-le reacţiile.

Cei trei schimbară câteva priviri şi începură să zâmbească. În cele din urmă, Giordino rupse tăcerea:

— Dar ce-ai zice dac-ar fi ruteniu?

Ochii lui Pitt tresăriră şi sări imediat în picioare de pe scaun. Se mai uită o dată cu atenţie la rocă, apoi la Gunn.

— Chiar e? îl întrebă el încet.

Gunn dădu aprobator din cap.

— În concentraţie foarte mare.

— Cum am putea afla în ce cantitate se găseşte acolo?

— Am luat înregistrările realizate de senzorii de pe *Bloodhound* şi ne-am mai uitat o dată peste ele. Deşi nu sunt setaţi să recunoască ruteniul, senzorii pot identifica mineralele din familia platinei. Conform lui *Bloodhound*, izvorul termal are mai multă platină şi derivaţi ai platinei decât are Fort Knox aur. Aşa că sunt şanse foarte mari ca o cantitate considerabilă din minereul de platină din jurul izvorului să fie ruteniu.

Lui Pitt nu îi venea să-şi creadă urechilor. Se simţea de parcă cineva i-ar fi făcut o injecţie cu adrenalină. Reveni la starea lui naturală de optimism, iar în ochii lui verzi reapăru sclipirea aceea care îl caracteriza.

— Felicitări, şefu’, spuse Gunn. Tocmai te-ai pricopsit cu propria mină de ruteniu, la trei sute de metri pe fundul mării.

Pitt zâmbi, apoi înşfăcă una dintre sticlele de şampanie.

— Să bem pentru asta, spuse el, ridicându-şi paharul şi ciocnind cu ceilalţi.

După ce luară câte o gură, Dahgren se uită la paharul lui şi dădu din cap.

— Ştiţi, spuse el cu accentul lui tărăgănat de Texas, zeama asta e aproape la fel de bună ca berea Lone Star.

95
ZECE LUNI MAI TÂRZIU

În Kitimat era una dintre puţinele zile de primăvară fără nori, una dintre acele zile în care apa mării avea culoarea cerului azuriu, iar aerul răcoros avea miros de oxigen pur. Pe terenul fostei centrale de la Terra Green era adunat un grup format din demnitari şi reporteri, prezenţi acolo pentru o ceremonie de inaugurare. Noul ministru canadian de resurse naturale, un individ cu faţă de heruvim, îmbrăcat într-un costum bej, urcă pe podiumul din faţa mulţimii aşezate pe scaune.

— Doamnelor şi domnilor, îmi revine deosebita plăcere de a declara oficial deschisă Staţia de Fotosinteză din Kitimat, prima de acest gen din lume. După cum ştiţi, Ministerul de Resurse Naturale a primit această centrală anul trecut, fiind construită iniţial ca uzină de prelucrare a carbonului, în circumstanţe nu tocmai fericite. Însă astăzi sunt încântat să vă aduc la cunoştinţă că centrala a fost complet refăcută şi transformată în prima centrală de conversie a dioxidului de carbon prin reacţia de fotosinteză artificială. Staţia de fotosinteză din Kitimat va converti în siguranţă şi eficient dioxidul de carbon în apă şi hidrogen, fără nici un risc pentru mediu. Suntem încântaţi că noua centrală poate utiliza conducta deja existentă către Athabasca, de unde va putea prelua aproape zece la sută din dioxidul de carbon generat de rafinăriile de nisipuri petrolifere. Aici şi astăzi, suntem mândri să avem prototipul unei noi arme împotriva poluanţilor din atmosferă şi, nu în ultimul rând, împotriva încălzirii globale.

Adunarea, căreia i se alăturaseră şi mulţi locuitori din Kitimat, aplaudă furtunos. Ministrul de resurse zâmbi câteva minute, înainte de a-şi continua discursul.

— Ca orice realizare istorică, această centrală a putut fi adusă în faţa dumneavoastră graţie muncii depuse de o echipă de oameni extraordinari. De asemenea, este rezultatul uneia dintre cele mai fructuoase colaborări, la care – din fericire – am putut să iau şi eu parte. Conlucrarea dintre Ministerul de Resurse Naturale, Departamentul de Energie al Statelor Unite şi Universitatea George Washington poate fi considerată un

exemplu perfect pentru ceea ce se poate realiza în numele binelui comun. Aş dori să-i mulţumesc în special domnişoarei Lisa Lane, pentru realizările deosebite şi pentru faptul că existenţa acestei centrale i se datorează în primul rând dumneaei.

Aflată în primul rând, Lisa ridică mâna salutând mulţimea, în timp ce se înroşea toată.

— Datorită existenţei acestei centrale pot privi în viitor şi pot vedea schimbări monumentale pentru omenire. Acum pot aştepta cu nerăbdare zorii unei noi lumi, mai bune, care, iată, a prins rădăcini în umilul nostru Kitimat. Vă mulţumesc.

Mulţimea aplaudă din nou, apoi ascultă discursurile altor politicieni, iar într-un final fu tăiată panglica de inaugurare pentru camerele de televiziune. După terminarea discursurilor, ministrul de resurse se apropie de primul rând, unde Pitt şi Loren stăteau lângă Lisa.

— Domnişoară Lane, îmi pare aşa de bine să vă revăd, zâmbi el cu căldură. Cred că este o zi foarte emoţionantă pentru dumneavoastră.

— Cu siguranţă este. Nu mi-aş fi închipuit că o centrală de fotosinteză artificială poate fi pusă în funcţiune atât de repede, spuse ea.

— Preşedintele dumneavoastră şi prim-ministrul nostru au fost amândoi foarte dornici ca lucrurile să se mişte cu repeziciune.

— Domnule ministru, aş vrea să v-o prezint pe buna mea prietenă Loren Smith, membru al Congresului şi pe soţul ei, Dirk Pitt.

— Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc pe amândoi. Domnule Pitt, dumneavoastră sunteţi cel care a recomandat transformarea fostei centrale, nu-i aşa?

— De fapt, a fost ideea copiilor mei, spuse el, arătând spre Dirk şi Summer, care se îndreptau spre bar. Ne-am gândit că totuşi am putea scoate ceva bun din tot ce a reprezentat Mitchell Goyette.

Ministrul tresări la auzul numelui lui Goyette, dar îşi reveni repede şi continuă să zâmbească.

— Descoperirea dumneavoastră s-a dovedit o binecuvântare pe mai multe planuri, domnişoară Lane, i se adresă el Lisei. Acum ne vom putea extinde exploatările nisipurilor petrolifere în Athabasca, pe măsură ce vor fi construite şi mai multe centrale de fotosinteză care să captureze emisiile de gaze de seră. Acest lucru va ajuta mult ambele ţări să îşi compenseze penuria de

petrol. Tocmai am depus acum o cerere către prim-ministru, prin care să autorizeze fonduri pentru construcţia a încă douăzeci de centrale. În State cum se mişcă lucrurile?

— Graţie eforturilor lui Loren şi ale vicepreşedintelui, au fost deschise deja treizeci de centrale şi există planuri de construcţie pentru alte cincizeci în următorii trei ani. O să începem în primul rând cu termocentralele pe bază de cărbune, care sunt cele mai poluante. Este o senzaţie foarte plăcută să ştim că, în sfârşit, o să putem arde în siguranţă cărbunele, iar uzinele vor avea combustibil pentru zeci de ani de acum încolo.

— Poate la fel de important este şi faptul că am semnat un acord cu China, spuse Loren. Au promis şi ei că vor construi şaptezeci şi cinci de asemenea centrale în următorii opt ani.

— Ei, da, este într-adevăr o veste bună, de vreme de chinezii sunt pe primul loc la emisia de gaze de seră. E un lucru minunat că această tehnologie poate fi replicată atât de uşor, spuse ministrul.

— Şi că avem o sursă bogată de substanţă catalizatoare, care stă de fapt la baza procesului, adăugă Lisa. Dacă organizaţia NUMA, condusă de domnul Pitt, nu ar fi descoperit ruteniul pe coasta Alaskăi, nimic din ceea ce vedem astăzi nu ar fi fost posibil.

— Am avut mare noroc, recunoscu Pitt. Operaţiile de exploatare submarină sunt în plină desfăşurare acum, iar randamentul este încurajator. Sperăm să putem extrage atâta mineral cât să putem aproviziona mii de centrale ca acestea în toată lumea.

— Putem acum spera chiar ca în zilele noastre să putem pune capăt fenomenului de încălzire globală. Ar fi, într-adevăr, o realizare remarcabilă, spuse ministrul, înainte să fie tras într-o parte de un consilier.

— Se pare că zilele tale de anonimat s-au dus, observă sarcastic Loren.

— Sunt foarte entuziasmată de tot ce se întâmplă, spuse Lisa, dar adevărul este că aş prefera să mă retrag din nou în laborator. Se pot aduce tot felul de îmbunătăţiri, iar noi încă nu am perfectat conversia eficientă a hidrogenului. Din fericire, la universitate am acum un laborator nou-nouţ şi chiar mai bine dotat. Trebuie doar să-mi găsesc un alt asistent.

— Bob a fost acuzat oficial? întrebă Loren.

— Da. Avea peste două sute de mii de dolari prin diverse

bănci, iar banii veneau de la Goyette. Nu-mi vine să cred că un prieten de-al meu a putut să mă trădeze.

— După cum ne-a dovedit din plin Goyette, până la urmă lăcomia exacerbată te poate prinde în mreje.

De nicăieri apăru apoi o mare de reporteri, care o înconjurară pe Lisa şi începură să o bombardeze cu întrebări despre centrală şi despre descoperirea ei ştiinţifică. Pitt şi Loren se retraseră pentru o scurtă plimbare prin împrejurimi. Pitt îşi revenise complet şi se bucura că poate din nou să facă mişcare în aer liber.

— E aşa de frumos aici, remarcă Loren. Ar trebui să mai rămânem câteva zile.

— Ai uitat de discuţiile pe marginea audierilor din Congres de săptămâna viitoare! În plus, trebuie să mă întorc la Washington şi să-i iau la muştruluit pe Al şi pe Jack. Avem un nou submersibil de testat luna viitoare în Marea Mediterană şi trebuie să ne pregătim.

— Deja eşti cu mintea la următorul proiect.

Pitt dădu scurt din cap, iar în ochii săi verzi reapăru sclipirea.

— După cum bine mi-a zis cineva odată, e în sângele meu.

Trecură de centrală şi ajunseră pe faleză.

— Ştii, tehnologia asta poate avea şi efecte adverse, remarcă ea. Dacă într-o zi procesul de încălzire globală poate fi inversat, se poate ca Pasajul de Nord-Vest să fie acoperit de gheţuri din nou.

Pitt rămase cu privirea pironită la canalul din apropiere.

— Cred că Franklin ar fi de acord cu mine; aşa ar şi trebui să fie.

*** * ***

De partea cealaltă a centralei, o şalupă albă se apropie de primul doc şi andocă în spatele unui bărci închiriate de presă. Trevor Miller coborî pe ponton şi se uită lung spre mulţimea care începuse să se împrăştie, căutând o femeie înaltă, cu păr lung şi roşu. Înhăţă o bere pe drum, apoi se apropie de Dirk şi de Summer, care stăteau şi râdeau lângă fosta gheretă a paznicului.

— Te superi dacă-ţi fur sora? îl întrebă pe Dirk.

Summer se întoarse spre el fericită, apoi îl sărută.

— Ai întârziat, spuse ea.

— A trebuit să pun benzină în barca cea nouă, încercă el să se scuze.

Dirk se uită la el şi îi zâmbi.

— N-ai decât s-o iei pe sor-mea. Şi ţine-o cât vrei.

Trevor o conduse pe Summer la barcă şi desfăcu parâma. Porni motorul şi se îndepărtă de doc, iar în scurt timp ajunseră pe Canalul Douglas. Se îndreptară direct spre Strâmtoarea Hecate, apoi Trevor opri motorul şi lăsă barca să plutească în derivă, în timp ce afară începuse să se însereze. O cuprinse pe Summer de talie şi o conduse spre pupa, de unde se vedea Insula Gil. Rămaseră acolo un timp, uitându-se la apele calme.

— Cele mai bune şi cele mai rele lucruri care mi s-au întâmplat în viaţă au avut loc aici, îi şopti el la ureche.

Summer îl luă în braţe şi îl strânse la piept, apoi rămaseră amândoi tăcuţi, sub asfinţitul purpuriu.

SFÂRŞIT

CUPRINS

MOARTE ÎN ARCTICA

O posibilă descoperire capabilă să neutralizeze efectele încălzirii globale... o serie de morți inexplicabile în Columbia Britanică... izbucnirea unor incidente internaționale între Statele Unite și unul dintre aliații săi de nădejde, care amenință să se transforme în război. Directorul NUMA, Dirk Pitt, și copiii săi – Dirk Jr. și Summer – știu că există o legătură între toate acestea, dar mai știu și că au foarte puțin timp s-o descopere. Singurul lor indiciu ar putea fi misteriosul mineral despre care se crede că are legătură cu o expediție legendară din secolul al XIX-lea. Dar nimeni nu a supraviețuit acelei misiuni. Iar dacă Pitt și Al Giordano nu sunt atenți, nu doar ei, ci întreaga omenire ar putea avea aceeași soartă...

ISBN 978-606-609-532-7

editura rao

9 786066 095327
www.rao.ro
www.raobooks.com